

Bí Mật Tội Lỗi

Contents

Bí Mật Tội Lỗi	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	15
3. Chương 3	21
4. Chương 4	33
5. Chương 5	42
6. Chương 6	48
7. Chương 7	56
8. Chương 8	65
9. Chương 9	80
10. Chương 10	89
11. Chương 11	98
12. Chương 12	104
13. Chương 13	111
14. Chương 14	123
15. Chương 15	132
16. Chương 16	139
17. Chương 17	147
18. Chương 18	156
19. Chương 19	161

Bí Mật Tội Lỗi

Giới thiệu

Một bí mật động trời thay đổi cục diện được cô gái trẻ đang nắm giữ, sau khi bị dụ dỗ và hủy hoại b

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bi-mat-toi-loi>

1. Chương 1

Phần mở đầu

Ballaloch, Scotland

Mùa hè 1806.

“Hắn đã giết cha anh”, giọng Paul Fraser lạnh lẽ, chất chứa nỗi đau cả một đời trong năm chữ ấy. “Thằng con hoang người Anh đó đã treo cổ ông.”

Anh gần như phát điên trong đau khổ và giận dữ, trái tim Juliette Andrews cũng tan nát theo anh. Chưa bao giờ cô thấy Paul điên cuồng như vậy. Mái tóc ngắn màu đen rối bù và đôi mắt xanh tối sẫm cho thấy anh đã không ngủ nhiều ngày. Có lẽ anh cũng chẳng ăn uống gì.

Phối như bị ép cạn không khí, cô hỏi, “Anh nói gì, bọn chúng treo cổ cha anh ư? Tại sao?”.

“Không phải ở đây.” Paul kéo tay cô đi xuyên qua thung lũng hẹp, hướng về phía sườn đồi. Một đám thông nhỏ che khuất bọn họ, cô theo anh đi vào bóng râm của rừng cây. Juliette kéo váy, cẩn thận bước qua những khúc gỗ mới đổ và bụi cây thấp. Dù phải chịu sự giận dữ của gia đình vì đã một mình trốn đi cùng với anh, cô cũng chẳng quan tâm. Trong mắt cô thì chuyện này không có gì nguy hiểm cả. Paul đã mười bảy tuổi, trong khi cô mới chỉ mười bốn.

Kể từ ngày chuyển đến Scotland cách đây vài tháng, cô đã bị cuốn hút bởi anh chàng cao nguyên điển trai này. Paul đã đưa cô đi thám hiểm khu vực chân núi Ben Nevis và chỉ cho cô thấy vẻ đẹp của vùng đất hoang sơ đó. Cảm giác rừng mình khi tay trong tay leo lên thung lũng cùng chàng trai ấy khiến trái tim cô xao xuyến.

Còn giờ đây, máu trong người cô đóng băng với ý nghĩ có chuyện gì đó đã xảy ra với anh.

“Thề với em, anh không hề ăn trộm bất cứ thứ gì. Anh đã cố ngăn cản Malcolm ăn trộm con cừu.” Câu chuyện bắt đầu tuôn ra... về một cuộc tấn công tồi tệ và cậu bạn của Paul đã tự vệ bằng dao, rồi sau đó bị bắn. “Malcolm và người quản lý của Bá tước Strathland đã chết. Anh không thể cứu họ, và anh... anh đành bỏ chạy.”

Mắt anh lấp lánh như đang cố gắng ngăn lại luồng cảm xúc hỗn loạn. “Người của Strathland theo về nhà anh, nói rằng anh giết chết người quản lý đó. Cha anh đã cố nói chuyện với chúng, rồi chúng buộc tội ông.”

Anh im lặng hồi lâu, cô biết anh sẽ nói gì tiếp theo.

“Bọn chúng treo cổ ông”, anh kết thúc, “tại Eiloch Hill, để răn đe những người khác”. Paul nuốt nước bọt một cách khó nhọc, giận dữ ngập tràn trong đôi mắt. “Ông chết là do anh.” Tay anh siết chặt thành nắm đấm, và trước khi cô kịp ngăn cản, anh đã đâm mạnh vào thân cây.

Ở lần đâm thứ hai, các đốt tay anh đã rướm máu. Cô chú ý điều đó trong khi anh chẳng thèm liếc nhìn. Nỗi đau chân thực trong giọng anh sâu sắc hơn bất kỳ nỗi đau thể xác nào.

Cô muốn thoát ra điều gì đó để anh hiểu cô cảm thấy đáng tiếc ra sao, nhưng với anh, lời nói là vô nghĩa. Lời nói không thể mang cha anh trở lại.

Juliette hầu như không nhận ra mình đã khóc cho đến khi cảm thấy cơ thể anh đang nằm trọn trong vòng tay mình với sự cần thiết tuyệt vọng. Cô an ủi anh bằng cái ôm thật chặt, nước mắt ướt đầm má anh.

Đó chính là điều anh cần ở cô lúc này. Với thái độ cương quyết và cơ thể căng cứng, anh gần như run lên vì giận dữ. Tuy nhiên, anh không buông tay, như thể cô là sợi dây duy nhất níu giữ cuộc sống của mình vậy.

“Không phải lỗi của anh”, cô thì thầm, vuốt ve gáy anh. Paul không trả lời, nhưng bờ vai anh sụp xuống và cô biết rằng anh không tin mình. Dấu hiệu duy nhất cho thấy anh vẫn đang nghe là vòng tay anh siết chặt hơn quanh người cô.

Họ đứng im lặng hồi lâu, hai cơ thể ép sát vào nhau. Cho dù đã dành vô số thời gian bên nhau, nhưng đây là lần đầu tiên cô cảm thấy nền tảng tình bạn giữa họ đang thay đổi. Làn da cô trở nên nhạy cảm hơn với anh, thân hình anh rắn chắc và mạnh mẽ tựa vào cơ thể mềm mại của cô.

Cho phép anh ôm cô như thế này là một điều sai trái. Anh là con trai của một nông dân nghèo(1), còn cô là con gái của một sĩ quan. Cha mẹ cô đã kỳ vọng rằng một ngày nào đó, cô sẽ kết hôn với một hiệp sĩ hoặc tòng nam tước(2). Thậm chí là một nam tước vì bác cô cũng là nam tước. Mặc dù cuộc tranh cãi giữa cha cô và anh trai ông đã đưa cô tới mảnh đất nhỏ ở Tây Bắc Scotland này, cô cũng không bận tâm về việc phải rời bỏ ngôi nhà ở London. Nơi đây, cô có được sự tự do chưa từng biết đến.

(1) Ở Scotland, họ là những người thuê đất từ chủ đất và sống bằng nghề chăn nuôi gia súc ở trên đó.

(2) Tước hiệu thấp nhất ở Anh, dưới nam tước nhưng trên hiệp sĩ.

Trái tim cô loạn nhịp khi nhắm mắt, đấu tranh chống lại sự tự nguyện hưởng ứng với cái đụng chạm của anh.

“Anh sẽ đi khỏi Ballaloch”, cuối cùng Paul lên tiếng. “Mẹ định gửi anh tới Edinburgh sống cùng bác anh.”

Lời nói đó như lưỡi dao đâm thẳng vào tim cô, dù cô biết rõ rằng anh phải đi. Chúng có thể treo cổ Kenneth vì cuộc tấn công, nhưng đó chỉ là vấn đề thời gian trước khi đến lượt Paul. “Ồ đó anh sẽ an toàn hơn.”

“Mẹ không muốn thấy anh nữa”, anh nói, nhìn đắm đắm vào khoảng không. “Sau những gì anh đã làm.”

Giọng anh nặng trĩu nỗi đau. Cô nắm chặt tay anh, thầm ước mình biết nên nói gì với anh. “Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi mà.”

“Không. Sẽ không ổn đâu.” Anh buông tay cô, đặt khuỷu tay lên đầu gối. “Anh không biết lúc nào có thể quay về.”

Juliette quỳ gối, vươn tay chạm vào mặt anh. “Có lẽ mẹ anh muốn bảo vệ anh khỏi những kẻ đã làm chuyện này. Anh là con trai duy nhất của bà mà.”

“Đáng lẽ anh mới là kẻ đang bị đu đưa trên cái giá treo cổ đó.”

“Đừng nói thế!” Cô tựa trán mình vào trán anh, anh nắm tay cô, áp cả hai tay cô lên má mình. “Em biết anh đang đau lòng vì ông.”

“Anh chỉ... không thể tin nó lại xảy ra. Anh cứ ước rằng mỗi khi thức dậy, sẽ lại thấy ông đang ở cùng mẹ con anh.” Anh nhắm chặt đôi mắt màu xanh tối sẫm đang sa sầm lại, như cố đẩy lùi nỗi đau đớn vô bờ bến. Trong làn ánh sáng lọt qua rừng cây, thế giới bên ngoài dần nhạt nhòa cho đến khi chỉ còn lại Paul và cô.

Hai tay cô trượt xuống vai anh, và trong chớp mắt, cô lại thấy mình đang nằm trong vòng tay anh.

Thế là không đúng đắn. Mau tránh ra, lý trí cô ra lệnh.

Anh ấy là người bạn thân thiết nhất của mình, trái tim cô phản đối. Paul cần cô, và cô cảm nhận rõ rệt nỗi đau của anh như thể đó chính là nỗi đau của bản thân mình. Nếu cha cô qua đời giống như vậy, cô không thể tưởng tượng nổi nỗi trống trải trong mình như thế nào.

“Anh không thể ở lại Scotland”, cô thì thầm, áp vào má anh. “Quá nguy hiểm.” Mùi hương trên làn da anh gợi cho cô liên tưởng đến mùi gỗ thông hoang dã mọc khắp vùng cao nguyên. Cô hít hà, cố gắng lưu giữ một kỷ niệm về anh.

“Em không muốn có chuyện gì xảy ra với anh”, cô lặp lại. “Hứa với em, anh sẽ làm như mẹ anh dự định và sẽ an toàn đi!”

“Anh muốn công lý”, anh cất ngang, mắt vẫn nhắm nghiền. “Làm sao anh có thể đến Edinburgh và quay lưng lại với những gì mà tên Bá tước Strathland đã làm với cha anh chứ?”

“Khi anh trở về, có lẽ mọi chuyện sẽ thay đổi.” Juliette chạm vào má anh, tay anh trượt xuống eo cô, lơ đãng vuốt ve sống lưng. Một làn sóng vừa đau đớn vừa ấm áp tràn ngập bên trong và cô lảng tránh thứ cảm xúc mà mình chưa sẵn sàng đối mặt.

Ánh mắt trở nên xa xăm, anh lắc đầu. “Tên bá tước đó nên chịu chung số phận như cha anh.”

Juliette im lặng, biết rằng lời anh vừa nói xuất phát từ đau khổ và sợ hãi. “Hãy để nó qua đi, Paul”, cô lẩm bẩm. “Quyền lực của Bá tước Strathland rất lớn.”

Anh không trả lời, khiến cô có cảm giác rằng nếu anh ở lại, hẳn anh sẽ làm chuyện rất liều lĩnh. Cô không nghi ngờ đây chính là một lý do nữa khiến mẹ anh buộc anh đi xa. “Làm ơn”, cô nài nỉ. “Vì em.”

“Lúc này”, anh đồng ý. “Nhưng thời điểm của hẳn rồi sẽ đến.” Từ ánh mắt phủ đầy bóng tối trên khuôn mặt anh, cô nhìn thấy lời hứa báo thù. “Sẽ có người bắt Strathland phải trả giá cho cách hẳn đối xử với mọi người. Hẳn làm giàu bằng máu của họ.”

“Người đó không nhất thiết phải là anh.” Cô quấn khăn tay quanh các khớp ngón tay của anh, ngược lên nhìn vào mắt anh. “Dù sao cũng không phải lúc này.”

Đôi mắt xanh sẫm của anh khóa chặt ánh mắt cô. “Anh sẽ không quên, Juliette.”

“Em hy vọng là anh không quên; cô đáp. “Ít nhất không phải là mọi thứ.” Nỗi lo sợ cồn lên trong dạ dày cô bởi cách anh nhìn cô lúc này. Cô thoát khỏi vòng tay anh, không biết nên nói gì.

Ánh mắt của anh nhìn xoáy vào khuôn mặt cô. “Có những thứ không thể quên được.”

Cô cứng đờ người lúc anh chạm vào má cô. Cái nhìn từ đôi mắt anh là của người đàn ông bị ma ám, người coi cô còn hơn một người bạn. Dù cả hai còn rất trẻ, đó vẫn là một mối quan hệ không thể phủ nhận với Paul Fraser. Cô không thể gọi tên nó, nhưng trong mắt anh, cô thoáng thấy con đường dẫn tới một cuộc sống bị ngăn cấm.

“Anh có thể hôn em trước khi đi không?”, anh thì thầm.

Mặt cô đỏ bừng vì trước đó cô chưa từng hôn ai. Anh làm cô bối rối, không biết phải nói gì. Nhưng anh lại hiểu nhầm sự im lặng của cô là đồng ý. Miệng anh lơ lửng trên môi cô, và tại điểm tiếp xúc với môi anh, một sợi chỉ trinh nguyên kết nối họ với nhau. Đó là một nụ hôn nhẹ tựa gió, chỉ có một lực nhỏ áp lên đôi môi cô.

Và tất nhiên, nó chứa đựng một hẹn ước không lời. Cô chưa từng biết đến sự tồn tại của loại cảm dỗ này và đáp trả anh mà không cân phải hiểu rõ. Lời cảnh báo chảy dọc người cô lúc miệng anh di chuyển trên môi cô, sự kích thích đã thức tỉnh luồng cảm xúc ồ ạt đó. Khi tay anh di chuyển xuống phía dưới lưng cô, cô cảm nhận một cơn rung mình của sự cảnh giác nhưng lại đòi hỏi anh nhiều hơn nữa.

Cả hai đắm chìm trong khao khát, nụ hôn sâu hơn, lưỡi anh trượt vào miệng cô. Cô chấp nhận anh, hơi thở ép chặt trong phổi lúc cô nhận ra rằng luôn có một mối quan hệ hơn cả tình bạn giữa họ.

Juliette bám chặt vào anh dù biết như thế là không đúng. Paul Fraser là niềm khao khát thầm kín mà cô có thể chẳng bao giờ có được.

“Anh sẽ viết thư cho em”, anh nói trên môi cô.

Cô không thở nổi bởi tâm trí vẫn đang quay cuồng với sự chắc chắn về một giấc mơ tan vỡ. Trong sâu thẳm trái tim mình, cô lo sợ sẽ không bao giờ được gặp lại anh nữa.

Scotland, 1811

Anh đã mất hai năm chờ đợi để được gặp lại cô.

Bác sĩ Paul Fraser cố gắng lách qua các khách mời trong đám cưới, tìm kiếm ánh mắt thoáng qua của cô gái trẻ đã ám ảnh mình từ ngày rời khỏi Ballaloch. Tuy anh có quay lại vài lần trong năm năm qua, nhưng Juliette đã rời đi trong suốt những chuyến về thăm gần đây của anh. Trong lần cuối gặp Juliette, anh đã cầu hôn cô... Và kể từ lần đó, anh không còn nhận được thư của cô nữa. Không một lời giải thích.

Anh muốn tin rằng đã có chuyện xảy ra với những lá thư đó, rằng cô đã không nhận được hàng tá lời nhắn của anh, và rằng một cuộc nói chuyện sẽ làm sáng tỏ mọi hiểu lầm. Nhưng lòng anh vẫn nặng trĩu buồn phiền vì nghi ngờ chẳng có hiểu lầm gì ở đây cả. Cô đã có lựa chọn của mình và đó không phải là anh.

Anh không cầu xin câu trả lời. Nhưng anh cũng không để cô biến mất giữa đám khách mời trong đám cưới của chị cô. Sau chừng ấy thời gian, anh muốn nhìn thẳng vào mắt cô và tìm kiếm sự thật cho dù nó cay đắng đến thế nào.

Cô dâu và chú rể đứng ở đầu cầu thang, trong khi những cô gái trẻ chưa kết hôn tụ tập bên dưới. Paul đứng trong đám đàn ông, nhưng sự chú ý của anh gắn chặt vào Juliette. Cô quay lưng về phía anh, cô đã cao hơn nhiều với vòng eo mảnh mai. Anh mong mỗi được nhìn thấy khuôn mặt cô cùng đôi mắt xanh lục đã mê hoặc anh suốt những năm qua.

Tiếng nói của lý trí bảo anh hãy rời bỏ cô và để quá khứ qua đi. Nhưng trái tim ngoan cố lại không thể quên được. Không bao giờ!

Cô dâu tung chiếc khăn choàng bằng lụa màu xanh mát lạnh qua lan can, nó đậu lại trên cánh tay Juliette. Cô nhìn chăm chăm chiếc khăn cứ như đó là một con rắn độc, tiếng reo hò của khách khứa rộ lên inh tai.

“Cháu sẽ là người tiếp theo kết hôn!” Bà quản gia cười toe toét. “Không tuyệt vời sao, cô gái trẻ?”

Nhưng Juliette không tỏ ra hài lòng chút nào. Ngược lại, khuôn mặt cô trắng bệch như thể vừa bị kết án tử hình.

Trước khi Paul nhận ra chuyện gì đang diễn ra thì chú rể đã tung chiếc mũ của mình qua lan can từ đầu cầu thang. Nó sắp rơi vào tay một trong số họ hàng của anh ta, Paul nhanh tay chụp được trước khi người đó kịp tuyên bố sở hữu.

Anh biết vật kỷ niệm này có ý nghĩa gì, nó là cái có để được nói chuyện với cô và cuối cùng, sẽ khám phá lý do tại sao cô từ chối gặp mặt anh. Nhưng lúc xuyên qua đám đông, anh dừng lại trước mặt cô và phát hiện ra nhiều điều hơn mình tưởng.

Cô gái trẻ đứng trước mặt anh không còn là Juliette anh từng biết. Paul có thể nhận thấy điều đó qua cách cô nhìn chăm chăm vào khoảng không trong tâm trí rối bời. Với người lạ, họ có thể cho rằng cô cư xử như bất kỳ cô gái... bình tĩnh và điềm đạm nào.

Nhưng... anh có thể nhìn thấu sự giả tạo của cô. Mái tóc nâu trước kia thường lấp lánh ánh vàng, bây giờ trở nên xám xịt và rối bù, như thể cô chẳng buồn làm gì ngoài kẹp nó lên. Cô cùng đôi mắt xanh buồn rầu trở nên bí ẩn với anh. Giờ cô đã thành một thiếu nữ mảnh mai, nhưng hai má hõm sâu và có quầng thâm quanh mắt. Có vẻ cô đã không ăn uống gì.

Juliette ấn khăn choàng vào tay cô em gái Amelia rồi hướng ra cửa. Giống như cô không thể chịu nổi ý nghĩ phải kết đôi với anh.

Lòng tự trọng đã giữ anh đứng im trong khi cô bỏ đi. Rõ ràng cô chẳng muốn dính líu tới anh và đó là câu trả lời mà anh mong đợi. Tuy vậy, bỏ chạy không phải là tính cách của cô. Cô gái mà anh biết sẽ đỏ mặt và cười nhạo trò trêu chọc vui vẻ này. Cô ấy sẽ không bỏ trốn.

Nhưng sẽ không an toàn cho cô nếu ở bên ngoài một mình. Và trong khi có lẽ cô không muốn anh đi cùng, anh vẫn muốn đảm bảo cô sẽ ổn.

Một trong những người bạn của anh – Rory MacKinloch – túm lấy tay anh. “Cô ấy là một cô gái xinh đẹp, nhưng có trái tim mềm yếu, chàng trai. Hãy nhớ kĩ nhé!” Rory siết chặt cổ tay anh như thể anh ta tự coi mình là anh trai của Juliette.

Paul hất tay anh ta ra. “Tôi biết cô ấy từ ngày cô ấy đặt chân lên Scotland đấy!” Anh sẵn sàng đánh cược rằng mình hiểu rõ cô hơn bất kỳ ai. Cô đã mở cửa trái tim cho anh qua hàng chục lá thư.

Nụ cười hiểu biết nở rộ trên khuôn mặt Rory. “Cô ấy có vẻ không muốn sự quan tâm của anh, chàng trai. Có lẽ anh nên để mắt tới người khác.”

“Cô ấy chính là người dành cho tôi. Chắc chắn là thế.” Anh rẽ qua đám đông, biết rõ Juliette đã lùi ra ngoài. Khi đến trước cửa, anh mở nó ra và nhận thấy bầu trời u ám, dấu hiệu cho thấy tuyết sẽ rơi. Thời tiết cuối tháng Giêng vốn đã khắc nghiệt, cái lạnh buốt còn khiến nó trở nên khó khăn hơn với người nông dân.

Juliette nhấc váy lên và chạy về phía chuồng gia súc. Trong lúc bám theo cô, ánh mắt anh quét qua dãy lều tạm bợ của nông dân tị nạn được dựng giữa trời đầy tuyết, vài đồng lửa sưởi ngoài trời đã tàn thành tro.

Những người này bị buộc phải rời bỏ mảnh đất nơi họ đang sinh sống khi Bá tước xứ Strathland từ chối gia hạn hợp đồng thuê đất vào mùa thu vừa qua và mẹ anh cũng nằm trong số đó. Nếu không phải công

tước xứ Worthingstone đã đồng ý cho bọn họ xây dựng lại nhà cửa trên đất của anh ta thì Paul đã đưa mẹ anh về lại Edinburgh. Trong khi đó, Bridget khẳng khái đòi ở lại cùng mọi người, cho dù hoàn cảnh sống có khổ cực thế nào chăng nữa. Bà là bà đỡ duy nhất của bọn họ và đủ kiên cường để chịu đựng những đêm đông buốt giá.

Một số khác từ chối rời đi. Khi họ cố gắng bí mật trở về, Melford – quản lý của Strathland đã ra lệnh đốt nhà họ.

Thỉnh thoảng vẫn còn có người bên trong.

Quai hàm Paul nghiến chặt khi nhớ lại chuyện đó. Anh đã chăm sóc rất nhiều người bị bỏng, giành giật lại sự sống cho họ. Nó chỉ làm mạnh thêm khao khát trả thù gã bá tước của anh. Không chỉ bởi điều đã xảy ra với gia đình anh, mà còn vì tất cả mọi người.

Anh dừng lại trước chuông gia súc, đặt tay lên khung cửa gỗ. Bản năng mách bảo anh nên để Juliette một mình, nhưng thôi thúc bảo vệ cô còn mãnh liệt hơn.

* * *

Anh ấy đang ở đây.

Trái tim Juliette Andrews đập thành thịch, cô hầu như không thở nổi. Vài năm trôi qua đã biến bác sĩ Paul Fraser trở thành người đàn ông vô cùng đẹp trai. Mái tóc màu đen hơi lượn sóng và đôi mắt xanh sẫm đã khiến đầu gối cô mềm nhũn như món sữa trứng sống. Lúc cô bắt được chiếc khăn choàng của chị gái thì anh cũng chớp được chiếc mũ của chú rể.

Bất kì cô gái nào cũng sẽ rất vui mừng bởi anh đã tóm được chiếc mũ thay vì người đàn ông khác. Nhưng Juliette thì ngược lại, cô cảm thấy vô cùng hoảng loạn. Người đàn ông cao lớn, đẹp trai một cách ấn tượng này sẽ không sẵn lòng lắng nghe lý do tại sao cô lại quyết định sống độc thân suốt phần đời còn lại. Ngay từ khoảnh khắc Paul trở lại Scotland, cô đã nhận thức rõ ràng sự theo đuổi của anh, bất chấp nỗ lực lảng tránh của cô. Anh muốn câu trả lời, còn cô lại không muốn tiết lộ bất cứ điều gì với anh.

Cô cố gắng tìm kiếm sự bình tĩnh và biết điều của mình. Anh muốn nói chuyện với cô sau chừng đó thời gian là điều hoàn toàn tự nhiên. Suy cho cùng thì họ vẫn là bạn bè.

Nhưng anh còn muốn nhiều hơn nữa.

Và đó lại là thứ cô không thể cho anh được.

Juliette bước tới cạnh một ngăn chuông, lẩm nhẩm bảng cửu chương nhằm làm dịu tâm trí đang hỗn loạn của mình. Giá như cô có thể xếp đặt cuộc đời mình vào các cột một cách ngăn nắp thì tốt biết bao!

Lý trí nhắc nhở rằng cô không nợ anh lời giải thích nào cả. Cảm xúc sẽ biến đổi, nhất là dưới sự tác động của không gian và thời gian.

Phải, đúng vậy! Cô buộc phải đóng băng trái tim mình, thậm chí không thể cho phép bản thân trở nên yếu đuối khi ở gần Paul Fraser. Giấc mơ của một cô gái trẻ đã không còn chỗ đứng trong cuộc sống của cô lúc này.

Bây giờ thì các con số, bút mực và giấy là những người bạn đồng hành thân thiết nhất của cô. Cô sẽ già đi với ngón tay dính đầy mực của các con số vì tính toán thu nhập của gia đình. Trái tim cô đã lạnh băng đến nỗi không bao giờ cảm thấy các vết nứt ở đó.

Juliette thấy thoải mái với quyết định của bản thân. Cô sẽ không chìm đắm vào cơn ác mộng của quá khứ hay lỗi lầm nữa, cũng như sẽ không cho phép anh chàng cao nguyên Scotland đẹp trai một cách tội lỗi này lấn ra mạnh mẽ các kế hoạch tỉ mỉ của mình.

Trái tim cô đã tan nát. Và ơn Chúa, cô sẽ giữ kín bí mật của mình, như thế anh sẽ xa lánh cô và tìm được người xứng đáng hơn.

Người đó chắc chắn không bao giờ là cô.

* * *

Paul mân mê chiếc mũ trong tay, rồi đặt nó bên ngoài cửa chuồng. Juliette lùi sâu vào bên trong, hai tay đặt lên một ngăn chuồng như để ổn định suy nghĩ. Mặc dù anh không nói lời nào nhưng cô vẫn ngược lên khi anh bước vào.

“Anh đi theo em”, giọng cô thể hiện thái độ cam chịu. “Em đã sợ là anh sẽ làm thế.”

Đó không hẳn là một màn chào hỏi đáng khích lệ. “Anh đến xem em thế nào chứ không định làm phiền em.”

“Em rất ổn, thật đấy.” Cô hất đầu về phía cửa như thể hy vọng anh sẽ rời đi.

Anh có thể thấy được nhiều điều được ẩn dấu dưới lớp mặt nạ dừng đứng của cô. Suốt những tuần qua, anh đã cố gắng để được gặp cô nhưng cô lại kiên quyết từ chối. Lúc này, cô còn tỏ ra xa lạ với anh. Dưới ánh đèn, trông cô càng mong manh. Đường như cô đã quên mất phải cười như thế nào rồi.

“Anh thật tốt bụng vì đã quan tâm đến em”, cô nói. “Nhưng em chỉ cần ở một mình một chút.” Cô vén một lọn tóc nâu đang xoa xuống tai, nhìn cánh cửa như ngẫm tỏ ý mong anh ra khỏi đó.

Nhưng Paul không có ý định bỏ đi. Không bao giờ. Anh tiến một bước, nhìn vào dây chuồng ngựa. “Anh phải nói với em rằng, anh rất mong muốn được gặp lại em.”

“Đó là một khoảng thời gian dài”, giọng cô lạnh lùng, như rất nóng lòng muốn anh rời đi. Và chết tiệt, anh không thể nghĩ ra tại sao cô lại ghét anh đến thế. Tất cả những gì anh đã làm chỉ là cầu hôn cô.

“Anh nên đi, bác sĩ Fraser”, cô đề nghị. “Em chắc chắn bạn bè sẽ rất nhớ anh đấy!”

Bạn bè anh. Nghe như cô không phải là một người trong số đó ấy nhỉ? Mà hơn thế, cô còn gọi anh là bác sĩ thay vì gọi tên anh nữa. Chà, mong muốn giữ khoảng cách của cô là cực kì rõ ràng dù anh chẳng hiểu tại sao. Anh đã không gặp cô trong mấy năm qua và bản khoản liệu có phải mình đã làm gì xúc phạm cô trong mười phút xuất hiện trước mặt cô vừa rồi hay không.

Nếu cô là người khác thì anh đã nghĩ cô đang đùa cợt. Nhưng Juliette không phải loại người đó. Cô luôn luôn kiên định và trung thực.

“Chúng ta đã từng là bạn bè”, anh nhắc cô. “Hay mọi chuyện đã thay đổi từ khi anh đi học ngành Y?” Anh khoanh tay, chờ đợi câu trả lời. Nếu cô không muốn anh nữa thì anh sẽ đi. Dưới lớp vỏ bọc thờ ơ, anh thoáng thấy nỗi sợ hãi mơ hồ của cô. Cô đang cố gắng giữ bình tĩnh, cố cư xử như chẳng có gì thay đổi. Nhưng có nét tăm tối ẩn sâu trong đôi mắt cô, vẻ yếu đuối hiển hiện trên làn da nhợt nhạt của cô.

Juliette bước lại gần anh hơn, chăm chú nhìn hồi lâu. “Em không biết quan hệ giữa chúng ta còn là gì nữa?”, giọng cô thể hiện nỗi tiếc nuối khôn cùng. “Nhưng anh không nên ở đây một mình với em. Như thế chẳng phù hợp chút nào cả.”

“Bây giờ em có vẻ giống chị gái Margaret của em rồi đấy! Không còn là cô bé thường trèo cây cùng anh nữa.” Paul tiến thêm một bước gần hơn nữa, sảo soi xem ý cô có thực là thế không.

Cô không lùi bước, vẫn giữ nguyên vị trí, lặp lại, “Em nói anh nên đi”.

“Em cũng vậy.” Và anh sẽ đi ngay khi có được câu trả lời mà mình muốn. Anh luôn luôn tin vào bản năng của mình, thái độ của cô có gì đó đi ngược với lời nói.

Anh chậm chậm vươn tay nắm lấy tay cô rồi áp vào ngực mình. Đó là một thử nghiệm để xem cô có coi anh là mối đe dọa không. Những ngón tay đeo găng của cô rất mảnh mai, nhưng khi anh thả ra, cô vẫn không rút tay về. Thay vào đó, cô áp nó lên ngực anh. Một nỗi đau đớn tột cùng phủ kín trong đôi mắt cô như thể tìm thấy niềm an ủi lớn lao từ sự đụng chạm này. Anh phải vận dụng từng phân ý chí để kiềm chế không kéo cô vào lòng và ôm cô thật chặt.

Mối quan hệ của hai người đã trở nên khăng khít thông qua những lá thư trong suốt mấy năm vừa rồi và anh hiểu rõ niềm khát khao của mình. Mặc dù không chắc chắn về khả năng thành công, nhưng anh vẫn muốn cô biết rằng anh sẽ chăm sóc cho cô. “Em đã lãng tránh anh từ khi anh trở lại Scotland.”

“Lúc đó em đang ở London”, cô phản đối.

“Em đã từ chối gặp mặt khi anh đến thăm em.”

“Là mẹ em.” Cô lắc đầu. “Em không hề biết anh đến thăm cho đến khi anh đã bị bà đuổi về.”

“Em muốn gặp anh chứ?”

Trong một khoảnh khắc, biểu hiện của cô tỏ rõ niềm khao khát khiến tim anh gần như ngừng đập. Tay cô di chuyển nhẹ nhàng trên làn da anh và cô nhắm mắt lại. Cô đang định nói “có”. Anh chắc chắn như thế.

Một tia vụn vỡ lóe lên trên khuôn mặt trước khi cô kịp che giấu nó. “Chúng ta hầu như không hiểu nhau nữa. Đã nhiều năm rồi.”

“Em quên những gì đã có giữa chúng ta rồi sao?” Anh đặt tay lên gò má cô, nỗi sợ hãi bất chợt dâng lên trong đôi mắt màu xanh lục như thể cô đang muốn chạy trốn mà không được. Hai má cô ửng hồng và anh nhận ra rằng cô không hề quên. Nhưng ánh mắt cùng hành động không đẩy anh ra lại thể hiện cô chẳng để tâm chuyện đó chút nào.

Thật ra, cô rất dễ tâm. Từ cách cô chạm vào anh, rồi cả việc không lùi lại nữa. Cô tựa vào anh như đang tưởng nhớ từng ngày họ trải qua cùng nhau lúc còn nhỏ. Anh buông thõng hai tay, để cô tùy ý lùi ra. Sự thực là cô vẫn giữ nguyên tư thế cũ, việc đó mang lại cho anh chút hy vọng. Chỉ là lời nói của cô mâu thuẫn với hành động.

“Chỉ cần anh liếc mắt là có hàng tá phụ nữ sẵn sàng quỳ gối dưới chân anh”, cô nặng nề lên tiếng rồi cụp mắt xuống.

“Có một sự khác biệt”, anh lặng lẽ đáp, “Chỉ có duy nhất một người phụ nữ mà anh muốn.”

“Không phải em.” Cô hít một hơi, lùi xa khỏi anh. Trong giây phút đó, anh nhìn thấy một tâm hồn bị tổn thương, anh băn khoăn không biết có chuyện gì đã xảy ra trong hai năm vừa rồi. Cô đang xử sự già dặn hơn tuổi mười chín của mình.

“Có gì đã thay đổi, Juliette?” Anh muốn nghe lý do từ chính miệng cô, để hiểu tại sao cô lại xa lánh anh.

Anh nghĩ về những đám cháy xảy ra trong suốt các vụ trục xuất khỏi đất đai vài tháng trước. Liệu có phải cô đã bị đe dọa trong thời gian bạo lực ấy không? Lúc đó, anh cứ tin tưởng rằng cô được an toàn ở London, nhưng có lẽ không phải vậy. Anh đã dành hết thời gian cho người bị thương và bỏ qua tất cả mọi thứ, trừ cuộc chiến chống lại thần chết.

“Chúng ta không còn trẻ con nữa, bác sĩ Fraser”, cô nhắc nhở anh. “Cả hai đều đã thay đổi.”

“Hãy nhìn vào mắt anh và nói rằng em không muốn lãng phí thời gian với anh! Rằng tình cảm của em đã thay đổi và anh sẽ rời đi ngay tức khắc. Em sẽ không bao giờ nhìn thấy anh nữa.”

Khi anh bắt gặp ánh nhìn của cô, cô chỉ đỏ mặt. “Đã lâu quá rồi!” Đó không phải câu trả lời anh mong đợi. Thứ gì đó đang khiến cô lo lắng nhưng cô không thể nói ra.

Paul đặt tay lên vai cô, ngón tay cái vuốt ve cô qua lớp váy len. “À, phải”, anh thở dài thừa nhận. “Anh cho là chúng ta có thể bắt đầu lại, làm bạn bè một lần nữa.” Anh lùi một bước, cố gắng giữ khoảng cách với cô.

Nét đau đớn hiện lên khuôn mặt Juliette như thể cô đang nhớ lại những năm tháng bị mất liên lạc giữa hai người. Nhưng cô lắc đầu tiếc nuối. “Em không biết làm thế có khôn ngoan không?”

“Bởi vì anh nghèo phải không?”

“Nghèo nàn không có tội”, cô dịu giọng. “Anh đã làm rất tốt, bác sĩ Fraser. Em tự hào vì anh.” Niềm hân hoan thoáng hiện trên khuôn mặt cho thấy những gì cô nói thực sự toát lên từ đáy lòng.

Thái độ thay đổi bất ngờ của cô khiến anh bối rối. Từ giọng nói của cô, anh có thể lờ mờ nhận ra hình bóng người con gái từng là bạn. Người đã hồi âm những lá thư đầu tiên, động viên anh vượt qua những giờ học dài lê thê. Người đã hôn anh vào ngày anh rời khỏi Ballaloch nhiều năm về trước.

“Khi trở về Ballaloch cách đây hai năm, anh đã cầu hôn em.” Anh bắt gặp ánh mắt thản nhiên của cô. “Em trả lời là quá sớm, nhưng không nói ‘không’. Rồi anh chẳng còn nghe thấy tin tức gì từ em nữa.” Sự im lặng

là điều khiến anh khó chịu nhất, còn hơn cả điều bí mật cô đang giữ kín. “Em cho rằng anh không xứng đáng được nhận một lời giải thích sao hả Juliette?”

Anh từ chối gọi cô là tiểu thư Andrews, cho dù điều đó là phù hợp. Với anh, cô mãi mãi là Juliette.

Cô đứng bất động, như đang cố tìm câu trả lời thích hợp. Cuối cùng cô đáp, “Em biết anh muốn kiểu cuộc sống nào. Và nó không dành cho em.”

Một lần nữa cô lại cố đẩy anh ra xa. Nhưng ý cô là gì khi dùng cụm từ “kiểu cuộc sống” anh muốn?

“Anh muốn cuộc sống mà tất cả đàn ông đều muốn. Anh muốn một người vợ cùng những đứa trẻ. Anh muốn dành từng ngày để mang lại hạnh phúc cho em.” Anh bước ra sau lưng cô và chờ đợi xem cô có chạy trốn không. Thay vào đó, cô vẫn đứng im lìm. Anh vòng tay, kéo sát cô vào mình.

“Anh không thể.” Tuy cô nói thế nhưng đầu lại tựa vào anh và chẳng hề có biểu hiện nào muốn thoát khỏi vòng tay đó. Anh không biết liệu có phải mình đang tưởng tượng không, nhưng dường như cô rất chào đón vòng tay anh. Nó mang lại cho anh hy vọng rằng có lẽ đó là cơ hội dành cho họ.

“Tất cả đàn ông? Hay chỉ mình anh?” Anh hít hà mùi hương trên tóc cô, tự nhủ sẽ không bao giờ có người phụ nữ nào khác dành cho anh. Giống như cô.

Cô quay lại đối mặt anh. “Tất cả. Và nếu anh chỉ muốn một người vợ cùng những đứa trẻ thì anh nên tìm người khác.”

Cô không nói “không” với anh mà chỉ nói “không” với hôn nhân. Anh chẳng biết phải nghĩ gì về chuyện đó, hay tại sao cô lại không muốn kết hôn với bất kì ai. Nhưng giống như một dòng suối có thể bào mòn bất kì hòn núi nào, anh sẽ lặng lẽ xoa dịu sự miễn cưỡng của cô.

“Tại sao em chạy trốn anh và bỏ lại mọi người?”, anh gắng hỏi, đặt môi lên thái dương cô. Anh đã làm gì khiến em sợ hãi à?”

“Không”. Cô áp má vào má anh, phả hơi thở nóng rực lên mặt anh. Nhưng anh nhận thấy sự run rẩy sợ hãi trong giọng nói của cô.

Paul nắm tay cô, dùng ngón cái vuốt ve làn da nhạy cảm ở lòng bàn tay cô. Rồi anh lùi lại để nhìn rõ sự biến đổi cảm xúc trên mặt cô. “Có chuyện gì đã xảy ra vào năm ngoái phải không?”

Cô tái mặt vì câu hỏi đó, và anh thấy mình đã lần ra sự thật. “Ch... Cha em đã trở thành nam tước và thừa hưởng điền sản của anh trai ông. Cùng những món nợ của ông ấy.”

“Không. Đó không phải là nguyên nhân. Em không thuộc loại phụ nữ quan tâm đến tước hiệu.”

Cô đỏ mặt, tránh xa anh. “Ông ấy đã tham gia chiến tranh, bỏ lại bọn em phía sau. Bọn em đã phải đẩy tranh để tồn tại ở đây, và có quá nhiều bạo lực giữa bá tước và người nông dân.”

Anh vẫn cảm thấy cô đã không nói hết sự thật với mình. Trong đôi mắt màu xanh lục, anh bắt gặp tia nhìn bối rối, như thể cô không muốn tiết lộ gì thêm.

“Chuyện gì đã xảy ra với em vậy, Juliette?” Anh cố tình gọi tên cô lần nữa, nhằm nhắc nhở cô về năm tháng mà hai người từng là bạn thân từ thuở mới lớn.

Cô nhắm mắt, vòng tay quanh eo. “Anh là một người tốt, bác sĩ Paul Fraser. Và anh xứng đáng có được người phụ nữ tốt hơn em gấp nhiều lần.” Juliette nở một nụ cười trước khi bước ra ngoài, để mặc anh băn khoăn với bí mật cô đang che giấu.

* * *

Juliette quay lại đám cưới chị gái, cảm giác như bác sĩ Fraser đã đoán ra nỗi hổ thẹn của cô. Gặp anh ở đó, vẻ đẹp trai hút hồn cùng phong thái mạnh mẽ đã khiến trái tim cô mềm yếu. Nhưng cô vẫn bị ám ảnh bởi quá khứ, và nếu Paul khám phá ra, anh sẽ ghê tởm rồi quay lưng lại với cô thôi.

Tôi tệ hơn là anh lại muốn những đứa trẻ. Trái tim cô như rỉ máu bởi suy nghĩ anh sẽ là một người cha tuyệt vời. Cô dễ dàng hình dung ra cảnh anh đang ôm con trai trong tay, đưa nó đi dạo ngang thung lũng, hay kể chuyện cho nó trước khi đi ngủ.

Mình không bao giờ có thể cho anh ấy những đứa trẻ, lương tâm cô cảnh cáo. Tốt nhất hãy để anh ấy ra đi. Bên trong cô đang gào thét vì sự bất công đó. Giống như đã có người cắt đứt dải ruy băng buộc những ước mơ của cô, làm chúng rơi rụng xuống mặt đất.

Hàng ngàn điều “Giá như” cũng không thể thay đổi quá khứ. Cũng như cô không thể cho phép cơn giận dữ này phá hủy mình. Nó sẽ chỉ ăn mòn tâm hồn cô và biến cô thành người phụ nữ cay độc.

Không, cô sẽ mạnh mẽ và kiên định với lời thề sống độc thân. Paul sẽ sống cuộc đời của anh, còn cô sẽ trung thành với các con số và tài khoản.

Nhưng trái tim phản bội và xuẩn ngốc của cô lại cho rằng đó là ý tưởng tồi tệ. Những con số nào có thể so sánh được với chàng trai cao nguyên đã đánh cắp hơi thở của cô? Mặc dù vài năm qua khiến cô và Paul xa cách nhau, nhưng anh chưa từng mất niềm tin vào tình bạn của họ. Tuy nhiên, đó không phải thứ tình bạn mà anh muốn lúc này.

Điều đó thể hiện qua cách anh quan sát cô, cứ như anh đã nhìn thấu bí mật giấu kín bên trong từ lời nói của cô. Anh cao to hơn trước, cơ thể rắn chắc và cơ bắp. Khi anh chạm vào cô, hơi ấm từ lòng bàn tay anh khiến trái tim cô loạn nhịp.

Cô đã cho rằng hai người sẽ trở nên ngượng ngịu và lạ lẫm sau chừng đó năm. Nhưng ngược lại, từ giây phút nhìn thấy anh, cô biết Paul Fraser là một mối đe dọa. Không chỉ bởi mối quan tâm mà anh dành cho cô... mà còn vì anh đã gọi lên những cảm xúc mà cô không bao giờ muốn đối mặt.

Anh có thể đã hôn cô nếu cô khuyến khích. Và có lẽ cô sẽ chấp nhận nếu mình vẫn còn trong trắng.

Juliette chớp chớp mắt ngăn dòng lệ, phớt lờ nỗi đau trong lòng. Cô dựa vào tường, bắn khoăn tự hỏi mình nên làm gì. Bước đi khôn ngoan nhất có lẽ là đẩy Paul ra xa, từ chối gặp anh như cô đã làm. Nhưng việc gặp lại anh sau bao năm chỉ mở ra cánh cửa đang khóa chặt cơn thịnh nộ vì bị làm nhục của cô.

Người phụ nữ khác có thể che giấu sự thực, giả vờ vẫn còn là trinh nữ, dẫn dắt Paul vào con đường kết hôn. Nhưng cô đã bị hủy hoại chẳng cách nào cứu vãn được, và sẽ không công bằng với anh nếu khiến anh tin vào lời nói dối.

Cô chậm chậm thở ra, đóng băng trở lại những cảm xúc đã ngủ yên. Khôi phục khả năng tự chủ đến khi không ai có thể nhận ra sự xáo động trong cô.

Margaret đi ngang qua căn phòng và bước đến gần cô. “Em ổn chứ? Bác sĩ Fraser không làm gì khiến em khó chịu phải không?” Dù chị gái cô không trừng phạt nhưng Juliette biết Margaret không hề tán thành chuyện một người đàn ông và một người phụ nữ ở riêng cùng nhau, Nó hoàn toàn không phù hợp, cho dù cô đã quen biết Paul từ năm mười bốn tuổi.

“Không, em ổn.” Chuyển sự chú ý sang người chị cả, cô nhận xét, “Toria trông thật tuyệt nhỉ? Em mừng cho chị ấy”.

Đám cưới rất đơn giản, chỉ là một bữa tiệc nho nhỏ khi chị cả của họ kết hôn với người đàn ông mình yêu. Mỗi khi công tước xứ Worthingstone say đắm nhìn cô dâu của mình, họ có thể thấy sự tán thưởng trong mắt anh.

“Một công tước.” Margaret thở dài, tỏ vẻ thèm muốn. “Em có tin được không?”

“Em biết chị ấy sẽ hạnh phúc, nhưng em hoàn toàn không ganh tị chút nào”, Juliette thừa nhận. Ý nghĩ trở thành nữ công tước trong xã hội London thật không thể tưởng tượng được. Và với chị gái cô, có lẽ nó còn khó khăn hơn, vì Victoria cực kỳ sợ hãi phải ra khỏi nhà trong suốt năm năm qua. Lúc họ chuyển đến đây, một tai nạn trên đường đã khiến chị ấy vô tình bị bỏ lại và mắc kẹt nhiều ngày trên cao nguyên Scotland. Sau đó, những mối lo sợ đã cầm tù Victoria trong ngôi nhà. Chỉ khi có sự giúp đỡ của công tước, chị ấy mới can đảm bước qua ngưỡng cửa. Không ai biết chị ấy sẽ xoay sở thế nào khi chuyển tới London sống cùng chồng.

Juliette bước vào phòng khách, tránh xa tầm mắt của khách khứa. Mẹ cô – bà Beatrice – đang rạng rỡ, sung sướng vì cuộc hôn nhân thành công của con gái. Ngay sau đó, bà sẽ đưa tất cả bọn họ trở lại London., với hy vọng sẽ đảm bảo những cuộc hôn nhân tiếp theo được thành công như thế.

Suy nghĩ đó vừa an tâm vừa đáng sợ. Juliette có lý do riêng muốn rời xa Ballaloch. Nhưng mẹ cô sẽ không bao giờ hiểu được tại sao cô khẳng khái muốn là một phụ nữ độc thân. Nghĩ tới chuyện phải thú nhận cơn ác mộng của mình khiến bụng cô quặn lên cảm giác buồn nôn. Cô định sẽ giấu kín nó càng lâu càng tốt trong khả năng của mình.

Victoria một mình bước ngang căn phòng, Juliette lấy làm ngạc nhiên tại sao chồng chị ấy lại bỏ mặc vợ mình trong lễ cưới. Chị gái cô xoắn tay vào nhau, nhìn ra cửa với vẻ lo lắng.

Một lúc sau, bác sĩ Fraser từ cửa chính bước vào. Anh nheo mắt tìm một trong những người đàn ông xứ cao nguyên, rồi bước qua đám đông, thì thầm gì đó với Cain Sinclair. Trong cách xử sự của anh có gì đó rất cấp bách, lúc Juliette tiến về phía họ, cô chỉ nghe được lời nói cuối cùng của Paul: “Đi lấy ngựa!”.

Để làm gì? Juliette nhú mày, bản khoán liệu có phải có cuộc tấn công bất ngờ hay có người bị thương không? Paul bắt gặp ánh mắt cô trong tích tắc và anh gật đầu. Sau đó anh đội mũ rồi nhanh chóng bước ra ngoài.

Trước khi Sinclair kịp đi theo anh, Juliette chụp lấy tay anh ta, ngoái cổ nhìn anh. “Có chuyện gì thế?”

“Để tôi đi”, anh ta đáp. “Chúng tôi nghe tin Bá tước xứ Strathland đang dẫn người tiến về phía ngôi nhà này. Chúng tôi cần biết chúng đã đến đâu rồi và tại sao lại đến đây.”

Tâm trí cô tê cứng với tin tức đó. Chỉ trong mùa thu vừa rồi, Bá tước xứ Strathland đã đuổi hết người nông dân MacKinloch ra khỏi đất của hắn để lấy chỗ cho đàn cừu đông đúc. Gia đình cô đã cho họ ở nhờ trước khi công tước đồng ý cho phép họ định cư trên đất của anh, nhưng cuộc giao tranh giữa người của bá tước và người nông dân vẫn tiếp diễn.

Tên Bá tước Straland là mối đe dọa với tất cả bọn họ. Mỗi lần nghĩ tới gã đàn ông này là trong cô lại dấy lên nỗi sợ hãi, cô thầm mong hắn quay về Anh. Cô không hiểu sao hắn lại ở đây, giữa hàng nghìn mẫu(1) đồng cỏ, trong khi có thể sống tại một điền trang khác. Rồi cô nhớ ra là hắn sống ở vùng này giống như một vị vua đang cố gắng chinh phục các khu đất lân cận. Hắn đã cố mua các mảnh đất của cha mẹ cô hết lần này đến lần khác, nhưng chỉ nhận được lời từ chối của cha cô. Đó cũng là lý do tại sao hắn muốn cưới cô – với hy vọng giành được Ballaloch thông qua việc dàn xếp hôn nhân.

(1) 1 mẫu Anh = 0.4 hecta.

Juliette siết chặt hai tay để ngăn chúng khỏi cơn run rẩy. “Đừng để Strathland phá hỏng đám cưới của chị tôi!”

Đôi mắt xanh da trời của Sinclair vụt trở nên sắc lạnh như những mảnh băng. “Không một ai trong chúng tôi cho phép có bất kì tổn hại nào tới nơi này. Không đời nào, khi mà chúng tôi có thể ngăn chặn chúng.” Chẳng nói thêm lời nào, anh ta gạt cô ra và mở cửa.

Juliette bước theo anh ta. Cô thoáng thấy bác sĩ Fraser và công tước lúc họ leo lên ngựa. Nhìn thấy Paul cưỡi ngựa lao đi, cảm giác lo lắng nhói lên trong tim cô. Hãy giữ anh ấy được an toàn, cô thầm cầu nguyện. Cô dõi theo họ đến khi ba người biến mất sau những ngọn đồi rồi mới đóng cửa lại.

Một cảm giác lạnh lẽo thấm vào từng mạch máu dù cô đã cố kiềm chế. Từ cửa sổ, cô thấy mặt trời chìm dần xuống dưới đường chân trời. Chị gái Victoria của cô đang đứng cách xa đám đông như thể muốn chạy trốn.

Juliette hiểu rõ cảm giác đó. Cô vượt qua đám khách mời và bước đến bên chị gái. Sau khi cáo lỗi với mọi người, cô đưa Victoria trở lại phòng khách.

“Em nghĩ có lẽ chị cần trấn tĩnh một chút”, Juliette đề nghị. “Trông chị hơi nhợt nhạt đấy.”

“Chị rất lo lắng”, Victoria thú nhận. “Bọn chị nghe được tin đồn từ một cậu bé là người của Bá tước Strathland đang đến đây. Có thể nguồn tin đó không chính xác, nhưng...”

“Nhưng bọn chúng sẽ không có cơ hội”, cô kết luận. Dù nói rất chắc chắn nhưng dạ dày cô vẫn quặn lại với tin tức đó. “Em nghe được từ Sinclair”, Juliette nói thêm. “Anh ấy và bác sĩ Fraser đã đi để ngăn chúng tiến lại gần hơn.” Và vì Chúa, họ sẽ thành công.

Chị cô gật đầu nhưng vẫn tỏ ra sợ hãi. “Chồng chị cũng đi cùng họ”

Juliette siết chặt tay chị gái, lẩm bẩm lời an ủi mà chẳng ai trong hai người tin tưởng. “Sao chị không lên phòng nghỉ một lát?”, cô gợi ý. “Trông chị rất mệt mỏi.”

Chị cô nhìn cô vẻ biết ơn, “Cảm ơn em!”

Tuy biết cô dâu không nên bỏ đi trong tiệc cưới của mình, nhưng Victoria cảm thấy chẳng thoải mái gì khi có quá nhiều người. Chị cô ghét việc trở thành tâm điểm của sự chú ý.

“Chị có muốn em cùng đi không?”, Juliette đề nghị.

Chị cô ngáp ngừng một lát như đang suy nghĩ. “Không, không cần đâu. Chị chỉ cần trấn tĩnh một chút trước khi quay lại.” Victoria đỏ mặt, nói thêm “Rất nhiều phụ nữ đã trêu chọc chị về đêm tân hôn. Thật sự chị không cảm thấy sợ hãi chút nào. À, có lẽ có một chút”. Một tia lấp lánh bất ngờ hiện ra trong mắt cô ấy, nhưng Juliette không thể tưởng tượng ra điều gì khác trong đêm tân hôn ngoài nỗi sợ hãi. Nếu ở vị trí của chị gái, hẳn là cô rất khiếp sợ.

Bởi vì cô biết chính xác Victoria sẽ phải đối mặt điều gì. Và dù có vài phụ nữ đùa cợt, bóng gió về chuyện làm tình, thì nó cũng không phải là chuyện mà Juliette muốn chịu đựng.

Không phải một lần nữa.

Cô nhắm nghiền hai mắt hồi lâu để trấn tĩnh lại rồi đi cùng chị gái Victoria lên tầng trên, sau đó trở về phòng mình. Hai tay Juliette vẫn run rẩy bất chấp ý chí của cô, cô quay lại phòng khách, lặp đi lặp lại những từ ngữ như một câu thần chú.

Đó không phải lỗi của mình. Mình bị cưỡng bức.

Nỗi hổ thẹn dâng trào đến nỗi khiến cô phát ốm. Mắt mờ đi, cô bám chặt mép ghế sofa để khỏi ngã.

Không phải lỗi của mình.

Cho dù vậy, vết sẹo trong cô vẫn còn đó. Tuy đã có lúc cô từng mơ ước có một người chồng và những đứa con, nhưng bây giờ cô không thể tưởng tượng như thế. Cô chẳng thể nào trải qua nỗi đau nằm dưới một người đàn ông và đối mặt với sự ô nhục trong đêm tân hôn. Cô sẽ toàn tâm toàn ý sống cuộc đời độc thân nếu đó là cách giúp cô không phải trải qua cơn ác mộng như thế một lần nữa.

Chợt có tiếng kính vỡ loảng xoảng vang lên, khiến cô giật thót người. Vài giây sau, Juliette nhận ra nguyên nhân chính là một viên gạch được bọc trong lớp vải tẩm dầu đang cháy. Thời điểm viên gạch chạm vào mép ghế sofa, lớp vải liền bốc cháy.

Juliette hoảng hốt lùi lại và theo bản năng, cô chạy đi tìm nước hay thứ gì đó để dập lửa. Ngọn lửa nhanh chóng bùng lên ở những chỗ khác, cô phát hiện một vạch ướt dọc theo chu vi căn phòng.

Đó là dầu.

Đầu óc cô tê liệt, vậy là có người cố tình đốt nhà. Một người tới dự đám cưới của chị cô, chỉ có thể là một trong số những người nông dân. Nhưng tại sao? Gia đình cô đã cho họ nơi trú ẩn. Và cấp cho những người Scotland một nơi để sống.

Trừ khi người của bá tước cải trang để trà trộn vào.

Một người khách phát hiện ra ngọn lửa nên hét lên cảnh báo. Tiếng kêu khóc của lũ trẻ bị hoảng sợ hòa lẫn tiếng các bà mẹ đang cố gắng dỗ chúng nín. Mọi người đổ dồn về phía cửa, tranh nhau chạy ra.

Ai đó chụp lấy tay cô, giật mạnh và kéo cô ra ngoài cùng những người khác. Mùi khói cay xè, ngọn lửa bùng lên nhanh khủng khiếp.

Đàn ông đã tập trung tất cả xô chậu quanh giếng, đứng thành một hàng để dập lửa. Juliette tìm kiếm trong đám đông đến khi thấy mẹ cô. Beatrice ôm chặt cô, trong khi vẫn nắm tay Amelia. Em gái cô mở to mắt, hoảng sợ nhìn ngọn lửa.

“Margaret đâu?”. Beatrice hỏi. “Victoria nữa?”

Cô run rẩy thở ra. “Lần cuối con gặp thì Victoria đang ở trên phòng chị ấy. Con không thấy Margaret đâu cả.” Juliette liếc về phía căn nhà, ngọn lửa lan rộng rất nhanh, gần như không thể khống chế được. “Mẹ có nghĩ các chị ấy đã đi ra ngoài rồi không?”

Một cơn ớn lạnh siết chặt cô bởi ý nghĩ mình sẽ mất đi hai người chị. Chuyện đó không thể xảy ra... thậm chí cô từ chối nghĩ về nó. Nhìn chăm chăm vào ngọn lửa, cô thì thầm hàng ngàn lời khẩn cầu cho họ được an toàn.

“Đứng yên đây trong lúc mẹ đi tìm chúng!” Beatrice nắm tay Juliette, giao Amelia cho cô trông nom. “Để mắt tới em con nhé!”

Ngay khi mẹ cô rời đi, Amelia bắt đầu khóc lóc. Dù em gái cô đã mười sáu tuổi và dễ bị kích động, nhưng trong hoàn cảnh này, con bé có lý do để sợ hãi. “Toria vẫn ở trong nhà. Em biết thế. Em không muốn chị ấy chết.”

“Chị ấy sẽ không chết đâu.” Juliette ôm chặt em gái, cố gắng an ủi, dù cô cũng đang âm thầm lo lắng rằng Amelia đã nghĩ đúng về Victoria. “Họ sẽ đưa chị ấy ra ngoài nếu chị ấy còn trong đó. Nhưng chị không nghĩ chị ấy vẫn ở lại trong một ngôi nhà đang cháy.” Tuy nói thế, bản thân cô cũng cảm thấy không bị thuyết phục. Nỗi lo sợ của em gái cô có nguồn gốc sâu xa, và Juliette chưa bao giờ nhìn thấy Victoria bước ra ngoài trong suốt năm năm họ sống ở đây.

“Họ sẽ tìm thấy chị ấy”, cô hứa hẹn. Nhưng cô vẫn tiếp tục tìm kiếm bóng dáng của chị gái. Ai đó tìm chị ấy đi, làm ơn.

Có một sự im lặng kỳ quái, trong khi đám nông dân vẫn đang hắt nước vào các căn phòng đang cháy. Mặc dù họ đã chiến đấu rất dũng cảm nhưng Juliette nghi ngờ sẽ không cứu được ngôi nhà. Những phiến đá bên ngoài vẫn còn nguyên vẹn, nhưng bên trong đã sụp đổ.

Đám ngựa phi đến gần, cuối cùng, các kỵ mã đã trở lại. Vị công tước không chậm trễ nhảy khỏi lưng ngựa, nhanh chóng chạy vào ngôi nhà đang cháy dữ dội khi biết vợ mình vẫn còn trong đó. Juliette rùng mình kinh hãi, sợ rằng cả hai sẽ chết trong đám cháy.

Bác sĩ Fraser len lỏi qua đám đông, đưa mắt tìm kiếm khắp nơi cho đến khi dừng lại trên người cô. Phần còn lại của đám đông dường như biến mất, chỉ còn lại mình anh. Mái tóc đen của anh rối bù, đôi mắt như đang nuốt trọn hình ảnh cô. Mặc dù anh không tiến lại gần hơn, cô vẫn cảm nhận được tiếng thì thầm lặng câm của anh.

Em ổn chứ?

Vâng, em ổn.

Tạ ơn Chúa.

Juliette buộc mình không được tiến về phía trước, giữ nguyên khoảng cách giữa bọn họ. Nhưng cô rất vui mừng vì anh đã trở về bình an, không hề hấn gì. Đó là một niềm an ủi không nhỏ dù cô vẫn đang lo lắng cho các chị mình.

Bác sĩ Fraser gạt nhẹ như không rồi biến mất giữa đám đông cho đến khi xuất hiện cạnh những người nông dân. Anh xắn tay áo, giúp họ dập lửa trong lúc Juliette vẫn đứng yên, cầu mong ai đó tìm ra các chị cô.

Gánh nặng vô hình trút khỏi vai cô khi cuối cùng cũng trông thấy Margaret. Chị cô xuất hiện với mái tóc rối bù, khuôn mặt đỏ rực, ôm trong tay một bọc vải vóc. Juliette nhận ra đó chính là nguyên liệu mà Victoria đang dùng để may vá – gồm lụa và sa tanh trị giá hàng trăm bảng. Chị cả của cô đã bắt đầu tự kinh doanh bằng cách may áo nịt ngực⁽²⁾ và áo lót vào tháng Mười hai, lợi nhuận rất đáng kinh ngạc. Tuy Margaret không thích ý tưởng đó, nhưng ít nhất chị ấy cũng cố cứu được đồng nguyên liệu.

(2) Áo nịt ngực hay còn gọi là corset, giúp định hình ngực và eo.

“Em rất mừng vì chị đã an toàn”, cô thì thầm lúc Margaret ôm cả hai chị em. Chị cô không giải thích đã ở đâu, mà chỉ tay ra xa. “Sinclair đang chuẩn bị xe ngựa cho chúng ta. Anh ấy sẽ đưa chúng ta đến chỗ nào đó an toàn để qua đêm, vì chúng ta không thể”, giọng cô vỡ òa khi liếc về phía ngôi nhà đang cháy, “ngủ ở đây”.

“Nhưng Victoria và mẹ thì sao?” Amelia tỏ ra kinh hoàng với ý tưởng phải rời xa họ.

“Mẹ ổn rồi, còn ngài công tước(3) sẽ đưa Toria ra ngoài”, Margaret đáp. “Chúng ta sẽ đợi hai người trong xe ngựa.”

(3) Nguyên văn là His Grace – chỉ ngài công tước xứ Worthingstone – cách gọi dành cho những công tước xuất thân từ gia đình hoàng tộc.

Amelia ngập ngừng, “Em không muốn đi cho đến khi biết chị ấy đã ổn.”

Juliette nắm tay em gái, kéo cô bé tránh xa ngôi nhà trong lúc Margaret dẫn họ đi về phía chiếc xe ngựa đang đợi. “Ồ đây an toàn hơn. Mọi người sẽ dập được lửa, rồi em sẽ thấy!”

Amelia vẫn do dự, hướng ánh mắt về đám cháy. “Em không muốn chị ấy chết”, cô bé thì thầm. “Hôm nay là ngày cưới của chị ấy, Juliette. Đáng lẽ phải là ngày chị ấy hạnh phúc nhất.”

Juliette thấy cổ họng tắc nghẹn, nhưng cô vẫn gạt đầu. “Đừng lo lắng. Ngài công tước sẽ tìm thấy chị ấy. Chị tin chắc như thế.”

Sinclair đứng bên cạnh thùng lũng, giúp Margaret leo vào trong xe ngựa trước khi quay sang những người nông dân khác. Từ trên lưng ngựa, anh ta thúc giục phụ nữ và trẻ em đi về phía nam, tránh xa ngôi nhà đang cháy.

Ba chị em ngồi sát nhau trong xe ngựa, im lặng chờ đợi đến lượt chiếc xe được kéo đi. Người đẩy tó của họ - MacKinloch – sẽ đánh xe, Juliette nhìn chăm chăm ra bên ngoài và thấy bác sĩ Fraser vẫn đang giúp Sinclair cùng nông dân dập lửa. Ngọn lửa vẫn cháy rực, rồi cuối cùng ngài công tước cũng xuất hiện. Anh quàng tay quanh người Victoria, đưa cô ấy ra ngoài, tránh xa ngọn lửa và hướng tới một đồng tuyết.

Juliette thở phào, mừng rỡ thấy chị mình vẫn còn sống. Cùng lúc đó mẹ cô quay lại và lau nước mắt trên má.

“Nó đã an toàn”, Beatrice vừa nói vừa leo lên xe. Biểu hiện trên mặt bà cho thấy dường như bà đã già thêm mười tuổi nữa trong vòng một giờ qua. “Cả hai đều không hề hấn gì.” Bà ấn ngón tay vào thái dương như cố làm dịu thần kinh đang căng thẳng của mình.

“Họ sẽ đi cùng chúng ta chứ ạ?”, Amelia đánh bạo hỏi.

Beatrice lắc đầu. “Xe không còn đủ chỗ. Ngài công tước sẽ chăm sóc nó. Chúng ta sẽ đi tới nhà cậu ấy ở Eiloch Hill. Mẹ tin sẽ gặp cả hai ở đó.” Người đẩy tó đóng cửa xe và bắt đầu cuộc hành trình về phía nam.

Đàn ngựa vất vả vật lộn với băng tuyết khiến Juliette băn khoăn tự nhủ: Nếu dùng xe trượt tuyết có lẽ sẽ dễ dàng hơn. Nhiều lần họ phải dừng lại giữa đường nhưng chẳng ai phản nản. Lúc này, ý nghĩ về việc nhà của họ đã cháy rụi trở nên thật lạ lùng vì chỉ vài giờ trước, họ còn đang giúp chị gái trang điểm cho đám cưới.

Juliette chăm chú nhìn ra bên ngoài, lo lắng cho bác sĩ Fraser. Anh ấy đã chỉ huy, dẫn dắt đám nông dân đi về phía nam đến vùng đất của công tước. Nhưng bây giờ anh ấy đi đến đâu? Phải mất khoảng một giờ hoặc hơn mới tới được Eiloch Hill, nhất là khi anh ấy giữ tốc độ cùng với người đi bộ. Ngoài trời rất lạnh và cô không thể thôi nghĩ về anh.

Những cảm xúc lộn xộn bên trong thật vô nghĩa. Cô không nên để mặc tâm trí mình lang thang với suy nghĩ về anh. Nhưng anh đã vội vã len lỏi trong đám đông chỉ là để tìm cô. Cô không thể giả vờ rằng mình không cảm thấy nhẹ nhõm khi thấy anh bình yên.

Một phần lí trí nhắc nhở cô rằng họ chỉ là bạn bè. Tất nhiên cô có thể vui mừng vì anh không bị thương. Nhưng chỉ thế thôi. Tim cô đập nhanh chỉ là do sợ hãi bởi chuyện vừa xảy ra.

Cô hít vào mấy hơi thật sâu và chậm rãi. Sau tất cả những lỗi lầm mắc phải thì cô không có quyền tin rằng mình có thể bắt đầu lại. Cô đã lựa chọn sai lầm và phải trả giá gấp mười lần.

Nhưng cô có một đứa con trai đáng yêu. Đứa trẻ đã chiếm trọn trái tim cô và cô yêu nó hơn cả mạng sống của mình. Nó đã có gia đình mới, bố mẹ nuôi sẽ cho nó tước hiệu và sự giàu có. Nó sẽ có mọi thứ như mong muốn.

Mọi thứ, trừ một người mẹ thực sự.

Trái tim cô giờ đây có một lỗ thủng lớn với nhận thức rằng Matthew sẽ không bao giờ biết mẹ ruột của mình là ai. Và do sinh nở khó khăn, nên thêm một đứa trẻ nữa chắc chắn sẽ khiến cô phải đối mặt với cái chết. Không những bị chảy rất nhiều máu mà cô còn suýt chết do cơn sốt sau đó. Bà đỡ đã khuyên cô đừng bao giờ cố gắng lần nữa.

Điều đó có nghĩa là nếu muốn thì cô cũng không thể ngủ chung giường với một người đàn ông bởi nỗi lo sẽ mang thai lần nữa. Đó là cách nhẹ nhàng nhất. Cô cũng không muốn bị chạm vào người như thế lần nào nữa, và còn một lý do quan trọng khác – nó có thể gây nguy hiểm đến tính mạng của chính cô.

Cô có thể dễ dàng phớt lờ đề nghị của người xa lạ và những người đàn ông giàu sang, có tước hiệu. Nhưng xưa đũa người đã từng là bạn thân nhất của cô lại là chuyện hoàn toàn khác. Cô phải giữ thật vững chắc bức tường bằng giá bao quanh tim mình, nhất là bây giờ.

Gặp lại Paul sau quãng thời gian dài dang dở đã khiến trái tim cô tan nát. Cô không bao giờ có thể nói với anh về chuyện đã xảy ra. Anh phải rời bỏ cô và tìm kiếm người phụ nữ khác làm vợ - một người có thể mang lại cho anh những đứa trẻ mà anh khao khát cùng cuộc sống anh xứng đáng được hưởng.

Như thế sẽ tốt hơn cho cả hai.

2. Chương 2

Lúc tới Eiloch Hill, Juliette bước đi như trong mơ. Công tước xứ Worthingstone có một đội ngũ người hầu nhả nhận và cô thấy mình được chào đón trong căn phòng mà mình sẽ ở chung với Amelia. Quản gia của họ – bà Larson – cũng sẽ đi cùng, kết hợp với đám đầy tớ của ngài công tước nhằm đảm bảo sao cho họ được thoải mái nhất, mặc dù hầu như quần áo của họ đều đã bị cháy hết.

Bà Larson đã đề nghị thay đồ giúp nhưng Juliette từ chối. “Lát nữa nhé!” Sau những gì đã xảy ra, cô cần vài phút để đầu óc sáng suốt trở lại. Cô nghi ngờ mình khó có thể ngủ được. Một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng lúc cô nhớ lại ngọn lửa đã phá hủy mọi thứ. Cô sợ những hình ảnh đó sẽ ùa về mỗi khi nhắm mắt.

“Cô sẽ thoải mái hơn”, người quản gia cố nài. “Nhìn em gái cô kìa! Cô bé đã ngủ ngon lành.”

Tuy khó có thể coi Amelia là cô gái nhỏ, Juliette vẫn rất biết ơn vì một trong số chị em cô có thể nghỉ ngơi đêm nay.

“Cháu sẽ tìm bà khi nào muốn thay đồ”, cô nói với bà Larson. “Sẽ không đầy một giờ đâu, cháu hứa đấy!”

Bà quản gia nheo mắt. “Cô đang muốn gặp cậu ta phải không? Bác sĩ Fraser đẹp trai ấy.”

“Không”, cô thốt lên, hoảng hốt vì lời nói của bà Larson. Trái tim cô đập thành thịch. “Ý... Ý cháu, anh ấy...”

Bà Larson khoanh tay, rướn mày. “Cô có thể áp dụng những gì mình muốn, tiểu thư Juliette. Nhưng chúng ta đều biết rõ bác sĩ Fraser sẵn sàng nhảy xuống vực nếu cô bảo cậu ta làm thế.”

“Cháu sẽ không bao giờ yêu cầu anh ấy làm gì ỉn”, cô đáp. “Chúng cháu hoàn toàn không phù hợp.”

Bất chấp phản đối của Juliette, bà quản gia lắc đầu. “Hãy cho chàng trai đó một cơ hội. Cậu ta không có tước hiệu cao quý, nhưng có một trái tim nhân hậu.”

Tước hiệu chẳng là gì với cô, Juliette trầm nghĩ.

“Và cậu ta yêu cô”, bà Larson nói thêm. “Điều đó đáng giá chứ?”

“Anh ấy không yêu cháu”, Juliette khẳng định. “Anh ấy không thể. Chúng cháu chỉ là bạn bè.” Cô phải tin như thế. Những bức thư của anh chứa đầy các câu chuyện và khoảnh khắc hài hước trong suốt quá trình

học tập. Cô phải quên những lời yêu thương anh đã viết cũng như lời hứa hẹn sẽ có ngày cưới cô làm vợ. Tình bạn là tất cả những gì họ từng có.

Nhưng ngay cả thế, cô vẫn nhớ cảm giác bàn tay Paul đặt trên vai mình và vẻ quan tâm của anh. Cô đã đánh mất mình trong chốc lát, ánh mắt anh đưa cô quay lại năm tháng vẫn còn là thiếu nữ.

“Dù cô nói thế”, bà Larson tỏ ra không mấy bị thuyết phục. “Nhưng cô đã bắt được khăn choàng của chị mình. Tất cả chúng tôi đều tin cô là người tiếp theo kết hôn. Hoặc là với bác sĩ Fraser hoặc với một anh chàng quý tộc mà mẹ cô lựa chọn, chẳng ai nói trước được.”

“Không, cháu sẽ không lấy chồng.” Cô chẳng quan tâm tới quan điểm mê tín dị đoan đến vô lí của họ. Cô từ chối kết hôn và không thể để ai thuyết phục mình làm chuyện đó được.

“Người dân MacKinloch có một vụ cá cược rằng mùa hè tới, bác sĩ Fraser sẽ là chồng cô. Cũng có thể đó là sự thật.” Vẻ mặt tự mãn của bà quản gia đủ khiến Juliette nổi giận đùng đùng.

Paul đã nói gì với những người nông dân đó hay khoa khoang gì về bọn họ chẳng? Anh ấy phải biết nên làm gì tốt hơn chứ!

“Có lẽ cô nên nói chuyện với cậu ta”, bà Larson gợi ý. “Cậu ta ở bên ngoài, đang nói chuyện với MacKinloch.”

Ý nghĩ đầu tiên của cô là gạt phắt đi. Nhưng... nếu anh ấy đã nói gì đó với người khác thì sao? Cô nghĩ lần vừa rồi mình đã thể hiện rất rõ ràng quan điểm của bản thân, nhưng có lẽ cần phải có thời gian để suy nghĩ rất kiên quyết về hôn nhân ra khỏi đầu Paul.

Cô mượn chiếc khăn choàng của bà quản gia, nói thêm “Cháu sẽ trở lại trong vòng một giờ nữa.”

Bà Larson gật đầu. “Yên tâm, tôi sẽ không nói với phu nhân Lanfordshire cô đã đi đâu, nếu đó là điều cô đang lo lắng. Hãy cẩn thận, được chứ?” Juliette gật đầu, chân đã bước ra ngoài phòng ngủ khi bà quản gia nói với theo, “Tôi nghĩ nếu nhanh chân, cô sẽ tìm được cậu ta.”

Juliette xuống cầu thang, hướng về cửa chính. Như bà Larson đã nói, cô trông thấy bác sĩ Fraser cùng MacKinloch. Hai người đang tranh cãi, dù không nghe được những gì anh nói, nhưng cô thấy rõ bầu không khí căng. Cô nhú mào, bản khoăn không biết họ đang bắt đồng về chuyện gì. Hai người đàn ông chia tay nhau, bác sĩ Fraser đi về dãy chuồng ngựa trong khi MacKinloch tụ họp với đám nông dân đang dựng lều trên đất của công tước.

Cô chờ đợi trong ít phút, không chắc có nên gặp anh không. Trời đã khuya, có thể anh sẽ hiểu nhầm mục đích của cô. Chợt giọng của mẹ cô vang lên từ phía sau, đồng thời cánh cửa mở ra.

Trước khi Beatrice kịp trông thấy, cô chạy về phía chuồng ngựa khuất trong bóng tối. Trong khoảnh khắc, cô đã đứng ở cửa, cố làm dịu tiếng thành thịch của nhịp tim. Chẳng có lý do gì phải e sợ nói chuyện với Paul.

Cô tìm thấy anh đang đứng cạnh mấy con ngựa. Mùi khói trộn lẫn mùi động vật tỏa ra trong không khí lúc cô bước vào. Tóc Paul rối tung, một mớ bù xù xén ngắn quá tai. Áo khoác phanh ra, tay áo được vén cao. Lúc này, anh đang chải lông ột con ngựa như để thả lỏng cơ thể bằng một hoạt động không phải suy nghĩ.

“Cám ơn anh đã cố gắng dập lửa giúp chúng em”, cô lên tiếng, không biết phải mở đầu thế nào. Những lời nói được chuẩn bị kỹ cùng tất cả lý do vì sao anh cần phải từ bỏ tình bạn của họ cứ tắc nghẹn trong cổ họng cô.

“Anh rất vui được giúp đỡ.” Paul không quay lại phía cô mà dán chặt ánh mắt lên mấy con ngựa. Một lúc lâu, cảm giác khó chịu tăng dần đến khi cô nghĩ đến chuyện rời đi.

“Em đã không trả lời thư anh năm ngoái”, anh lên tiếng, cuối cùng cũng quay sang đối diện với cô. Mỗi bước anh đến gần, cảm giác tội lỗi của cô lại tăng thêm. “Em đã không viết thư cho anh trong nhiều tháng. Không chỉ từ khi anh cầu hôn em.”

Chính là nó. Cơ hội mà cô chờ đợi, để ngăn cản anh suy nghĩ sâu xa hơn đã đến. “Điều đó có vẻ không đúng.”

Nhưng không phải thế. Chẳng lời nói nào có thể xóa bỏ sai lầm của cô cũng như thu hẹp khoảng cách giữa bọn họ. Cô đã trả bưu phí để nhận toàn bộ thư anh gửi... nhưng lại không đủ can đảm để đọc những lá thư gần đây. Những lá thư trước, anh kể về trường học và cô cảm nhận được nỗi cô đơn của anh qua từng câu chữ, điều đó trở thành lưỡi dao cứa sâu vào trái tim đầy sẹo của cô. Anh trông đợi ở cô một tình bạn, và năm tháng trôi qua, anh đòi hỏi nhiều hơn. Anh đã bộc lộ ước mơ với cô, đã đề nghị cô kết hôn với anh khi anh quay về.

Nhưng cô là người phụ nữ đã bị hủy hoại và có con với người đàn ông khác. Cô không bao giờ có thể thú nhận sự thực đó với anh. Thế nên sẽ dễ dàng hơn khi cất chỗ thư đó đi và không bao giờ đọc chúng.

“Anh sẽ chờ đến khi em có câu trả lời”, anh nghiêm trang.

Vậy thì anh phải chờ đợi suốt đời. Sẽ tử tế hơn nếu cô bảo anh đừng làm thế và cam đoan sẽ không bao giờ có cuộc hôn nhân giữa hai người như cô đã dự định.

Nhưng không phải đêm nay. Cô sẽ dễ dàng cắt đứt mọi quan hệ hơn khi trở về London. Vì ít nhất cô cũng không phải đối mặt với anh.

Juliette cố gắng nghĩ xem nên nói gì tiếp theo và chỉ nghĩ được câu nói duy nhất. “Anh cho là ai đã gây ra vụ cháy?” – Cô vẫn băn khoăn liệu có phải là người của Strathland bằng cách nào đó đã lẻn vào nhà cô cùng đám nông dân không.

Bác sĩ Fraser do dự như đang cân nhắc câu trả lời. “Anh không chắc chắn Strathland nhúng tay vào.”

Bất cứ khi nào đề cập đến bá tước, dạ dày Juliette lại quặn lên. Dù đã cố tránh xa người đàn ông đó, nhưng tên của hắn vẫn khiến cô sồn gai ốc. Bá tước Strathland vẫn liên tục cố bóng gió với gia đình cô, và Juliette vui mừng vì thoát được hắn ở London.

“Chẳng có lý do gì để nghi ngờ phải không? Ông ta muốn bọn em rời khỏi Scotland để chiếm mảnh đất đó”, cô không che giấu vẻ ghê tởm của mình.

Bá tước đã mua thêm hàng ngàn con cừu, len bây giờ đang có giá cao do chiến tranh. Hầu hết binh sĩ đều đã bị điều tới Tây Ban Nha chiến đấu với quân đội của Napoleon và để may quân phục cho họ thì cần phải cần rất nhiều len. Bá tước Strathland cần thêm đồng cỏ cho đám súc vật, và gia đình cô thường thấy chúng xâm phạm vào đồng cỏ của nhà mình.

“Anh cũng nghĩ thế, chắc.” Bác sĩ Fraser nhìn đăm đăm vào cô hồi lâu khiến cô bắt đầu lo lắng, cứ như anh có thể đọc được suy nghĩ trong đầu cô. Anh tiến thêm một bước, trong khi cô vẫn chôn chân tại chỗ, cảm giác không khí giữa họ nóng dần lên.

Đi. Tâm trí cô kiên quyết cảnh báo, vì nếu không đi, sức mạnh ý chí của cô sẽ tan thành cát bụi.

“Em không biết bọn em nên làm gì lúc này”, cô lên tiếng rồi vội nói tiếp, “Các khoản nợ đang tăng lên và bọn em chỉ mới bắt đầu kiếm được tiền nhờ việc may vá của Victoria.”

Cô hầu như không nhận ra mình đang nói gì vì phải bám lấy bất kỳ đề tài nào. Tất nhiên Paul chẳng biết gì về loại quần áo họ đang may. Dòng sản phẩm tai tiếng của Victoria đã mang lại nhiều tiền hơn họ từng mơ ước. Họ gọi đó là Aphrodite’s Unmentionables(1). Được thiết kế từ lụa và sa tanh, chúng không thực tế cho hầu hết phụ nữ, nhưng lại hoàn toàn phù hợp với tầng lớp quý tộc ở London – những người đã quen với việc chỉ mặc mỗi bộ đồ một hoặc hai lần.

(1) Có thể dịch là “Đồ lót của nữ thần Aphrodite” – nữ thần sắc đẹp và ái tình trong thần thoại Hy Lạp.

“Cô ấy không thể tiếp tục may được nữa với cương vị của một nữ công tước”, Paul chỉ ra. “Nhưng có thể Công tước Worthingstone sẽ giúp đỡ gia đình em.”

“Em mong thế.” Nhưng cô không thích dựa dẫm vào người khác để giải quyết vấn đề của gia đình. Ngược lại, cô hy vọng bằng cách nào đó, cô và chị em mình có thể tiếp tục việc kinh doanh. Tuy Juliette ghét may vá, nhưng cô rất thích xác định giá cả và quản lý sổ sách, xem xét chi phí nguyên liệu, công vận chuyển của Sinclair và dự đoán lợi nhuận là cách để lấp đầy những giờ phút cô đơn.

Có lẽ cô sẽ giúp ích nhiều hơn nếu quay về London. Đó là một cách để phụ giúp gia đình và làm cô cảm thấy mình có ích. Nhất là khi cô không bao giờ lấy chồng.

Cô nhìn chăm chăm vào màn đêm, trái tim cô dấy đi khi nhớ đến khuôn mặt chị cô lúc nói lời thề nguyện kết hôn với công tước. “Đó là một đám cưới tuyệt vời. Em chưa từng nghĩ Victoria lại là người đầu tiên trong bọn em lấy chồng. Nhưng em mừng cho chị ấy.”

“Còn em thì sao?”, anh hỏi. “Em thích đón Giáng sinh ở London à?”, giọng anh gay gắt như đang hình dung mẹ cô đưa cô điếu quanh tìm kiếm những người chồng tiềm năng.

“Em muốn đến thăm dì và con trai dì ấy”, cô thú nhận. Con trai em, cô âm thầm chữa lại. Nhớ đến khuôn mặt tròn tròn của Matthew và cách cậu bé cố nhét nắm tay vào miệng khiến cô không thể nín cười. Nhưng nghĩ về chuyện phải rời xa cậu bé thì cổ họng cô nghẹn đắng. Khoảng thời gian được ở cùng Matthew xứng đáng với cái giá khủng khiếp của việc phải rời xa cậu. Và nếu không bao giờ lấy chồng, cô muốn được ở gần cậu thường xuyên nhất có thể.

Cô nói thêm, “Margaret thích từng khoảnh khắc đó. Chị ấy lập danh sách tất cả những anh chàng thích hợp và phân loại họ.”

Chị gái cô rất tham vọng. Juliette bắt gặp ánh mắt anh, cô tiếp tục, “Dù biết chị ấy rất mừng cho Victoria, em cho là Margaret khá thất vọng vì chị cả có thể tìm được một đám tốt hơn chị ấy mà không cần mùa vũ hội nào.”

“Và đó cũng là kiểu quý ông mà em mong muốn?”

Cô cứng người với câu hỏi đó, cảm nhận được sự ghen tị trong giọng nói của anh. Tuy cô chiều ý mẹ, tham gia tất cả những buổi gặp gỡ mà dì cô giới thiệu với người có tước hiệu, nhưng cô không nhớ bất kì người cầu hôn tiềm năng nào. “Em không nghĩ đó là chuyện của anh.”

Anh treo yên ngựa lên, tháo dây cương. Không nhìn cô, anh nói tiếp, “Sáng nay anh đã khiến em thấy xấu hổ khi bắt lấy chiếc mũ của Worthingstone à?”

“Không phải lỗi của anh”, cô bắt đầu, dù cả hai đều biết đó là lời nói dối. “Nhưng anh không hề làm em xấu hổ bởi cách anh quan tâm đến em.” Cô không muốn anh cảm thấy bị bề mặt vì sự thật đang dần sáng tỏ là cô sẽ không bao giờ kết hôn với anh. Nét mặt cô căng thẳng, hai tay xoắn vào nhau. “Lẽ ra anh không nên làm thế. Những người khác có thể nghĩ là...”

“Là anh đang yêu em.”

Một sự thật đơn giản trong câu nói, từng từ từng chữ đều hủy hoại cô. Không đúng. Anh không thể.

Nhưng lại một lần nữa, cô không trả lời, không nói gì hết.

“Và anh cá mình không phải người duy nhất nhìn vào khuôn mặt xinh đẹp của em.”

“Em không phải là người phù hợp với anh, Paul”, cô thì thầm. Cô phải kết thúc chuyện này, cho dù có làm tổn thương anh nhiều thế nào. “Anh nên để ý tới những người khác. Em không định kết hôn với bất kì ai.”

“Nhất là một người Scotland nổi loạn phải không?”, anh mỉm cười.

Đó hoàn toàn chẳng phải là lý do, nhưng cô không thể nói thế. Juliette nhún vai bất lực. “Con đường mà anh đi cùng những người khác rất nguy hiểm.”

“Anh là một bác sĩ. Anh đã đi tới rất nhiều nơi.” Anh cầm tay Juliette và đan ngón tay mình vào tay cô. “Và anh không phải người duy nhất ngắm nhìn em. Từ khi trở về từ Edinburgh, anh đã thấy Strathland thường cười ngửa sấp khu đất nhà em.”

“Đừng nhắc đến ông ta nữa!” Nghĩ về bóng dáng của gã bá tước khiến cô càng sợ hãi. Juliette vòng tay quanh eo, nói thêm, “Em thậm chí còn không muốn nghĩ về ông ta.”

“Hắn sẽ không ngăn ngại dùng thủ đoạn với một cô gái trẻ như em.”

Chẳng phải cô cũng nhận thực được điều đó sao? Cô sụp mắt xuống vì sợ anh sẽ nhìn thấy vẻ hoảng hốt trên khuôn mặt mình. Paul tiến lại gần hơn, cô cảm nhận được sự căng thẳng vô hình giữa bọn họ dù cố

giữ khoảng cách của mình. “Anh đã đi theo em mỗi khi có thể”, anh thú nhận. “Như thế sẽ có người trông chừng em.” Nỗi trống trải lướt qua cô khi nghe anh thú tội. Giá như anh ở đó một năm trước thôi. Giá như cô có thể quay lại và cảnh báo cô gái ngây thơ là mình khi đó. Cô chậm chậm lùi ra xa, tự hỏi khi nào mình mới đủ can đảm nói với anh sự thật.

Anh thở dài. “Anh sẽ không bao giờ đòi hỏi quá nhiều về những gì em có thể cho anh, Juliette. Anh sẽ làm một người bảo vệ thầm lặng mỗi khi em cần.”

“Em đánh giá cao tình bạn của anh, bác sĩ Fraser”, cô tỏ ra cứng rắn và nói những gì phải nói. “Nhưng hãy dành sự quan tâm cho người khác. Em không phải là người dành cho anh.”

Nói xong, cô bỏ mặc anh đứng đó một mình.

* * *

Paul dành cả đêm chăm sóc những người bị bỏng do cổ đập lửa. Anh bôi thuốc mỡ, băng bó tay cho vài người rồi bước ra đứng trước hồ Monel. Đối lập với mặt trăng âm u, mặt hồ gợn sóng lăn tăn như những vảy bạc. Anh đứng đó gần một giờ thì chợt nghe tiếng bước chân đang đến gần.

“Trông cậu có vẻ bồn chồn nhỉ, bác sĩ Fraser.” Cain Sinclair cầm theo chiếc cốc. “Tôi mang theo ít bia. Không đủ say nhưng đủ để bắt đầu.”

A, đó là một khởi đầu đáng được chào đón. Anh nâng cốc lên, “Chúc sức khỏe(1)”.

(1) Nguyên văn là “Slainté”, tiếng Ireland.

Paul uống một ngụm lớn rồi thừa nhận, “Tôi đã tìm ra kẻ đốt nhà. Đó là Joseph MacKinloch – đây tớ trong nhà họ.”

“Vì chúa, tại sao chứ?”, Cain hỏi.

“Người của Strathland đã bắt em gái anh ta làm con tin. Chúng đe dọa sẽ giết cô ấy trừ khi anh ta đốt nhà họ. Anh ta nghĩ chúng sẽ thả cô ấy nếu anh ta làm theo.”

“Thằng ngu ấy tin chúng à? Không thể tin cậu Strathland được”, Cain chửi thề, lắc lắc cốc mình. “Bây giờ MacKinloch đang ở đâu?”

Tôi bảo anh ta đừng ló mặt ở đây nữa. Trừng phạt anh ta cũng không cứu vãn được ngôi nhà. Một trò lừa bịp đẫm máu.”

Cain tỉnh ngộ, im lặng đồng tình. Anh ta khoanh tay, nhìn chằm chằm ra mặt nước. “Nói đến ngu ngốc, cậu có đủ ngớ ngẩn quấy rầy cô ấy lần nữa không, Fraser?”

Paul không cần hỏi Sinclair đang nói tới ai. Tất cả đều biết anh muốn cưới Juliette. Anh cũng nghe đồn về vụ cá cược xem mất bao lâu cô sẽ đồng ý.

“Cần bao nhiêu lần thì tôi sẽ hỏi cô ấy bấy nhiêu lần.”

“Và nếu cô ấy vẫn từ chối.” Sinclair uống nốt, treo cái cốc đu đưa ở đầu ngón tay. “Một người đàn ông nên biết khi nào anh ta không thể chinh phục người phụ nữ mình muốn.”

“Tại sao tôi nên từ bỏ?” Anh uống một ngụm bia, tuy nó làm dịu cơn khát nhưng chẳng thể giảm được nỗi cay đắng của mình. “Cô ấy chỉ cần được thuyết phục, thế thôi!” Anh nhún vai, như thể không cần phải lo lắng vô ích. Nhưng Sinclair tiến lại gần hơn, nét mặt anh ta nghiêm trang dưới ánh trăng.

“Tôi không nên nói điều này với cậu. Nhưng cậu luôn là một người bạn của tôi, cậu biết chứ? Có một nguyên nhân khiến cô ấy từ chối.” Anh ta chậm chậm thở ra như đang cân thận lựa lời. Liếc nhìn chiếc cốc rỗng, anh ta nguyền rủa rồi lăm bầm rằng muốn một cốc nữa.

Paul chờ đợi, nhưng thêm một lúc lâu nữa, còn lâu hơn khoảng thời gian Sinclair do dự. “Không phải là có người nào khác, đúng không?” Anh không muốn nghĩ rằng Juliette đã dành trọn trái tim cho ai đó. Chuyện đó là không thể dựa vào cách cô chấp nhận những đụng chạm ngẫu hứng của anh hôm qua. Nhưng cô đã né tránh anh, nhất là sau khi anh trở lại Edinburgh.

Anh nhìn chòng chọc vào Sinclair, không muốn biết lý do tại sao. Nhưng anh cần hiểu sự miễn cưỡng của cô.

“Không có ai cả. Mà vì cô ấy bị làm nhục, Fraser.”

Làm nhục? Mỗi sợi gân trong người anh đều căng ra bởi nỗi sợ hãi không thể gọi tên. Cơ ớn lạnh bao trùm vì anh nghi ngờ mình không muốn nghe bất cứ điều gì về chuyện đó.

Tuy nhiên, anh cần phải biết. “Ý anh là gì, làm nhục ư?”

Anh ta im lặng hồi lâu, nhìn chăm chú vào mặt nước. “Vào mùa thu, khoảng hơn một năm trước. Cậu vẫn đang ở Edinburgh.” Anh ta giữ giọng bình thường, nhưng mỗi lúc tạm dừng, nỗi lo lắng của Paul càng tăng lên. “Tôi đi ra ngoài tìm kiếm Jonah – anh trai tôi lúc đó đi câu cá. Khi tôi tìm thấy anh ấy, Jonah bảo nghe tiếng phụ nữ đang khóc.” Sinclair nhìn chằm chằm. “Tôi đi theo anh ấy ra khoảng rừng phía trên sườn đồi Ben Nevis. Chỗ đó là đất của bá tước, phía bắc Eiloch Hill.”

Các mảnh câu chuyện của Sinclair bắt đầu ráp lại với nhau, Paul không hề ngắt lời anh ta.

“Lúc tìm thấy tiểu thư Andrew, tôi nghĩ có thể cô ấy bị lạc hoặc trật mắt cá chân”, Sinclair tiếp tục. “Cô ấy đang ngồi dưới đất và khóc nức nở. Tóc bị xõa tung, còn áo thì rách tả tơi. Nhìn thấy tôi, cô ấy đã cầu xin tôi đừng nói với ai.” Nét mặt anh ta vô cùng giận dữ, nhớ lại cảnh tượng lúc đó.

Sự lạnh lẽo đóng băng các mạch máu và cả tâm trí anh, Paul như đang nhìn thấy cảnh tượng Juliette, sợ hãi và cô đơn. Tóc cô xõa xuống bờ vai, nỗi đau đớn khủng khiếp hiển hiện trên khuôn mặt.

Lời nói của cô văng vẳng ám ảnh anh: Nếu anh chỉ muốn một người vợ và những đứa trẻ thì anh nên tìm kiếm ở người khác.

Anh mừng rỡ nhìn lại nét mặt buồn rầu của cô lúc nói chuyện với anh vài giờ trước. Cô đã tuyên bố không thể mang lại cuộc sống như anh mong muốn... rằng cô không muốn cưới bất kỳ người đàn ông nào. Anh đã cố áp đặt bất cứ nguyên nhân nào khác có thể xảy ra.

Nhưng trong lòng anh biết rõ một điều là Juliette không bao giờ đi một mình. Có người đã đưa cô ấy tới nơi hoang vắng đó. Đó phải là một người mà cô ấy tin tưởng... hoặc có thể cô bị ép buộc.

Và kẻ đó đã làm nhục cô.

Cơ cuồng nộ gào thét như bão tố trong anh vì có kẻ dám làm nhục người phụ nữ anh yêu. “Kẻ nào đã làm chuyện đó?”, anh gặng hỏi. Nếu thằng khốn đó chưa chết, Paul sẽ không ngần ngại giết hắn vì việc đã làm. Sinclair không trả lời, anh lặp lại câu hỏi, túm chặt cổ áo anh ta, để mặc cơn cuồng bạo chảy bên trong. “Vì Chúa, là ai?”

Khuôn mặt Sinclair trở nên dữ tợn. “Cô ấy không nói. Nhưng tôi đã đưa cô ấy tới chỗ mẹ cậu.”

“Mẹ tôi biết?” Dù anh có gặp Bridget một hay hai lần, bà cũng không hề hé răng nửa lời về Juliette.

Sự tăm tối sôi sục trong anh đe dọa sẽ biến thành cơn thịnh nộ mãnh liệt. Vì anh đã không ở đó bảo vệ Juliette. Cô không được bảo vệ... và Paul tự đổ lỗi ỉn. Đường như có bàn tay vô hình tách anh ra làm đôi từ bên trong. Cơ giận dữ điên cuồng trộn lẫn với tội lỗi đang lắng xuống và sự cần thiết phải sửa đổi để giúp cô chữa lành vết thương.

“Bà Bridget đã săn sóc cô ấy trước khi tôi đưa cô ấy về nhà”, Sinclair thừa nhận. “Mẹ cậu... đã khâu lại váy của cô ấy để không ai biết.” Bọn anh ném cho anh tia nhìn cảnh cáo. “Phu nhân Lanfordshire không cần thiết phải biết chuyện này, cũng như những người con khác của bà ấy. Nếu cậu nói nửa lời, tôi sẽ phủ nhận nó đến tận hơi thở cuối cùng.”

Mặc dù Paul lơ đãng gạt đầu, tâm trí anh vẫn đang quay cuồng. “Anh nên cho tôi biết sớm hơn.” Chuyện này không nên xảy ra với người con gái anh yêu. Có kẻ đã hãm hại cô. Cô đã phải chịu đựng nó mà chẳng hề hé môi nửa lời với ai. Ngay cả với gia đình mình. Và dù theo bản năng, anh muốn nổi điên với Sinclair vì trước đây đã không chịu nói ỉn, nhưng anh biết người đàn ông này phải giữ bí mật như lời hứa của anh ta.

“Anh nói với tôi để tôi không thúc giục cô ấy quá gay gắt”, anh thần thờ.

“Chắc. Cô ấy không tin tưởng đàn ông. Và cậu có thể hiểu tại sao cô ấy lại từ chối cưới cậu.” Cain khoanh tay trước ngực. “Tôi sẽ không bao giờ nói lại chuyện này nữa. Tôi chỉ muốn cậu hiểu lý do cô ấy không cho bất kỳ gã đàn ông nào lại gần. Nếu Juliette muốn cậu thì cậu nên kiên nhẫn.”

Kiên nhẫn là điều cuối cùng Paul nghĩ tới. Anh muốn trả thù tên khốn đã gây ra chuyện đó cho cô. Chỉ cần nghĩ tới vẻ mặt sợ hãi của cô cũng khiến anh chết lặng từ bên trong. Cô đã phải một mình đối mặt với cuộc tấn công mà đáng lẽ không nên xảy ra.

“Vài ngày sau, tôi đã đưa cô ấy tới London”, Sinclair tiếp tục. “Cô ấy ở với dì một thời gian dài. Tôi nghĩ cô ấy muốn tránh xa Ballaloch.”

Và giờ đây, Juliette đã quay lại, cô có vẻ rất nóng lòng muốn rời đi lần nữa. Có lẽ kẻ tấn công cô ấy vẫn đang ở đây.

Paul thở ra chậm chạp, tự hỏi không biết mình nên làm gì vào lúc này. Anh không thể cho cô biết rằng Sinclair đã nói chuyện này với mình. Nhưng anh đã hiểu tại sao cô lại miễn cưỡng. Sự trong trắng của cô đã bị đánh cắp. Còn hơn thế, anh đã làm cô sợ hãi khi cố ôm cô trong chuồng ngựa.

“Tôi cần thời gian suy nghĩ”, cuối cùng anh nói với Sinclair. “Nhưng rất cảm ơn anh đã cho tôi biết. Tôi sẽ không tiết lộ nữa lời.”

Sinclair gật đầu, trở vào nhà, để mặc Paul với những suy nghĩ của anh. Anh bắt đầu bước những bước dài xuống phía bờ hồ lạnh giá, rồi chạy dọc theo mép hồ. Anh hầu như không nhìn thấy gì ở phía trước, ngoại trừ những tia óng ánh phản chiếu ánh trăng hắt lên từ mặt băng. Anh tăng tốc, chạy điên cuồng, như đang cố trừng phạt bản thân.

Phổi anh nóng rực, nhưng anh vẫn chạy. Anh chạy quanh hồ, không quan tâm lúc đó đã nửa đêm. Anh chẳng thể nhắm mắt được sau những gì vừa được biết.

Khi chân rã rời, anh chạy chậm dần rồi chuyển sang đi bộ, hơi thở dồn dập. Cảm giác như có người đã đâm con dao nóng đỏ vào xương sườn, anh cúi người nhặt một hòn đá nhẵn mịn trên bờ, nắm chặt trong tay và ném mạnh xuống khiến mặt băng rạn nứt.

Đã hơn một năm kể từ khi cô bị cưỡng hiếp. Bây giờ anh đã hiểu tại sao Juliette lại không trả lời thư của mình. Tại sao cô lại từ bỏ thế giới, tuyên bố sẽ không kết hôn với bất kỳ ai vì cô không còn gì để trao cho họ. Một người phụ nữ bị tổn thương dữ dội sẽ chẳng muốn động đến đàn ông.

Paul bước ngang thung lũng, để mặc suy nghĩ ào ạt tràn qua anh, hồi tưởng lại giây phút họ ở cùng nhau. Cô đã sợ hãi anh, nhưng chẳng có chứng cứ nào cho thấy cô không muốn gặp anh. Và cô cũng không giật tay lại lúc anh đặt nó lên ngực anh.

Chúa phù hộ, anh không biết mình nên làm gì. Cô cầu xin anh rời đi, bảo anh hãy từ bỏ. Nhưng cô thực sự muốn gì? Được ở một mình chẳng?

Anh không thể bỏ rơi cô. Hai người đã từng là bạn nhiều năm trời và bạn bè sẽ không bỏ đi khi được cần đến. Nếu phải mất nhiều năm mới xây dựng lại lòng tin của cô, vậy thì anh sẽ làm như thế.

Anh trở thành bác sĩ là để cứu chữa mọi người. Nhưng vết thương này lại quá sâu với một người đã mất hết tinh thần. Để giành lại cô, anh sẽ phải thuyết phục cô từ từ, để gọi lại tình bạn họ đã có và khiến cô cảm thấy an toàn lần nữa.

Và anh nhất định sẽ tìm ra kẻ đã làm nhục cô, rồi tổn cổ thẳng khốn đó xuống địa ngục.

3. Chương 3

“Chúng ta phải làm sao bây giờ ạ?”, Juliette lặng lẽ hỏi. Mẹ cô đang nhìn chằm chằm ra ngoài trời tuyết qua khung cửa sổ. Khuôn mặt bà trống rỗng, dường như bà đã không ngủ chút nào.

Beatrice hít thật sâu, quay sang đối diện với con gái. “Mẹ sẽ ở lại đây, còn các con tới London. Sắp tới con sẽ ở cùng dì Charlotte.” Bà đứng thẳng, mím môi. “Mẹ sẽ xem xét ngôi nhà có thể sửa chữa được không.”

Tuy cố tỏ ra mạnh mẽ, đôi mắt bà Beatrice vẫn rơm rớm nước. Juliette tiến lại gần, nắm lấy tay mẹ. “Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi mẹ ạ.”

“Chúng ta không có tiền xây lại nhà”, mẹ cô thú nhận. “Và... và giờ đang là mùa đông. Cha con sẽ nói gì nếu ông ấy trở về sớm? Mẹ không biết chúng ta sẽ xoay xở ra sao.”

“Chúng ta có lợi nhuận từ việc may vá”, Juliette nhắc nhở bà. “Những người nông dân vẫn đang giúp Victoria. Hãy để họ tiếp tục làm, Sinclair có thể đem bán sản phẩm ở London như trước đây.” Cô không đề cập đến thực tế là họ đang may đồ lót thay vì váy áo bình thường. Beatrice chưa phải thợ may giỏi, thứ họ cần là sự cho phép của bà chứ không phải trợ giúp. Sẽ tốt hơn nếu bà không biết các con mình đang may áo nịt ngực và đồ lót tai tiếng kia bằng lụa.

“Và ngài công tước có thể giúp đỡ chúng ta”, Juliette nói thêm. Chồng Victoria có vẻ sẽ không để họ chịu khổ cực. Công tước xứ Worthingstone là một người đàn ông tốt bụng và rất yêu vợ mới cưới của mình.

“Mẹ biết cậu ấy sẽ giúp nhưng mẹ không muốn đặt gánh nặng của chúng ta lên vai người khác.” Beatrice quay lại ghế, lấy ra một tờ giấy cùng cây bút. Bà nhúng bút vào lọ mực, bắt đầu viết. Nhưng khi Juliette đến gần hơn, cô nhận thấy tay bà đang run rẩy.

“Thậm chí... thậm chí mẹ còn không biết những hóa đơn nào đã được thanh toán và ông Gilderness đã thu tiền thuê nhà ở Norfolk chưa.” Bà bóp trán rồi lấy tay bịt miệng. “Có rất nhiều khoản. Sổ sách đã bị cháy và mẹ không thể nhớ hết.”

Juliette bước ngang qua phòng, lấy tờ giấy từ tay mẹ cô. Đó là danh sách các chủ nợ mà Beatrice có thể nhớ được. Juliette sẫm soi một lát rồi viết thêm vài người nữa, đánh dấu ai đã được thanh toán. Sau đó cô viết số tiền bên cạnh những người còn lại.

“Con nghĩ đây là thứ mẹ cần”, cô nói, trả mảnh giấy lại ẹ cô.

Beatrice nhúm mày, nhìn cô chằm chằm hồi lâu. “Làm sao con biết những gì viết trong sổ sách của Henry?”

“Con xem xét chúng hằng ngày và sửa lại con số mỗi khi bọn con điền thêm lợi nhuận từ việc may vá”, cô thừa nhận. “Chúng con không muốn mẹ biết khoản tiền tăng thêm từ đâu ra.”

Cô hy vọng mẹ sẽ nhẹ nhõm hơn vì cô đã thuộc lòng con số từ các tài khoản gần đây. Song ngược lại, Beatrice lại dùng dùng nổi giận. “Tại sao các con lại cảm thấy cần phải nói dối mẹ? Các con nghĩ mẹ quá ngu ngốc đến nỗi không phát hiện ra hay sao?”

Juliette bình tĩnh, cô đã không nghĩ tới tình huống này. “Bọn con chỉ đang cố giúp mẹ thôi mà.”

“Mẹ biết các con số không đúng, nhưng chỉ là chẳng thể tìm ra chúng đã bị thay đổi ở đâu thôi”, Beatrice đánh giọng. “Con có biết mẹ phải mất bao nhiêu thời gian để cố gắng sửa lại cho đúng không?”

“Con xin lỗi. Lẽ ra con nên thú nhận sự thật với mẹ. Bọn con thực sự nghĩ khoản tiền tăng thêm sẽ được dùng tới.”

Mẹ cô thở dài. “Mẹ biết, con yêu. Nhưng mẹ không muốn đặt gánh nặng gia đình lên vai các con trong khi các con còn quá trẻ. Các con sẽ có đủ thời gian để làm việc đó khi đã lập gia đình.” Bà đứng dậy, đan tay vào nhau, cố mỉm cười.

“Còn bây giờ là lúc con nên cười thật vui vẻ và nhảy múa... trong những bộ váy lộng lẫy và tán tỉnh vài quý ông đẹp trai.”

Khuôn mặt mẹ cô đầy vẻ tiếc nuối, Juliette nhớ Beatrice đã không được làm những điều bà muốn. Bà lấy một sĩ quan, và Henry Andrew là người đàn ông duy nhất hỏi cưới bà.

“Con sẽ không bao giờ tìm được một quý ông nếu cứ dành hàng giờ với đồng sổ sách và tài khoản này”, Beatrice nhấn mạnh. “Con có thể sống tốt nếu có những khoản tiền tăng thêm, nhưng đó không phải là cuộc sống dành ột quý cô.”

“Nó có những lợi ích riêng”, Juliette mạo hiểm. Nở nụ cười giả tạo, cô nói thêm, “trong trường hợp con được gả ột quý ông đẹp trai trác táng, thích thú chơi bài bạc.”

Cuối cùng, nét mặt mẹ cô dịu lại. Và Juliette nhận ra đây chính là cách tiêu khiển của Beatrice. Bận rộn tìm chồng cho các con nghĩa là bà có thể thoát ra khỏi các vấn đề riêng của mình. Bao nhiêu năm qua, mẹ cô có hài lòng với cuộc sống riêng của bà không? Juliette không thể nhớ lần cuối cùng Beatrice mua nữ trang cho bản thân là khi nào.

Beatrice đứng lên, vuốt một lọn tóc xõa xuống thái dương Juliette. “Lúc quay lại London, ngài công tước đã hứa sẽ dùng ảnh hưởng của mình để giúp các con.” Bà rướn người, siết nhẹ tay cô. “Đó là một phần yêu cầu của chúng ta khi cậu ấy hỏi cưới Victoria. Con sẽ có một mùa Vũ hội và tất cả cơ hội mà ta không có.”

Đột nhiên Juliette chợt hiểu rằng tuy mẹ cô muốn giữ niềm kiêu hãnh bằng việc tự xây dựng lại ngôi nhà, nhưng Beatrice không ngần ngại chấp nhận sự giúp đỡ để đạt được địa vị xã hội cho con gái mình.

“Hứa với mẹ, con sẽ cố tìm một người chồng xứng đáng nhé!”, Beatrice nài nỉ. “Và không phải là bác sĩ Fraser, dù cậu ta rất mong muốn tán tỉnh con.” Bà đỏ mặt như thể không có ý xúc phạm người đàn ông đó. “Cậu ta là một bác sĩ tốt, đừng hiểu nhầm ý mẹ. Nhưng Juliette... cậu ta không phải người dành cho con.”

“Paul và con là bạn bè”, cô lơ đãng lên tiếng. “Chỉ thế thôi.”

“Thế thì con nên gọi là bác sĩ Fraser”, Beatrice chỉnh lại bằng một lời khiển trách tinh tế rằng gọi anh bằng tên như vậy là không phù hợp. “Cậu ta đã cố xin gặp con sáng nay, nhưng mẹ nói là con không đồng ý.” Bà rướn mào, “Đó là điều con muốn phải không?”

Giả định của mẹ cô không hẳn là vô căn cứ vì Juliette đã từ chối tất cả các cuộc thăm viếng từ vài tuần trước. Nhưng ngay cả khi nhún vai đồng tình với mẹ, một cảm giác đau nhói vì tiếc nuối vẫn bủa vây cô. Kỳ thực cô muốn gặp bác sĩ Fraser lần nữa.

Tự biện hộ ình rồi hôn lên má mẹ trước khi rời đi, Juliette lấy áo khoác len và khăn choàng một cách hoàn toàn vô thức. Cô ăn vận ấm áp, đi giày ống để bảo vệ đôi chân khỏi tuyết lạnh. Bên ngoài, không khí khô lạnh, mặt trời lấp lánh chiếu sáng quang cảnh mùa đông khắc nghiệt. Những dãy núi xám xuyên thủng bầu trời trong xanh, tuyết bao phủ ngày càng nhiều trên đỉnh núi nhọn hoắt.

Bên cạnh hàng rào, cô thấy Paul đang đứng đợi. Tim cô nhảy lên khi trông thấy anh vì cô hy vọng anh đã bỏ cuộc. Anh đang dõi theo cô, đôi mắt màu xanh sẫm phát ra tia nhìn bí ẩn. Chúng đỏ ngầu – một bằng chứng cho thấy đêm qua anh đã không ngủ.

Tại sao anh ấy lại đến đây nhỉ? Juliette bước ngang qua sân, nhận thấy anh đang mặc bộ đồ vải len kẻ vuông, hai tay đút trong túi áo len hoa văn màu nâu và xanh lá cây. Anh ăn vận như một người Scotland thực thụ, phong cách bề ngoài bớt thành thị hơn tối qua.

“Chào anh”, Juliette lên tiếng, hơi thở của cô đông cứng trong không khí.

“Chào em.” Ánh mắt anh quét khắp người cô, từ mái tóc đến đôi giày ống. Cô kéo áo khoác chặt hơn, không hiểu tại sao anh lại đến gặp mình. “Anh muốn nói chuyện với em lần nữa trước khi em trở lại London. Em sẽ đi dạo cùng anh qua thung lũng chứ?”

Cô do dự, liếc về phía ngôi nhà. Mẹ cô nói đúng. Cô không nên khuyến khích anh dù ngoại hình của anh có thể nào đi nữa cũng chẳng quan trọng. Anh đã trở nên hấp dẫn hơn nhiều sau nhiều năm không gặp, nhưng đôi khi, ẩn dưới vỏ bọc của một người đàn ông trưởng thành, vẫn có gì đó chưa thuần hóa bên trong.

Và mình thích thế, giọng nói tội lỗi chế giễu lương tâm cô.

Anh cho tay vào túi áo, lấy ra một quả bóng nhỏ đầy lông. “Anh mang tới cho em cái này.”

Bước lại gần hơn, cô nhận ra đó là một con mèo nhỏ màu trắng xám. Anh đưa nó cho cô, và đột nhiên cô hiểu ra rằng người đàn ông này sẽ không đối xử công bằng với trái tim mình. Anh hoàn toàn có ý định làm suy yếu sự phòng thủ của cô bằng bất cứ phương thức cần thiết nào.

Trong những lá thư đầu tiên, cô phàn nàn với anh là mẹ sẽ không bao giờ cho phép cô nuôi một con mèo. Chúng được ở trong chuồng gia súc nhưng không bao giờ được phép vào nhà.

“Anh vẫn nhớ”, cuối cùng cô lên tiếng.

“Ừ.”

Khi đón quả bóng lông từ anh, tay anh lướt qua tay cô. Cái chạm nhẹ này làm bùng lên cảm xúc cô đang cố khóa chặt. Mỗi khi ở gần người đàn ông này, trái tim cô lại bị dội một đợt tấn công mạnh mẽ. Để đánh lạc hướng mình, cô tập trung chú ý vào con vật nhỏ.

Con mèo gọi cho cô liên tưởng đến một con hổ trắng, đôi mắt toát lên vẻ thành thật, giống hệt cách Matthew nhìn cô lúc chào đời. Bỗng nhiên trái tim cô như ngừng đập và cô ôm con vật nhỏ sát vào mình. Móng vuốt nhỏ xíu của nó ẩn sâu vào trong tay áo cô, chú mèo nhỏ tỏ ra cực kỳ sung sướng.

Cẩn thận, trái tim cô nhắc nhở. Paul hiểu cô hơn bất kì ai, và dường như bất chấp lời cảnh cáo đó, anh hoàn toàn có ý định tán tỉnh cô. Như thế là không đúng.

“Em không nên giữ nó”, cô thành thật, ngay cả khi con mèo nhỏ huých nhẹ vào tay, phát ra tiếng meo nho nhỏ. “Trên đường bọn em trở lại London, có thể nó sẽ sợ hãi vì chẳng được một mái nhà thực sự.”

“Nhưng em muốn giữ nó mà.” Ánh mắt anh điềm tĩnh, và khi anh bước về phía thung lũng, cô thấy mình không thể làm gì khác ngoài việc đi theo anh. Juliette cuộn con mèo dưới áo khoác rồi bước phía sau.

Đầu óc cô đang gào thét bảo rằng hãy cảm ơn anh và bỏ đi. Tuy vậy, cô biết sẽ rất an toàn khi ở một mình với Paul Fraser dù như thế là không đúng mực. Cô cảm thấy sức mạnh ý chí của mình đang dần suy yếu. Anh vẫn đẹp trai, nhưng năm tháng nhuộm phong trần lên khuôn mặt anh, khiến nó có nét hung dữ. Anh luôn cao lớn, nhưng toát ra vẻ mạnh mẽ, cảm giác như anh sẽ không để bất kì ai làm tổn hại đến cô.

Cô lập tức dập tắt ý nghĩ đó. Đêm qua cô đã nói rất rõ ràng rằng giữa bọn họ sẽ chẳng có gì ngoài tình bạn. Anh nói gì cũn chẳng thể thay đổi được điều đó.

“Chúng ta sẽ không đi quá xa”, Paul nói thêm. “Chỉ vượt qua dãy lều của nông dân thôi.”

Anh dẫn cô bước qua đám tuyết, trên con đường mòn do ngựa tạo thành, phủ một lớp băng tuyết trên mặt. Anh nắm tay cô để giữ cô khỏi ngã. Họ lặng lẽ đi bên nhau hồi lâu, hơi thở đóng thành băng. “Công tước đã hứa cho phép họ xây nhà ở đây.”

“Mẹ anh sẽ ở cùng họ à?”

Anh gật đầu. “Cả anh nữa. Đến khi nhà anh được làm lại.”

Cô giật mình. Trời rất lạnh, không phải ai cũng có thể ngủ trong lều. “Bọn trẻ nên ngủ trong chuồng ngựa cho đến khi chúng ta xây dựng được nhiều chỗ ở ấm áp hơn.”

“Chắc, như thế là tốt nhất. Bọn anh sẽ phân chia đất, bắt đầu xây dựng vào sáng mai. Chẳng bao lâu, chúng ta sẽ lại được an toàn và ấm áp.” Anh nắm tay cô, hơi ấm tỏa ra từ tay anh khiến cô cảm thấy thoải mái. Tuy nhiên, lúc họ đứng trên đỉnh đồi và nhìn xuống dãy lều, cô nhận thấy rõ dấu hiệu của sự mất mát.

Gia đình cô buộc phải chuyển đi bởi vụ hỏa hoạn, giống như hầu hết mọi người. Chỉ nhờ cuộc hôn nhân của chị cô mà cả gia đình mới có ngôi nhà trú chân, thay vì ở trong cái lều mỏng manh như lẽ ra phải vậy. Gió lạnh làm cô nắm chặt vạt áo khoác, lập tức hình dung ra cảnh rét buốt đó.

Và Paul đang ở với họ.

“Sẽ không ai phải sống như thế này nữa”, cô thì thầm. “Quá lạnh.”

“Đúng”, Paul đồng tình. “Anh đã chăm sóc cho người ốm suốt mùa đông. Sẽ có nhiều người chết trong tháng này. Cho dù là chết đói hay chết rét đều như nhau.” Anh chỉ về dãy lều đã từng nằm trên đất của cha cô. “Anh sẽ làm tất cả để cứu họ.”

Cô khoác tay, dựa sát vào anh khi họ bước đi. “Anh cần phải ở đây.”

Đặc biệt là sau các cuộc nổi dậy. Khi Bá tước Strathland đuổi người thuê đất, họ không còn nơi nào để đi. Điều đó đã khiến những người đàn ông trưởng thành nổi giận... nhưng khi người già và trẻ em bị buộc phải sống ngoài trời tuyết thì các cơn nóng nảy càng tăng cao.

“Trước tiên, họ không bao giờ nên bị đuổi ra khỏi đất của họ”, anh nhấn mạnh. “Strathland phải chịu trách nhiệm. Hẳn ta và cả đám cừu chết tiệt.”

Giọng nói sắc nhọn của anh chứa đầy thù địch, cơn ớn lạnh quét qua người cô chẳng là gì so với thời tiết giá rét lúc này. “Ông ta quá quyền lực. Không ai trong chúng ta có thể ngăn được ông ta.”

“Anh sẽ ngăn chặn hắn, Juliette.” Anh quay lại, ánh mắt dữ dội. “Anh chưa bao giờ quên Strathland đã làm gì cha anh.”

Sự đe dọa và thù hận sục sôi trong giọng anh, cô lùi lại một bước. “Nếu chống lại Strathland, anh sẽ chỉ có con đường chết thôi.”

Chuyện cha anh bị treo cổ đã bao trùm bầu không khí ảm đạm lên tất cả bọn họ. Và mặc dù Ngài công tước Worthingstone đã giành được Eiloch Hill từ gã bá tước sau một canh bạc, chỉ vài nông dân tỏ ra háo hức được sống ở đây. Quá nhiều kỷ niệm buồn gắn với mảnh đất này.

“Anh không phải kẻ hèn nhát, Juliette. Và anh sẽ đảm bảo sao cho tất cả nông dân đều có được thứ họ cần. Sẽ không ai được đuổi họ ra khỏi nhà – nhất là Strathland.”

“Anh định làm gì?”

Ánh mắt anh xa xôi. “Anh có vài kế hoạch. Dòng họ của cha anh là...” Giọng anh nhỏ dần như đang cân nhắc lời nói. “Nghĩa là, bác anh có thể có vài ảnh hưởng.”

Juliette chờ anh tiếp tục, nhưng anh chẳng nói thêm gì. Khuôn mặt anh cau có như thể đang chìm trong suy nghĩ nào đó. “Người nông dân rồi sẽ ổn”, cô trấn an anh. “Bây giờ họ đã cách xa Strathland và có thể xây dựng lại cuộc sống của mình.”

“Em cũng thế chứ?”, anh nhắc nhở.

Mặc dù biết rõ anh đang nói đến ngọn lửa đã thiêu rụi nhà mình, nhưng cô lại liên tưởng đến vấn đề khác: Cách xa Strathland.

“Vâng”, cô đáp. Cô hoàn toàn có ý định tránh xa Bá tước Strathland hàng trăm dặm.

Paul dẫn cô đi xa khỏi đám nông dân, cô sửa lại tư thế của con mèo đang ngủ trên tay. Anh nhận thấy vẻ quan tâm của cô và hỏi, “Em định đặt tên gì cho nó?”

Cô nhún vai. “Em không biết. Anh có gợi ý gì không?”

Cái nhìn tình nghịch hiện ra trên mặt anh. “Anh e là gợi ý của mình sẽ không phù hợp.” Anh dắt cô vào sâu trong rừng cho đến khi cây cối che kín hai người. Vài cành cây to bị bao phủ một lớp tuyết dày.

“Nhà anh đã từng có một con chó săn”, anh tiếp tục. “Em nhớ anh gọi nó là gì chứ?”

“Ngựa.” Cô gần như quên mất con chó vì đã quá lâu.

“Nó to gần bằng một con ngựa. Khi còn bé, anh đã cố cưỡi nó, nhưng con chó không muốn.”

Hình dung cảnh Paul cố cưỡi một con vật khiến cô bật cười. “Em không nghĩ nó thích thế.”

Juliette ngắm nghía con mèo, giơ nó lên. Bằng giọng trêu chọc, cô đề nghị, “Em có nên làm ọi người bối rối và gọi nó là Chó không nhỉ?”

Cơ mặt anh giãn ra. “Hoặc em có thể gọi nó là ‘Tâm trí của tôi’.”

Về mặt cô ngỡ ngác, anh giải thích. “Khi nó đi bắt chuột, em có thể nói ‘Tâm trí của tôi đang đi lang thang’ hay ‘Tôi bị mất Tâm trí rồi!’”

Cô rên rỉ với ý tưởng này. “Thật kinh khủng!”

“A.” Nụ cười xấu xa của anh khiến cô thấy ảm áp, và không cưỡng lại được, cô cũng cười theo. Anh khoác tay cô khi họ tiếp tục bước đi, nét mặt anh dịu lại trong chốc lát. Cô thấy lo lắng khi nhìn vào mắt anh. “Đã lâu rồi anh không thấy em cười.”

Cách anh nhìn cô lúc này không giống một người đàn ông chủ không định duy trì tình bạn. Anh hoàn toàn không chạm vào cô, chỉ đặt một tay lên cây bạch dương gầy guộc, nghiêng sát người vào cô. Trong cô bắt đầu dâng lên nỗi sợ hãi bởi ký ức tồi tệ đang gặm thét.

“Em không nên đi dạo với anh.” Cô điều chỉnh con mèo đang vượn vẹo trong tay và bắt đầu quay lưng.

“Chờ đã”, anh nói. Giọng anh chứa đựng mệnh lệnh của người không định để cô rời đi. Rồi anh ngừng lại và nài nỉ. “Làm ơn.”

Anh không hiểu. Đường như anh tin rằng nếu tiếp tục theo đuổi thì cuối cùng cô sẽ mềm lòng. Trước khi cô kịp từ chối, anh nói tiếp, “Anh không mời em ra đây để khiến em cảm thấy bị dồn vào ngõ cụt, Juliette. Nhưng đó là những điều anh muốn nói trước khi em rời khỏi Scotland.”

Cô không muốn nghe bất cứ điều gì. Ngay lập tức, da cô như bị kim châm bởi nhận thức mối quan tâm anh dành ỉnh. Anh muốn cô, nhưng cô lại chẳng còn gì cho anh.

“Anh hy vọng em sẽ ở lại đây”, anh nói đơn giản.

“Em không thể”, cô khẳng khái. Mặc dù đã trở về dự đám cưới của chị gái, cô phải trở lại London với con trai cô. Cô nghĩ không có niềm vui nào lớn hơn niềm vui được dõi theo Matthew lớn lên mỗi ngày. Nếu có thể, cô đã trở thành bảo mẫu của cậu bé. Nhưng các quý cô không được phép trở thành người hầu.

Con mèo bấm chặt móng tay vào tay áo Juliette, cô nhẹ nhàng gỡ nó ra. “Anh thực sự nên mang nó về, bác sĩ Fraser. Bây giờ bọn em đã không còn nhà cửa, nên em không thể giữ nó được.”

“Một con vật sẽ không quan tâm em sống ở đâu, miễn là nó thích.” Paul rướn tới gãi gãi và làm xù đám lông ở tai con mèo, rồi đón nó từ tay cô.

“Lúc này mọi chuyện còn khó khăn hơn”, cô thừa nhận. Và bất cứ khi nào nhìn con vật, cô sẽ lại nhớ đến Paul.

“Nó chẳng muốn gì ngoài được ở gần em”, Paul nói, đôi mắt xanh sẫm nhìn thẳng vào cô. “Ngủ cạnh em và được em để mắt tới với một nụ cười.”

Cô đỏ mặt vì nghi ngờ anh đang không nói về con mèo. Trước khi cô nghĩ ra lời nào để từ chối, anh đã cắt ngang. “Anh nhớ điều em đã nói trong chuông gia súc đêm qua. Nhưng anh cũng nhớ chúng ta đã từng là bạn bè. Và anh không muốn mất tình bạn đó.” Ánh mắt anh khóa chặt mắt cô. Anh đã che giấu mọi cảm xúc trong ánh mắt, nhìn cô với sự kiên nhẫn mà cô không hiểu nổi.

“Tại sao?” Tay cô mở ra rồi xoắn lại, sợ hãi bởi thứ anh đang đòi hỏi.

“Bởi vì em xứng đáng được chờ đợi.”

Lời anh nói như xát muối vào trái tim đau đớn của cô. Nếu biết tất cả quá khứ của cô, anh sẽ không bao giờ nói thế. “Em phải quay lại London”, cô nhắc anh. “Và em cũng không biết khi nào sẽ trở lại.”

Nét mặt Paul nghiêm trang. Rồi ánh mắt anh lóe lên vẻ hiểu biết làm cô hết sức kinh ngạc. “Em đang chạy trốn.”

“Kh... Không. Em thích ở London. Em đã sống ở đó gần như suốt thời thiếu nữ.”

Anh sẫm soi cô hồi lâu với vẻ nghi hoặc. “Và đó là nơi em cảm thấy hạnh phúc nhất?”

Cô gật đầu không chút do dự. Tuy nhiên đó không phải là nơi hấp dẫn cô. Mà chính bởi vì nơi đó có một thiên thần ngọt ngào với nụ cười làm rạn rở trái tim cô. Và cô cảm thấy an toàn, không mối đe dọa nào khi ở nơi ấy. “Em không nghĩ sẽ gặp lại anh nữa.”

Anh trả con mèo cho cô. “Em muốn thế thật không?”

Mặt đỏ bừng, cô vội cup mắt xuống để tránh nhìn anh. Nếu để anh thấy ánh mắt cô, anh sẽ biết sự thật rằng cô hoàn toàn không muốn mất tình bạn của anh. Nhưng chẳng còn lựa chọn nào khác, đúng không?

“Để an toàn”, cô lặng lẽ nói. Cô không có quyền phá hủy bức tường bao quanh trái tim mình vì không thể mang lại hạnh phúc cho anh. Nó sẽ chỉ khiến cả hai bị tổn thương mà thôi.

Cơn giận dữ thất chặt bên trong đến khi không thể chịu đựng nổi, cô nhìn sâu vào đôi mắt xanh sẫm của anh. Thật không công bằng! Cô muốn quay lại từ đầu, khi còn là thiếu nữ. Cô muốn thành thật với Paul, thú nhận chuyện đã xảy ra và được cảm nhận vòng tay anh ôm chặt mình.

Nhưng thừa nhận sự thật cũng chẳng thay đổi được gì. Cô không thể cho phép anh yêu cô, cũng như mạo hiểm với trái tim mình. Cô ôm con mèo bằng một tay, cưỡng lại thôi thúc đó và củng cố quyết tâm không nói gì hết. Anh sẽ chẳng hiểu được đâu.

Cô hít một hơi thật sâu rồi tiết lộ một sự thật. “Em sẽ rất nhớ anh”. Trước khi lòng can đảm biến mất, cô vươn tay chạm vào gò má thô ráp của anh.

* * *

Paul đắm chiêu nhìn những đụn tuyết hồi lâu, đầu óc rối loạn. Juliette muốn trở lại London. Tưởng tượng cảnh phải sống giữa những con phố đông đúc không phải là điều anh thích thú. Anh chấp nhận phải sống ở Edinburgh trong suốt thời gian nghiên cứu Y học, nhưng vẫn nhớ da diết vùng cao nguyên thân yêu này.

Đây là nơi anh thuộc về. Ở đây, anh được sống giữa gia đình, bè bạn, và họ cần anh. Rất nhiều người bị đuổi ra khỏi nơi ở. Ngoài mẹ anh – một nữ hộ sinh và thầy lang của họ ra thì Paul là người duy nhất có kiến thức về y học. Không hẳn là họ không có kinh nghiệm chữa bệnh, nhưng với quan điểm mê tín và phương pháp chữa trị từ cha ông để lại, đám nông dân thường khiến người bệnh gặp nguy hiểm hơn là chữa khỏi.

Một phần trong anh tin rằng nếu biết cách cầm máu vào đêm xảy ra cuộc tấn công thì anh có thể đã cứu được Malcom và người quản lý.

Lẽ ra anh có thể giữ được mạng sống của cha mình nếu hai người họ không chết.

Sau khi chuyển đến sống cùng bác Donald Fraser ở Edinburgh, anh đã thề sẽ có ngày trở thành bác sĩ. Tuy không thể lấy lại thứ đã mất, nhưng Paul muốn cứu sống những người khác. Anh đã thể hiện kiến thức chữa bệnh học được từ mẹ mình nhằm mục đích chứng minh anh xứng đáng được nhận vào trường Y.

Nhưng rồi, bác anh tiết lộ một bí mật đã làm thay đổi toàn bộ cuộc đời anh.

Cha anh chưa bao giờ kể về anh em của ông, chỉ nói rằng họ sinh ra ở Edinburgh và chỉ mình ông rời đi để kết hôn với Bridget. Paul chưa bao giờ được gặp ông nội cũng như những người họ hàng khác cho đến khi anh bị gửi đến đó.

Khi mẹ anh buộc anh phải rời khỏi nhà sau cái chết của cha, Paul đã nghĩ mẹ đang xua đuổi mình. Giờ đây, anh tự hỏi có phải bà đang cố hàn gắn quá khứ đau thương của chồng không. Bằng cách gửi Paul đến đó, bà đã cho anh cơ hội sống một cuộc đời khác. Tuy nhiên, ngay từ giây phút đầu tiên gặp người bác, anh đã nhận thấy Donald Fraser rất coi thường mình.

* * *

“Vậy là Bridget gửi cháu đến chỗ ta hả?” Donald lơ đãng cọ cọ chòm râu muối tiêu của ông. Hàng lông mày rậm rạp cau lại phía trên mắt khiến ông trông giống hệt một con cú đang nhìn chăm chăm vào con mồi. “Cháu bao nhiêu tuổi, chàng trai?”

“Cháu sẽ tròn mười tám tuổi trong vài tháng tới.” Paul đứng thẳng, cố tỏ ra già dặn hơn. Về mặt mỗi đến kiệt sức vì anh ngủ được không quá vài phút mỗi lần trong suốt chuyến hành trình về phương nam từ Ballaloch. Hầu hết chuyến đi diễn ra trên xe ngựa kéo của nông dân và không có mui che nắng mưa. Anh đã trải qua những ngày khốn khổ, lạnh cóng trong bộ đồ ướt sũng.

“Thế nghĩa là cháu mười bảy”, Fraser sửa lại. “Trả lời câu hỏi một cách chính xác và đừng làm phiền ta bằng thông tin chẳng liên quan.” Ông nheo mắt nhìn anh. “Mẹ cháu nói chúng đã treo cổ cha cháu vì tội lỗi do cháu gây ra. Có thật không?”

“Cháu không giết ai hết!” Nỗi thất vọng và đau khổ tràn ngập trong lòng anh khi nhớ lại chuyện đó. “Là do Malcolm, bạn cháu muốn tấn công.” Tay anh nắm chặt thành nắm đấm. “Cậu ấy và cha cháu bị giết bởi Bá tước Strathland.” Về kinh ngạc trên khuôn mặt của người bác thậm chí còn khiến anh giận dữ hơn. Tại sao ông có thể cười được trong khi cuộc sống của Paul đang bị suy sụp cơ chứ?

“Ta đoán là cháu định trả thù cho cái chết của họ? Có đủ sự khôn ngoan của một cậu bé tự mình là người lớn.”

“Strathland sẽ phải trả giá cho những gì hắn đã gây ra.”

Fraser ngắm nghía anh từ đầu tới chân. “Cháu không một xu dính túi và vô dụng như một kẻ thất học vùng cao nguyên. Cháu là gì ngoài hạt cát nhỏ bé dưới chân tên bá tước đó chứ? Cháu chẳng là gì và sẽ mãi mãi như thế.”

Lời nhạo báng này đã đẩy cơn giận dữ của Paul vượt quá giới hạn. Anh túm áo Fraser, đẩy ông sát vào tường. “Đừng có nói với tôi kiểu đó! Tôi sẽ lật đổ hắn. Thế trên chính mạng sống của tôi.” Máu anh sôi sục với lời thề đó. Anh chẳng quan tâm có ai tin điều đó không, chỉ cần bản thân mình tin là được.

“Nếu cháu tấn công ông ta với cơn thịnh nộ kiểu này thì cái giá phải trả chính là tính mạng mình.” Fraser đẩy nhẹ anh ra, vuốt áo thẳng lại. “Cháu không có chút ý tưởng nào về việc cần phải làm gì trước khi hạ bệ một người.” Ông hạ giọng, đưa ra lý lẽ mà Paul không bao giờ ngờ tới, “Trừ phi cháu gạt bỏ tức giận sang một bên và chịu khó học hỏi.”

Lời nói này làm nguôi ngoai cơn giận của anh và cho anh chút hy vọng. “Ý bác là gì?”

“Cháu muốn ông ta rời khỏi Scotland, phải không?”

Paul gạt đầu, từ từ thở ra. Nếu tên bá tước đó từ bỏ đất đai ở đó, họ sẽ được yên ổn mà không bị ai bắt phải sống thế nào. “Vâng, cháu muốn.”

Fraser bước tới một cái giá được xếp rất nhiều sách bọc da. Ông tìm kiếm và lôi ra một cuốn. “Giết! Strathland sẽ không làm ông ta biến mất. Những người thừa kế của ông ta sẽ chỉ tăng lên và lớn mạnh hơn. Một người quyền lực sẽ chỉ bị đánh bại bởi quyền lực lớn hơn. Còn một cậu bé như cháu lại chẳng có tí quyền lực nào.” Người bác đưa cho anh cuốn sách. “Cháu đọc được chứ?”

Paul gạt đầu vì anh đã được cha dạy từ khi còn nhỏ. “Tạm tạm.”

“Tốt.” Ông ta chỉ vào giá sách. “Học vẫn là con đường đưa tới quyền lực. Học thật nhanh và cháu có thể thay đổi chính mình.”

Anh nghi ngờ người bác đang cố đánh bại mình mà không cần dùng nắm đấm. Trong phút giây ngắn ngủi, Paul không tin những gì bác anh nói. Sách vở và học hành có ích gì khi đối phó với Strathland – kẻ có thể bẻ cong pháp luật theo ý muốn chứ?

“Tại sao cháu nên học? Cháu có thể chờ vài tháng quay lại và đốt cháy rụi nhà hắn ta.”

“Cách thức của kẻ hèn nhát”, Fraser khiển trách. “Rồi sau đó sẽ thế nào? Cháu sẽ tiếp tục chán cừ đến khi bọn chúng đưa cháu ra xét xử và treo cổ à? Giống hệt như cha cháu hả?”

Trước khi Paul kịp hiểu chuyện gì diễn ra, Fraser đã túm cổ áo và đẩy mạnh. Đập đầu vào kệ gỗ, anh thấy một đám sao trước mắt. “VẬY mà ta cho rằng cháu thông minh hơn thế cơ đấy!” Người bác nhìn anh với vẻ chán ghét.

“Cháu thông minh”, anh gằn giọng, liếm máu ở khóe môi, “Nhưng sách vở sẽ không giúp báo thù cái chết của cha cháu.”

Fraser thả anh ra. “Vậy thì trở về Scotland đi, nếu cháu muốn thế. Giết chết bá tước và lãng phí cuộc đời cháu. Ta sẽ không thương tiếc vì mất đi một đứa cháu ngu ngốc.”

“Cháu không thể bỏ qua được”, Paul khẳng khái.

“Cháu không hiểu à, cậu nhóc? Chết thì rất dễ dàng. Cháu không muốn thấy ông ta phải trả giá cho tội lỗi của mình sao? Bất ông ta phải sống trong cảnh nghèo khó mà ông ta đã đẩy cháu vào chẳng phải là cách trả thù tuyệt vời hơn ư?”

Paul đã không nghĩ tới chuyện đó, nhưng lời nói của người bác khiến anh do dự.

“Nếu là một cậu bé thông minh, cháu phải biết rằng kiên nhẫn sẽ đem đến sự thất bại lớn hơn cho bá tước. Hoặc là...” Bác anh nhún vai. “Cháu sẽ ẩn náu ở Edinburgh vài tháng, rồi quay lại Ballaloch cùng một khẩu

súng lục và kết liễu cuộc đời của cả hai.” Ông lắc đầu, cong môi lên thành nụ cười đen tối. “Bởi vì cháu quá nóng lòng báo thù ngay lúc này, thay vì học cách làm thế nào để thực sự tiêu diệt được kẻ thù.”

Ông dệt lên một hình ảnh khác bằng lời nói: “Hãy tưởng tượng Strathland phải trải qua một mùa đông lạnh giá mà không có thức ăn, không một xu trong túi, nợ nần chồng chất, đến khi người thừa kế của ông ta chẳng còn lại gì mà hưởng. Ông ta sẽ phải bán bất kì miếng đất nào không bị buộc di chúc cho kẻ khác, có thể là đất đai ở Scotland. Hoặc ông ta sẽ bỏ nó để sống trong một nơi dơ dáy, bẩn thỉu ở hành phố, than thở về cảnh túng thiếu đến khi uống rượu tới chết. Đó mới là cách trả thù thích hợp. Đấy ông ta xuống nơi ông ta thuộc về.”

Cơn giận ban đầu của Paul đã tan biến, và hình ảnh thất bại của tên bá tước còn hấp dẫn hơn cảnh hấn ta chết. Strathland chưa bao giờ biết đến cực khổ. Hấn chưa bao giờ phải nhịn đói đi ngủ cùng cái bụng rỗng đau đớn đến nỗi không thể ngủ được. Hấn chưa bao giờ run cầm cập dưới lớp chăn mỏng hay phải đi giày vá trong lớp tuyết dày cộp của mùa đông. Giống như Paul phải chịu đựng.

“Cháu phải làm gì?”

“Quan sát những kẻ giàu có. Học hỏi và tìm ra điểm yếu của họ.” Bác anh ra hiệu về phía ngôi nhà ông. “Ta không phải người nghèo khổ, nhưng ta đã từng như cháu. Cha cháu có kể gì về ta không?” Đột nhiên mắt ông nheo lại, như thể đang che giấu bí mật nào đó.

Paul lắc đầu. “Cháu chưa bao giờ biết ông lại có anh em. Ông chưa từng kể về bác.”

Bác Donald nhún vai. “Kenneth là em út trong ba anh em. Bọn ta lớn lên trong ngôi nhà này.”

Paul giật mình. Anh không bao giờ đoán ra rốt cuộc cha mình được thừa hưởng bao nhiêu tiền trong gia đình.

“Có lẽ cháu đang băn khoăn tại sao Kenneth quay lưng lại với chúng ta. Cha cháu bỏ đi vì muốn cưới mẹ cháu. Ông ấy là người nóng tính và dễ bị đả kích, ông ấy đã nói sẽ không bao giờ quay lại hay có bất kì liên quan nào đến bọn ta.”

“Vậy tại sao mẹ lại gửi cháu cho bác?”, Paul hỏi.

“Bởi vì mẹ cháu thông minh hơn Kenneth. Bà ấy hiểu cháu là tất cả những gì còn lại của bọn ta. Sẽ có ngày toàn bộ những thứ này là của cháu. Nếu cháu chứng minh được rằng mình xứng đáng được như thế.”

* * *

Người ông mà anh chưa từng gặp hóa ra lại là một tử tước. Thậm chí đến tận lúc này, anh vẫn còn choáng váng bởi phát hiện đó.

Kenneth Fraser chưa bao giờ cư xử khác biệt, ông cũng chăn nuôi cừu như những nông dân khác. Dù Paul biết gia đình Fraser sống ở Edinburgh, nhưng cha anh không hề đến thăm họ lần nào. Bây giờ anh đã hiểu tại sao – là vì cha anh cố giấu diếm về tước hiệu của ông nội.

Bridget đã biết chuyện, đó là lý do tại sao mẹ lại gửi anh đi xa, sau khi cha anh bị xử tử. Không chỉ giữ an toàn cho anh khỏi người của Strathland, mà bà còn muốn tiết lộ sự thật này.

“Con sẽ học để trở thành một quý ông”, Bridget đã nói với anh. “Cha con chưa bao giờ muốn cuộc sống đó, nhưng con nên rời khỏi Ballaloch để tìm hiểu thế giới. Donald sẽ dạy con mọi thứ con cần biết.

Lúc đó, anh chẳng quan tâm đến cách cư xử hay học hỏi để trở thành quý ông và đã nói với bà như thế. Nhưng Bridget vẫn cương quyết, bây giờ anh đã hiểu vì sao.

Một tước hiệu. Sự giàu có. Cả hai đều không thể thay đổi cuộc đời anh. Bất cứ ai cũng sẽ rất biết ơn vì có tiền nhưng Paul biết quá rõ những người bà con của anh đang phải trải qua đêm đông lạnh giá mà chẳng có gì ngoài một túp lều và ngọn lửa.

Chúa chứng giám, anh không muốn tước hiệu. Liệu có đúng đắn không khi anh ẩn náu ở Edinburgh, dùng bữa tối với đồ ăn bằng bạc và pha lê, trong khi bạn bè, người thân của anh phải chịu khổ cực ở đây? Anh muốn là chính mình, quyết tâm báo thù bá tước và lật đổ để chế sản xuất len của Strathland. Lý do duy nhất giúp tước hiệu có giá trị là nó cho anh cơ hội với Juliette.

Từ rất lâu anh đã mơ thấy mình đi dạo trong thung lũng cùng Juliette, trên đũa cô, nhìn ngắm nụ cười tươi tắn của cô. Nếu bây giờ anh để cô đi London, sẽ chẳng còn cơ hội nào cho họ.

Paul xuyên qua màn tuyết, anh bước đi trên mặt đất lạo xạo. Suốt cuộc đời mình, anh luôn là người tin vào số mệnh. Từ giây phút nhìn thấy Juliette, anh đã biết cô chính là người dành ỉn. Và nếu anh phải chọn giữa việc theo cô về London hay sống tại đây mà không có cô, thì chẳng cần thắc mắc chuyện anh sẽ ở đâu.

Anh lê bước về phía dãy lều, hơi thở tạo thành những đám khói trong bầu không khí mùa đông giá lạnh. Mặc dù tuyết rơi nhẹ hơn ở bên này thung lũng, nhưng trời vẫn rét đậm rét hại. Anh bước qua những đồng lửa sưởi và hy vọng ngày nào đó họ sẽ có những ngôi nhà ấm áp thay vì dãy lều tồi tàn này.

Lúc bước lên sườn đồi, ký ức nghiệt ngã về cái chết của cha anh lại hiện lên. Buổi xét xử là một trò hề của những kẻ đồng ý với bất kì điều gì Bá tước Strathland muốn. Cha anh bị treo cổ ở chính quả đồi này bởi tội giết người mà ông không phạm phải.

Tất cả là để bảo vệ đứa con trai duy nhất của ông.

Paul nhìn chăm chăm vào lớp tuyết lấp lánh. Không bao giờ anh quên cảnh cha mình đã chết như thế nào. Và dù anh rất muốn bắt ngờ quay lại tấn công, ghim một viên đạn vào đầu tên bá tước đó, nhưng bác anh nói rất chí lý. Trả thù một cách nóng vội sẽ chỉ kết thúc bằng chính mạng sống của mình.

Tiền bạc và sự giàu có chính là quyền lực trong thế giới của gã bá tước. Đó là cách để hạ gục Strathland – không phải cuộc đột kích nửa đêm hay ăn trộm lương thực, dù anh đã làm cả hai chuyện đó trong năm qua. Paul từ chối cảm giác tội lỗi vì đã ăn trộm để nuôi đám trẻ đói khát. Nếu tên bá tước đó không đuổi họ ra khỏi nhà thì họ đã có thể dự trữ lương thực để sống trong suốt mùa đông. Ngược lại, người của Strathland đã cướp đoạt các khu vườn, lấy đi bất kì thức ăn nào chúng muốn.

Không, cách tốt hơn vẫn là khiến hấn phá sản. Trong trường hợp đó, London có lẽ là giải pháp tốt nhất cho tình huống tiến thoái lưỡng nan của Paul. Anh có thể nâng cao hiểu biết về kinh doanh len, học cách làm thế nào để khiến tên bá tước kia phải quỵ gối khi không ai thêm mua lông cừu của hấn. Tài sản của Strathland dựa trên việc bán len mà có. Không có nó, hấn sẽ mất tất cả.

Paul có thể tự tạo vị trí của mình ở đó, có lẽ từ một bác sĩ tư cho tới một nhà quý tộc. Như vậy, anh cũng có thể gần gũi Juliette.

Rồi dần dần, anh sẽ giành được cô.

* * *

“Chúng ta sẽ chuyển đi trong vài ngày tới”, Amelia nói với Juliette. “Mẹ đang ở phía sau kiểm tra xem có thứ gì còn sót lại từ ngôi nhà không. Chúng ta sẽ ở cùng dì Charlotte mà không phải nhà mình ở London vì mẹ không đi cùng.”

Nhắc tới dì Charlotte khiến tinh thần Juliette phấn chấn hơn bởi cô rất nóng lòng được gặp lại Matthew. Có lẽ giờ đây, con trai cô đã bắt đầu biết bò. Chỉ đơn giản nghĩ tới tiếng cười giòn tan của cậu bé là cô đã muốn quay lại. Đó là khoảnh khắc tươi sáng trong chuỗi ngày bị kịch tối tăm.

“Chị rất mừng”, cô bình luận.

“Và mẹ nói chúng ta có thể tiếp tục may.” Amelia cười sung sướng như thể đó là điều cô ấy muốn nói trước tiên. Juliette không buồn chỉnh lại em gái. “Nông dân sẽ may vá, còn chúng ta đưa thành phẩm theo cùng để bán.” Hạ giọng thành tiếng thì thầm, Amelia nói thêm, “Có lẽ chúng ta sẽ đổi được đồ lót mà Victoria làm lấy vấy áo mới đấy.”

“Không thể được. Sinclair phải là người bán loại hàng đó. Không ai được biết chúng ta sản xuất áo nịt ngực và váy lót”, cô khiển trách. “Đó là một bí mật.”

Amelia ỉu xiu. “Em chỉ giả sử thôi.” Cô bé tỏ ra thất vọng vì phải giữ bí mật. Em gái cô đánh giá thấp tầm quan trọng của việc giữ tự trọng.

Con mèo mà Paul tặng được Juliette đặt tên là Dragon đang kêu meo meo, dụi vào chân cô trước khi ngồi phịch xuống chờ đợi cô vuốt ve tai nó. Juliette ngồi xuống sàn, vui vẻ thỏa mãn con vật. “Công tước đã

hứa với mẹ là em và Margaret sẽ có một vũ hội ra mắt trong mùa xuân này. Em sẽ cần nhiều váy áo mới”, cô nói.

Amelia đến ngồi cạnh cô trên sàn nhà. “Thế còn chị?”

Juliette quỳ xuống. “Chị hoàn toàn không mong muốn có một vũ hội ra mắt. Chị chỉ muốn duy trì cuộc sống độc thân. Chị sẽ quản lý tài chính cho thương hiệu Aphrodite’s Unmentionables và hài lòng với công việc đó.”

Em gái cô nhìn cô chăm chăm, lo lắng. “Nhưng chị không thể Juliette. Như thế thì cô đơn chết đi được.”

“Chị thích cộng trừ các con số và kiếm tiền”, cô phản đối. “Chẳng có gì là cô đơn cả.”

Lời nói dối dễ dàng trượt qua môi, cô nói tiếp. “Ngoài ra, chị không thấy nhất thiết phải kết hôn mới có hạnh phúc. Chị sẽ được tự do, có thể đi bất cứ đâu chị muốn. Có lẽ một ngày nào đó, chị sẽ có ngôi nhà của riêng mình cùng một người bạn đồng hành lúc về già.”

“Hoặc có thể chị muốn kết hôn với bác sĩ Fraser hơn”, em gái cô cắt ngang. “Anh ấy khá đẹp trai. Và còn tặng cho chị một con mèo nữa.”

Juliette lắc đầu bực bội. “Đừng vô lý thế!” Cứ như một con mèo có thể khiến cô thay đổi nhận thức về đàn ông. Tuy thế, má cô vẫn đỏ bừng mỗi khi nhắc đến Paul.

Cuộc sống độc thân vẫn tốt hơn, cô thầm nhắc nhủ bản thân. Sẽ không bao giờ có mối nguy hiểm bị một người đàn ông chạm vào cô lần nữa.

Nhưng thật bất ngờ, Amelia im bật, nhìn chăm chăm vào cô hồi lâu. Em gái cô nhú mày, ánh mắt sáng rực. “Em không nghĩ chị đang nói thật. Em biết chị đã trốn ra ngoài để gặp anh ấy hai lần.”

Rõ ràng em gái cô có tố chất làm gián điệp giỏi. Má Juliette nóng rực, nhưng cô phẩy tay. “Đó chỉ là sự say mê vô hại khi bọn chị còn nhỏ, thế thôi. Bọn chị là bạn bè và chị hầu như không gặp anh ấy trong năm năm qua. Bọn chị chẳng nói gì cả, thật đấy.”

“Không.” Ánh mắt Amelia sắc sảo. “Còn hơn thế.” Cô sẫm soi chị gái, như có thể nhìn thấu nỗi đau thầm lặng bên trong người chị. Trong khoảnh khắc, nỗi lo sợ tràn qua Juliette, rằng em gái cô nghi ngờ nhiều hơn những điều cô bé thể hiện.

Cảm xúc trong quá khứ của cô không còn là vấn đề nữa. Quan trọng là tương lai – một tương lai không có Paul. Cô phớt lờ cảm giác vui buồn lẫn lộn xen với nỗi đau vì mất mát, bởi cô chưa bao giờ có anh để cùng bắt đầu.

“Quá khứ của chị chẳng ảnh hưởng gì tới em hay cuộc hôn nhân tương lai của em”, cô vui vẻ nói nhằm hướng Amelia tới đề tài khác. “Đã có quý ông lọt vào mắt em lúc chúng ta nghỉ lễ Giáng sinh ở London phải không?”

“Đừng cố thay đổi chủ đề!” Amelia bế chú mèo đang lim dim ngủ. “Khi chúng ta ở đó, chị chưa từng hứng thú với bất kì bữa tiệc nào.”

“Đừng ngốc thế! Cho dù không muốn một người chồng nhưng tất nhiên chị vẫn thích thú tham gia tiệc tùng.”

Nói dối. Tất cả đều là nói dối. Cô dành hết thời gian rảnh rỗi cho Matthew, ru cậu ngủ, lắc trống lắc để chọc cậu cười. Cô còn không buồn rời khỏi ngôi nhà ở London của di mình để điều hành như một đối tượng kết hôn tiềm năng.

Em gái cô thở dài. “Có thể chị đã quan tâm đến màu sắc của đám rèm cửa. Nhưng chắc chắn không phải bất cứ người đàn ông nào.” Rồi cô nằm xoài ra giường. “Nếu chị thực sự yêu bác sĩ Fraser, em không hiểu tại sao chị lại không cưới anh ấy?”

“Chị đã nói là chị không yêu anh ấy”, Juliette đáp. “Hơn nữa, cha mẹ sẽ không chấp nhận. Anh ấy không có tước hiệu.”

“Cha không phải là nam tước cho đến khi thừa hưởng tước hiệu này từ anh trai ông một năm trước”, Amelia chỉ ra. “Và ngay cả bây giờ, em vẫn nghi ngờ liệu chúng ta có thể thu hút bất kì quý ông nào không. Em thì quá trẻ, Margaret quá kén chọn, còn chị lại quá u sầu. Chị làm em nhớ đến một bá tước râu rĩ nào đó.”

“Castledon”, Juliette sửa lại.

“Phải, chính anh ta. Hai người hẳn sẽ là một cặp hoàn hảo, vì chị hiếm khi mỉm cười hay tỏ ra vui vẻ.”

Cô thực sự tệ như vậy sao? Juliette vỗ cái gối đập vào người em gái. “Thỉnh thoảng chị vẫn cười mà.”

“Không thường xuyên.” Amelia vỗ lấy cái gối to hơn đập lại cô.

“Có phải em đang cố đánh chị đến bật cười phải không?”, cô trêu chọc. “Khi chúng ta dự tiệc, em sẽ dùng quạt đánh chị nếu chị không cười hả?”

“Ý kiến đó không tồi đâu”, Amelia trầm ngâm. “Tuy nhiên em nghĩ chị sẽ bị bầm dập trong nháy mắt.”

Juliette không thể nhịn cười lúc em gái cô tiếp tục tấn công, sử dụng gối như cái dùi cui. “Dừng lại, Amelia!” Cuối cùng cô trượt chân, ngã vật ra giường nằm thở dốc vì cười quá nhiều.

Lần cuối cùng họ cư xử như những đứa trẻ là khi nào nhỉ? Cô không thể nhớ nổi nữa. Nhưng cảm giác thật dễ chịu vì được cười như vậy sau khoảng thời gian quá dài.

“Còn bây giờ. Hãy hứa với em, chị sẽ tìm cái gì có thể giúp chị tươi cười. Mỗi ngày nhé!”

Amelia đề nghị.

“Chị hứa.” Juliette sửa sang lại tóc, nhưng trước khi họ có thể đi xuống tầng dưới, em gái cô chặn cô lại.

“Và hứa với em chuyện này nữa. Nếu chị yêu Paul Fraser và muốn anh ấy là chồng chị, vì Chúa, hãy cho anh ấy cơ hội. Rồi cha mẹ sẽ đồng ý.”

Juliette bị bỏ lại, miệng vẫn há hốc vì em gái cô đã đi xuống cầu thang trước.

* * *

“Thưa ông chủ, ngôi nhà đã bị cháy.”

Không có tin tức nào vui như vậy với Brandon Carlisle – Bá tước của Strathland. Nông dân đã chuyển tới Eiloch Hill và gia đình Andrew không còn lựa chọn nào khác ngoài trở lại London. “Tốt. Đưa ra một đề nghị mua lại khu đất đó với họ.”

Giờ là lúc tận dụng sự bất hạnh của họ. Họ đã mất mọi thứ, và khi hẳn đề nghị một cái giá hợp lý, họ sẽ dễ dàng chấp nhận. Hẳn ta không nghi ngờ chuyện đó.

“Trước đây, họ đã từ chối mọi đề nghị của ta”, Melford nhắc nhở. “Tôi nghi ngờ họ sẽ thay đổi.”

“Anh sai rồi.” Brandon giơ tay lên, gạt bỏ dự đoán của người quản lý. Lần này, Phu nhân Lanfordshire sẽ không có lựa chọn. Hẳn quan sát thấy trong những năm qua, số lượng đầy tớ của họ đã giảm dần, giờ chỉ còn lại một quản gia và một người đánh xe, đại tá Lanfordshire vẫn chưa trở về từ chiến trường và không cách nào biết liệu ông ta có về hay không.

Chuyện này khiến Brandon phát cáu vì hẳn đã mang lại cho họ nhiều cơ hội để chấm dứt cảnh nghèo đói. Thậm chí hẳn còn đề nghị cưới một trong những cô con gái của họ, và sẽ trao quyền thừa kế cho những đứa con tương lai của hẳn lẫn cô ta nữa. Nhưng Phu nhân Lanfordshire vẫn tiếp tục từ chối, bất chấp thực tế là tiền của họ đang cạn dần.

Và Juliette cũng từ chối hẳn.

Máu trong người hẳn sôi lên mỗi khi nhớ lại chuyện này. Kết hôn với một người đàn ông với địa vị như hẳn là một đặc ân mà cô phải cầu xin mới phải. Hẳn muốn cô, và hẳn có một tước hiệu danh giá hơn tước hiệu của cha cô nhiều. Cô không hiểu rằng được hẳn để mắt tới là một vinh dự thể nào sao?

Juliette quẩn rũ như thế, trẻ trung và ngây thơ với đường cong đầy nữ tính. Với ký ức đó, hẳn phải thay đổi tư thế ngồi. Hẳn ta vẫn thường nhắm nháp khoảng khắc đề cô xuống và chế ngự đến khi cô buộc phải

chấp nhận cơ thể hần bên trong cô. Tiếng khóc đau đớn của cô đã kích thích và khiến hần căng cứng mỗi khi nhớ lại.

Dù có thể có bất kì người phụ nữ nào, nhưng hần muốn một người lặng lẽ vâng lời, luôn biết vị trí của mình cũng như nhận ra rằng hần đáng giá hơn hàng nghìn tên đàn ông cao nguyên khác.

Khi Juliette từ chối lời cầu hôn, hần không còn lựa chọn nào khác ngoài trừng phạt cô. Cô nên lấy làm tự hào vì được quan tâm. Và sau khi bị hần cưỡng bức, cô nên bị gia đình bắt phải cưới hần mới đúng.

Thay vào đó, cô lại ẩn náu ở nhà dì. Không thể nào đề nghị kết hôn với cô khi chỉ đơn giản là cô biến mất. Nhưng bây giờ, Juliette đã quay lại, nghĩa là hần có cơ hội theo đuổi cô lần nữa.

Hần là bá tước vùng Strathland, và tài sản của hần chỉ có thể tăng lên khi phát triển để chế len. Hần có thể lấy bất kì ai làm vợ nếu muốn.

Và hần nhất định sẽ có Juliette.

Brandon mỉm cười. Cô sẽ nhanh chóng học được rằng hần không phải là người dễ dàng từ bỏ. Có nhiều cách để đảm bảo cô sẽ đồng ý một cuộc hôn nhân và hần hầu như không nghi ngờ gia đình cô cũng sẽ chấp thuận.

Nhất là lúc này họ gần như chẳng còn gì cả.

4. Chương 4

London,

Hai tuần sau.

“Chị thực sự lại lập một danh sách nữa à?” Amelia ngừng đi lại, nhòm qua vai Margaret. “Chị đều đã gặp những anh chàng này trước đây. Chị vẫn chưa quyết định được à?” Cá nhân Amelia không tin là cần phải lập danh sách. Cho dù bạn thích hay không thích một quý ông. Cô biết chính xác mẫu người nào mình muốn, nhưng cơ hội để những người này vẫn độc thân trong hai năm tiếp theo là rất khó. Đôi khi ở tuổi mười sáu thật khó chịu. Nhưng ít ra còn tốt hơn là đã hai mươi tuổi mà vẫn độc thân như Margaret.

Chị cô nhúng bút vào lọ mực, tiếp tục đánh thứ tự vào danh sách. “Vài người có vấn đề. Ví dụ, Tử tước Lisford được biết hay lui tới quán White’s quá mức thường xuyên.”

“Chuyện đó thì có làm sao? Hầu hết đàn ông đều thế.” Chơi bài ở quán White’s khó có thể là lý do để hạ thấp một quý ông trong danh sách, dù Amelia ngầm ngầm cho rằng vị tử tước đó là người đẹp trai nhất cô từng gặp. Và ơn Chúa, Margaret không muốn anh ấy.

“Nếu chơi bài quá thường xuyên, thì có nhiều khả năng anh ta sẽ rơi vào nợ nần. Như bác chúng ta ấy”, Margaret cảnh báo. “Hoặc có thể anh ta đã mắc nợ và đang cố gắng bù đắp mất mát. Dù sao thì anh ta cũng không phải một ứng viên sáng giá để kết hôn.”

“Em biết chị muốn ai”, Amelia nói. “Một chàng hoàng tử ngoại quốc có đủ tiền để tặng chị một cung điện dát vàng.”

Chị gái cô thở dài. “Không, chị không muốn thế. Nhưng chị muốn một người đàn ông lịch sự và đáng hoàng.”

“Một người nhàm chán, ý chị là thế hả?”

“Một người thích hợp.” Margaret đặt bút xuống, nhìn Amelia. “Em cũng nên cân nhắc.” Rồi cô mỉm cười, nói thêm, “Hãy nhớ, ngài công tước sẽ chuẩn bị cho chúng ta Vũ hội ra mắt, và chúng ta sẽ xuất hiện ở cung điện”.

Cá nhân mình, Amelia không mong muốn phải nhún gối chào trước toàn thể hoàng gia. Cô có thể sẽ bị vướng vào đuôi váy và ngã đập mặt xuống sàn. Nhưng nếu muốn có một đám kết hôn tốt, thì có nghĩa cô sẽ phải đối mặt với nó.

Cô nằm phịch xuống giường rồi nhìn lên trần nhà. “Em đoán chị rất vui vì căn nhà đã cháy rụi. Bây giờ chúng ta sẽ phải sống ở London đến khi nó được xây dựng lại.”

Margaret đặt bút xuống. “Thật kinh khủng khi nói thế. Tất nhiên chị cũng rất buồn vì chúng ta bị mất nhà cửa. Nhưng chị cũng thừa nhận là rất hài lòng vì chúng ta sẽ ở đây suốt mùa vũ hội mới. Và chị rất cảm kích ngài công tước xứ Worthingstone, vì sự hào phóng của anh ấy.”

“Chị cũng ghen tị với Victoria nữa”, Amelia trách cứ. “Vì chị ấy có một Công tước từ trên trời rơi xuống.”

“Ngược lại, chị lấy làm mừng cho chị ấy. Chị hoàn toàn không ghen tị với may mắn của chị ấy chút nào.”

Amelia biết đó là câu trả lời chị gái cô sẽ tiếp tục đưa ra. “Em muốn có một người chồng yêu thương mình”, cô bé tuyên bố. “Tước hiệu của anh ấy không quan trọng. Nhưng nếu chị không thích chàng tử tước đó, em sẽ tán tỉnh anh ấy.”

“Amelia”, Margaret cảnh cáo. “Nếu quá bốc đồng, em có thể phải trả giá đắt cho sai lầm của mình đấy! Nếu kết hợp với người đàn ông không thích đáng, danh tiếng của em sẽ bị ảnh hưởng.”

“Chị chỉ đang lo lắng là em sẽ kết hôn trước chị. Em có thể đấy!”, cô tiếp tục, không thể cưỡng lại ý muốn trêu chọc chị gái. “Thậm chí Juliette cũng có thể. Bác sĩ Fraser yêu và muốn cưới chị ấy.”

“Nhưng anh ta chỉ là một bác sĩ”, Margaret rùng mình. “Nó không thể cưới anh ta được!”

“Không có vẻ giống như chị ấy đang chạy trốn với một người bán hàng rong.” Theo quan điểm của mình, Amelia nghĩ bác sĩ Fraser là người hoàn hảo cho chị cô.

“Chị lo lắng cho nó”, Margaret thừa nhận. “Nó từ chối nhảy với bất kì người nào và dường như bằng lòng với việc không có bạn nhảy.”

“Bởi vì chị ấy muốn cưới bác sĩ Fraser.” Về điểm này thì Amelia rất chắc chắn.

“Nó đã thay đổi kể từ khi chuyển tới ở cùng dì Charlotte.” Margaret đứng dậy, bước tới cạnh cửa sổ. “Nhưng mỗi khi chị hỏi thì nó đều không nói một lời.”

“Chị ấy đã mời mọn chờ đợi bác sĩ kể từ khi anh ấy chuyển đến Edinburgh. Và anh ấy còn cầu hôn chị ấy trong một lá thư nữa.”

“Anh ta không thể!” Margaret há hốc miệng. “Làm sao em biết chuyện đó. Em đọc trộm thư của Juliette à?”

“Dĩ nhiên là em đọc trộm rồi.” Và cô bé chẳng hề cảm thấy áy náy chút nào. Nếu không thì làm sao cô có thể biết chuyện gì đang xảy ra chứ? Hạ giọng thì thầm, Amelia thêm vào, “Có lẽ Juliette đã đề nghị mẹ chấp nhận. Nhưng tất nhiên là mẹ từ chối”.

Ý tưởng bị một tình yêu bị ngăn cấm cuốn hút cô. Mặc dù chưa bao giờ đóng vai trò mai mối, nhưng cô bé thực sự tin Juliette sẽ hạnh phúc nhất với anh chàng bác sĩ. Có thể anh ấy là một chàng trai cao nguyên lỗ mãng, nhưng cũng đẹp trai kinh khủng.

Vấn đề duy nhất là chị cô sẽ không thể nào kết hôn với bác sĩ Fraser nếu họ cách xa nhau hàng trăm dặm. Anh ấy cần phải ở đây, tại London này, như thế Juliette sẽ nhận thấy họ thực sự thuộc về nhau.

“Nó đã từng đề nghị mẹ chấp thuận à?”, Margaret thắc mắc.

“Làm sao em biết được? Em chỉ đoán thế.”

Margaret đảo mắt bực bội. “Bởi vì em lúc nào cũng lắng nghe lén tất cả mọi người mà.”

“À, nhưng không phải chuyện này.” Trong đầu Amelia nảy ra một ý tưởng và nhanh chóng phát triển nó thành một kế hoạch. Cô mỉm cười, nói tiếp với chị gái, “Em đã tự hỏi có phải Juliette đang chờ đợi để trốn

đi với Paul không nhĩ vì bây giờ anh ấy đã có bằng Bác sĩ rồi. Có lẽ đó chính là lý do tại sao chị ấy từ chối xem xét bất kì người nào”.

Margaret trợn mắt. “Đừng trẻ con thế, Amelia!”

“Chị đúng là cô bà già, Margaret.”

Lời nói này đủ khiến chị gái cô nổi cơn tam bành. Margaret lao về phía cô, nhưng Amelia đã cúi xuống tránh được, chạy tới cướp danh sách của chị cô trên bàn viết. “Bá tước Castledon? Thành thật mà nói, Margaret, anh ta có tính cách như một chiếc khăn tay.”

“Khăn tay thì không có tính cách, đồ ngốc!”

“Chính xác!”

Margaret lao tới, giằng tờ giấy, nhưng Amelia lại né được, tiếp tục chạy trốn. Khi cô bé bắt đầu đọc tên thứ hai trong danh sách thì cánh cửa mở ra và Juliette bước vào. Cô đang bế cậu em họ Matthew của họ, nhẹ nhàng đu đưa cậu bé theo nhịp chân.

“Hai người đang làm gì thế?”, Juliette hỏi, vuốt ve tóc cậu bé.

“Hành hạ Margaret”, Amelia thừa nhận. “Em lấy được danh sách của chị ấy.”

Từ đôi mắt đỏ mọng có thể biết Juliette lại vừa khóc, và Amelia cũng phát chán vì chuyện đó. Chị ấy đã dành hết thời gian cho con trai dì Charlotte thay vì tìm kiếm một người chồng. Nếu yêu trẻ con đến thế, Amelia tin rằng chị gái cô phải thực sự nỗ lực để kết hôn và có gia đình riêng của mình. Cho dù chị ấy vẫn đang đau khổ vì Paul Fraser hay khóc vì lý do nào khác thì đã đến lúc phải kết thúc nó.

“Em nghĩ chúng ta nên có một cuộc họp giữa các chị em gái”, Amelia thông báo. “Mang đứa trẻ lại cho bảo mẫu đi Juliette, chúng ta sẽ nói chuyện!”

“Matthew có thể ở lại. Nó sẽ không thể tiết lộ bí mật của chúng ta.” Cô hôn đứa trẻ và ôm nó chặt hơn. “Tức là nếu em định chia sẻ bất kì điều gì.”

Amelia đi tới và khóa cửa phòng ngủ, “Được, nó có thể ở lại. Em đoán cậu bé chưa nói được nên không sao”. Cô bé ngồi xuống giường, vỗ nhẹ vào chỗ trống bên cạnh. “Chúng ta cần thảo luận về đám đàn ông.”

Hai chị cô nhìn nhau bối rối, nhưng không có ý ngăn cản Amelia. “Chúng ta không thể cưới cùng một anh chàng độc thân”, cô ấy chỉ ra. “Nếu chọn cùng một người thì không thể để chuyện đó xảy ra giữa chúng ta.”

“Em sẽ là người thứ ba được lựa chọn, Amelia”, Margaret nói. “Chị lớn nhất nên xứng đáng được lựa chọn đầu tiên.”

“Nó sẽ được lựa chọn thứ hai”, Juliette chữa lại. “Em không định chọn ai hết.”

Margaret lắc đầu. “Em cứ nói thế. Chị không tin đến lúc nào đó em lại muốn làm bà cô già.”

“Chắc, em sẽ làm thế.”

Amelia, tin tưởng mạnh mẽ đó là lời nói dối, liếc nhìn Margaret. “Còn bác sĩ Freser thì sao? Anh ấy yêu chị; ai cũng có thể nhận thấy.” Và chị cũng yêu anh ấy, cô gần như bật ra.

“Anh ấy là một người tốt”, Juliette thừa nhận, “nhưng như chị đã nói, chị không định kết hôn với bất kì ai”.

“Hãy in hình một cơ hội”, Margaret cố thuyết phục. “Dì Charlotte và mẹ đang cố hết sức để tìm kiếm người chồng thích hợp cho chúng ta. Trong khi đó, em thậm chí còn không thèm cố gắng.”

Juliette trừng mắt nhìn cả hai. “Tại sao tất cả phụ nữ đều phải lấy chồng? Họ thực sự phải có một người đàn ông mới hạnh phúc sao?”

Amelia sững sốt vì thái độ giận dữ của chị gái. Cô chưa bao giờ thấy Juliette nổi giận, nhưng chị cô đang đứng đó và nhìn chăm chăm cả hai. “Em đã có những lựa chọn và kết hôn không nằm trong số đó. Em sẽ không bao giờ để một người đàn ông kiểm soát mình cũng như sẽ không sinh con.”

Margaret cũng nhìn em gái chăm chăm như thể cô vừa thông báo quyết định sẽ trở thành một nữ tu. “Nhưng tại sao?”

Juliette cố bình tĩnh, giọng dịu dàng hơn. “Một trong số chúng ta sẽ phải tiếp tục điều hành Aphrodite’s Unmentionables, vì bây giờ Victoria đã là nữ công tước. Gia đình ta cần số tiền này hơn bao giờ, nhất là sau khi ngôi nhà bị cháy. Bởi Victoria không thể quản lý nên em sẽ làm.”

“Bây giờ ngài công tước sẽ chăm lo cho chúng ta”, Margaret chỉ ra. “Không cần phải bán thứ quần áo tai tiếng đó nữa.”

“Em thích chúng”, Amelia cảm thấy bắt buộc phải tham gia. “Chúng rất đẹp và thoải mái.”

“Chúng đắt đến nỗi chỉ có vài người mới đủ khả năng mua. Em còn không thể giặt chúng với xà phòng vì lụa sẽ bị hỏng”, Margaret nêu ra. “Ai sẽ muốn một cái áo nịt ngực mà chỉ có thể mặc vài lần chứ? Hay một cái váy lót bằng chất liệu quá mỏng, nó sẽ làm lộ hết ngực nếu toát mồ hôi?”

Amelia liếc nhìn xuống ngực mình. Tuy không dám mặc cái váy lót kiểu đó, nhưng cô nghĩ là các ông chồng sẽ thích nó.

“Nếu không ai thích thì chúng ta đã không bán được nhiều”, Juliette phản đối. “Và dù hai người có muốn tiếp tục hay không, em vẫn sẽ làm.” Đứa trẻ đã chìm vào giấc ngủ trên tay cô và cô ôm nó chặt hơn vào lòng.

“Vây em sẽ may chúng thế nào? Em thậm chí còn không mang được bất tất nữa”, Margaret nói.

“Sẽ như chúng ta vẫn làm trước đây. Em vẫn thuê vợ của nông dân may chúng. Họ cũng vẫn còn giữ các mẫu của Victoria.” Cô đỏ mặt, một tia sáng mới lấp lánh trong mắt cô khiến Amelia giật mình. Lần đầu tiên trong vài tháng qua, Amelia nhận thấy Juliette có chút phấn khích.

“Chị muốn thành công”, cô bé nói. “Nó rất ý nghĩa với chị, đúng không?”

“Phải”, Juliette đáp. “Bây giờ, nếu mọi người thứ lỗi, em sẽ tới cửa hiệu của bà Benedict và tìm hiểu xem loại nào bán chạy nhất.” Cô đứng dậy, cẩn thận để không đánh thức đứa trẻ.

“Chờ đã.” Amelia ngăn lại trước khi cô kịp rời đi. “Chúng ta vẫn chưa kết thúc thảo luận về những người chồng.” Cô chăm chú nhìn cả hai người chị một cách nghiêm túc. “Liệu em có thể chọn từ tước Lisford không?” Bất chấp tất cả, Amelia đã bị thuyết phục rằng anh ta là người chồng tuyệt vời.

Juliette gật đầu, “Nếu Margaret không muốn anh ấy trước”. Với ánh mắt ranh mãnh, cô nói thêm, “Chị ấy già hơn chúng ta”.

Margaret thở dài thành thật, “Chỉ khi chị có được một bá tước”

Amelia ngả người ra sau, cười thỏa mãn. “Nếu chị thích chiếc khăn tay đó, anh ta sẽ hoàn toàn là của chị.”

* * *

“Cậu có thư đấy!”, Cain Sinclair báo với Paul. Nắm lá thư chặt trong tay, anh ta nghiêng người qua cái bàn trong quán rượu. Căn phòng nhỏ dày đặc khói thuốc tẩu, đám đàn ông đang chơi bàn ở bàn khác. Paul đặt cốc bia xuống, cảnh giác nhìn Sinclair. Vài tuần trước, họ đã từ Scotland đi về phương nam, theo sau những cô gái nhà Andrewa. Làm thế quái nào lại có thư gửi cho anh chứ? Không ai biết anh đã tới London.

Sinclair đưa lá thư cho anh, Paul lập tức xem xét chữ viết tay. “Ai gửi thế?”

“Phu nhân Lanfordshire.” Từ cách anh ta cười toe toét, Paul chắc chắn Cain đang nói dối.

“Nói láo. Bà ấy vẫn đang ở Scotland và chẳng muốn dính dáng đến những kẻ hèn mọn như tôi.”

Cain chỉ nhún vai. “Mở ra và đọc đi.”

Paul liếc qua lá thư. Nội dung đại ý mời anh tới cư ngụ ở ngôi nhà ở London của họ vài ngày, cho đến khi sắp xếp được cuộc sống của mình. Các cô gái sẽ sống với dì Charlotte trong thời gian đó. Anh hoài nghi kể lại nội dung cho Sinclair.

“Tại sao phu nhân Lanfordshire lại cho phép tôi ở trong nhà của bà ấy? Và làm cách nào anh có được lá thư này?” Trong thoáng chốc, anh không tin bà ấy lại muốn anh ở đó. Nhất là khi bà đang cố tìm kiếm một người chồng danh tiếng cho Juliette.

“Phu nhân Lanfordshire không viết lá thư này. Cô con út của bà ấy, Amelia đã giả mạo chữ ký của mẹ. Cô ấy nghĩ cậu vẫn đang ở Scotland và tôi phải mang nó tới đó cho cậu. Tôi lấy nó từ cô ấy khi thay mặt các quý cô trẻ tuổi đi bán vài thứ.” Sinclair cười toe toét và lưu ý, “Miễn là chỉ cần cậu rời đi vào lúc phu nhân Lanfordshire trở về London thì chẳng có gì hại cả. Ngôi nhà trống không. Đưa lá thư cho quản gia của bà ấy, anh ta sẽ tin thôi.”

Paul chớp mắt. “Nhưng tại sao cô ấy lại làm thế?”

Sinclair nhún vai. “Có lẽ tiểu thư Amelia đang cố giúp cậu. Cô ấy cho cậu vài ngày, đám đầy tớ sẽ không nhận ra bất kì khác biệt nào.”

“Rồi khi phu nhân Lanfordshire phát hiện ra, bà ấy sẽ treo cổ, bắn bỏ và phanh thây tôi hả? Không, đây không phải là ý tưởng hay ho!” Tốt hơn là tiếp tục ở chỗ trọ tồi tàn còn hơn xâm phạm nơi mà anh không muốn. Cho dù nó có thể mang anh lại gần Juliette hơn.

“Cô ấy là người kín đáo, Amelia ấy”, Cain tiếp tục. “Nếu tôi là cậu, tôi sẽ chấp nhận rủi ro. Cậu có ít nhất hai tuần trước khi có người đến đó.” Vì họ vẫn đang đi vào Mayfair(1), anh ta nói thêm, “Và tôi chắc chắn là tiểu thư Juliette sẽ biết cậu đã đến”.

(1) Là một địa danh ở trung tâm London.

Paul vẫn không chắc đó là ý tưởng tốt. Mặc dù theo cô tới đây, anh không muốn để cô cảm thấy bị đe dọa. “Đừng nói bất kì điều gì!”, anh cảnh cáo. “Tôi sẽ tự mình nói với cô ấy.”

Sinclair nhún vai. “Tùy cậu thôi.”

Paul cất lá thư đi rồi quay sang anh ta, “Có chuyện gì khác mà anh không nói với tôi, đúng không?”.

Cain uống cạn cốc bia của mình. “Họ đã tìm thấy em gái MacKinloch. Người của Strathland đã giết cô ấy, như chúng ta dự đoán. Không ai nhìn thấy MacKinloch từ đó.”

MacKinloch không đơn giản là biến mất, Paul biết rõ. Và do em gái đã chết, anh ta chẳng còn gì để mất.

“Anh ta có thể giúp chúng ta”, anh nói với Sinclair. “Anh ta cũng có lý do mạnh mẽ như chúng ta để lật đổ Strathland.”

Cain rót cho anh cốc khác. “Vậy MacKinloch có thể làm gì? Cậu ta chẳng có tiền bạc hay người thân thích. Nếu ở lại, cậu ta sẽ phải đối mặt với vụ kiện vì đốt nhà và thua kiện.”

“Phải.” Nhưng Paul không thể xua đi ý nghĩ người đầy tớ cũ có thể hữu ích theo cách nào đó. “Trong khi ở đây, tôi muốn anh tìm hiểu bất cứ thứ gì có thể về những người buôn len. Tìm ra ai là người mua len của Strathland.”

“Rồi sao nữa?”

“Chúng ta sẽ gặp họ và thuyết phục họ mua len từ chỗ khác.” Paul không hoàn toàn chắc chắn sẽ làm thế nào, nhưng họ phải bắt đầu từ đâu đó.

Sinclair gật đầu. “Tôi sẽ đi cùng cậu, chắc. Nhưng cậu là người có ảnh hưởng hơn tôi.”

Paul biết anh ta đang ám chỉ tới bác anh. “Tước hiệu vẫn chưa thuộc về tôi.” Và có thể anh sẽ không được thừa hưởng gì, nếu bác anh lấy vợ và có con trai. Tuy cho Paul một khoản trợ cấp nhỏ, nhưng Donald Fraser đồng tình với quan điểm một người đàn ông phải tự đứng trên đôi chân của mình và tạo dựng cuộc sống riêng – đó chính là lý do tại sao ông trả tiền cho Paul để học trường Y ở Edinburgh. Rồi, ông muốn Paul sống tại ngôi nhà đó, làm việc như một bác sĩ cho đến khi anh học được cách quản lý tất cả. Ngược lại, Paul lại trở về Ballaloch. Sẽ có đủ thời gian để học về quyền thừa kế sau khi mẹ anh có được một ngôi nhà.

“Sẽ chẳng ai ở đây biết sự thật, phải không?”, Cain cắt ngang dòng suy nghĩ của anh. “Tất cả sẽ chỉ biết cậu là một tử tước.”

“Tước hiệu đó vẫn chưa phải là của tôi.”

“Nhưng cậu là người thừa kế ông ta”, Sinclair khẳng định. “Cậu có thể gặp gỡ tiểu thư Andrews, tự do tán tỉnh cô ấy và ở tại nhà phu nhân Lanfordshire.”

Paul đặt cốc bia xuống, không hoàn toàn chắc chắn đó là ý tưởng hay. Mặc dù bác anh đã buộc anh phải tham dự các cuộc họp mặt xã giao, học cách cư xử đúng mực, nhưng Paul chưa bao giờ cảm thấy dễ chịu. Anh ưa thích sự thoải mái của bộ đồ sọc truyền thống, thay vì bị giam giữ trong áo gi lê và vét tông.”

“Tôi nghĩ cậu tới London là vì tiểu thư Andrews”, Cain nói. “Hay tôi đã sai? Có phải cậu đang lên kế hoạch tìm kiếm cô gái trẻ khác để kết hôn không?”

Paul chìa ánh nhìn vào anh ta. “Cô ấy đã trả lời tôi là không muốn kết hôn. Không phải tôi, hay bất kì ai. Kiên quyết không thay đổi.”

“Ngày nào đó, mọi chuyện sẽ khác”, Cain an ủi.

Anh nhún vai, không biết trả lời thế nào. Nhưng anh có nhu cầu ở gần cô, để tìm hiểu xem có chút hy vọng nào không. Lúc này, thời gian và lòng kiên nhẫn là đồng minh của anh. Nếu có bất kì cơ hội nào khiến cô suy nghĩ về việc bắt đầu lại với anh, anh sẽ chờ đợi đến lúc đó.

Sinclair khai thác lá thư, “Nếu là cậu, Fraser, tôi sẽ sử dụng tước hiệu đó làm lợi thế. Cậu đã có cơ hội của mình. Đừng vứt nó đi!”.

Nhưng nếu thâm nhập vào thế giới của cô, có thể anh sẽ bị hủy hoại. Anh không phải là một tử tước. Anh chỉ là một bác sĩ và một kẻ nổi loạn chưa bao giờ quen thuộc với cách ứng xử trong phòng khiêu vũ. Tất cả là một lời nói dối, dù Sinclair nói đúng: Lời nói dối đó có thể mở cánh cửa, giúp anh đến gần Juliette hơn.

Và có lẽ nó đáng để nỗ lực.

* * *

Mùa đông năm 1808

“Anh đã phải chờ đợi rất lâu để được nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp của em, Juliette.”

Cô quay lại thì thấy Paul đang đi theo mình. Những bông tuyết nổi bật trên mái tóc đen, đôi mắt xanh sâu thẳm say sưa ngắm nhìn từng đường nét của cô. Hai má anh hồng chớm, như thể anh đã không đủ thời gian để cạo râu trong suốt cuộc hành trình.

Thôi thúc chào đón anh trở về với một cái ôm nồng ấm tràn ngập trong lòng, nhưng cô lại dè dặt. Cả hai đều đã lớn hơn và những tàn dư một thời thơ ấu của cô cũng biến mất. Một rào chắn vô hình xuất hiện giữa bọn họ, được hình thành từ khoảng cách và những cảnh báo của mẹ về cách cư xử thích đáng của một quý cô trẻ tuổi.

“Em chưa từng nghĩ sẽ gặp anh ở đây”, cô nói, hy vọng anh nhận thấy nét vui mừng trên mặt cô. Đã quá lâu, cô cảm thấy khó xử. Cứ như những lá thư họ gửi cho nhau được viết bởi người khác vậy.

“Anh chỉ có thể ở lại vài ngày.” Anh bước lại gần hơn, sự ấm áp trong mắt anh, tia khao khát đen tối đủ để lấn át các giác quan khác của cô. Đôi mắt anh như muốn nói: Anh nhớ em.

“Edinburgh thật là xa”, cô thì thầm, làn da như đang râm ran với những cảm giác không có thực. Giống như anh chỉ đang dùng sức mạnh ý chí để vượt ve cô.

“Em không chào đón anh sao?”, anh trêu chọc, nắm tay cô. Anh đã cao lớn hơn, cô phải ngẩng đầu lên mới có thể nhìn rõ khuôn mặt anh.

“Không phải ở đây”, cô thì thầm, giật tay về. “Không phải ở nơi mà ai cũng có thể thấy.” Má cô đỏ bừng vì biết kiểu chào đón anh muốn là gì. Tuy cô rất muốn lao vào vòng tay anh, cảm nhận sức mạnh của anh bao bọc quanh cô, nhưng như thế là không đúng mực.

Tuy nhiên, anh đã nghe lời, dẫn cô cách xa khỏi dãy nhà tranh. Anh vững chắc bước đi bên cô, chỉ đặt nhẹ tay lên sống lưng dẫn cô về phía sườn đồi. Tuyết vẫn đang rơi, phủ lớp bụi nước lên má và mũi cô khi họ bước qua những đụn tuyết. Lúc họ bước tới chỗ tuyết dày, Paul nắm tay cô để giữ cho cô khỏi ngã.

Hơi ấm từ lòng bàn tay đeo găng của anh khiến tim cô đập nhanh hơn. Dây lều tạm của nông dân đã ở phía sau, anh giúp cô đi đến con đường dẫn lên đỉnh đồi. Một khu rừng nhỏ gồm thông và sồi che giấu họ khỏi tầm mắt mọi người. Ở đây, tuyết vẫn chưa rơi dày, cô gạt các cành cây lá kim ra khỏi đường đi, đến khi họ gần như ở trung tâm khu rừng. Cuối cùng, Paul quay sang nhìn cô, nổi thềm muộn trong mắt anh hiển hiện rất rõ ràng.

“Em đã tết tóc, giống một quý cô”, anh nhận xét, vươn tay chạm vào lọn tóc màu nâu dưới vành mũ Juliette. Cô đứng bất động, trong đầu vang lên lời dạy của mẹ về các quy tắc cư xử. Cô không nên để anh chạm vào mình, không phải lúc này. Cô đã mười bảy và hiểu rằng có những lý do để giữ khoảng cách với một quý ông.

“Em là một quý cô xinh đẹp, vẫn luôn như trước đây.” Anh rút tay về như chợt hiểu họ không còn là trẻ con nữa. “Anh luôn nhớ em suốt những năm qua.”

Cô không tin tưởng bản thân để mở lời, và dường như anh hiểu điều đó. Anh đã là một chàng trai hơn mười chín tuổi. Nhưng... anh vẫn là Paul mà cô từng biết.

Trước khi cô kịp di chuyển, anh đã đẩy cô dựa vào một thân cây vững chắc, giữ chặt hông và nhìn thẳng vào mắt cô. “Em đã thấp đi một chút.”

Nét cười trong mắt anh sưởi ấm cô, cô ngả đầu ra sau. “Anh đã cao hơn.”

Để đáp lại, anh nhắc cô lên đến khi mắt cô ngang tầm mắt mình. “Thế này có tốt hơn không?”

Sự thân mật của anh khiến cô không thoải mái, rồi anh ôm cô như thể cô chẳng nặng hơn mớ quần áo là mấy. “Đặt em xuống, Paul”, cô nài nỉ dù biết anh chỉ đang chọc ghẹo mình. Ngược lại, anh giữ cô lâu hơn, cánh tay mạnh mẽ bao bọc cô. Cô không còn thấy lạnh nữa, nhưng nhận thức rõ ràng cơ thể anh đang ép lại gần hơn. Ký ức về nụ hôn của anh vẫn phẳng phất và một luồng nhiệt chạy dọc sống lưng cô.

“Anh mang cho em một món quà”, anh nói, đặt cô xuống. “Anh đã phải tiết kiệm trong nhiều tháng đấy.”

Anh nhăn nhó một lúc, nhìn xuống tay như đang xấu hổ vì đôi găng thủng lỗ chỗ. “Anh học việc với người bào chế thuốc một thời gian, sau đó đăng ký vào đại học lần nữa. Lần này anh được nhận.” Thò tay vào túi áo choàng, anh lấy ra một cái nhẫn bạc. Chiếc nhẫn được khắc hình cây nho với một bông hoa duy nhất.

Anh nắm tay cô, tìm ngón đeo vừa nhất. “Anh muốn có gì đó để nhắc nhở em về lời hứa của chúng ta. Vì anh sẽ không thể trở về đến khi học xong. Và khi quay lại, anh muốn cưới em, cô bé.”

Cô lần theo chiếc nhẫn, biết rõ món quà này rất xa xỉ với anh, không nghi ngờ gì việc anh thực lòng mong muốn có mình trong đời. Trái tim cô rộn ràng với niềm vui vì tình yêu anh dành cho cô, và cô cũng rất quan tâm đến anh. Cô háo hức mong được đeo chiếc nhẫn rồi chạy về khoe với cả nhà rằng Paul đã cầu hôn mình.

Nhưng nghĩ đến phản ứng của mẹ cô, thực sự là vô cùng dữ dội. Beatrice sẽ chẳng hài lòng chút nào. Nếu chỉ hé răng nửa lời, mẹ cô sẽ cấm cô không được gặp lại anh.

Cực kỳ miễn cưỡng, cô từ từ tháo nhẫn ra. “Paul, em...”

“Đừng nói gì cả”, anh cảnh cáo, đặt một ngón tay lên miệng cô. “Anh có thể hiểu em đang nghĩ gì. Nhưng hãy giữ nó lại và quyết định sau.”

Cô vẫn khẳng khái tháo nhẫn ra. Việc cô đeo nó sẽ mang lại cho anh hy vọng sai lầm. Tuy nhiên... anh là bí mật bị ngăn cấm của cô. Cô không muốn trả lại. Thay vào đó, cô muốn lồng vào dây chuyền, đeo nó ở sát trái tim.

Paul lại nắm tay cô. “Về chỗ lều của nông dân với anh. Em có thể giúp anh phân chia lương thực.”

“Lương thực nào?” Cô cau mày, không hiểu anh đang nói gì.

“Em sẽ thấy.” Anh không giải thích thêm mà dẫn cô đi xuống sườn đồi. Họ hướng về dây lều tranh. Chó sủa vang lúc họ đến gần, Juliette giữ chặt vạt áo choàng lông nhừ khi cơn gió mùa đông lùa qua.

Dù cô vẫn thường mang bánh mì cho họ, nhưng khi nhìn thấy lũ trẻ tập trung trong một túp lều, tâm trạng cô lại càng ảm đạm hơn. Giày của chúng rất mỏng, áo choàng len quần chặt quanh người. Một người đàn ông vác qua một bao khoai tây, củ cải và cá khô.

“Chỗ thức ăn này từ đâu ra thế?”, cô hỏi, nhìn chằm chằm vào đồng thực phẩm. Khi Paul không trả lời, cô ngập ngừng.

Bằng giọng thì thầm nhỏ nhất, cô gắng hỏi, “Đó không phải đồ ăn cấp chứ?”.

Anh vẫn không đáp lại. Chiếc nhẫn bạc trên tay dường như nặng hơn, và cô tự hỏi liệu có phải chính anh là người đã lên kế hoạch tấn công hay chỉ tham gia cùng thôi.

“Thế là không đúng”, cô lẩm bẩm. “Họ không nên...”

“Đó là thức ăn bọn chúng đã cướp đi”, anh nói, không thêm che giấu nổi tức giận trong giọng mình. “Strathland tăng gấp đôi tiền thuê đất chỉ vài tuần trước khi đuổi họ đi. Khi họ không thể trả được, bọn chúng đã vét sạch kho dự trữ ủa đông của họ.”

Cô lắc đầu. “Em không hiểu. Ông ta không cần thức ăn của họ.”

“Không, nhưng nếu hắn lấy đi, họ sẽ chẳng còn cách nào khác ngoài bỏ đi.” Ánh mắt anh dữ dội hơn. “Mở to mắt ra, Juliette. Hắn còn ăn cắp cả của người mù.” Nét mặt anh càng gay gắt. “Và chắc chắn em phải biết vì em thường mang bánh mì cho họ.”

“Em phải làm gì đó”, cô thừa nhận. “Nhưng không đủ. Sẽ không bao giờ đủ. Bọn em còn hầu như chẳng có đủ bánh mì cho bản thân.”

“Vậy là em hiểu.” Anh cầm tay, dẫn cô đến cạnh đám trẻ con đang xếp hàng. “Mặt khác, thức ăn có thể mục nát trong kho của hắn. Chúng sẽ được sử dụng tốt hơn ở nơi cần chúng.”

Juliette hít sâu, nhìn đồng thức ăn. “Sẽ thế nào nếu anh bị bắt?” Cô lần theo cạnh của chiếc nhẫn, lo sợ về khả năng này. Có nét tàn nhẫn trên mặt anh mà cô chỉ thoáng thấy vài năm trước. Nó nhắc nhở cô rằng anh căm ghét Strathland đến mức nào và lời thề báo thù của anh.

“Anh sẽ ở Edinburgh. Những người này có thể đổ tội cho anh nếu muốn, nhưng họ sẽ không cho Strathland biết anh ở đâu. Hắn vẫn tin là anh ở đây, tại miền Bắc.”

Cô nhìn thẳng vào anh, gay gắt, “Vậy đây là kế hoạch báo thù của anh? Ăn cắp sao?”.

Miệng Paul mím chặt. “Anh không phải là kẻ trộm, nếu đó là điều em đang nghĩ.” Anh kéo cô ra trước cửa. “Anh sẽ khiến hắn nếm trải mọi cực nhọc mà hắn mang lại cho dân làng và phụ nữ. Hắn sẽ phải đau đớn, đói khổ như họ phải chịu.”

Cô không thích ý tưởng này, quay sang đối diện anh. “Và anh định sẽ dành cả đời để ăn trộm, lấy đi mọi thứ có giá trị của ông ta à?” Cô rùng mình khi nhận ra mong muốn trả thù của anh thật mạnh mẽ.

“Không phải toàn bộ cuộc đời”, anh vừa nói vừa kéo cô ra phía sau một túp lều, khuất tầm nhìn của mọi người. “Anh định dành cả đời mình để sống với em.”

Cùng lúc, anh chiếm lấy môi cô bằng một nụ hôn gợi lại thời thơ ấu, nhắc nhở rằng cô vẫn thuộc về anh. Bất chấp mọi lo âu, cô tan chảy trong đôi môi nóng bỏng của anh, hiểu rằng sẽ chẳng ai hôn cô như Paul Fraser. Cô tê liệt vì sợ hãi, tuy nhiên, cô không thể ngăn mình đáp lại anh.

Người đàn ông này là bí mật tuyệt vọng mà cô sẽ phải che giấu gia đình.

Có tiếng la hét của đám nông dân, Paul thoát khỏi nụ hôn. “Ở lại đây”, anh cảnh cáo. “Nếu là Strathland hay quản lý của hắn, anh không muốn em lại gần.”

Anh đẩy cô dựa sát vào tường trong khi anh mạo hiểm xông ra giữa mọi người. Juliette vẫn nấp kín, quan sát đám đàn ông vội vã giấu phần thức ăn còn lại. Trong lúc đó, vài tên cười ngửa đến và cô đoán kẻ cầm đầu là quản lý của Bá tước Strathland.

Cô hầu như không nghe thấy gì, nhưng người dân Scotland đã làm thành một hàng đôi đầu đám người Anh. Juliette nuốt khan, tim đập thình thịch. Có người đã bị thương, Chúa cứu vớt, cô không biết có phải là Paul không.

Từ bên cạnh, cô nhìn thấy một người đàn ông đang cưỡi ngựa đi đến. Hắn mặc áo khoác len và con ngựa đó là con đẹp nhất cô từng thấy. Chính là Bá tước Strathland. Cô thấy cơn giận hằn trên khuôn mặt hắn và biết rằng chắc chắn đây chính là người ra lệnh làm tổn hại đến nông dân.

Không hiểu tại sao, cô chui ra khỏi chỗ nấp, bước qua đám đàn ông, trực tiếp đối mặt tên bá tước. Cô bước chậm rãi, nắm chặt áo choàng, nở nụ cười giả tạo trên môi khi đến gần Bá tước Strathland.

Cô vụt nhớ lại lời dạy dỗ của mẹ về quy tắc giới thiệu lịch sự mà cô đã vứt sang một bên khi tiếp cận người đàn ông này. Nhưng nếu có thể giúp người dân thoát khỏi bạo lực, thì chuyện không có người đi kèm để giới thiệu cũng chẳng quan trọng.

“Thưa ngài”, cô nhún gối chào. Lời giải thích cùng nói dối về lý do tại sao đám nông dân lại có bao thức ăn đang rơi bời trong đầu cô. “Tôi là Juliette Andrews. Tôi tin là ngài biết cha tôi, Đại tá Andrews.”

Lời nói của cô rõ ràng có tác động đến hắn ta, nhưng không phải theo cách cô muốn. Cơn giận dữ lúc trước của gã bá tước biến mất, ánh mắt hắn gắn chặt vào cô. Đôi mắt nâu lạnh lùng sẫm soi khuôn mặt trước khi trượt xuống cơ thể cô.

“Tiểu thư Andrews.” Hắn gật đầu chào cô và xuống ngựa. “Mẹ cô sẽ không hài lòng nếu biết cô đi quá xa nhà sáng nay đâu.”

“Bà tin tưởng vào hoạt động từ thiện cho những người kém may mắn, mà tôi tin chắc ngài cũng nghĩ thế”, cô nói, vẫn duy trì nụ cười mà cô không hề cảm nhận được. “Tôi mang thức ăn tới cho những người này như quà tặng từ gia đình tôi. Đó là món quà cho Giáng sinh.”

Nét mặt gã bá tước cứng ngắc, hắn đưa mắt về đám tay chân, ra hiệu dừng lại. “Thật sao? Tôi lấy làm ngạc nhiên tại sao Phu nhân Andrews không tự mình thu xếp mà lại để cô gái trẻ giám sát việc này.”

“Bà vừa ở đây”, Juliette nói dối. “Tôi đã xin phép được ở lại để trò chuyện cùng bọn trẻ.” Cô hít thật sâu và đứng im.

Một lần nữa, mọi người lại chăm chú nhìn cô, và cô cảm nhận được cơn giận dữ phảng phất của Paul. Tuy anh không động đậy để tránh gây chú ý, nhưng cô biết máu anh đang sôi sục.

Gã bá tước leo lên lưng ngựa, nhắc mũ tạm biệt cô. “Tôi có ý định thăm viếng mẹ cô từ lâu. Từ khi Đại tá Andrews đi chiến đấu, tôi đã nghĩ sẽ xem xét Phu nhân Andrews có cần giúp đỡ gì không, bởi chúng ta là hàng xóm. Khi tôi tới nhà, cô sẽ ở đó chứ?”

Cô không dám trả lời không. Dù chẳng hiểu tại sao cần phải tham dự cuộc trò chuyện đó, cô vẫn nở nụ cười, gật đầu. “Nếu làm ngài vui lòng.”

“Tôi rất vui”, hắn ta dịu dàng đáp. Nhưng nụ cười trên môi hắn có vẻ thềm muốn giống hệt trong mắt Paul. Thay vì tạo thiện cảm, nó còn khiến cô cảm thấy khó chịu hơn. “Giáng sinh an lành, tiểu thư Andrews.”

Với mệnh lệnh không lời, gã bá tước ra hiệu rút lui. Nhịp tim Juliette vẫn đập liên hồi, ngay cả khi chúng đã rời đi. Một sự im lặng bao trùm mọi người, và họ chia sẻ nốt phần thức ăn còn lại, tất cả đều nhìn cô lạ lùng.

Paul vượt qua đám đông, chộp lấy tay cô. Không nói một lời, anh kéo cô quay lại chỗ ẩn nấp vừa nãy. “Tại sao em chạy ra? Anh bảo em ở yên đây cơ mà.”

“Ông ta biết anh đã làm”, cô nhắc anh. “Người của ông ta đã đả thương người dân MacKinlochs. Em nghĩ mình có thể ngăn họ lại.” Cô hếch cằm lên, nhìn thẳng vào mắt anh. “Và em vừa làm vậy.”

“Em không hiểu mình vừa làm gì”, anh phát khùng, nắm tay vào tường. “Hắn ta đã để mắt tới em. Hắn muốn em.”

“Em còn quá nhỏ”, cô lắc đầu. “Ông ta lớn tuổi như bố em ấy.”

“Vợ hắn ta đã chết và hắn muốn cưới một người vợ mới. Sẽ chính là em”, Paul cảnh cáo.

Cảm xúc dữ dội của anh khiến cô bàng hoàng và vô cùng kinh ngạc vì anh cư xử như một người chồng ghen tuông. Anh không cho rằng cô khôn ngoan hơn thế sao? Cô sẽ chẳng bao giờ cho phép một kẻ như Bá tước Strathland tán tỉnh mình.

Nhưng hơn hết cô không muốn Paul ra lệnh ình. “Anh vẫn chưa phải là chồng em, Paul Fraser”, cô lạnh lùng. “Em còn rất nhiều năm trước khi quyết định.” Đồng thời cô tháo nhẫn ra, trả lại anh.

Hành động đó xóa tan cơn giận của anh và anh ngập ngừng nhận lại nó. “Anh xin lỗi. Anh chỉ không thể đứng trơ mắt chứng kiến hắn nhìn em chằm chằm. Anh muốn em được an toàn, Juliette.”

Anh gục đầu vào trán cô, hạ giọng, “Một ngày nào đó, anh sẽ xứng đáng với em, anh thề đấy”.

Cô không nói gì mà áp má vào trái tim anh. “Đừng tranh cãi nữa, Paul! Anh sẽ quay lại Edinburgh, sớm thôi.”

Anh ôm cô chặt hơn. “Phải, anh sẽ đi. Và tất cả yêu cầu của anh là hãy chờ anh. Đừng quyết định gì cho đến khi anh trở về. Em có thể hứa với anh không?”

Cô thở dài, kiễng chân lên. Cô nhẹ nhàng hôn anh, tay anh luồn vào tóc cô, ép cô vào bóng râm. Đó là nụ hôn của lời hứa chưa được thốt ra từ một người đàn ông muốn cô hơn bất kì ai.

* * *

Juliette bật dậy, người cô lạnh ngắt và đau đớn. Hai má ửng đỏ, cô đã khóc trong lúc ngủ.

Cô không biết điều gì đã khiến mình mơ về chuyến thăm của Paul vài năm trước. Nhưng cô đưa tay chạm vào môi khi nhớ lại nụ hôn của anh.

Đó là ngày Strathland đã chú ý đến cô. Điều đó làm cô cảm thấy cực kỳ khó chịu, vì hắn quá già... và ánh mắt đầy áp chế muốn. Cô càng từ chối thì hắn càng tích cực theo đuổi hơn. Hắn ta không phải người chấp nhận câu trả lời không, và tiếp tục dồn ép cô, thậm chí trong suốt năm tiếp theo.

Tâm trí cô cố xua đi ký ức tàn nhẫn về vụ cưỡng hiếp và hướng ý nghĩ về Paul. Nếu đồng ý kết hôn với anh ngày hôm đó, có lẽ cuộc đời cô đã khác. Có lẽ Matthew sẽ là con trai anh, thay vì của gã bá tước kia. Họ có lẽ đã hạnh phúc cùng nhau, cho dù có phải chạy trốn.

Cô nhìn đắm đắm lên trần nhà, suy nghĩ về sự phấn khích của các chị em mình về mùa vũ hội ở London. Họ háo hức tìm kiếm một người chồng và trở thành người vợ. Chị cả Victoria của cô đã tìm được niềm hạnh phúc cùng Công tước.

Còn Juliette, chẳng còn gì ngoài những con số.

Bất chấp mong muốn được quản lý Aphrodite’s Unmentionables, cô vẫn không thể không phẫn nộ vì bất công của số phận.

Mắt cô lại đau nhói, cô nhắm mắt, cố gắng tự nhủ như thế là tốt nhất. Một tiếng động nhẹ cảnh báo Juliette về chú mèo, lúc này đã leo ra khỏi ổ để tới chỗ cô. Juliette nhắc Dragon lên, cho phép cục bông nhỏ rúc vào bên cạnh.

Con mèo chỉ gợi cô nhớ về Paul. Và dù nỗ lực đẩy anh ra xa, cô cũng không thể phủ nhận một điều rằng mình rất nhớ anh.

5. Chương 5

Juliette thò tay vào túi và lôi ra mảnh giấy gấp đôi. Cô đã cùng chị em tới dinh thự của Công tước xứ Worthingstone ở London, nôn nóng muốn chia sẻ tin vui đang tràn ngập trong mình. “Với sự giúp đỡ của

các nông dân, chúng ta đã hoàn thành hầu hết các đơn hàng.” Cô liếc xéo về phía Victoria và nói thêm, “Mặc dù mẹ vẫn nghĩ họ đang may vậy”.

Cả ba chị em đang mong chờ khoảnh khắc Juliette mở tờ giấy thống kê doanh thu của họ. “Em đã tính toán số liệu ở đây. Mười sáu áo nịt ngực, mười bốn áo lót và chúng ta có những đơn hàng hơn ba mươi chiếc.”

“Còn tiền thì thế nào?”, Victoria hỏi thúc. “Em kiếm được nhiều không?”

Juliette mỉm cười, liếc qua tờ giấy. “Rất nhiều. Hơn một nghìn bảng.”

“Một nghìn bảng? Không thể nào!”

“Có thể chứ, và em đã đạt được.” Juliette ngồi đối diện Victoria, rất hài lòng vì vừa mang lại tin tốt cho chị gái. Cô đã phải rất kiềm chế để giữ bình tĩnh, mặc dù trong thâm tâm muốn reo lên mừng rỡ. Margaret chẳng hề tỏ ra vui mừng gì trong khi Amelia thì cười toe toét vì phấn khích.

Victoria ngồi xuống ghế, ôm chặt lồng ngực. “Nó sẽ giúp thay đổi cuộc sống của người nông dân. Họ sẽ không phải vật lộn nhiều để tồn tại nữa.” Khuôn mặt cô phẳng phất nét tươi vui với ý nghĩ đó. Juliette cũng đồng tình với chị gái. Những phụ nữ Scotland đã làm việc chăm chỉ, may vá tới tận khuya để hoàn thành sản phẩm. Ngược lại, họ sẽ có thu nhập cao hơn từ lượng hàng bán được.

Một tia hy vọng nhen nhóm trong lòng Juliette vì cô đã tìm được mục đích mới. Tuy chưa tới thăm cửa hàng của bà Benedict, nhưng cô có ý định khảo sát thị trường một cách nghiêm túc. Cô có thể đắm chìm trong những con số cũng như định giá tốt nhất cho các sản phẩm. Và có lẽ, nếu được vui mình trong công việc, cô sẽ quên đi đôi mắt đáng yêu của đứa trẻ đã đánh cắp trái tim mình và cả người đàn ông đang cảm dỗ mình khỏi cuộc sống độc thân.

“Chúng ta không thể tiếp tục chuyện này được”, Margaret khẳng định. “Nếu có người phát hiện ra chúng ta đứng đằng sau thì cha sẽ bị bẽ mặt. Chưa kể việc xã hội sẽ nghĩ gì về chúng ta. Victoria, chị đã kết hôn rồi, nhưng bọn em thì chưa. Cánh đàn ông sẽ cho rằng chúng ta có những suy nghĩ bẩn thỉu.” Rồi cô ngồi xuống, lưng cứng đờ. “Nó hoàn toàn không đúng đắn và đã có ảnh hưởng xấu đến Amelia. Chúng ta nên chấm dứt ngay lập tức.”

Margaret sẽ không biết thế nào là một ý nghĩ bẩn thỉu nếu nó đập vào mắt chị ấy, Juliette thầm nghĩ. Và nếu như biết chuyện gì xảy ra trên giường giữa một người đàn ông và một người đàn bà, hẳn chị ấy sẽ chết ngất vì sốc.

Lúc liếc về phía Victoria, cô thấy chị mình đang tỏ ra lo lắng. May vá là cả thế giới với Victoria, Juliette chợt nhận ra nếu chỉ một lời về Aphrodite’s Unmentionables được tiết lộ, danh tiếng của chị cô sẽ bị ảnh hưởng.

“Công tước có biết không?”, cô lặng lẽ hỏi chị gái.

Victoria gật đầu. “Anh ấy biết về nó trước lễ Giáng sinh nhưng không muốn chị tiếp tục nữa”

“Anh ấy nói đúng. Một nữ công tước thì không phải may vá”, Margaret đồng ý. “Họ chỉ thuê thùa. Mà thậm chí là không thường xuyên.”

Về phật ý lướt qua khuôn mặt Victoria. “Chị sẽ may vá nếu muốn. Việc riêng tư của chị trong phòng ngủ không cần ai phải bận tâm.”

Thật tốt, Juliette thầm nghĩ. Người chị kín đáo của cô rất có bản lĩnh dù bình thường chị không hay thể hiện.

“Em chỉ đang cố giúp thôi”, Margaret phân bua. “Chị nên nhận thức về địa vị xã hội của mình.”

Amelia ném cho Victoria ánh mắt tinh quái. “Đừng tin chị ấy, Victoria. Chị ấy cố tỏ ra đứng đắn, nhưng cũng đang thắc mắc về chuyện gì xảy ra trong đêm tân hôn như em và Juliette. Nó có thú vị như em từng nghĩ không? Anh ấy có xé rách thứ đồ không nên nhắc đến(1) của chị không?”

(1) Ý Amelia ám chỉ đến đồ lót.

Juliette gần như nghẹt thở. Dù biết rõ em gái cô chỉ đang đùa cợt, nhưng nỗi lo sợ bất ngờ gọi lại ký ức về cái đêm đó. Chuyện xảy ra giữa người đàn ông và đàn bà chẳng có gì thú vị. Nó thật đáng xấu hổ và đầy tổn thương.

Thật may mắn, Margaret đã cứu nguy cho bọn họ bằng lời đáp trả của cô. “Chị ấy sẽ không chia sẻ chi tiết chuyện đó với em”.

“Không, chị ấy sẽ chỉ chia sẻ riêng với chị sau này.” Amelia thở dài thất vọng. “Thật là không công bằng.”

Lúc này, Juliette vô cùng biết ơn Margaret vì đã cắt ngang những bản khoản của Amelia. “Còn cá nhân em thì tin rằng đêm tân hôn của Victoria là chuyện riêng tư của chị ấy.” Cô lấy lại mảnh giấy ghi chi tiết số lượng hàng đặt rồi thay đổi chủ đề. “Chị sẽ gửi mẫu mới về Scotland chứ? Ít nhất thì vợ của những nông dân đó có thể may cho chị.”

“Chị có vài bản vẽ”, Victoria nói. “Nhưng chị phải làm mẫu cho họ. Họ đã quay lại Eiloch Hill như công tước hứa chứ?”

“Vâng. Bác sĩ Fraser gửi thư báo là họ đang dựng lại nhà cửa. Nhà cũ đã bị cháy nên họ phải xây cái mới.”

Nhắc đến Paul, Amelia ném cho cô nụ cười trêu chọc, như để đánh giá phản ứng của cô. Mặt Juliette đỏ bừng vì cô có ý định đến London để dứt bỏ mọi thứ về Paul. Tuy nhiên, cô vẫn cho rằng anh đang làm việc cùng nông dân và giúp họ tạo dựng lại cuộc sống. Ký ức về đôi mắt xanh sẫm cùng cách anh nhìn cô còn tồi tệ hơn. Cô rất nhớ anh, dù cô hy vọng có thể quên anh khi sống ở đây.

“Ngài công tước cũng gửi vài người tới giúp xây dựng lại Ballaloch”, Amelia thừa nhận. “Sang mùa xuân, chúng ta có thể trở về nhà.”

Nhà. Từ này có thể mang lại cảm giác dễ chịu, nhưng ngược lại, nó nhắc cô nhớ rằng trở về Scotland có nghĩa là phải rời xa Matthew. Lúc này, cô tưởng như mình đang đứng giữa ngã ba đường. Cố gắng quyết định xem cuộc đời nào phải bỏ lại phía sau.

Nói lời chia tay với Scotland sẽ dễ dàng hơn là phải lìa xa con trai cô. Mẹ cô muốn cô kết hôn, nhưng đó là một ý tưởng bất khả thi. Chẳng người đàn ông nào muốn có một cuộc hôn nhân không tình dục.

Cô phải tập trung vào Aphrodite’s Unmentionables và làm mọi thứ trong khả năng để đảm bảo thành công. Victoria mở ngăn bàn làm việc, lấy ra vài bản vẽ. Đó là những mẫu thiết kế vô cùng hiện đại được làm từ lanh và vải bông mềm nhất.

“Những mẫu này rất thích hợp”, Margaret nhận xét. “Chúng thực tế và bất kỳ cô gái trẻ nào cũng có thể mặc mà không cảm thấy khiếm nhã.”

Và chúng giống bất kỳ bộ đồ lót nào. Điểm độc đáo của những sản phẩm Aphrodite’s Unmentionables là không có tính thực dụng với tất cả mọi người, mà chỉ dành cho giới thượng lưu. Chúng được may tỉ mỉ, mang lại cảm giác sang trọng mà không sản phẩm nào có được. Phụ nữ mua chúng là vì muốn trở nên khác biệt và quyến rũ hơn với đàn ông.

Juliette lắc đầu. “Em e là những mẫu này sẽ không bán chạy. Có thể chúng đẹp, nhưng phụ nữ muốn đồ lót phơi bày cơ thể nhiều hơn nữa.”

Cô liếc sang Toria, chị cô đỏ mặt như thể hiểu rõ cô muốn nói gì. Nhưng thay vì sợ hãi, hai má chị cô lại ửng hồng vui sướng. Cô ấy liếc về phía chiếc giường và tỏ ra rất thích thú lúc ở cùng chồng.

“Chúng ta vẫn nên làm vài mẫu mới phù hợp với những phụ nữ trẻ”, Victoria nói.

Không quá nhiều, nếu Juliette có thể làm gì với nó. Cô có thể chắc chắn chỉ có những loại vải tốt và gọi cảm nhất mới được dùng. Có lẽ vài mẫu còn được trang trí bằng đồ trang sức vừa tiền để khiến chúng khác lạ và bán được giá hơn. Đầu óc cô bắt đầu tính toán mức lợi nhuận cao hơn, cân nhắc các con số đến khi bị Margaret cắt ngang.

“Sắp muộn rồi”, cô ấy vừa nói vừa với lấy mũ. “Chúng ta nên quay về, nếu không, dì Charlotte sẽ mong đấy!”

Juliette đội mũ rồi đeo găng trong khi Victoria rung chuông gọi đầy tớ và ra lệnh mang xe ngựa tới cho họ. Cô ôm tạm biệt chị gái rồi đi cùng Amelia, còn Margaret thì thông thả bước đằng sau.

Khi cả hai đang thì thầm, Amelia ghé sát vào Juliette. “Dì Charlotte sẽ tổ chức một đêm vũ hội trong vài ngày tới. Chị sẽ tham dự chứ?”

“Có thể.” Cô nói lập lờ, tỏ ra không muốn tới.

“Nếu chị tìm được người... trong mộng ở vũ hội thì sao? Chị có lên đi đâu đó với anh ấy một lúc không?” Về mặt bối rối của Amelia nhen nhóm lên ngọn lửa cảnh báo trong cô. Em gái cô lại đang âm mưu gì đó? Về tội lỗi hiện rõ trên khuôn mặt nó.

“Không. Và nếu em đang suy tính chuyện gì như thế thì hãy gạt ngay ra khỏi đầu đi. Em còn quá trẻ để kết hôn.”

Amelia cười buồn bã. “Chị đang xử sự như một bà già hàng nghìn tuổi ấy.”

“Đâu phải thế.” Juliette cố nở nụ cười gượng gạo vì không muốn em gái cô tiếp tục công kích.

Amelia kéo cô sang một bên. “Chị đang từ chối tham dự các bữa tiệc, giống hệt Victoria đã từng làm. Em nhớ chị đã hứa sẽ cố sống vui vẻ. Cho dù chị không muốn lấy chồng.” Giọng điệu của cô em gái cho thấy cô bé không hiểu tại sao Juliette lại thích như thế.

Sự thực là cô không muốn sống cuộc sống đó. Cô muốn một người chồng và những đứa con, như bất kỳ người đàn bà nào. chính bản tính trung thực đã buộc cô làm vậy.

“Chị hài lòng với những cái đang có”, cô nói nhằm xoa dịu em gái.

“Nhưng không nên theo cách đó.” Amelia thở dài rồi ôm lấy chị mình.

Không, thực sự không nên. Nhưng còn cách nào khác chứ?

Juliette ôm em gái, hiểu rõ cô bé chỉ đang cố giúp đỡ mình. “Ngày mai chúng ta sẽ tới hiệu của bà Benedict. Chị chỉ cần tìm hiểu xem tình hình bán đồ lót ở đó thế nào, còn em nên tìm lấy một bộ váy mới cho đêm vũ hội.”

Amelia sung sướng cười toe toét. Juliette vẫn tự hỏi không biết cô bé còn đang giấu mình chuyện gì sau nụ cười ấy.

* * *

Paul bước vào ngôi nhà ở London của Đại tá – Nam tước Lanfordshire, mùi ẩm mốc bao trùm trong không khí. Một người đầy tớ giúp anh cởi áo khoác, trong khi quản gia mời họ vào nhà.

“Sự thu xếp này chỉ là tạm thời”, Culpepper giải thích. “Ngay khi Phu nhân Lanfordshire trở về, cậu phải tự thu xếp chỗ ở của mình.”

“Tất nhiên rồi”, Paul trả lời.

Mỗi phòng đều cho thấy tình trạng bị bỏ hoang nhiều năm. Hầu hết đồ đạc có giá trị đã bị gỡ ra bán để trả nợ, chỉ còn lại vài bộ sưu tập tranh, một ít đồ nội thất trầy xước và tấm thảm mòn vẹt. Rõ ràng đám đầy tớ mà Đại tá – Nam tước Lanfordshire thuê đã không chăm sóc ngôi nhà sạch sẽ.

“Trong thư, Phu nhân Lanfordshire có nói câu đã kết thúc chương trình học ngành Y.” Viên quản gia nhìn anh với vẻ quan tâm của một người bệnh.

“Phải.” Paul theo ông ta đi lên hai tầng cầu thang, nhận ra mình được bố trí vào khu ở của đầy tớ.

“Tôi đoán cậu là bác sĩ phẫu thuật, phải không?” Viên quản gia giữ giọng đều đều, dù vậy Paul hiểu ý ông ta ám chỉ rằng anh chỉ làm việc đơn giản hơn cả việc cắt bỏ tay chân.

“Bác sĩ và bác sĩ phẫu thuật”, anh sửa lại. Anh đã kiếm được cả hai bằng và hoàn toàn có ý định tiếp tục hành nghề. Tuy trước đây anh không phải làm việc vì có khoản trợ cấp của người bác, nhưng lòng tự trọng buộc anh không được phép tiếp tục nhận nữa. Cuộc sống mới đó rất xa lạ với anh, như thể anh không xứng đáng được trao ột gia tài.

Anh sẵn sàng trả lại nó nếu nhờ thế mà cha anh có thể sống lại.

Viên quản gia ngừng một chút, dường như đang xem xét lại điểm đến của họ. Ông ta khẽ ho rồi quay xuống cầu thang. “Lối này, bác sĩ Fraser.”

Paul không thể hiện phản ứng gì. Có lẽ lúc đầu ông ta định bố trí cho anh một phòng trên gác xép. Thay vào đó, ông ta lại dẫn anh vào một căn phòng nhỏ và giản dị ở ngay sát phòng dành cho trẻ em.

“Cảm ơn.” Căn phòng hơi ngột ngạt, không có khăn trải giường mới. Tuy nhiên, anh nhận ra đó là phòng của một trong những cô con gái của ngài Landordshire. Bằng chứng rõ ràng là giấy dán tường hoa hồng và ghê dát vàng. Có thể Juliette đã từng ngủ ở đây từ hồi còn nhỏ.

“Tôi sẽ cho người hầu bếp lên dọn phòng cho cậu.” Nói xong, viên quản gia bỏ đi.

Paul sắp xếp đồ đạc rồi bước tới mở cửa sổ. Những đường phố kinh khủng, những mùi khó chịu và sự hối hả của mọi người ở đây làm anh khao khát những ngọn đồi xanh ở Scotland. Anh không thể hiểu điều gì hấp dẫn Juliette quay lại đây. Cô thực sự muốn sống ở London sao?

Anh không thuộc về nơi thành phố toàn người xa lạ này. Vuốt dọc theo gò má lờm chờm, anh nhận ra mình có thể thật thảm hại sau gần hai tuần đi đường. Hết lần này đến lần khác, anh luôn tự hỏi tại sao mình lại đến đây.

Mọi việc Juliette làm đều rất mâu thuẫn. Cô nói sẽ không bao giờ kết hôn với bất kỳ ai. Nhưng hành động của cô lại cho thấy anh là trường hợp ngoại lệ. Cô cho phép anh ôm mình.

Anh muốn tin rằng hai người có thể nối lại tình cảm lần nữa và anh có thể chữa lành những vết thương vô hình ám ảnh đã khiến cô tin rằng mình không thể kết hôn.

Anh sẽ không gây áp lực cho cô mà chỉ có thể trao cho cô tình bạn của mình. Và có lẽ tình bạn đó sẽ tiến triển xa hơn theo thời gian. Như vậy có nghĩa là anh phải hòa mình vào quy tắc xã hội ở London và sử dụng tước hiệu của bác mình. Anh sẽ làm bất cứ điều gì cần thiết.

Anh mở ngăn kéo, định lấy giấy để viết một lời nhắn thì thấy một mớ nhàu nát. Chính là bút tích của Juliette, và có vẻ đó là những lá thư dở dang của cô. Tất cả đều đề tên anh.

Tờ thứ nhất chỉ có dòng chữ: Paul yêu quý. Tờ thứ hai có câu: Em nhớ anh. Tờ thứ ba có lời tựa và thêm câu: Em không biết phải nói với anh chuyện này như thế nào. Nét mực bị nhòe, dường như lúc đó cô đang khóc. Lá thư đề tháng Mười năm 1810, sau khi cô bị làm nhục.

Cơn thịnh nộ trào lên trong anh, cùng mong muốn giết chết kẻ đã làm nhục một cô gái trẻ ngây thơ. Anh cũng giận dữ với bản thân vì đã không ở đó để bảo vệ cô.

Cô đã an ủi anh khi cha anh mất. Anh nên ở đó với cô.

Paul đóng sập ngăn kéo, dầm tay lên mặt bàn. Chúa cứu giúp, anh không biết phải làm gì. Nếu anh điều tra kĩ hơn, nó sẽ chỉ thu hút sự chú ý của Juliette theo cách làm cô tổn thương sâu sắc hơn. Rất ít người biết về vụ cưỡng hiếp và anh hiểu cô cần giữ bí mật.

Chuyện này khiến kế hoạch của anh phức tạp hơn nhưng anh sẽ thuyết phục cô rằng chuyện quá khứ chẳng hề làm thay đổi tình cảm của anh. Nếu có, cũng sẽ chỉ làm anh quyết tâm hơn.

Trước tiên, anh phải tìm cách gia nhập vào tầng lớp xã hội của cô. Với địa vị một bác sĩ thì không – nhưng với tước hiệu tử tước được thừa kế thì có thể.

“Họ chỉ nhìn thấy những gì họ muốn tin”, bác Donald Fraser đã nói thế một năm trước. “Trở thành tử tước tử trang phục, cách nói năng đến lối hành xử. Nói điều họ muốn nghe dù phải nói dối.”

Paul đứng trước người bác trong chiếc áo sơ mi vải lanh loại tốt, quần ống túm da bò và áo gi lê đen. Áo vét tông màu xanh cổ lọ, mái tóc cắt ngắn. Mặc dù đồng ý mặc quần áo mà bác anh đã mua cho, nhưng chúng vẫn rất lạ lẫm, như thể anh đang cố trở thành người khác.

“Đứng thẳng lên”, Donald yêu cầu. “Hãy cư xử như cháu ở trên tất cả. Tổ ra kiêu ngạo.”

Paul cố tỏ ra dũng dưng, nhưng dù có nỗ lực che giấu bản thân đằng sau những bộ đồ sang trọng đến thế nào thì anh vẫn biết mình là ai – con trai một người nông dân nghèo đang cố cư cữ như một hoàng tử - chuyện này sẽ chẳng bao giờ thành công, dù anh có cố gắng cả nghìn năm.

“Cháu không thể”, anh phản đối. “Cháu sẽ không bao giờ trở thành họ được.”

“Đúng, nếu cháu vẫn tiếp tục nói không thì điều đó hoàn toàn đúng. Nhưng cháu đã biết kẻ thù của mình nên cháu phải bước vào thế giới của ông ta và biết điều gì là quan trọng với ông ta.”

“Strathland là một tên khốn tham lam, chỉ muốn đất đai và tiền bạc. Cháu sẽ không mặc quần áo kiểu này cũng như bước vào thế giới của bọn quý tộc và tỏ ra mình là một trong số đó.”

“Cháu đang sợ hãi”, Fraser phản đối. “Cháu sợ họ sẽ nhìn thấu một kẻ vô giá trị bên dưới lớp quần áo.”

“Cháu không phải kẻ vô giá trị.”

Khuôn mặt bác anh giãn ra. “Chứng minh đi. Cháu có thể thừa kế mọi thứ của ta trong nháy mắt, nhưng ta đã phải cố gắng rất nhiều năm. Ta sẽ không trợ cấp ột kẻ thậm chí còn chẳng thể nói năng đúng cung cách được.”

“Cháu chưa bao giờ đòi hỏi bác”, Paul cắt ngang. “Tất cả những gì cháu muốn là trả thù Strathland. Bác hãy chọn ai khác làm người thừa kế đi.”

“Ta không quá già để lấy vợ và sinh con trai”, Donald vặn lại, nhưng Paul nghi ngờ liệu có cô gái nào dám kết hôn với ông già cẩu kính này không. Bác anh lắc đầu tức tối. “Nhưng nếu ngày mai ta chết, thì cháu vẫn được thừa kế dù muốn hay không. Các bất động sản cũng được chuyển cho cháu và chết tiệt, ta sẽ không để cháu lãng phí chúng. Cháu không đánh giá cao thứ ta cho cháu. Cháu cần phải học quá nhiều và...”

“Giúp cháu lật đổ hắn ta”, Paul lặng lẽ nói. “Nếu trở thành tử tước sẽ giúp cháu hạ gục Strathland, vậy cháu sẽ làm những gì cần phải làm.”

“Cầu Chúa phù hộ chúng ta.” Donald thở dài, “Cháu không được để khao khát trả thù kiểm soát bản thân. Thậm chí nếu giết gã bá tước, cháu cũng sẽ bị treo cổ. Nếu thế, chuyện gì sẽ xảy ra với cô gái yêu cháu?” Ông dừng lại, suy nghĩ một chút. “À, phải rồi. Cô ấy sẽ cưới một người xứng đáng với mình – một người thông minh và biết thất cả vạt.”

Nhắc đến Juliette làm Paul bình tĩnh ngay lập tức. Anh phải cố gắng hơn nữa để trở thành một người đàn ông kiến gia đình cô phải tự hào. Và cô chính là lý do để anh phải nỗ lực với vẻ ngoài giả dối này. Juliette là la bàn chỉ dẫn anh đạt được mục đích thật sự của mình.

Anh vuốt thẳng áo gi lê, ngẩng cao đầu. Cô thuộc về tầng lớp váy áo sang trọng cùng đồ trang sức lộng lẫy. Và dù nó làm anh cảm thấy như mình đang cố đeo một cái mặt nạ, anh vẫn sẽ làm nếu điều đó có nghĩa là giành được cô.

“Cháu sẽ học những thứ cần thiết, để trở thành người thừa kế của bác”, cuối cùng anh nói.

“Nếu cháu là người thừa kế của ta”, Donald chỉnh lại. “Trước tiên, hãy hoàn tất quá trình học ở trường Y và tự làm việc đi. Học hành sẽ giúp cháu mở mang đầu óc. Sau đó, cháu sẽ học cách quản lý bất động sản.”

Anh không tranh cãi vì đó là mong muốn của mình, để hiện thực hóa ước mơ trở thành bác sĩ.

“Cảm ơn bác”, anh lặng lẽ nói. Anh thực sự rất biết ơn vì được đi học

Bác anh nhún vai. “Cháu có rất nhiều điều cần học và sẽ phải học chúng, ngay cả khi đang nghiên cứu Y học, nếu không, cháu sẽ có nguy cơ tự làm mình xấu hổ.” Ông nhìn Paul nói với vẻ mặt không hài lòng. “Cháu phải tham gia các hoạt động xã hội và làm chính xác những gì ta bảo cháu. Cháu phải thực hành cách cư xử thích hợp và cần tìm cách gia nhập vào tầng lớp trên.”

Paul đã giữ lời, học mọi thứ bác anh muốn anh học. Và bây giờ là cơ hội để sử dụng chúng.

Anh mở túi quần áo, nhìn chăm chăm và chiếc áo đuôi tôm màu đen, cà vạt trắng tuyết mà bác anh đã mua cho. Nếu anh cư xử đủ kiêu ngạo trong bộ quần áo thanh lịch và thể hiện mình là người thừa kế chức hiệu

tử tước, họ sẽ tin anh. Anh cần chứng minh cho Juliette và gia đình cô rằng anh là người chồng phù hợp với cô.

Cho dù phải biến thành một người khác.

6. Chương 6

“Em đã chờ đợi để được đến cửa hàng của bà Benedict cả năm nay rồi.”

Juliette cố nhin cười trước vẻ phẫn khích của Amelia. Cô đã đồng ý đưa em gái đi cùng nhưng bắt Amelia phải long trọng thề sẽ không được đề cập đến mối liên hệ của họ với Aphrodite’s Unmentionables. Họ đem theo một cô đầu gái và một người đầy tớ để mang vác trong trường hợp mua đồ. Hai người đầy tớ luôn giữ khoảng cách đủ để chị em họ có thể nói chuyện riêng với nhau.

“Chị có nghĩ bà ấy trưng bày áo lót không?”, Amelia bắn khoản hỏi. “Hay bà ấy giấu chúng ở chỗ bí mật nào đó trong cửa hàng?”

Juliette phớt lờ các câu hỏi. “Chúng ta đến đây để tìm xem kiểu dáng và màu sắc nào bán chạy nhất. Chỉ thế thôi. Hứa với chị, em sẽ không hé răng nửa lời đi”, cô thì thầm. “Điều này không chỉ vì chúng ta. Mà còn vì danh tiếng của Victoria nữa. Nếu có ai phát hiện ra sự liên quan của chị ấy...”

“Không đâu” Amelia hứa hẹn. Nhưng khuôn mặt cô sáng bừng lên khi thấy những phụ nữ khác đang nói chuyện với thợ may, trong khi bà Benedict mang ra những mẫu vải lụa màu và sa tanh. Em gái cô ra vẻ say sưa ngắm nghía những bộ váy áo và khi tiến đến gần đám phụ nữ đó, Juliette có thể khẳng định rằng Amelia đang nghe lỏm.

Cô không lấy làm bức mình vì chuyện ấy, có lẽ em gái cô có thể học hỏi được điều gì đó. Lúc này đây, đầu óc cô đang suy tính những khả năng khác. Nếu chị em cô lần lượt kết hôn và chỉ còn cô tiếp tục tự duy trì Aphrodite’s Unmentionables, lợi nhuận sẽ tiếp tục tăng qua các năm và cô có thể tích lũy của cải ỉnh.

Điều đó sẽ cho phép cô được sống gần con trai.

Hiện tại, Matthew là người thừa kế địa vị bá tước của dương cô. Ngay sau khi phát hiện ra mình có thai, Juliette đã tìm kiếm sự giúp đỡ từ vợ chồng người dì. Charlotte đã đưa cô đi xa đến khi sinh nở xong, lúc quay lại London, dì cô tuyên bố đó là con trai của bà. Bá tước Arnsbusy rất hoan nghênh ý tưởng đó, công nhận đứa trẻ là người thừa kế. Matthew sẽ không bao giờ biết cậu là con ngoài giá thú. Cậu có cha mẹ yêu thương, một ngôi nhà đẹp đẽ cùng với nền giáo dục hứa hẹn và một tước hiệu.

Như vậy là đủ.

Tuy nhiên, cảnh tượng Charlotte chăm nom cậu như con đẻ của bà cũng từ từ giết chết cô. Mặc dù dì dương cô không có con nhiều năm, nhưng cảm giác chứng kiến Matthew lớn lên với người khác tồi tệ hơn cô từng nghĩ rất nhiều. mỗi lần tới thăm cậu, Juliette đều không thể kiềm chế mong muốn nhận lại cậu dù biết điều đó là vô ích.

Nghe chị em nói về cách quyến rũ người chồng, hay thì thầm các bí mật trong bóng đêm giữa người đàn ông và người phụ nữ, khiến cô càng quyết tâm không bao giờ để mình chịu đựng hoàn cảnh tương tự lần nữa. Cô sẽ tạo dựng cuộc sống của riêng mình mà không dính dáng đến đàn ông.

Bà Benedict đang giới thiệu đồ lót cho đám khách hàng kia, một người trong đó sẽ kết hôn trong vài tuần tới. Bà ta lấy ra chiếc áo nịt ngực bằng lụa hoa hồng mềm mại, thêu màu xanh lá cây.

“Còn cái này, thưa phu nhân, là một sự sáng tạo tinh tế, sẽ làm tôn dáng và tăng vẻ xinh đẹp cho con gái của bà”, người thợ may lên tiếng. “Hãy xem nó mềm mại làm sao.”

Cô tiểu thư bị cuốn hút bởi chất liệu, và Amelia cũng không che giấu vẻ thích thú. Tiến lại gần hơn, em gái cô nói to, “Đây là chiếc áo nịt ngực đẹp nhất mà tôi từng thấy.”

“Nó hoàn toàn không phù hợp”, mệnh phụ lớn tuổi gạt đi. “Cho chúng tôi xem loại dệt bằng lụa hoặc lanh mịn.”

“Mẹ tôi đã tặng cho tôi một chiếc làm quà sinh nhật”, Amelia nói dối. “Vải lụa rất mềm mại với da. Tại sao ư? Vì tôi cảm thấy mình như đang không mặc gì.” Cô thở ra hài lòng còn bà mẹ cô gái thì tỏ ra kinh ngạc. Trước khi bà ta kịp phản đối, Amelia tiếp tục, “Tất nhiên, nó cũng đắt khủng khiếp, và tôi hiểu nếu nó quá sang trọng so với khả năng của bà. Tôi nghĩ mình sẽ rất may mắn nếu được nhận một chiếc khi đính hôn.”

“Chẳng có gì quá đắt đỏ đối với con gái tôi”, mệnh phụ tức tối trả lời. “Nó có bất cứ thứ gì nó muốn.” Chỉ tay về chiếc áo lót hoa hồng, bà ta nói tiếp. “Suy cho cùng, nó sẽ kết hôn với một hầu tước. Nó nên mặc váy áo phù hợp với địa vị của mình.”

Amelia trang trọng gật đầu, tỏ ra hết sức đồng ý, rồi quay lại, nháy mắt với Juliette khi quý bà đó yêu cầu thêm ba bộ áo nịt ngực, áo lót dài và váy lót đồng bộ. Sau khi đó họ rời đi, bà Benedict tươi cười với Amelia. “Cô là con gái Phu nhân Lanfordshire, đúng không?” Với nụ cười rộng hơn, người phụ nữ Pháp nói thêm, “Phu nhân Everett không định mua đồ lót đến khi cô gợi ý bà ấy không có khả năng. Tôi phải cảm ơn cô đó, tiểu thư (1).”

(1) Nguyên văn là “mademoiselle” theo tiếng Pháp, có nghĩa là “tiểu thư”.

“Tôi chỉ nói sự thật thôi”, Amelia giả vờ ngây thơ. “Nhưng nếu bà có thể giảm giá cho bộ váy dạ hội tôi định mua thì tôi rất cảm ơn.”

Bà Benedict mỉm cười. “Chúng ta sẽ cùng xem xét.” Trong khi hai người đang trao đổi về mẫu mã, Juliette bước tới cửa sổ, nhìn mọi người tấp nập qua lại. Cửa hàng này nằm ở phố Pall Mall, gần một hiệu bán vải và một hiệu may. Cô thích thú ngắm nghía đám đông, đến khi Amelia trao đổi xong với người thợ may. Người hầu gái và người đẩy tó cùng nhập bọn khi họ rời đi, nhưng lúc bước trên đường phố, Juliette có cảm giác họ đang bị theo dõi.

Cô đi chậm lại, tự hỏi có phải là mình đang tưởng tượng. Thời tiết rất tốt, nhưng trước khi họ kịp vậy một chiếc xe ngựa, có người đã ấn thứ gì vào tay cô từ phía sau.

Đó là một bó hoa violet. Cô giật mình, định quay lại thì có một giọng nói thì thầm bên tai, “Gặp anh ở nhà em. Anh sẽ chờ ở đó, cô bé.”

Đúng là giọng của Paul Fraser. Chất giọng nam trung sâu lắng của anh làm cô hoảng hốt đến nỗi không thể nói được gì. Cái quái gì khiến anh rời khỏi Scotland được chứ?

Vì mình, trái tim cô ngân nga. Anh ấy đến đây vì mình.

Trước khi cô kịp cất lời, anh đã ném cho cô cái nhìn ranh mãnh rồi biến mất vào đám đông. Amelia không phát hiện ra anh, cả người đẩy tó cũng thế vì anh ta còn đang chú tâm vào cô hầu gái.

Hoa violet được bó bằng một sợi dây nhỏ. Trái tim phản bội của cô gõ lên những rung động nhẹ nhàng với ý nghĩ anh đang tìm kiếm cô. Nhưng tại sao anh lại bảo cô tới ngôi nhà ở London của gia đình cô? Tại sao anh không chỉ đơn giản đề nghị một chuyến thăm viếng cô ở nhà dì Charlotte?

Bởi vì không chắc vợ chồng Bá tước Arnsbury sẽ chấp nhận hay không.

Nhưng, hiện không có ai ở nhà cha cô, trừ một số đầy tớ. Có lẽ đó là lý do... họ sẽ được riêng tư.

“Ai tặng chị thế?”, Amelia hỏi.

Juliette không trả lời mà chỉ lắc đầu và nhún vai. Cô không chắc mình có muốn em gái biết sự thật hay không.

“Chị đang đỏ mặt”, Amelia thông báo. “Một người hâm mộ bí mật hả?”

“Chị chưa bao giờ thấy người này”, Juliette nói dối, cất bó hoa vào túi xách. Nhưng trái tim cô đang rung rinh vì biết Paul không từ bỏ mình. Thay vì bực bội vì chuyện đó, Juliette lại cảm thấy rất ấm áp.

“Là bác sĩ Fraser, đúng không?”, Amelia suy đoán. Juliette chăm chú nhìn cô bé đang nở nụ cười sung sướng.

“Sao em lại nghĩ thế?” Nỗi hoài nghi rằng em gái mình đã có manh mối lớn dần trong cô.

“Em đã gửi thư bảo anh ấy đến.” Amelia cau mày một lúc, khoanh tay trước ngực. “Nhưng anh ấy đến đây quá nhanh. Em mới chỉ đưa thư cho Sinclair vài ngày trước.” Nhún vai, cô bé nhận xét, “Em hoàn toàn không biết sao anh ấy có thể đi nhanh thế”.

Juliette biết. Có nghĩa là cả Paul lẫn Sinclair đã cùng bám theo họ. Anh đã hỏi cô muốn sống ở đâu và cô trả lời là London. Cô chưa bao giờ nghĩ anh lại đi theo mình.

Người đầy tớ gọi một chiếc xe ngựa, cô và Amelia vào trong, còn anh ta ngồi cùng người đánh xe. Họ tiếp tục đi dọc phố, theo hướng mà cô thấy bác sĩ Fraser đã đi. Tim cô đập nhanh hơn khi nghĩ đến việc được gặp lại anh.

Họ đang ở gần nhà và cô rà soát hàng xóm xung quanh. Làm sao bác sĩ Fraser lại đến ngôi nhà ấy? Chắc chắn anh biết rằng gia đình cô đã không còn sống ở đó. Dây thần kinh của cô căng ra vì lo lắng pha chút tò mò.

“Dừng lại, làm ơn”, cô hét to với người đánh xe, dù lý trí cô cảnh báo đó là ý tưởng tồi tệ.

“Tại sao phải dừng?”, Amelia gặng hỏi.

“Bởi vì bác sĩ Fraser đang đi về phía nhà mình”, cô thành thực.

Em gái cô nhú mày. Rồi giả vờ nở nụ cười bất ngờ. “Lạ nhỉ? Chị nói đúng. Em không hiểu làm thế nào bác sĩ Fraser lại biết nhà mình.” Giọng cô bé đầy giả tạo làm Juliette băn khoăn không biết cái quái gì khiến em cô phải nói dối.

Juliette yêu cầu đánh xe đưa bọn họ tới đó. Khi chiếc xe dừng lại trước cửa, cô xuống xe cùng Amelia. Sau đó cô ra lệnh cho hai người đầy tớ quay về chỗ dì Charlotte và hứa với họ sẽ sớm trở về.

“Juliette, có phải bác sĩ Fraser... đang chảy máu không?”, Amelia hỏi, mặt tái nhợt.

Lạy Chúa, em gái cô nói đúng. Chiếc áo khoác màu đen của anh hơi mở ra. Từ vị trí thuận lợi, Juliette phát hiện ra chiếc sơ mi dính đầy máu, cô vội vàng chạy tới. Ý nghĩ anh bị thương khiến cô kinh hoàng.

“Anh bị thương à?”, cô vội hỏi, quên cả chào hỏi anh. “Máu này là...”

“Không sao đâu”, anh vừa nói vừa mở cửa. “Mẹ em mời anh tới ở đây trong khi tìm kiếm việc làm như một bác sĩ. Em vào trong chứ?” anh liếc nhìn Amelia đang ở phía sau. “Tất nhiên cả em gái em nữa.”

Anh đang sống ở đây ư? Cô hoàn toàn không tin mẹ cô lại làm thế. Không đời nào Beatrice lại mời Paul tới sống ở London. Cô định phản đối nhưng lại ngậm miệng trong khi Amelia cúi mặt xuống.

“Là em đấy”, em cô thì thầm. “Dừng nói với mẹ nhé! Em viết là thư đó là vì anh ấy cần một chỗ để ở. Em không biết anh ấy đã ở đây rồi. Sinclair hẳn đã tìm được anh ấy sớm hơn em nghĩ.”

Nụ cười hối lỗi trên khuôn mặt Amelia đã chứng minh một cách hùng hồn. Juliette muốn rên rỉ vì sự can thiệp của cô em gái, ngay cả khi cô đưa áo chàng và mũ cho người đầy tớ. Cô chào hỏi quản gia – ông Culpepper rồi yêu cầu chuẩn bị một chậu nước ấm cùng xà phòng, cũng như băng gạc.

“Không cần băng gạc đâu”, bác sĩ Fraser chữa lại, “Chỉ cần một cái khăn vải lạnh là được”.

“Chuyện gì xảy ra với anh thế?”, Juliette hỏi. Lúc Paul cởi áo khoác, cô thấy hai bàn tay và cánh tay cùng áo sơ mi của anh dính đầy máu.

Culpepper trở lại cùng một người đầy tớ nữa, mang theo chậu nước và khăn. “Tiểu thư Adrews, bác sĩ Fraser được phu nhân Landfordshire mời ở đây”, viên quản qua giải thích. “Tuy nhiên, tôi không chắc phu nhân có cho phép cô thăm viếng trước khi bà ấy trở về hay không. Tôi e là...”

“Ông Culpepper, chúng ta đều biết rõ lời mời của mẹ tôi. Bác sĩ Fraser là một người bạn của gia đình tôi, và đương nhiên chúng tôi lo ngại khi thấy anh ấy bị thương. Tôi cam đoan với ông rằng chúng tôi chỉ muốn chắc chắn anh ấy không sao”, Amelia can thiệp. “Ông có thể đi được rồi.”

Viên quản gia lăm bầm gì đó, người đầy tớ kia đặt chậu và khăn xuống. Cả hai liền rút lui, nhưng Juliette không ngờ là họ vẫn loay hoay đủ gần để có thể nghe lỏm được.

“Anh dành cả buổi sáng trong bệnh viện”, anh kể. “Đây không phải máu của anh.”

Cô không hề nhận ra mình gần như đã nín thở cho đến khi thở hắt ra. Anh lau sạch máu rồi xoa xà phòng cẩn thận. “Sao anh lại ở đây, bác sĩ Fraser?”

“Sao em nghĩ thế?”, anh nhẹ nhàng hỏi lại. Juliette liếc về phía sau tìm kiếm Amelia, nhưng có vẻ em gái cô đã lợi dụng cơ hội lên đi để hai người được ở riêng tư.

“Anh không thích sống ở thành phố”, cô phản đối.

“Không, nhưng nếu đó là nơi em muốn sống, anh sẽ tìm cách thích nghi.” Giọng điệu hết sức nghiêm túc của anh đã minh chứng cho việc anh sẽ không từ bỏ cô. Nhìn vào đôi mắt xanh sẫm của anh, cô thấy sự kiên định trong đó.

Anh rửa tay và nhìn cô. “Anh đã mất nhiều năm theo đuổi em. Anh nghĩ trước khi từ chối anh lần nữa, em hãy cho anh một cơ hội, sau đó em có thể đưa ra quyết định của mình.”

Juliette nắm chặt bó hoa violet, màu tím tươi vui gợi cho cô nhớ lại anh đã từng hái hoa dại tặng cô hồi cô mười bốn tuổi. Dường như khoảng thời gian đó đã cách xa cả một đời người. Ánh mắt cô chuyển hướng tới đôi bàn tay dính đầy xà phòng của anh. Đôi tay đó có thể chữa lành bệnh tật... và cô nhớ những cái vuốt ve của anh lên má mình.

“Anh không cần theo đuổi em”, cô khế nói. Nhưng trái tim cô vẫn run lên khi được gặp lại anh. Anh đến đây bao lâu rồi? Anh đã bắt đầu làm việc ở bệnh viện, có nghĩa là anh phải ở đây vài ngày trước.

Anh lau khô tay, rồi đổ thêm nước ra để rửa mặt. Những giọt nước lấp lánh trên khuôn mặt như được chạm khắc của anh. Mái tóc đen rối bù, hoang dã cần được cắt tỉa. Ánh mắt cô ngưng lại ở cổ họng anh – nơi cổ áo sơ mi được mở ra một cách cầu thả.

Cô đỏ mặt tưởng tượng ra bộ ngực trần của anh và dường như không thể nén được tính tò mò. Nếu họ ở một mình và cô là vợ anh, cô sẽ ngồi trong lòng anh, cởi cúc áo sơ mi của anh. Đặt môi cô lên chỗ mạch pháp phồng ở cổ anh khi tay anh luồn trong tóc cô.

Juliette nhắm mắt hồi lâu, cố xua đi ý nghĩ bất thường đó.

“Chỉ hai tuần lễ thôi, Juliette. Ít nhất hãy chấp nhận vì tình bạn mà chúng ta từng có.”

Đó không phải là ý tưởng khôn ngoan, không hề. Hàng nghìn lý do vì sao cô không nên gặp anh đọng trên môi. Nhưng cô chẳng thể mở miệng được.

Mình muốn gặp lại anh ấy, trái tim cô thì thầm. Bởi vì mình vẫn quan tâm.

Đó là sự thật cô chưa sẵn sàng để đối mặt. Để gạt đi những suy nghĩ vẩn vơ, Juliette vươn tay ra giúp anh lau một giọt máu còn sót. “Anh không nên vì em mà rời khỏi Scotland”, cô dịu dàng nói. “Trái tim anh ở đó.”

“Không.” Paul đưa tay ra nâng cằm cô lên. “Nó ở đây.”

Cảm xúc đã ngủ yên chợt bừng tỉnh bất chấp nỗ lực đóng băng chúng của cô. Cái chạm nhẹ của anh đã mang đến nguồn an ủi lối lao cho tinh thần bị thương tổn của cô.

Anh đang quan sát cô với ánh mắt của người không có ý định bỏ đi. Nhận thức anh đã đi quãng đường rất xa vì mình chỉ làm sâu sắc thêm cảm giác tội lỗi của cô. Mỗi khi ở gần anh, sức mạnh ý chí của cô đều trở nên vô cùng yếu ớt.

Lý trí và trái tim cô đang đấu tranh với nhau, nhưng cô buộc mình nói những điều cần phải nói. “Làm ơn đừng đòi hỏi thêm ở em nữa”, cô thốt lên. “Em không thể cho anh thứ anh muốn.”

“Em lại tiếp tục yêu cầu anh từ bỏ em sao?”, anh thì thầm. “Nhưng em nên biết anh sẽ không bao giờ quay lưng với em. Sẽ không khi mà em thực sự muốn anh ở lại.”

Nước mắt cô trào ra. Anh quá sai lầm. Anh sẽ phải ứng thế nào nếu phát hiện ra sự thật?

Anh sẽ không bao giờ quay lưng lại với em.

Chúa phù hộ, cô thầm ước đó là sự thật

Anh cúi xuống, áp má vào má cô. Juliette nhắm mắt, không thể ngăn mình hưởng thụ cảm giác dễ chịu bởi sự đụng chạm của anh.

“Hãy cho chúng ta một cơ hội, Juliette”, anh nài nỉ. và không báo trước, nhẹ nhàng hôn cô. Nụ hôn là một đề nghị được chữa lành vết thương cũng như về hạnh phúc mà cô đang chối bỏ. Cô cứng người, không thể thở hay di chuyển được. Tựa như giấc mơ của cô đã trở thành hiện thực. Một nụ hôn nhẹ nhàng, một đề nghị xóa bỏ xiềng xích của quá khứ và đem đến một tương lai mà cô chỉ dám mơ ước.

Anh đưa tay ôm lấy khuôn mặt cô khi cô ngẩng đầu lên. “Anh sẽ bị nguyên rửa nếu anh cứ lẩn trốn ở Scotland trong khi gia đình em cố gắng gả em cho người khác.”

Anh không biết rằng cô đã bị hủy hoại hoàn toàn. Và cho dù cô nói gì đi chăng nữa, anh cũng không chấp nhận quyết định của cô.

Sự thật sẽ làm anh đổi ý. Cô tin chắc như thế.

Cô say sưa ngắm nhìn anh, cố lưu giữ khoảnh khắc này. Nếu cô thổ lộ nỗi lòng với anh, anh sẽ ghê tởm cô ngay lập tức và không thèm nhìn mặt cô nữa. Cô cầu nguyện cho anh rời đi trước khi cô không tìm được mà tiết lộ nỗi hổ thẹn của mình.

“em phải đưa em gái về nhà”, cô bảo anh.

Trước khi cô kịp quay gót, anh nắm lấy tay cô. “Buổi vũ hội tiếp theo em định tham gia là khi nào?”

Cô nhú mồm, không hiểu sao anh lại hỏi thế. “Vài ngày nữa. Di charlotte sẽ tổ chức một bữa tiệc mừng đám cưới Victoria.”

“Anh sẽ đến đó.”

Cô tự hỏi Paul có hiểu những sự kiện kiểu này là như thế nào không. Nó chỉ dành cho khách được mời và không phải kiểu tiệc tùng mà một bác sĩ được phép tham dự. Nó là kiểu dạ tiệc mà Margaret thích thú với các quy tắc xã hội về những thứ một người được phép hoặc không được phép nói.

“Anh không thể”, cô nói. “Bữa tiệc này chỉ dành cho gia đình và những người bạn thân thiết.” Nó không hoàn toàn đúng, nhưng đó là cách để anh hiểu rằng anh không thể tham gia được.

“Anh chẳng cần một lời mời để trông chừng em”, anh phản đối. “Và anh biết rằng mình không muốn ngồi chết dí ở đây khi mà những gã khác đang cố thuyết phục gia đình em rằng họ sẽ là người chồng thích hợp của em. Bởi vì hai chúng ta đều biết đó không phải là sự thật.”

Cô chẳng nói được gì. “Nếu anh cố tình đến, họ sẽ ném anh ra ngoài.”

Anh giơ tay vuốt má cô, lòng bàn tay lạnh giá do vừa rửa nước. Cô nổi gai ốc và buộc phải tránh ra.

“Cứ mặc họ.”

Cô không biết anh sẽ xoay sở như thế nào. chẳng lẽ anh sẽ cải trang thành đầy tớ?

Anh để cô đi, hộ tống cô và Amelia ra tận cửa. “Cho đến khi anh gặp lại em”, anh nói thay cho lời tạm biệt. Nụ cười hờ hững nơi khóe miệng anh làm cô lo lắng vì cô không nghi ngờ rằng anh sẽ tìm mọi cách tham dự.

Tệ hơn, cô nhận thấy mình mong chờ buổi vũ hội này hơn mức bình thường.

* * *

Có hơn một trăm khách tham dự vũ hội của Phu nhân Arnsbusy. Với số lượng người lớn như thế thì việc thâm nhập vào ngôi nhà trở nên dễ dàng. Nhất là khi Paul đến muộn hàng tiếng đồng hồ.

Với trang phục của người bác, không ai nghi ngờ anh. Chiếc áo đuôi tôm màu đen rất phù hợp với dáng người cao gầy. Áo sơ mi bằng vải lanh sang trọng, mái tóc cắt ngắn, chải gọn gàng. Cổ tay áo màu vàng lấp lánh, chiếc nơ cổ được thắt nút một cách tỉ mỉ. Về ngoài giàu có là cần thiết để không bị ném ra ngoài. Kết hợp với bất cứ cách cư xử của giới thượng lưu.

Juliette đứng lẫn trong đám chị em gái, tóc cô được uốn lên giống chiếc vương miện gỗ thanh nhã. Đóa huệ tây trang của thung lũng được cài vào những lọn tóc của cô, đồng màu với bộ váy có trang trí dải ruy băng màu xanh lá cây mà cô đang mặc. Anh gần như ngừng thở khi bắt gặp hình ảnh đó.

Anh muốn đến bên cô ngay lập tức và chứng minh rằng mình có khả năng hòa nhập vào tầng lớp của cô. Tuy lúc này anh chưa có tước hiệu, nhưng một ngày nào đó, anh sẽ được thừa kế sự giàu có và địa vị từ người bác. Anh có thể trình diện như một người thừa kế hợp pháp và mở cách cửa vào xã hội thượng lưu. Đêm nay, anh muốn vượt qua rào cản xã hội vô hình và chứng tỏ cho Juliette thấy anh phù hợp với thế giới của cô. Anh đã không còn là con trai của người nông dân ngu dốt và không có tương lai nữa. Bây giờ, gia đình cô chẳng còn lý do gì để từ chối sự tán tỉnh của anh.

Paul di chuyển trong phòng vũ hội với dáng vẻ tự tin, gửi nụ cười nhẹ đến một quý bà. Từ lâu anh đã học được một điều rằng chìa khóa cho sự thành công của mình chính là các tin đồn. Vài lời bóng gió về sự giàu có, nhắc đến một tước hiệu, và không lâu sau, sẽ chẳng ai quan tâm liệu anh có được mời hay không.

Anh cũng đã học được cách đọc ngôn ngữ cơ thể của mọi người. Anh biết phân biệt lời nói dối và làm thế nào để tuân thủ quy tắc của xã hội thượng lưu.Ồ, anh đã mắc vô số sai lầm trong thời gian đầu sống ở Edinburgh. Nhưng khả năng hòa hợp với đám đông trở nên dễ dàng hơn. Còn lúc này, anh có thể canh chừng Juliette, ngăn cản bất kỳ quý ông nào thể hiện sự quan tâm vô ích của họ trong vài tiếng đồng hồ.

Anh nhận thấy vẻ lo lắng trên khuôn mặt cô, như thể cô không cảm thấy thoải mái giữa các quý cô khác. Cô cũng chẳng khác gì anh, đều không thuộc về nơi này. Nhưng anh sẽ không rời đi, cho đến khi có vài khoảnh khắc riêng tư với cô.

Trước tiên, anh phải đến gần cô mà không gây bất kỳ sự chú ý thái quá nào. Anh giữ tư thế thẳng đứng khi đến gần một quý bà lớn tuổi. Anh cúi đầu chào, cư xử như thể họ đã được giới thiệu mà không hề nghe lỗi tên bà từ người khác. “Đã một thời gian dài kể từ khi tôi được gặp bà, Phu nhân Vaughn. Trông bà vẫn đáng yêu như mọi khi.” Anh cẩn thận che giấu kín chất giọng Scotland, cố giữ giọng Anh tốt nhất có thể.

Khuôn mặt bà ta lộ ra vẻ bối rối. “Tôi là Paul Fraser. Tử tước là tước vị của bác tôi”, anh nhanh nhẩu nhắc nhở. “Chúng ta đã được giới thiệu năm ngoái.”

Bà ta chớp mắt một lúc, rồi nhớ ra. “Tử tước người Scotland, đúng rồi. Lúc đầu, tôi nghĩ chắc cậu nhầm lẫn vì cậu nói tử tước của Falsham, thay vì Tử tước Falsham. Nhưng cậu không phải là người Anh, đúng không? Đương nhiên tôi nhớ cậu.” Khuôn mặt bà ta sáng lên, “Cậu là người kế thừa ông ấy, tôi nói đúng chứ?”

“Vâng, đúng ạ.” Anh mỉm cười với bà ta. “Tôi băn khoăn không biết liệu có thể thuyết phục bà giúp tôi một vấn đề nho nhỏ không. Do bà chủ của chúng ta đang bận rộn với vài vị khách khác ở đầu kia căn phòng, nên tôi nghĩ có thể xin bà một...ân huệ.” Anh hất đầu về hướng Juliette trong khi trao cho Phu nhân Vaughn ly nước chanh. “Tôi e là mình không quen biết các quý cô ở đằng kia.”

“Và cậu muốn được giới thiệu”, bà ta phỏng đoán.

“Với quý cô trẻ tuổi mặc bộ váy trắng đính ruy băng màu xanh lá cây.” Anh cười gian xảo, “Nếu không quá phiền hà.”

Phu nhân Vaughn mỉm cười bí ẩn. “Tôi không thấy có gì nguy hiểm nếu giúp cậu, cậu Freaser, vì cậu đã nhờ cậu một cách tử tế.” Ánh mắt bà ta lướt khắp người anh, như đang đánh giá tương lai giàu có của anh.

Anh gật đầu cảm ơn, hộ tống Phu nhân Vaughn hướng về phía các tiểu thư Andrews đang đứng cạnh dì Chartlotte. Anh chỉ hy vọng họ không tố giác trò bịp bợm của mình. Hít một hơi thật sâu, anh tự nhủ phải tỏ ra kiêu ngạo, bước đi như thể anh đang làm chủ căn phòng và mọi thứ trong đó.

Nhưng ngay khi bước tới gần Juliette, anh đã nhận thấy cái cau mày của nữ bá tước...gần như bà ta nhận ra Paul không được mời. Nhưng sự chú ý của bà lập tức bị xao lãng bởi sự xuất hiện của nữ công tước xứ Worthingstone.

Anh chỉ nghe lỏm thấy nữ công tước giới thiệu Juliette, thầm cảm ơn Phu nhân Arnsbury quá bị phân tâm vì bà. Một cách tự nhiên, anh gật đầu trước Margaret, lúc này đang hướng sự chú ý tới chỗ khác. Cô liếc qua và có vẻ không nhận ra anh.

Nhưng sự chú ý của Juliette mới là cái anh cần. Cô không thực sự nhìn anh mà nhìn chằm chằm xuống sàn nhà.

Ngẩng đầu lên, anh muốn ra lệnh cho cô. Nhìn anh.

Khi anh thì thầm lời chào hỏi, cô vẫn giữ nguyên ánh mắt nhìn xuống, lẩm bẩm đáp lại.

“Tôi không khiêu vũ”, cô lịch sự trả lời, cuối cùng cũng ngược lên.

Ánh mắt sững sốt bắt gặp ánh mắt anh, nhưng anh lại hỏi, “Không, ngay cả với anh?”

Nét ửng hồng lan khắp khuôn mặt, cô liếc nhanh về phía chị em mình. Chẳng ai để ý, ngoại trừ Amelia, người đã hầu như không giấu được vẻ phấn khích của mình. “E... em sẽ cố”, Juliette lắp bắp.

Paul cầm tay, dẫn cô về phía dãy đàn ông và phụ nữ đang đứng trên sàn nhảy. Anh có thể đọc thấu suy nghĩ rối loạn của cô khi nắm tay và đưa cô xoay vòng.

Anh không nên đến đây. Sẽ có người nhận ra anh.

Chẳng ai biết anh cả.

Nhưng rồi họ sẽ biết. Anh phải rời khỏi đây, ngay lập tức, trước khi họ ném anh ra ngoài.

“Em gần như không nhận ra anh trong bộ này”, cô dịu dàng nói. “Và giọng nói của anh cũng khác.”

“Vậy là em nhớ giọng anh à?”, anh cường điệu. “Em không nhận ra anh hả?”

Anh ném cho cô cái nhìn trêu chọc lúc dẫn cô xoay ngược lại. Khi anh dẫn cô trong bước nhảy tiếp theo, cô nhìn chằm chằm vào anh như không tin vào điều họ đang làm.

“Anh khác quá”, cô thừa nhận. “Em không nghĩ là anh lại dám tới đây.”

“Anh dám làm rất nhiều chuyện.” Anh nắm cả hai tay cô, dù bị sốc vì sự xuất hiện của anh ở đây, nhưng dường như cô rất hài lòng. “Có điều anh không hiểu sao mọi người lại nói anh chỉ được nhảy với em một lần. Em là cô gái duy nhất anh muốn được cùng khiêu vũ.”

Mặt cô đỏ bừng. “Chúng ta chưa từng nhảy với nhau trước đây. Em không biết anh học từ bao giờ.” Anh thoáng thấy nụ cười thực sự của cô khi cô nắm tay anh xoay theo điệu nhảy, cô có vẻ đang rất thích thú.

“Bác anh buộc anh phải học”, anh thú nhận. “Lúc đó anh cho rằng ông ấy thật ngớ ngẩn, nhưng ông bảo nó rất cần thiết.” Anh nắm tay cô, tiến lên phía trước khi cô cũng đang bước lên. “Anh muốn đưa em tới một buổi hội họp thân mật (2), ở đó mọi người cùng khiêu vũ, nghe nhạc và anh có thể ôm em, xoay tròn thật nhanh.”

(2) Nguyên văn là “céilidh”, tiếng Scotland.

Cô im lặng, siết chặt tay anh. “Em chưa bao giờ tới chỗ như thế.”

“Một ngày nào đó”, anh hứa hẹn. lúc tiếng nhạc sắp kết thúc, anh nhận thấy Phu nhân Arnsbury đang quan sát họ. Paul thì thầm trong hơi thở, “Anh sẽ trả em về với các chị em em. Sau đó anh muốn em tới gặp anh ở ngoài vườn.”

Juliette cau mày. “Em không thể đi một mình cùng anh, anh biết thế mà.”

Anh không thực sự quan tâm đến các quy tắc ứng xử phù hợp. “Chỉ một lát thôi. Sau đó, nếu em muốn, anh sẽ hộ tống em vào nhà.” Anh chìa khủy tay cho cô rồi đưa cô qua đám đông, chú ý tới những tiếng thì thầm và lời đồn đại nổi lên xung quanh. Lúc này rất nhiều người đang thắc mắc anh là ai và anh lôi kéo ánh mắt họ hướng vào Juliette.

“Chị em em sẽ nhận ra anh”, cô thì thầm. “Bác sĩ Fraser, anh phải đi, trước khi Margaret nói với dì Charlotte chuyện anh đã làm.”

Lời nói ngầm ám chỉ rằng anh không thể hòa lẫn vào đám người này chẳng thể làm anh lo lắng. “Sợ họ ném anh ra ngoài à?” Anh nắm tay cô bằng bàn tay đeo găng của mình. “Khi nhìn anh, họ sẽ không thấy một bác sĩ nghèo, mà là người thừa kế của một tử tước.” Hay ít nhất, về bề ngoài rõ ràng là thế.

“Nhưng anh không có tước hiệu”, cô phản đối trong hơi thở.

“Thật à?”, anh thì thầm, để mặc cô suy nghĩ những gì cô muốn. Anh nghi ngờ nếu nói với Juliette rằng có một ngày anh sẽ trở thành tử tước, có lẽ sẽ khiến cô thêm sợ hãi.

“Em đã quen biết anh rất lâu rồi, Paul. Anh có thể đánh lừa mọi người, nhưng không thể đánh lừa em được.”

Anh phớt lờ phải đối của cô, đưa cô đến cạnh Margaret lúc này đang say sưa trò chuyện với người khác. “Tiểu thư Andrews.”

Paul quay đi rất nhanh, trước khi Margaret kịp nhìn rõ anh.

“Cảm ơn vì điệu nhảy.” Juliette mỉm cười. Anh nhận thấy vẻ thông đồng trong mắt cô.

Anh bóp nhẹ tay cô để nhắc nhở về điều mình muốn rồi buông ra. “Cho đến khi chúng ta gặp lại.”

* * *

Anh bước đi như những người khác.

Juliette quan sát cách Paul hòa lẫn vào đám khách khứa, chấp nhận sự giới thiệu và trò chuyện vớ bạn bè của Phu nhân Arnsbury.

Anh cư xử chẳng giống một người nông dân nghèo đang sống trong căn nhà mái rạ chật chội chút nào. Không, anh có phong cách của một tử tước như thể tước vị đó dành riêng cho anh vậy.

Người đàn ông này là ai? Anh đã hoàn toàn thay đổi từ Paul mà cô biết thành một con người khác. Cô không thể biết chuyện đó xảy ra như thế nào.

Nhưng hơn thế, cô nhận ra mình đang choáng váng vì anh. Trong bộ đồ mới này, anh mang vẻ đẹp trai ngang tàng và bí ẩn. lúc anh nhìn vào mắt cô, cô không nghĩ được gì khác ngoài giây phút cuối cùng miệng anh đòi hỏi trên môi cô. Nụ hôn của anh phóng túng, không giống nụ hôn của gã bá tước. Anh dụ dỗ cô đầu hàng và lôi kéo cô.

Juliette không thể phủ nhận rằng mình muốn hôn anh lần nữa. Hai má đỏ bừng và cô giấu mặt sau chiếc quạt cầm tay, lùi sát vào các chị em mình.

Cô bị kéo ra khỏi suy nghĩ về Paul khi Victoria bước tới thăm hỏi. Nữ công tước mới tỏ ra bối rối một cách tội nghiệp, nhưng trong nhiều năm, đây là lần đầu tiên cô thấy chị mình xuất hiện ở nơi đông người.

“Chị thật xinh đẹp!”, cô khen ngợi chị gái và được tưởng thưởng một nụ cười ngáp ngừng.

“Chị cảm thấy như tất cả mọi người đều đang nhìn chăm chăm vào mình”, Victoria thừa nhận. “Thật khó thở.” Chồng cô lùi lại vài bước, cho phép họ có cơ hội nói chuyện riêng tư. Nhưng ánh mắt anh vẫn gắn chặt vào vợ, như để bảo vệ cô.

Margaret bước tới, ôm chặt Toria và mỉm cười. “Em rất mừng vì chị đã đến. Bộ váy của chị thật tinh tế!”

“Và đắt đỏ nữa”, Amelia nói thêm. “Trở nên giàu có thật tuyệt vời nhỉ? Em tưởng tượng chị ăn trưa với những chiếc đĩa bằng vàng đúng không?”

“Hầu như không.” Sắc đỏ lại hiển hiện trên khuôn mặt Victoria, có vẻ cô thích thú với giả thiết của cô em út. “Nhưng rất khác biệt khi trở thành một nữ công tước.”

Chồng cô quay lại đưa cô đi, tay anh đặt ở sống lưng cô đầy che chở. Sau khi hai người rời đi, Amelia quay sang Juliette, hai mắt sáng rực, tinh quái.

“Em thấy chị khiêu vũ với bác sĩ Fraser”, em gái cô kêu lên. “Em chưa bao giờ nghĩ anh ấy lại cải trang và xuất hiện ở đây. Anh ấy đã nói gì?” Amelia nóng lòng tới nỗi không kịp đợi câu trả lời đã thì thầm, “Chị có cần em giúp đỡ để bí mật gặp gỡ anh ấy không?”

“Không. Chị vẫn sẽ ở đây cùng em và dì Charlotte.” Nhưng trong khi em gái cô vẫn đang liến thoắng một tràng về chuyện bác sĩ Fraser có mặt ở đây thú vị ra sao, Juliette nhận ra mình chẳng thể rời mắt khỏi Paul.

Anh liếc nhìn cô, im lặng đáp trả sự thách thức của cô. Giống như anh đang chứng minh quan điểm của riêng mình – rằng anh đã thay đổi rất nhiều so với lúc học còn là những đứa trẻ. Anh đã không còn là một kẻ nổi loạn nóng nảy không có chỗ đứng trong phòng vũ hội. Thay vào đó, anh trở thành một quý ông lịch thiệp, không chùn bước trước bất kỳ kẻ thù nào.

Với phong thái cực kỳ tự tin, anh sải bước tới chào hỏi Phu nhân Arnsbury rồi cúi đầu, ném cho cô nụ cười ranh mãnh. Dì Charlotte bật cười vì anh đã nói gì đó và dường như bà không còn bận tâm chuyện Paul không được mời nữa.

Lát sau, cô nhìn thấy dì cô giới thiệu anh với một quý cô trẻ tuổi khác. Quý cô này rất đáng yêu với mái tóc xoăn vàng và đôi mắt xanh rạng rỡ. Cô ấy đỏ mặt vì bá tước ghép đôi họ với nhau rồi đẩy ra sàn nhảy.

Juliette nắm chiếc quạt quá chặt, đến nỗi suýt bẻ gãy nó. Mặc dù đoán dì Charlotte đã gợi ý Paul khiêu vũ cùng quý cô trẻ tuổi đó, nhưng cô không ngờ tới cảm giác ghen tuông trào dâng trong lòng. Cô gái đó rất xinh đẹp và toát lên vẻ cực kỳ ngây thơ. Mái tóc và cái cổ thanh mảnh của cô ấy đều được điểm trang bằng ngọc trai, và cô ấy từ tốn cụp mắt xuống khi Paul lên tiếng.

Anh nắm tay cô ấy trong bước nhảy dạo đầu, và khi bắt gặp ánh mắt Juliette, nét mặt anh tỏ ra khiêu khích. Nụ cười mờ nhạt treo trên môi anh khiến bụng cô nóng rực như bị phủ một lớp axit.

Đó chính là cảm giác khi để anh ấy đi, lương tâm cô thầm nhắc nhở. Nhưng mình không còn lựa chọn nào nữa.

Vũ điệu kết thúc, Paul trả quý cô đó về với người đi kèm của cô ấy. Nhưng ánh mắt anh lại hướng về Juliette. Không chút hối lỗi, rồi lại nhìn về phía hiên nhà, sau đó quay lại cô.

Gặp anh trong vườn, anh nói.

Cô không dám. Ý nghĩ phải ở một mình cùng anh tại nơi mà bất cứ ai cũng có thể bắt gặp thật khó chấp nhận. Nhưng trong một thoáng, cô muốn giả vờ rằng mình vẫn là một cô gái ngây thơ và chưa từng bị xâm phạm. Cô muốn xóa bỏ những ký ức về Strathland, buộc quá khứ ngủ yên.

Tim cô đập dữ dội, bản năng cầu xin cô hãy từ bỏ. Cô đã bị hủy hoại một lần rồi, còn gì quan trọng nữa đâu?

Nó quan trọng với chị em người, tiếng nói cảnh báo vang lên trong đầu cô. Hành động của cô sẽ ảnh hưởng đến họ. Nhưng trong giây phút cô đơn, cô lại muốn được ở cùng anh.

“Amelia”, cô thì thầm với em gái. “Chị cần em giúp.”

7. Chương 7

Juliette áp sát Amelia lúc hai chị em đi về phía hiên nhà. Ánh mắt cô ấy lấp lánh tia đồng lõa.

“Chuyện gì sẽ xảy ra nếu chị bị bắt gặp đang ở cùng anh ấy?” Amelia thì thào, “Chị sẽ phải cưới anh ấy chứ sao?”

Juliette dừng bước, nhìn chằm chằm em gái. Em cô hoàn toàn bị hấp dẫn với ý tưởng đó.

“Đừng bao giờ để ý nghĩ đó xuất hiện trong đầu em. Chị sẽ không kết hôn với bất kỳ ai.” Mặt Juliette nóng bừng, cô tự hỏi có nên quay lại và từ bỏ ý tưởng này không. Nếu Amelia cho rằng đó là một cái cớ để ép buộc cô kết hôn thì cô hoàn toàn không nên đi. Thở dài, cô thừa nhận, “Chị nghĩ em nói đúng. Chị có thể bị phát hiện đang ở cùng anh ấy và như thế là không thích hợp.”

“Đừng lo lắng chuyện đó!”, Amelia đảm bảo với cô. “Em chỉ đang tự hỏi chuyện gì sẽ xảy ra thôi. Em sẽ không để ai phát hiện ra hai người đâu.” Cô bé mất tự chủ và cố trấn an Juliette về lòng trung thành của mình.

“Cảm ơn em”, cô thở ra. Nhưng lời nói của Amelia vẫn khiến cô cân nhắc có nên mạo hiểm đi vào khu vườn hay không. Cô cùng em gái bước ra hiên nhà, và ở phía xa xa cuối khu vườn, cô thấy Paul đang đứng cạnh một cây thông đỏ.

“Tại sao anh ấy lại giả vờ là người thừa kế của một tử tước nhỉ?”, Amelia hỏi. “Mọi người đều đang bàn tán về anh ấy.”

“Để được đến gần chị.” Cô không thể tin anh lại liều lĩnh như thế. Hơn nữa, anh còn không thêm che giấu danh tính của mình. Cô đỏ mặt nhớ lại lúc mọi người nhìn chằm chằm vào họ, thì thầm bàn tán về người đàn ông bí ẩn chú ý đến cô.

Nếu họ biết sự thật...

“Hãy cẩn thận”, Amelia năn nỉ. “Dì Charlotte vẫn cho là em đưa chị tới phòng nghỉ của phụ nữ. Chị chỉ có vài phút thôi đấy!”

“Sẽ ổn thôi.” Không khí ban đêm hơi lạnh, và Juliette bắt đầu hối hận vì không mang theo áo choàng. Cô nhận thấy không có ai khác bên ngoài. “Chị sẽ sớm gặp em ở phòng nghỉ.”

Em gái cô đứng đợi trong khi Juliette đi ngang qua khu vườn, hướng về phía cây thông đỏ mọc sát bức tường đá. Bầu trời tối đen, trừ mảnh trăng lưỡi liềm đang nhìn trộm sau một đám mây.

“Tối nay anh quá liều lĩnh đấy”, cô thì thào lúc Paul kéo cô đi sâu hơn vào bóng tối. “Nếu anh bị phát hiện thì sẽ thế nào?”

“Anh đã bị ném ra ngoài rồi”, anh lẩm bẩm, dẫn cô ra phía sau cây thông đến khi lưng cô tựa vào tường. “Nhưng để gặp được em thì cũng rất xứng đáng.”

Bị vây trong một không gian nhỏ khiến cô cảm thấy lo lắng. Cô bắt đầu run rẩy trong làn không khí lạnh lẽo, anh cởi áo khoác, quàng lên vai cô. Juliette có thể cảm nhận được hơi ấm còn sót lại của anh qua lớp vải đen, cô lẩm bẩm cảm ơn. “Em không hiểu sao mình lại đồng ý gặp anh, bác sĩ Fraser.” Lời nói tuôn khỏi miệng cô một cách trôi chảy dù không đúng sự thật. Cô đã mất bình tĩnh khi bắt gặp anh nhảy cùng cô gái khác đến mức cảm thấy mình cần phải ở gần anh.

“Gọi tên anh, Juliette.”

“Paul”, cô thì thầm, đẩy nhẹ lên ngực anh như muốn tạo thêm chút khoảng cách.

“Nhìn anh”, anh ra lệnh. Bàn tay đeo găng nắm chặt tay cô, giọng nói của anh cầm tù cô. “Đừng sợ!”

Cô không sợ anh mà chỉ sợ quá khứ ghê tởm của mình. Những ký ức run rẩy ủa về, và dù anh chỉ áp tay cô lên ngực anh, cô vẫn phải cố làm dịu trái tim đang đập điên cuồng của mình.

Một phụ nữ bình thường sẽ không thể có cảm giác này. Cô ấy sẽ rất vui sướng khi được người đàn ông mình quan tâm chú ý đến, có lẽ còn để anh ta đánh cắp một nụ hôn nữa.

Juliette muốn được như những phụ nữ khác, tận hưởng khoảnh khắc được hôn đó. Chỉ cần ở cạnh Paul thì mọi giác quan của cô đều trong tình trạng báo động, gợi lên mọi ham muốn đã bị lãng quên.

“Tại sao anh lại muốn gặp em?”, cô lên tiếng, cố che giấu giọng nói run rẩy của mình.

“Có một thứ anh muốn trao lại cho em. Thứ mà anh đã cố tặng em vài năm trước.” Paul cho tay vào trong túi áo gi lê, lôi ra chiếc nhẫn bạc và giơ lên trong ánh trăng.

Cô nhìn chằm chằm chiếc nhẫn, nhớ lại cái ngày mưa tuyết anh đã cầu hôn cô lần đầu tiên. Đó cũng là ngày Bá tước Strathland bắt đầu chú ý đến cô.

Nỗi sợ hãi mơ hồ gào thét bên trong, cô lắc đầu. “Em không thể nhận nó, Paul.” Ý nghĩa của chiếc nhẫn là quá rõ ràng.

“Nó thuộc về em. Nhưng anh hứa sẽ không ép buộc đến khi em sẵn sàng nhận.” Anh giữ chiếc nhẫn bằng ngón cái và ngón trỏ. “Anh chỉ muốn em biết là anh vẫn đang giữ nó.”

“Anh phải giữ nó cho người khác.” Một người có thể cho anh những thứ mà cô không thể.

“Anh sẽ giữ đến khi em tự nguyện đeo nó.” Chiếc nhẫn lấp lánh trong bóng tối, Paul áp lòng bàn tay vào cột sống cô khi anh đưa nó lên. Anh dùng chiếc nhẫn vẽ một đường quanh môi cô rồi kéo xuống dưới. Cử chỉ này làm tăng thêm sự nhạy cảm trên làn da cô, cùng với cảm giác lạnh lạnh do kim loại chạm vào cổ. Cô tự nguyện để anh lướt chiếc nhẫn qua làn da trần rồi xoay tròn quanh ngực mình.

Cả người nổi gai ốc, cô nhắm mắt lại, giật mình bởi những cảm giác bất ngờ. Người đàn ông này đã gọi lên phản ứng mà cô chưa từng tưởng tượng... một đòi hỏi bức thiết được vượt ve. Cô không bao giờ mong đợi nó sau những gì đã xảy ra. Cô ngạc nhiên vì niềm khao khát mạnh mẽ của mình, và khi Paul bỏ chiếc nhẫn ra, cô lại có cảm giác mất mát.

Anh chống tay lên tường, bao quanh người cô. “Anh không muốn nghĩ về quá khứ”, anh thì thầm, sưởi ấm làn da cô bằng hơi thở của mình. “Anh muốn em nhớ lại những gì đã có giữa chúng ta. Khi chúng ta thường cùng nhau đi dạo trong rừng.”

Cô không thốt lên lời, tim đập thành thịch trong khi tay anh di chuyển đến eo cô. Anh chờ đợi trong khoảnh khắc dài vô tận, phòng khi cô muốn đẩy anh ra. Nhưng cô không động dậy, mong ước hàn gắn lại những mảnh vỡ của bản thân và vượt qua nỗi sợ hãi. Cô đang xua đi những ký ức tối tăm trong tâm trí mình và hồi tưởng lại kỷ niệm đẹp đẽ.

“Em nhớ.”

“Lần đầu tiên gặp nhau, em đã ở trong tay anh”, anh nói.

Kỷ niệm đó khiến cô bật cười. “Chỉ tại em vấp ngã đúng lúc anh đứng đó nên đỡ em thôi.”

“Đó là số phận”, anh nói.

Giọng anh trở nên sôi nổi, Juliette dùng tay che miệng anh. “Đừng nói nữa!” Cô không muốn nghe thêm bất kì lời nào về chuyện anh muốn cưới cô nhiều thế nào, không phải lúc này.

Anh im lặng, tựa vào trán cô. Cô đứng im trong vòng tay anh, đột nhiên cảm thấy muốn chạy trốn. Với sự hiện diện của anh, cơ thể cô nóng dần, rơi vào một trạng thái mà cô không hiểu được.

“Anh sắp hôn em, Juliette”, anh cảnh báo.

Cô sững người, biết rõ nên đẩy anh ra. Nhưng trước khi kịp làm thế, môi anh đã bao phủ miệng cô, như cổ đánh thức cô khỏi một giấc ngủ dài. Không chút cưỡng ép, chỉ như đang lấy lại những năm tháng đã mất. Cô đặt tay lên ngực anh và phát hiện tim anh cũng đang đập nhanh như tim mình.

Cô tin rằng đây là nụ hôn chữa lành vết thương, nhưng hơn cả thế, hơi nóng trong miệng anh đã đánh thức các giác quan của cô. Cơ thể cô phản ứng mạnh mẽ như muốn thoát khỏi lớp vảy lụa đang cầm tù bên ngoài. Cô nghẹt thở, cố gắng chiến đấu với luồng cảm xúc đang ào ạt tràn ra ngoài. Nhu cầu được thả lỏng bản thân và ôm siết lấy anh mỗi lúc một mạnh mẽ. Anh nhen nhóm lại ham muốn đã mất từ lâu trong cô. Cô cho rằng mình không còn khả năng cảm nhận bất kì niềm vui thể xác nào nữa, nhưng khi nụ hôn sâu dần thì cô trở nên cuồng nhiệt hơn.

Nhiều hơn. Cô muốn nhiều hơn nữa từ anh.

Hơi thở đứt quãng, nhưng theo bản năng, cô vòng tay quanh cổ anh. Cô cứng đờ khi môi anh từ từ di chuyển xuống cằm, rồi tới cái cổ mềm mại của cô. Khi nụ hôn chuyển đến làn da phía trên áo lót, trí tưởng tượng của cô gào thét với hình ảnh miệng anh đặt trên bộ ngực trần của mình. Hình ảnh gây sốc đó khiến phản giữa hai chân cô trở nên ẩm ướt đến mức không thể chịu đựng thêm. “Paul, không”, cô thì thầm. “Chúng ta phải dừng lại.”

Quá sớm cho chuyện này. Bất chấp những kích thích anh gọi lên trong mình, cô vẫn sợ hãi không để anh tiến gần hơn. Trong vòng tay anh, cô dễ dàng rơi vào sự quyến rũ của anh, khiến anh tin rằng họ có thể ở cùng nhau.

Rằng cô muốn anh.

Juliette cởi áo khoác trả lại anh. “Em p... phải quay vào.” Rằng cô lập cập do trời lạnh, cô xát hai tay vào nhau, cố gắng thoát khỏi anh. “Amelia đang đợi em.”

“Em sợ anh”, anh đoán. “Đừng sợ.”

“Em xin lỗi”, cô thì thầm. “Em biết không nên để anh hôn em như thế. Nhưng anh...”

Anh làm em quên hết.

Vòng tay anh đã đánh thức những cảm giác chưa bao giờ cô dám mơ. Nhưng cô không thể nói vậy.

Juliette bước ra khỏi cây thông đỏ, nắm chặt tay. Anh tin tưởng cô còn là một trinh nữ, một cô gái trẻ mà anh mong muốn được cưới làm vợ. Không điều gì làm anh tổn thương hơn khi phát hiện ra sự trong trắng của cô đã bị gã đàn ông khác cướp đoạt. Thật không công bằng nếu để anh mơ tưởng một cuộc sống với cô. Khi cô không bao giờ trở thành một người vợ thực sự của anh.

Cô kìm nén nước mắt và nỗi đau, ngược lên nhìn anh. “Em đã sai, Paul. Em nghĩ em có thể... để anh tán tỉnh em. Nhưng em không thể. Em rất xin lỗi.”

Cô nhấc váy rồi chạy đi, hai mắt mờ lệ.

* * *

Không khí mùa đông lạnh lẽo, tuyết tụ thành từng đồng lớn trên đất của họ. Beatrice Andrews cẩn thận bước từng bước ra khỏi ngôi nhà cháy đen. Bà cầm trên tay những gì còn sót lại của chiếc bàn gỗ gụ vốn thuộc về cha bà. Lơ đãng bước đi, bà để mặc suy nghĩ lang thang trong lúc dọn dẹp đồng gỗ lộn xộn.

Tiếng bước chân lạo xạo trên tuyết làm bà ngẩng đầu lên. Đám gỗ rơi khỏi tay lúc bà nhìn thấy chồng mình, Henry Andrews, Đại úy – Nam tước Lanfordshire. Bà đưa tay lên bịt miệng, nhận ra đó là sự thực chứ không phải hình ảnh do mình tưởng tượng. Nhưng ông gầy hơn với chòm râu bờm xồm ngả sang màu xám.

Bộ quân phục đóng bánh vì bùn đất, đôi giày ướt đầm do dầm tuyết. Một cánh tay của ông bị băng bó treo trước ngực, bà không biết nó bị gãy hay bị thương nghiêm trọng hơn. Ông không bước tới gần bà mà chỉ đứng đó nhìn chăm chú với vẻ mặt lạnh đạm.

Trái tim bà run rẩy, khuôn mặt đỏ bừng vì bà không biết nên nói hay làm gì. Nếu lao vào tay ông, bà sợ sẽ vô tình làm ông đau. Đã quá lâu kể từ lần cuối họ gặp nhau. Mặc dù đã kết hôn hơn hai mươi năm, nhưng khoảng cách giữa hai người lớn dần đến khi bà ngập ngừng ôm lấy ông.

Cuối cùng, ông tiến lên, đứng trước mặt bà. Hồi lâu sau, ông vẫn không nói gì, ánh mắt quan sát vẻ ngoài của bà. Bà cảm thấy bối rối vì mình đang trong tình trạng nhếch nhác, tóc tai rối bù. Sao bà lại gặp ông trong tình huống này chứ?

“Beatrice”, ông lên tiếng. Giọng ông lạnh nhạt, hoàn toàn không chút cảm xúc. Cứ như ông đang nói chuyện với một hòn đá chứ không phải là người vợ đã ba năm không gặp của mình.

“Henry.” Bà gật đầu tỏ ý nhận ra ông, lo lắng lau tay vào chiếc tạp dề đang mặc. “Lâu quá rồi!” Trong thời gian đó, bà đã quen với việc không có ông ở đây. Bà phải tự đưa ra rất nhiều quyết định, rút kinh nghiệm từ nhiều thất bại của bản thân.

“Phải”, ông đáp.

Hãy nói gì đó đi, bà cầu xin. Hãy nói rằng anh nhớ em đi. Bất cứ điều gì.

Nhưng ông chỉ nhìn vào mái nhà cháy đen cùng bức tường trơ đá phía sau bà. “Chuyện gì xảy ra thế?”

“Nó bị đốt vài tuần trước.” Bà hát hàm về đám nông dân đang dọn dẹp các mảnh vỡ bên trong. “Em đã viết thư cho anh, nhưng cũng đoán là anh sẽ không nhận được. Bọn em vẫn đang trong quá trình xây sửa lại.”

“Các con thì sao?”

Bà dịu lại khi thấy ông nhắc đến con cái. “Bọn chúng vẫn ổn và đang ở London. Victoria đã kết hôn vài tuần trước, với công tước xứ Worthingstone.”

Đó, ít nhất, cũng gây ra một phản ứng từ ông. Victoria đã không ra khỏi nhà suốt năm năm, nhưng lại có được cuộc hôn nhân tuyệt vời. Mặc dù Beatrice không giữ vai trò gì trong việc mai mối cuộc hôn nhân này, bà cũng không cưỡng được cảm giác hả hê.

“Công tước? Với Victoria của chúng ta hả?” Chồng bà không giấu được vẻ choáng váng, và ít nhất cũng cho họ đề tài trò chuyện. Bà dẫn ông vào bên trong, bước qua đồng gỗ cháy dở và gạch đá.

“Em cũng bị sốc vì chuyện đó”, Beatrice thừa nhận. “Em chưa từng mơ con bé sẽ kiếm được một tấm chồng, đừng nói gì đến một công tước.”

“Anh đã bỏ lỡ rất nhiều thứ, có vẻ thế.”

Giọng ông nặng nề, bà nhận ra ông không nói về ngôi nhà hay con cái. Ánh mắt ông khóa chặt trên người bà, như thể ông không tin còn được gặp lại bà. Ông đã không nhìn bà như thế trong ít nhất mười năm.

Hai mắt mờ nước nhưng bà không cho phép mình được khóc. “Vâng.”

Tay chạm vào cánh cửa, bà băn khoăn có nên trở ra không. Có lẽ ông không muốn thấy tình trạng ngôi nhà tệ thế nào.

“Trong nhà bị hư hỏng rất nhiều”, bà nói. “Hai tuần vừa rồi em ở Eiloch Hill, nhưng lúc này em nghĩ mái nhà vẫn còn chắc chắn.” Bà mở rộng cửa, quyết định tốt nhất là nên cho ông biết tất cả. “Em không biết thủ phạm là ai, nhưng sẽ mất nhiều tháng để sửa chữa lại”, bà thú nhận. “Công tước cũng cho người tới giúp đỡ, tuy nhiên em cố gắng tận dụng những thứ còn sót lại càng nhiều càng tốt.”

Chồng bà không nói một lời, tập trung vào đồng lộn xộn đã từng là ngôi nhà của họ. Liệu ông có nghe thấy bà nói gì không?

“Henry?”, bà gọi, dừng lại ở lối vào phòng khách. “Anh ổn chứ? Tay anh lại bị đau à?”

Ông lắc đầu. “Không có gì.”

Bà quay người, định dẫn ông tới những phòng khác, ông ngập ngừng một lát rồi theo sau bà. Tuy vẫn tiếp tục cuộc trò chuyện, kể về những người nông dân đề nghị giúp đỡ họ dọn dẹp, bà có cảm giác ông không lắng nghe gì cả.

Bà đột ngột im lặng, chờ ông trả lời. Ông không hé răng nhưng vẫn kiên nhẫn theo bà đi một vòng quanh nhà rồi xuyên qua bếp ra ngoài.

Gặp lại ông khiến bà khó kiềm chế được cảm xúc. Bà lau má, cố che giấu cảm xúc của mình. Đứng thẳng lưng, siết chặt khăn choàng quanh vai, bà quay sang đối diện ông.

“Chúng ta sẽ xây lại nhà”, bà cam đoan, hít thật sâu. “Ngài công tước đã rất tốt bụng đề nghị chúng ta ở lại Eiloch Hill bao lâu cũng được.”

Henry tiến lên phía trước, bà đứng im bất động. Trong khoảnh khắc, cả hai đều im lặng, chờ đợi người kia lên tiếng.

Cuối cùng, ông đưa tay chạm vào má bà. Bàn tay ông lạnh lẽo, nhưng bà cảm nhận sự âu yếm của ông đến tận xương tủy.

Và bà thấy sự tiếc nuối tràn ngập trong mắt ông.

* * *

Hai tháng sau.

Juliette rất bồn chồn. Dù cô liên tục gặp Paul trong các buổi hội họp mang tính xa giao, anh vẫn cẩn thận không đẩy xa hơn tình bạn giữa hai người. Anh khiêu vũ với cô một lần, và duy trì khoảng cách tôn trọng trong suốt thời gian còn lại của buổi tối.

Nhưng mỗi lần thấy Paul nói chuyện với quý cô nào đó hoặc khiêu vũ với họ, cô lại thấy vỡ vụn. Cảm giác chiếm hữu chi phối tâm trạng và cô không hiểu tại sao lòng ghen tuông lại tràn ngập trong cô.

Anh đã đạt được mục đích. Thái độ xa cách ngấm ngấm dần khiến cô phát điên. Mặc dù đang ở cùng các chị em, nhưng cô không kìm hãm nhu cầu được gặp lại anh lần nữa đang ngày càng trở nên mãnh liệt.

Hôm nay, những đám mây trên bầu trời xám xịt như phản ánh tâm trạng cô. Margaret ra ngoài mua sắm, nhưng lẽ ra cô ấy phải trở về từ lâu rồi. Juliette đi đi lại lại trong phòng trước khi quyết định xuống dưới nhà và sắm soi ngoài cửa sổ.

Margaret là người rất kỷ luật, đúng giờ đến từng phút. Cô ấy chưa bao giờ về muộn trong suốt thời gian họ sống ở London.

Đường phố tấp nập xe ngựa, cửa hàng và mọi người hối hả xuôi ngược. Juliette chăm chú nhìn đám đông, hy vọng thấy được hình dáng mảnh mai của chị gái. Vài phút sau, cô nhận thấy một chiếc xe ngựa cho thuê đang tiến về phía nhà mình. Chiếc xe dừng lại rồi Cain Sinclair xuất hiện. Anh ta bế Margaret đang bất tỉnh trong tình trạng tóc tai rối bù và bê bết máu.

Juliette sững sờ, cô chưa bao giờ nghĩ lại có người tấn công chị gái cô. Lạy Chúa phù hộ cho chị ấy được bình yên. Cô vội vàng chạy ra mở cửa trước khi đầy tớ kịp chạy tới.

Vài giây sau, Cain Sinclair bước lên bậc cửa, hai tay ôm chặt chị gái cô. Nét mặt anh ta hung dữ, Juliette lo sợ điều tồi tệ nhất.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”, cô vội hỏi. “Margaret ổn chứ?”

Chị gái cô mềm rũ trên tay anh. Có người đã băng tạm quanh thái dương cô ấy, nhưng nó vẫn nhuốm đỏ máu. Dù nhận ra cô ấy vẫn còn thở cũng không làm giảm nỗi lo sợ của Juliette.

Viên quân gia không chậm trễ ra lệnh mang nước sạch và bông băng.

“Tiểu thư Margaret đã cố gắng cứu Nữ Công tước Worthingstone trong vụ bị bắt cóc”, Sinclair vừa trả lời vừa theo cô vào phòng khách. “Chị cả cô bị mất tích, đầy tớ phát hiện ra một người hầu bị giết. Tiểu thư Andrews bị chảy đầy máu nằm trên vỉa hè. Cô ấy đập đầu xuống đất khi bị ném ra khỏi xe.”

Chỉ nghĩ đến chuyện đó cũng khiến Juliette run rẩy sợ hãi. Cô không hiểu tại sao lại có người muốn làm tổn thương Margaret hay Victoria tốt bụng. Nhất là bây giờ, nữ công tước đang mong chờ đứa con đầu lòng.

Nhìn thấy Margaret bị thương chỉ làm nỗi sợ hãi của cô sâu sắc thêm. Tuy tính cứng nhắc của chị gái luôn làm cô phát cáu, nhưng không nghi ngờ gì là Margaret đã chiến đấu đến cùng vì Victoria. Cô chỉ có thể cầu nguyện cho vết thương đó không đe dọa đến tính mạng. Chưa bao giờ cô thấy chị gái mình nhợt nhạt thế này, cô nắm tay chị gái, cảm thấy hoàn toàn bất lực vì Margaret dường như chị ấy không ý thức được chuyện gì.

Sinclair vẫn ôm cô ấy trong tay khi ngồi xuống ghế sofa. Mỗi cử động lại khiến Margaret rên lên đau đớn, còn Juliette càng lo lắng hơn.

“Chị ấy cần bác sĩ”, cô lặp lại.

“Hãy gọi bác sĩ Fraser”, Sinclair khẽ nói. “Cậu ấy là người duy nhất tôi tin tưởng sẽ không làm hại chị cô.”

Ánh mắt anh ta khiến cô băn khoăn liệu có phải anh ta đã biết sự ngăn cách giữa Paul và cô không. Tuy muốn hàn gắn sự ngăn cách này, nhưng cô không biết phải nói gì hay làm gì. Tuy nhiên Sinclair nói đúng – Paul là bác sĩ tốt nhất cho Margaret và cô có lý do chính đáng để đi tìm anh.

“Thôi được.” Khi người đầy tớ mang nước và bông băng tới, Juliette yêu cầu anh ta chuẩn bị xe ngựa rồi đi lấy áo choàng. Tuy cô cố giữ bình tĩnh, nhưng hai chị cô đang bị đe dọa. Margaret vẫn chưa tỉnh, còn Victoria thì đang mất tích. Trái tim cô lạnh giá bởi lo sợ cho hai người.

“Họ có biết lúc này nữ công tước đang ở đâu không?”, cô hỏi Sinclair trong khi buộc dây mũ. Làm ơn, hãy để ai đó tìm thấy chị ấy.

Sinclair lắc đầu. “Đầy tớ vẫn đang tìm kiếm.”

Juliette vươn tới nắm tay chị gái. Lúc liếc nhìn Sinclair, cô thấy nét mặt anh ta rất nghiêm trọng. Anh ta ôm chặt Margaret như thể sợ cô sẽ nhắm mắt và không bao giờ tỉnh lại. Đó không còn là anh chàng vùng

cao nguyên Scotland vui tính luôn thích trêu chọc chị gái cô nữa. Thay vào đó, toàn bộ sự chú ý của anh ta tập trung trên mặt cô ấy với vẻ lo lắng.

“Bác sĩ Fraser sẽ chăm sóc cho Margaret”, Juliette hứa hẹn. “Tôi tin thế.” Cô khó khăn nuốt nước bọt, nói thêm, “Nhưng chúng ta cần tìm ra Victoria.” Nghĩ lại cuộc tấn công vào chị gái càng khiến cô sợ hãi hơn. Cô nắm hai tay vào nhau để bớt run rẩy. “Ngài công tước đã từ Scotland về chưa?”

“Chưa. Nữ công tước bị bắt cóc khi ở một mình cùng đầy tớ.”

Cô nắm chặt tay, lo sợ điều tồi tệ nhất xảy ra. Chị gái cô ghét ra khỏi nhà, và nếu chị ấy mạo hiểm ra ngoài thì hẳn phải có lý do rất quan trọng. Juliette không thể tưởng tượng ra nỗi khiếp sợ kinh hoàng mà Nữ Công tước phải chịu đựng lúc này.

Nhưng Cain Sinclair có thể tìm được chị ấy. Cô chắc chắn như thế.

“Có ai biết Toria bị bắt cóc ở chỗ nào không?”, Juliette hỏi. “Hay tại sao không?”

“Đầy tớ nói là tên Melford, quản lý của Bá tước Strathland đã tới thăm viếng nữ công tước không lâu trước đó”, Sinclair thừa nhận. “Tôi không ngạc nhiên nếu có kẻ muốn tống tiền, hay sử dụng cô ấy để gây áp lực với ngài công tước.”

“Nếu vậy, có vẻ như chúng sẽ đưa Victoria lên phía bắc, về Ballaloch”, Juliette phỏng đoán.

“Có vẻ thế.”

“Anh có thể tìm được chị ấy. Đường đi về phía tây cao nguyên Scotland không nhiều.” Juliette không nghi ngờ Sinclair có thể lần ra chỗ ở của chị cô, nhất là nếu Bá tước Strathland đứng sau vụ tấn công này. “Nếu đi xe ngựa, họ sẽ phải dừng ở các trạm thu phí và sẽ bị chậm lại.” Cô nheo mắt nhìn anh ta. “Nhưng anh sẽ không bị mất thời gian nếu cưỡi ngựa. Anh có thể bắt kịp chị ấy.”

Sinclair vuốt lọn tóc rối của Margaret sang một bên. Thái độ của anh ta có vẻ miễn cưỡng như thể không muốn rời đi, nhưng vẫn gật đầu. “Khi nào tiểu thư Andrews tỉnh hãy nói với cô ấy tôi đi đâu.”

“Chắc chắn”, cô hứa. “Và tôi sẽ bảo đầu bếp của dì Charlotte chuẩn bị đồ ăn cho anh mang đi. Anh sẽ phải đi thật nhanh.”

Sinclair đặt cô gái trong tay xuống sofa, trườn mền vuốt má Margaret. Rồi anh ta đứng lên, nhặt chiếc mũ bị rơi. “Hãy tìm Fraser. Cậu ấy sẽ chăm sóc Margaret.”

Cô gật đầu đồng ý. “Cố tìm Victoria nhé”, cô nài nỉ. “Và báo cho chúng tôi ngay khi anh biết chị ấy an toàn.”

Anh ta đội mũ, bước ra cửa. “Đó là điều tôi sẽ làm. Nhưng cô có thể nói với cô ấy...” Anh ta chợt im lặng như đột nhiên phát hiện ra mình đang định nói gì.

“Tôi sẽ nói với chị ấy rằng anh là người đã cứu chị ấy”, Juliette hứa, đoán đó là điều anh ta muốn. Tuy không bao giờ có khả năng chị gái cô từng mơ tưởng một người Scotland thay vì một quý tộc, nhưng ít nhất cô cũng sẽ giúp Sinclair chuyện này.

Nét mặt anh ta có vẻ bí ẩn. “À. Vậy thì tốt.”

Đúng lúc đó dì cô cũng về tới, Charlotte kêu lên khi thấy tình trạng của Margaret. “Giúp ta đưa nó về phòng nào”, bà ra lệnh cho đầy tớ. “Và ai đó đi mời bác sĩ đi.”

Juliette bắt gặp ánh mắt Sinclair và anh ta gật đầu âm thầm đồng ý. Cô nên tự mình đi tìm bác sĩ Fraser, bắt chặp chuyện đó là không phù hợp.

“Hãy tìm Toria”, cô nài nỉ Sinclair lần nữa. Nếu ai có thể làm việc này, thì hẳn đó là Sinclair. Anh ta có thể bỏ qua pháp luật nếu cần thiết, và cô tin tưởng là anh ta sẽ thành công.

* * *

Paul đang dần dần mất trí. Vài tuần qua anh đã tới cửa nhà Bá tước Arnsbury hàng chục lần, ý định tìm cách nói chuyện với Juliette, và chỉ quay về khi ý thức thông thường hồi phục. Anh đã hỏi thúc Juliette quá

sớm, và không làm cô thay đổi quan điểm. Ít nhất cũng đến hai mươi lần anh muốn đập đầu vào tường vì đã hôn cô lúc đó. Cô vẫn chưa sẵn sàng. Anh phải biết rõ chuyện này chứ. Tuy nhiên, khi nhìn thấy đôi môi mềm mại dưới ánh trăng cùng ánh mắt khao khát của cô, anh không thể kiềm chế được.

Không, anh không nên đề nghị một chuyến thăm viếng. Ít nhất, không phải ở nhà cô. Cơ hội duy nhất của anh là gặp lại cô ở nơi công cộng.

Anh ngồi xuống chiếc bàn giấy nhỏ trong phòng khách, nhìn đăm đăm tệp thiệp mời. Thật lạ lùng khi cả đám phu nhân ở London lại muốn anh tán tỉnh con gái họ. Anh chẳng có tài sản gì đảm bảo, ít nhất là chưa. Trước hiệu tử tước cũng mong manh như không khí, khi bác anh còn rất khỏe mạnh. Nhưng với bọn họ, là người thừa kế cũng quá đủ rồi.

Tiếng ồn ào ngoài cửa làm anh chú ý. Ít khi có người tới thăm hỏi anh, trừ vài người bán hàng rong đến tận cửa nhà.

Paul bật dậy, giật mình nghe thấy tiếng Juliette. “Bác sĩ Fraser có nhà không?”, cô hỏi viên quản gia. Rồi không đợi câu trả lời, cô vội vàng chạy vào ngôi nhà của gia đình mình. “Anh ấy không đến bệnh viện, đúng không?”

Paul từ phòng khách bước ra, thấy cô vẻ mặt rối bời, giọng nói hoảng loạn. “Đã xảy ra chuyện gì sao?”

Juliette cởi dây mũ với khuôn mặt trắng nhợt. Cô vội vàng chạy về phía anh, vẻ mặt cầu xin. “Là chị gái em, Margaret. Chị ấy bị thương.” Cô dang tay nài nỉ, “Mau đi thôi”.

Giọng nói sợ hãi của cô kéo anh ra khỏi sự kinh ngạc và anh lập tức hành động. “Lấy áo khoác và hòm thuốc cho tôi”, anh yêu cầu quản gia. Culpepper vội vã chạy đi lấy, Paul đến gần Juliette.

“Cô ấy bị thương thế nào?”

Khuôn mặt vẫn nhợt nhạt, cô hít thật sâu rồi giải thích, “Victoria bị bắt cóc. Bọn em cho là người của Strathland đã bắt chị ấy. Margaret cố ngăn hấn, rồi bị ném ra khỏi xe, đập đầu xuống đất.”

Đây chính là điều Paul không trông đợi nhất lúc này. Nếu Strathland đã bắt đầu công khai đối đầu với công tước, vậy thì hấn ta sẽ không có kết cục tốt đẹp. “Tìm thấy nữ công tước chưa?”

“Chưa. Sinclair đã đuổi theo chị ấy.” Tuy Juliette cố tỏ ra mạnh mẽ, anh vẫn nhận ra vẻ sợ hãi trong mắt cô.

“Cain sẽ tìm ra cô ấy. Hãy tin như vậy.” Anh tiến lại gần, nắm tay cô. “Em có muốn anh đi cùng anh ấy về Scotland không?”

Cô chậm chậm lắc đầu. “Em muốn anh ở lại đây hơn.” Giọng cô chỉ như tiếng thì thầm khiến anh băn khoăn có phải cô đang tiếc nuối vì khoảng thời gian xa cách nhau. Nhưng rồi, trước khi anh kịp nói gì, cô đã thêm vào. “Em cần anh chăm sóc cho Margaret.”

Tốt. Vậy đây chính là câu trả lời.

Paul phớt lờ cơn nhức nhối của lòng kiêu hãnh, bỏ tay cô ra. Anh chuyển sang hỏi xem Margaret đã tỉnh chưa và cô ấy mất bao nhiêu máu.

“Chị ấy bị chảy máu ở đầu”, Juliette đáp. “E... Em không biết gì hơn.” Vẻ khó chịu trên khuôn mặt cho thấy cô thực sự không muốn nghĩ về nó. “Anh sẽ tới chứ?”

Anh xem xét cô một lát. “Sao em không cho đầy tớ tới tìm anh?”

Cô nhún vai, mặt đỏ bừng. “Có lẽ em nên làm thế. Em không nghĩ ra.”

“Anh mừng là em đã không nghĩ ra”, anh dịu dàng nói. Juliette nở nụ cười thăm dò, rồi nắm tay anh lần nữa.

Lúc ông Culpepper quay lại, Paul mặc áo khoác. Xách hòm thuốc trong tay, anh theo Juliette ra ngoài chờ xe ngựa tới. Cô để anh giúp mình leo lên xe và ngồi phía đối diện lúc người đánh xe giục ngựa chạy.

Juliette không mang theo đầy tớ chứng tỏ cô quá kích động với chuyện xảy ra với chị gái. Chỉ có hai người trong xe và Paul cực kỳ biết ơn vì họ có vài khoảnh khắc riêng tư.

“Anh sẽ chăm sóc Margaret và cô ấy sẽ khỏe lại”, anh hứa. “Em không cần lo lắng.”

Cô gật đầu nhưng không cảm thấy bớt căng thẳng vì lời nói đó. Paul nhào tới nắm bàn tay đeo găng của cô, hy vọng trấn an cô.

Juliette nắm chặt tay anh trong hai tay cô, nhìn chăm chăm ra bên ngoài. “Em biết mình không nên tự tới đây. Nhưng anh là bác sĩ em tin tưởng nhất. Em không thể ngừng suy nghĩ đó được.”

Rõ ràng, cô chỉ có thể thả lỏng khi chị cô đỡ hơn. Cô không buông tay anh ra, cô càng giữ lâu thì Paul càng cảm thấy phải nói gì đó. “Em có hối hận lúc anh hôn em trong vườn tối hôm đó không?”

Cô không dám nhìn anh. “Thi thoảng.”

Thật không may, đó là câu trả lời anh đã đoán trước. Mặc dù anh biết thật ngu ngốc khi cứ hối thúc cô, nhưng hai tháng vừa rồi cực kỳ mâu thuẫn. Khoảnh khắc trước cô tránh xa khỏi anh, nhưng vài phút sau, anh lại thấy cô nhìn anh chăm chú xuyên qua phòng khiêu vũ. Cô có thể đồng ý khiêu vũ với anh, nhưng sau đó lại chỉ lẩn trốn giữa những người đi kèm. Anh mệt mỏi với trò chơi đó, giận dữ với bản thân vì đã thiếu kiên nhẫn, nhưng anh biết tại sao cô không sẵn lòng để anh tán tỉnh.

Liếc ra ngoài, anh nhận thấy mình chỉ có vài phút trước khi họ tới dinh thự của Phu nhân Arnsbury. Anh phải chớp cơ hội này để làm sáng tỏ.

“Anh có vài câu muốn hỏi em, tiểu thư Andrews.” Anh nói một cách lịch sự, cho cô cơ hội từ chối.

Cô gật đầu. “Vâng xin mời.”

“Em muốn anh quay lại Ballaloch và tránh xa em?” Anh buông tay cô, sẵn sàng để cô đi. “Hay em muốn anh ở lại?” Anh thẳng thắn nhìn vào mắt cô, cứng rắn đợi câu trả lời.

“Đi hay ở là lựa chọn của anh.” Cô xoắn hai tay vào nhau, cố gắng tỏ ra như đó không phải là chuyện quan trọng.

“Nhưng em muốn thế nào?” Anh nghiêng người về phía trước, không khí trong xe đầy vẻ đề phòng. Trong một thoáng, Juliette nín thở, nhìn thẳng vào mắt anh. Vẻ hối tiếc lướt qua khuôn mặt cô, cùng với tia khao khát.

Chính sự khao khát này làm anh ghen thở và cho anh hy vọng.

“Em muốn gì và em có thể làm gì là hai chuyện hoàn toàn khác nhau”, cô thì thào. Cô vươn tay, chạm vào má anh. “Em muốn anh sống cùng người phụ nữ có thể mang lại hạnh phúc cho anh.”

Em là người khiến anh hạnh phúc, anh muốn nói thế. Anh nắm tay cô, cúi xuống tựa vào trán cô.

“Người có thể khiến anh cười”, cô dịu dàng nói tiếp. “Người sẽ yêu anh.”

“Người mà em không thể trở thành sao?” Anh siết tay cô, kéo ra khỏi má anh.

“Em chưa từng nói thế.” Giọng cô mong manh tựa như một hơi thở. Tuy nhiên, những lời nói đó khắc sâu vào trái tim anh. “Có lẽ em đủ quan tâm để anh rời đi.”

“Hay em quá sợ hãi để cởi bỏ nỗi lo sợ trong lòng”, anh nói. “Có lẽ em sợ hãi được hạnh phúc lần nữa. Như thế em không xứng đáng có nó.”

Khuôn mặt cô cực kỳ bối rối và anh biết giả thuyết của mình là đúng. Cô đang sống với mặc cảm tội lỗi quá lớn, nó đe dọa phá hủy cô. Cô ẩn náu phía sau gia đình, trải qua mọi biến động của cuộc sống... nhưng cô không thực sự sống. Cô phải học được rằng bị cưỡng bức không phải là điều đáng xấu hổ.

“Anh đến thành phố này là vì em”, anh lặng lẽ nói. “Vì em đã nói đây là nơi em muốn sống.”

“Anh không thuộc về nơi này”, cô thì thào. “Em có thể thấy anh không hạnh phúc.”

“À. Nhưng em lại ở đây.”

Ánh mắt cô liếc về phía cửa. “Chúng ta nên đi. Chị em rất cần anh.”

“Còn em thì sao?”, lời nói bật ra trước khi anh kịp kìm lại.

Nước mắt Juliette trào ra. “Em không biết, Paul.” Một giọt lệ rơi xuống, cô thừa nhận. “Anh muốn em phải nói rằng anh chẳng có ý nghĩa gì với em sao? Đó là nói dối đấy. Muốn em bảo anh trở về và cưới ai đó, trong khi em giả vờ mừng cho anh ư? Đó cũng là nói dối đấy.”

Cô giật mạnh cửa. “Em chẳng thể nói gì ngoài thú nhận rằng mình có rất nhiều tiếc nuối trong tim và đang chết chìm trong chúng.” Nói xong, cô bước xuống xe, để mặc anh băn khoăn nên nói hay làm gì lúc này.

8. Chương 8

Lúc họ đến dinh thự của Phu nhân Arnsbury, Juliette liền dẫn Paul vào phòng chị cô. Cô mở cửa phòng, nói với dì, “Cháu đã đưa bác sĩ Fraser tới chăm sóc cho Margaret”.

Chị cô đã tỉnh nhưng vẫn rất nhợt nhạt, trông như sắp ngất xỉu đến nơi. Juliette ra hiệu cho Paul đi vào, trong khi Charlotte đi phía sau. Dì cô nắm tay cô nói nhỏ, “Dì đã gặp người này rồi. Cậu ta đến buổi vũ hội của chúng ta đúng không? ”. Juliette gật đầu, Charlotte nói tiếp, “Chúng ta cần phải nói chuyện này sau”. Ánh mắt dì cô cảnh báo bà sẽ không dễ yên.

“Anh ấy là bác sĩ và cũng là bạn của gia đình cháu”, cô thấp giọng phản đối.

“Và phu nhân Vaughn cũng tuyên bố cậu ta là người thừa kế tước vị. Cái nào là đúng?”, bà thì thầm. “Cậu ta không thể là cả hai được.”

“Cháu tin tưởng anh ấy.”

Lập tức, khuôn mặt dì cô trở nên đăm chiêu, như đang cố suy ngẫm xem điều gì ẩn dưới câu trả lời của cô. Nhưng vài phút sau, biểu hiện của bà dịu dần.

Paul đặt hòm thuốc xuống, ra chậu nước rửa tay với xà phòng. Hành động này khiến Juliette kinh ngạc vì cô chưa từng gặp bác sĩ nào như thế.

“Thói quen cũ”, anh giải thích khi thấy cô thắc mắc. “Mẹ anh nói rửa tay giúp xua đi ma quỷ.” Nụ cười gượng gạo cho thấy anh cũng không tin tưởng, nhưng cô nghĩ chuyện này cũng chẳng có hại gì. Quay sang Margaret, anh hỏi, “Tiểu thư Andrews, tôi xem xét vết thương của cô được không?”

Sau khi chị cô gật đầu, Juliette có thể nhận thấy thái độ của Paul thay đổi rõ rệt. Giọng anh ấy uy nghiêm, Charlotte lùi lại. Bà liếc nhanh sang Juliette, “Tôi sẽ để cậu chăm sóc cháu gái tôi, bác sĩ. Nếu cậu cần gì, hãy bảo Juliette tìm tôi”. Dì cô mở cửa và rút lui, để bọn họ với nhau.

Juliette không lo sợ vì rõ ràng Paul biết chính xác anh đang làm gì. Ngay từ lúc bắt đầu gỡ băng quần quanh thái dương Margaret, anh đã trò chuyện với cô ấy bằng giọng rất dịu dàng. “Nào, em gái cô kể với tôi là cô đã cố gắng cứu Victoria ”

“Chính Melford đã bắt cóc chị ấy”, Margaret khẳng định. “Tôi đã bảo Victoria đừng đến gần, nhưng chị ấy ... không chịu nghe tôi.” Giọng cô ấy không tỉnh táo, có vẻ như đã uống rượu. Juliette băn khoăn. Ai đã đẩy chị ấy vào tình trạng này?

“Cô sống được là rất may mắn”, Paul nói. “Tôi biết Sinclair đã đuổi theo cô ấy.”

Nụ cười tươi sáng lướt qua khuôn mặt Margaret lúc nhắc đến anh chàng cao nguyên đó, cô ngáp dài. “Tốt. Anh ta sẽ tìm ra chị tôi.”

Cử chỉ suồng sã của Margaret cho thấy rõ ràng cô ấy đang chịu tác dụng của một số loại thuốc hay có thể là rượu. Như thể trả lời cho câu hỏi âm thầm của Juliette, cô ấy nói, “Dì Charlotte đã cho chị uống còn thuốc phiện(1) để giảm đau. Rất có tác dụng. ”

(1) Cồn thuốc phiện là hỗn hợp pha trộn giữa rượu etylic và thuốc phiện dùng như một loại thuốc giảm đau phổ biến ở thế kỷ 19.

Paul ném cho Juliette tia nhìn ranh mãnh, cô có cảm giác anh đang rất thích thú. “Phải, tôi đoán nó thực sự rất tốt. Cô đang buồn ngủ phải không?”

Margaret vừa gật đầu vừa ngáp. “Vâng. Nhưng không phải với anh. Như thế là không phù hợp.”

Juliette suýt nghẹt thở vì lời bình luận này. Người chị nghiêm trang của cô đang nói hươu nói vượn, và chỉ có Chúa mới biết chị ấy nói gì.

“Rất vui vì cô nói vậy”, Paul đáp.

“Và cũng không phải với Sinclair”, Margaret tiếp tục. “Anh ta một kẻ xấu xa, độc ác. Tôi không bao giờ muốn ngủ cùng hay hôn anh ta. Cho dù anh ta có đưa được Victoria trở về.”

Juliette phải vật lộn để im lặng. Chuyện quái gì khiến chị cô nhắc đến Sinclair? Cô nghĩ lại cách anh chàng cao nguyên đó bế Margaret trong tay lúc đưa cô về đây. Ánh mắt anh ấy chỉ nhìn khuôn mặt chị cô, có vẻ chị cô rất có ý nghĩa với anh ta.

Giữa bọn họ có chuyện gì sao? Tất nhiên Sinclair là một người đàn ông tốt, nhưng anh ấy đã vi phạm pháp luật không chỉ một lần. Cô không thể tưởng tượng là Margaret lại đi để mắt đến anh ta.

Nhưng bây giờ cô thấy băn khoăn.

“Sinclair sẽ tìm được chị ấy”, Margaret dịu dàng nói, rồi cô ấy lại buồn rầu. “Victoria cực kỳ sợ hãi phải di chuyển. Nhất là bây giờ chị ấy còn đang có em bé nữa ... Anh ta phải giúp chị ấy.”

“Chắc chắn”, Paul hứa hẹn. “Nếu có người đáng để tôi tin cậy, thì đó chính là Cain.”

Không khí trong phòng trở nên ảm đạm, anh bắt đầu kiểm tra vết thương trên đầu Margaret. Nhìn thấy máu, Juliette vội nhăn nhó quay mặt đi.

Margaret nín thở lúc anh chạm vào vết thương. “Đau quá bác sĩ Fraser ”

“Tôi đoán thế, tuy nhiên tôi cho là không nghiêm trọng vì cô vẫn có thể ngồi dậy và nói chuyện với tôi. Có lẽ cô sẽ bị đau đầu vài ngày, nhưng sẽ nhanh khỏi thôi.” Juliette quay lưng đi trong lúc Paul hỏi Margaret đau ở đâu và cô ấy có thấy chóng mặt không.

“Ai đã băng bó cho cô?”, anh hỏi.

Juliette nghe tiếng nước bị vắt ra nên cô đoán anh đang rửa vết thương.

“Sinclair. Anh thấy đấy, tôi bị chảy máu rất nhiều. Tôi bị đập đầu xuống đất lúc Victoria bị bắt đi.”

“Cô rất may mắn vì vết thương không nghiêm trọng”, anh nhận xét. Juliette nghe thấy anh đặt chiếc chậu sang bên cạnh, và khi cô liếc nhìn quay lại thì thấy anh đang khâu vết rách. Sau khi khâu xong, anh băng bó lại, rồi hỏi, “Cô còn cảm thấy đau chỗ nào nữa không?”

“Chỉ vài vết xước và chỗ bị bầm tím thôi.”

“Tốt.” Anh bình tĩnh nói chuyện với Margaret, rất tự tin vào khả năng của mình. Juliette giật mình nhìn anh. Về tự tin này giống hết đêm anh vờ là một quý ông, lên vào buổi vũ hội của dì Charlotte. Anh đã chuyển sang vai diễn hoàn toàn khác và sự hiện diện của anh làm cô mất bình tĩnh.

Juliette không còn nghĩ anh là con trai của một người nông dân nữa. Không, Paul Fraser đã trở thành một người khác. Không chỉ là một bác sĩ ... mà còn là người đàn ông vô cùng bí ẩn.

Lợi dụng lúc anh đang chăm sóc chị gái, cô cố gắng trấn tĩnh lại. Margaret ngày càng buồn ngủ, và cuối cùng không cưỡng lại được tác dụng của cồn thuốc phiện.

“Anh sẽ không cho cô ấy thuốc giảm đau quá sớm”, Paul nói. “Tuy nhiên có vẻ cô ấy phải chịu đựng vết rách này cùng vài chỗ bầm tím, ai đó nên ở cùng cô ấy đêm nay.”

“Em sẽ ở lại”, Juliette đồng tình.

Anh sắp xếp lại hòm thuốc với phong cách rất chuyên nghiệp. Không có dấu vết nào của người đàn ông đã hôn cô, như thể chuyện đó chưa từng xảy ra. Nhận ra anh đang đi ra ngoài và có lẽ sẽ không còn được gặp anh nữa, cô buột miệng, “Xin anh vui lòng chờ một chút thôi!” Cô rời khỏi giường chị gái, bước ra phía cửa. Thật may là dì Charlotte không còn ở đó.

Paul đứng im không nhúc nhích cùng hòm thuốc trên tay. Đôi mắt xanh sẫm của anh có vẻ mệt mỏi, cô không thể nói được lời nào. Anh đã nói sẽ quay về Scotland ... và đó chẳng phải là điều cô muốn hay sao?

Không. Không đúng.

Mặc dù đẩy anh ra xa và cố gắng sống cuộc đời cô độc, nhưng cô đã quen nhìn thấy anh ở đây. Anh giống như hòn đá trầm lặng luôn ở bên cô và cho cô tựa vào mỗi khi cần. Nếu bây giờ anh đi, anh sẽ sống cuộc đời của riêng mình – cô chắc chắn thế. Và cô không muốn đứng trong bóng tối mà nhìn cuộc đời của mình trôi qua.

Cô muốn được Paul tán tỉnh và dành thời gian bên anh. Cô muốn được vui cười trở lại, muốn áp má vào ngực anh và cảm nhận vòng tay anh quanh người mình.

Thời gian và khoảng cách không làm thay đổi tình cảm cô dành cho Paul. Ngược lại, còn khiến nó mạnh mẽ hơn. Bất chấp sự phản đối của lương tâm, cô quyết định nói ra sự thật sẽ tốt hơn im lặng.

Cố tìm chuyện để nói, cô lên tiếng. “Cảm ơn anh chăm sóc cho chị em. Anh thật tốt bụng vì đã đến đây.”

“Không có gì.” Anh chờ đợi, nhưng cô không nói gì thêm nên anh định rời đi.

“Anh đã làm em sợ vào cái đêm anh hôn em”, Juliette thốt lên, giọng cô rất nhỏ, vì thế anh phải nghiêng sát vào mới nghe được. “Có gì đó đã thay đổi giữa chúng ta.” Một gợn sóng của sự đề phòng cuộn lên bên trong, cô cảm giác như mình sắp rơi khỏi vách đá, sợ rằng mình đã nói quá nhiều.

“Phải, nó đã thay đổi”, anh đồng ý, đặt hòm thuốc xuống, nhìn cô chăm chú. “Nhưng anh sợ em đang trở thành Victoria của một thời, cô bé ạ. Ẩn nấp và xa lánh cuộc sống.”

Lời nói của anh khiến cô nghệt thở vì nhận ra chúng rất chính xác.

“Nếu em muốn anh đi và không bao giờ làm phiền em nữa, thì anh sẽ đi. Nhưng nếu sự sợ hãi trói buộc em thì lại là vấn đề khác.”

Chính là sợ hãi, cùng tội lỗi kinh khủng. Nhưng việc anh cho rằng cô đang trở nên giống Victoria là đúng. Cô đã ẩn náu ở London để được ở gần con trai. Mặc dù vẫn tham gia vào các vũ hội và tiệc tùng, nhưng trái tim cô chưa bao giờ thuộc về chúng. Anh nói đúng? Liệu có phải cô đang để cuộc đời trôi đi vì cảm thấy không xứng đáng được hưởng cuộc sống tốt đẹp hơn?

“Anh có thể chữa lành các vết thương”, Paul nói, hất đầu về phía Margaret. “Anh có thể khâu lành chỗ da rách hay gắn lại phần xương bị gãy. Nhưng có những vết thương không nhìn thấy được cũng đau đớn sâu sắc như bất kì vết thương hở nào. Chỉ có điều, những vết thương kia có thể chữa trị bằng cách băng bó hoặc dùng thuốc.”

Juliette đưa tay lên ôm ngực, không thể kìm lại nhịp đập thành thịch của con tim. Anh nói đúng. Cô đã bị tổn thương và sứt sẹo từ khi mất Matthew. Và bây giờ, cô đang đánh mất chính mình.

“Em sẽ phải tự mình chữa lành vết thương, cô bé ạ. Câu hỏi là em sẽ chạy trốn... hay cố gắng bắt đầu sống bằng cách đối mặt với nỗi đau.”

Anh nắm tay cô lần nữa, “Anh sẽ cầu nguyện để chị gái em, Victoria trở về bình an.”

“Em cũng thế.” Dạ dày cô quặn thắt vì quá nhiều cảm xúc. Lo lắng cho chị gái... và sợ vì mình đang trở nên giống chị ấy. Cô không muốn lãng phí cuộc đời trong bóng tối, cảm giác nếu Paul rời đi, nó sẽ dễ dàng rút lui khỏi thế giới.

Cô nắm lấy bàn tay kia của anh, thầm ước mình có thêm can đảm vào cái đêm ở trong vườn. Anh sẵn soi cô nhưng không để lộ bất kỳ suy nghĩ nào. “Cảm ơn anh đã chăm sóc Margaret.”

Anh gật đầu, cô liếc mắt thấy chị mình vẫn đang nhắm mắt. Lúc này là cơ hội cho cô để làm điều đúng đắn với Paul. Chầm chậm, cô nắm tay anh, đưa đến phần eo mình. Đó không phải là một cái ôm, mà là lời mời gọi.

Cô muốn áp má vào má anh. Muốn anh nói rằng Victoria sẽ ổn. Rằng anh sẽ luôn ở đó vì cô. Lòng bàn tay anh ấm áp ở cạnh sườn của cô, đôi mắt xanh đen của anh lấp lánh tia bí ẩn.

Nhưng thay vì kéo cô lại gần, anh buông thõng hai tay. “Đêm nay là đêm cuối cùng anh ở nhà em. Tạm biệt em và anh mong có ngày em sẽ tìm thấy hạnh phúc của riêng mình.” Anh cúi chào rồi bỏ đi, để mặc cô đứng đó.

Vậy đấy. Anh đã rời xa cô. Nhưng tại sao cô lại muốn chạy theo anh, yêu cầu anh ở lại? Cô tan nát trong lòng, vì hối tiếc.

Anh nói đúng. Mình đang trốn tránh giống chị gái.

Cô tự làm mình mờ nhạt dần trong tình trạng sống dở chết dở. Paul rời bỏ cô là đúng, vì cô không mang lại cho anh chút hy vọng nào. Anh đã lìa xa gia đình và bạn bè để ở gần cô, còn cô vẫn tiếp tục xa lánh anh trong suốt mấy tháng qua. Bây giờ cô chấp nhận anh thì đã quá muộn. Anh đã có lựa chọn của mình.

Nước mắt lăn dài xuống má và cô bắt đầu khóc. Cô đáng bị như thế, đúng không?

Sâu trong lòng cô, cơn tức giận đang khuấy đảo, bởi xa lánh cuộc sống cũng đồng nghĩa việc cô thừa nhận Bá tước Strathland đã đánh bại mình. Tại sao? Tại sao cô lại để cho tội lỗi của ông ta phá hủy mọi thứ mình mong muốn? Vai cô rung rung trong cơn khóc lặng lẽ, tay cô túm chặt váy. Cô ghét cuộc đời mình, ghét con người mà mình đã trở thành. Cô chỉ còn là cái vỏ trống rỗng, một con người tuyệt vọng vì cái đêm tội lỗi không phải do mình.

Cô không muốn sống phần đời còn lại trong tăm tối. Đó là cuộc sống hèn nhát, thuần túy và đơn giản. Cô quá sợ hãi để người khác chạm vào lần nữa và thay vì đối mặt với nỗi sợ hãi của bản thân, cô rút lui trong vỏ kén của mình.

Paul chỉ nói sự thật. Cô đã chạy trốn khỏi cuộc sống, cố gắng chôn vùi nỗi xấu hổ của bản thân. Nhưng còn hơn thế, cô sợ đòi hỏi thêm và sợ chạm vào giấc mơ mình mong muốn.

Nhưng nếu thậm chí cô chỉ có vài năm vui vẻ, liệu có đáng không? Cô có dám thử không?

“Em nên hôn anh ấy”, chị gái cô bình luận với giọng ngái ngủ. “Đàn ông thích được hôn.”

Juliette tới ngồi cạnh Margaret. Tác dụng của cồn thuốc phiện vẫn còn tác động đến suy nghĩ của chị cô, vì cô biết Margaret sẽ không bao giờ nói chuyện này. “Nhưng như thế là không thích hợp.”

“Em không nên sống độc thân, Juliette. Mọi phụ nữ đều cần một người đàn ông quản lý.” Chị cô vừa ngáp vừa rúc vào chăn rồi cuộn tròn người lại ngủ tiếp. “Và hôn thì cũng khá tuyệt.”

Môi Juliette cong thành một nụ cười dịu dàng, bắn khoả Margaret đã hôn ai. Trong lúc bị kẹt lại với Margaret, cô suy nghĩ xem Victoria đã chiến thắng nỗi sợ hãi sâu sắc để bước ra ngoài trời và sống lại lần nữa bằng cách nào. Chị ấy đã giành được trái tim ngài công tước và bây giờ đang mong chờ đứa con đầu lòng.

Cô tiếp tục âm thầm cầu nguyện cho Sinclair sẽ tìm thấy Victoria và cứu được chị ấy với sự trợ giúp của công tước.

Thời gian chờ đợi chính là lúc cô thoát khỏi sự giam cầm của bản thân và tái sinh.

* * *

Một tháng sau.

Paul thân mến,

Em biết đã không trả lời thư anh một thời gian dài trước đây. Em tin là câu trả lời đã quá hạn.

Paul cầm tập thư từ Juliette bắt đầu gửi ình từ mấy tuần qua. Vài lá thư đầu chứa đầy những mẫu hội thoại nhỏ, kể về buổi sáng của cô, dăm ba chuyện mới về chú mèo Dragon và hỏi anh về công việc ở bệnh viện. Không có gì quá quan trọng. Đôi khi cô thừa nhận mình lo lắng cho Victoria thế nào.

Anh cảm thấy mình như một cậu bé tuổi vị thành niên, mở thư cô ra đọc đi đọc lại vào ban đêm. Nhưng thông điệp của cô rất rõ ràng – cô không muốn anh quay lại Scotland. Ngược lại, có vẻ cô đang nỗ lực tiến về phía trước thay vì ẩn mình sau những cánh cửa đóng kín.

Anh cũng viết thư hồi âm, trả lời các câu hỏi của cô, và sau đó còn gửi cho cô một gói mứt anh đào ngào đường của cửa hàng bào chế thuốc.

Những lá thư đã ngăn trở về Scotland bởi có nghĩa anh có cơ hội giành được trái tim cô. Và cho anh điều để mong chờ. Anh biết màu ưa thích của cô là xanh lá cây và cô không thể hát. Cô yêu toán học và may vá rất tệ.

Anh nói với cô màu anh yêu thích là xanh da trời và anh hát khá hay.

Khoác lác, cô buộc tội, tuyên bố rằng cô muốn nghe anh hát mới tin. Rồi sau đó, cô gửi tặng anh một nhánh thạch nam ép khô. Nó không phải màu xanh, nhưng em nghĩ anh sẽ thích, cô viết.

Nhìn nhánh thạch nam khiến anh nhớ nhà da diết và tự hỏi cô tìm thấy nó ở đâu.

Anh muốn được gặp lại cô. Một điệu nhảy đặc biệt ở vũ hội của phu nhân Vaughn hay một cái nhìn lướt qua ở nơi đông đúc là không đủ. Anh muốn hôn cô lần nữa, thúc đẩy tình bạn của họ tiến xa hơn.

Lá thư tuyệt vời nhất được gửi tới chỉ cách đây vài ngày.

Paul yêu quý,

Em vừa được biết Victoria vẫn an toàn. Em không thể nói cho anh biết em thấy nhẹ nhõm thế nào.

Để trả lời, anh gửi cô một lời mời đơn giản. Gặp anh ở bờ nam sông Serpentine. Anh muốn được nghe kỹ hơn.

Juliette đồng ý, và một tiếng sau, anh thấy cô tản bộ xuống con đường trải sỏi. Cô được hộ tống bởi chị gái Margaret, ánh nắng cuối tháng Tư rực rỡ chiếu trên tán ô của họ. Một cô hầu gái cùng người đầy tớ đi xa xa phía sau trong lúc Paul đứng đợi hai người.

Ngay khi thấy Paul, Juliette liền tặng anh nụ cười ngập ngừng. Nụ cười này sưởi ấm lòng anh, lần đầu tiên cô có vẻ nóng lòng muốn gặp anh. Anh kiên nhẫn chờ đến khi hai chị em tiến đến gần hơn.

“Xin chào, bác sĩ Fraser”, Juliette lên tiếng.

Margaret gật đầu, lăm bằm chào hỏi, nhưng cô cũng đủ tốt bụng đi chậm lại, bước theo phía sau hai người. Paul chìa tay cho Juliette khoác.

“Trông anh rất bảnh bao”, cô nhận xét.

“Không giống anh chàng cao nguyên bụi bặm hả?”, anh trêu chọc. “Anh phải mặc những bộ đẹp nhất, nếu không họ sẽ ném anh ra khỏi London.”

Mặt đỏ bừng, cô thừa nhận. “Rất hợp với anh. Em không nghĩ là anh không thuộc tầng lớp quý tộc.”

Một ngày nào đó anh sẽ thuộc về nó, anh thầm nhủ. Nghĩa là, nếu anh vẫn còn là người thừa kế của Donald. Mặc dù không ngại công khai tước hiệu trong tương lai của mình với xã hội nhưng anh biết Juliette vẫn không tin. Cô cho là anh đang lừa dối, nói dối mọi người. Nhưng nếu bị mất quyền thừa kế, anh cảm thấy mình là một trò hề lớn.

“Kể cho anh chuyện gì đã xảy ra với nữ công tước”, anh nói.

Juliette nở nụ cười nhẹ, “Em được nghe kể Sinclair cùng Công tước đã giải cứu Victoria. Chị ấy và đứa bé trong bụng vẫn khỏe”. Rồi cô kể chi tiết cho anh vụ chiếc xe ngựa và ngài công tước đã cưỡi ngựa trong suốt nhiều giờ để tìm cô ấy. Nhưng Paul hầu như chẳng lọt tai chữ nào. Anh mắt anh dán chặt vào các đường

nét của cô, và mái tóc nâu gọn gàng nằm dưới chiếc mũ màu hoa hồng. Cô mặc chiếc váy đồng màu cùng áo vét len ngắn phù hợp.

Anh ngắm nghía khuôn miệng mềm mại của cô, vài phút sau, cô lí nhí, “Anh đang nhìn em chăm chăm đấy.”

“Anh biết, chắc. Em rất xinh đẹp!”

Cô nhìn xuống con đường rải sỏi, nhưng bàn tay cô trượt từ khuỷu tay xuống rồi lồng ngón tay đeo gang của mình vào tay anh. Mặc dù đang nhìn ngắm những ngọn sóng trên mặt sông Serpentine, cô thú nhận, “Anh cũng luôn rất đẹp trai trong mắt em”.

“Chị em đang quan sát chúng ta. Anh có thể cảm thấy cô ấy nhìn anh trừng trừng. Anh đang bắn khoăn tại sao áo mình lại chưa bốc cháy.”

“Chắc chị ấy sợ anh sẽ hủy hoại em qua cái nắm tay.”

Tuy cô chỉ nói đùa, nhưng anh cũng nhận thấy hàm ý mỉa mai. Ngón tay cái của anh nhẹ vuốt ve lòng bàn tay cô. “Anh cảm thấy mệt mỏi vì chẳng làm được gì ngoài việc nhảy với em một điệu, Juliette. Chúng ta thường dành cả giờ đi dạo trong thung lũng.”

“Em nhớ.” Cô liếc nhìn Margaret ở phía sau. “Tối mai em hãy tìm cách rời khỏi nhà dì em. Có một buổi khiêu vũ của bạn bè anh. Chúng ta có thể cùng tới đó, nếu em muốn dành thời gian cho anh.”

Cô do dự. “Em muốn, nhưng em không chắc mình có thể thu xếp được không.”

“Sẽ không ai ở đó biết chúng ta”, anh hứa. “Hãy mặc bộ váy mà vợ thương gia thường mặc. Em có thể giả vờ là một người vợ trong một đêm, thay vì bỏ lỡ.”

Dường như cô đang dao động. Hạ giọng thật thấp, cô nói, “Nghe có vẻ là nơi Margaret sẽ không thích”. Rồi mắt cô lấp lánh vì phấn khích. “Em không đợi được nữa.”

* * 8

“Cậu đang nghĩ cái quái gì hả?”

Brandon Carlise – bá tước xứ Strathland, phớt lờ tiếng gắt gỏng của chị gái. Sarah không có khái niệm gì về việc hấn đang cố gắng hoàn thành.

“Cậu đã bắt cóc nữ công tước”, bà ta buộc tội. “Sao cậu lại gây chuyện như thế chứ?”

Chị hấn xử sự như hấn là một tên tội phạm tầm thường, trong khi hành động của hấn không hề gây tổn hại cho người phụ nữ trẻ đó. Cô ta là công cụ để mặc cả, là con tốt trong trò chơi mà hấn muốn nắm quyền kiểm soát.

Hấn muốn các vùng đất, không chỉ riêng bất động sản Eiloch Hill của hấn trước đây – nơi ngài công tước hiện đang ở, mà còn cả vùng đất của nhà Lanfordshire nữa. Hấn muốn sở hữu toàn bộ khu vực này cho dù phải dùng bất cứ thủ đoạn nào.

“Người quản lý của tôi, Melford, đã đẩy vấn đề đi quá xa”, hấn chữa lại, cắt ngang chị gái. “Như mọi người đều biết, anh ta đã tự ý hành động, cho là có thể đòi tiền chuộc nữ công tước. Và anh ta đã phải trả giá bằng mạng sống của mình.”

Mất viên quản lý cũng rất phiền toái nhưng vẫn còn nhiều người sẵn sàng thế chỗ anh ta. Lúc này, Brandon biết hấn phải tránh đi, nhằm đổ hết tội lỗi lên đầu tên quản lý đã chết. Hấn rời Scotland và trở về ngôi nhà của gia đình ở London. Kế hoạch ban đầu đã thất bại, tức là đã đến lúc phải xem xét bước đi tiếp theo.

“Cậu không cho là âm mưu của mình sẽ hủy hoại cả hai chúng ta sao?”, bà ta tiếp tục với chất giọng lạo xạo như tiếng thủy tinh vỡ. Nó khiến hấn phát cáu tới nỗi thầm ước có thể thoát khỏi bà ta. Nhưng nếu thế, Sarah sẽ phải chuyển tới sống ở đâu đó, mà hấn thì không muốn đưa bà ta về ngôi nhà của mình ở Scotland. Ở vùng đất rộng lớn đó hấn là vua, còn ở đây, ngôi nhà chỉ là chỗ trú ngụ khiêm tốn với một tá phòng và bốn đầy tớ. Không đủ cho hấn.

“Tôi tin là chị đã tự hủy hoại mình rồi, bà chị thân mến!” Brandon nhấp một ngụm rượu, vẫn giữ nguyên ánh nhìn về phía lò sưởi. “Lúc chị ném mình cho tên bá tước đã từ chối kết hôn với chị ấy. Hành động của tôi gần như chẳng ảnh hưởng gì tới chị.”

Sarah không phải là một phụ nữ quyến rũ, bà ta đã làm mọi thứ để giành được một người chồng. Tuy bị bắt gặp ở một mình cùng một bá tước, ông ấy vẫn cự tuyệt cưới bà ta. Theo Sarah, người đàn ông đó không làm gì gây hại cho bà ta, nhưng chẳng ai tin chuyện đó. Bây giờ, bà ta hiếm khi xuất hiện ở các sự kiện và hầu như không tham gia các buổi hội họp hay vũ hội.

Cần phải thay đổi. Brandon có thể lợi dụng bà ta để mở cánh cửa ỳnh, nhằm gần gũi hơn với các cô con gái của Phu nhân Lanfordshire.

“Tôi sẽ ở London trong vài tháng”, hần thông báo.

“Bởi vì cậu phải lẩn trốn ngài công tước, tránh bị ngài ấy giết chết phải không?”, bà ta mĩa mai. “Sau rắc rối cậu gây ra cho vợ ngài ấy thì tôi cũng không lấy làm ngạc nhiên. Cậu phải thấy may mắn vì cả cô ta và đứa bé đều không sao.”

“Tôi cần gấp gỡ các nhà buôn len”, hần tiếp tục, phớt lờ bình luận của bà ta. Bất chấp chiến tranh chống lại quân đội Napoleon vẫn đang tiếp tục, các đơn hàng đang giảm dần. Dù nghi ngờ một phần là do sự can thiệp của công tước, hần phải làm mọi cách để có được đơn hàng. Hần đã chi hàng trăm bảng để mua thêm cừu và hoàn toàn muốn thu lợi từ việc bán len.

“Cậu nên tìm một người vợ”, bà ta gợi ý. “Cưới một người thừa kế, nếu cậu có thể.”

Ồ, hần cũng định cưới một cô vợ. Người phụ nữ hần thêm muốn đã lẩn tránh hần, nhưng sẽ không lâu nữa đâu.

“Cậu cũng cần hàn gắn lại mối quan hệ với nhà Andrews”, Sarah khẳng định. “Nếu không cả ngài công tước xứ Worthingstone và Nữ Bá tước Amsbury sẽ dùng ảnh hưởng của họ để đẩy chúng ta ra khỏi xã hội.”

Brandon nốc cạn ly rượu, rồi rót đầy ly khác. “Tôi không quan tâm họ nghĩ gì về chúng ta.” Đó là sự thực. Hần sẽ không hạ mình đi xin lỗi. Hần chưa từng chạm tay vào nữ công tước và chẳng bao lâu, họ sẽ đổ hết tội lỗi cho Melford.

Chẳng có gì quan trọng.

“Tuần tới, Phu nhân Rumfrod sẽ tổ chức một vũ hội”, Sarah thông báo. “Có hơn năm trăm khách mời. Đó là cơ hội tốt nhất cho cậu tìm vợ.”

“Ngoại trừ thực tế là tôi không được mời”, hần nhắc nhở bà ta. “Nhưng tôi tin chị có thể tác động đến bà ấy, đúng không, bà chị yêu quý?”

“Tôi sẽ cố.”

Bất chấp Sarah có thành công hay không, với số khách mời đông đảo như thế, chắc chắn rất dễ dàng thâm nhập vào. Bà ta nghiêng người, giật cái ly rỗng từ tay hần. “Cậu còn giỏi hơn thế, Brandon.” Giọng bà ta nhẹ nhàng và hần không nghi ngờ gì việc bà ta đang cố lôi kéo mình. “Đừng để nhà Andrews làm hỏng cơ hội của chúng ta.”

Cơ hội của chúng ta? Chẳng liên quan gì đến bà ta hết.

“Chị muốn tới vũ hội của phu nhân Rumford phải không?” Môi mím chặt, hần đứng lên rót ỳnh ly rượu khác. “Bởi vì chị muốn tìm một tấm chồng.”

“Tôi không ngại nếu kiếm được một người.” Bà ta vuốt thẳng váy và đứng dậy, đánh bạo mỉm cười. Hành động làm dỏm của bà ta bắt đầu làm hần cau kinh. Sarah không hề biết hần đã phải nỗ lực thế nào để giữ lại tài sản của họ. Người vợ đầu của hần, Penelope, gần như đã đẩy hần vào tình trạng nợ nần vì tính phù phiếm của cô ta. Hần sẽ không để cô chị ném tiền của hần vào váy áo và dây ruy băng, chỉ đơn giản nhằm giăng bẫy một gã độc thân thật thà.

Ánh mắt hần lướt qua bộ quần áo cũ kỹ của bà ta, rồi nhún vai. “Có lẽ một gã trẻ tuổi ngu ngốc có khuôn mặt tròn như củ khoai tây sẽ thích chị. Nếu gã ta đã uống quá nhiều.”

Bà ta vờ như không nghe thấy lời xúc phạm của hắn, nhưng hai má vẫn hồng rực. “Tôi sẽ đề nghị một chuyên thăm viếng phu nhân Rumford trong tuần này và xem có thể làm gì giúp cậu. Nhưng Brandon, cậu thực sự phải cố gắng. Tôi biết cậu chưa quên tiểu thư Andrews, nhưng ...”

Hắn vung tay ra, chụp lấy cổ bà ta. “Đừng nhắc đến tên cô ấy.” Hắn không muốn nghe bất kỳ lời chỉ trích nào về cô. “Juliette là người tôi sẽ cưới làm vợ.”

Sarah không buồn che giấu vẻ mất tinh thần. “Tôi chưa bao giờ hiểu nổi ám ảnh của cậu với cô ta. Thậm chí cô ta còn chẳng xinh đẹp. ”

Hắn siết tay chặt hơn để cảnh cáo đến khi bà ta nhăn nhó vì đau. “Chị chẳng hiểu gì cả.” Nó không chỉ đơn giản là thèm muốn Juliette. Cô thuộc về hắn. Cô cần hắn chỉ bảo làm thế nào để trở thành một người vợ thích hợp, để ép cô vào khuôn mẫu người phụ nữ mà cô phải làm.

Sarah túm tay hắn. “Cậu đang làm tay tôi đau đấy, Brandon.”

Hắn buông tay, nhưng không hối hận vì đã làm bà ta đau. Sarah cần phải hiểu hắn là người quyết định tương lai của họ. Vai trò của bà ta là tạo mối quan hệ cho hắn, và chắc chắn hắn sẽ tìm được Juliette.

Chẳng bao lâu nữa, cô sẽ thuộc về hắn.

* * *

“Anh chắc chắn chứ? ”, Juliette hỏi Paul. “Nếu em mặc đồ không phù hợp thì sao? Nó phù hợp với ... Mà chúng ta đang đi đâu đây?” Cô chọn bộ váy giản dị vì biết đó là buổi tụ tập bình thường.

“Đó là buổi khiêu vũ thân mật, Juliette. Em mặc gì cũng không quan trọng.” Paul mặc áo khoác màu nâu sẫm và quần ống túm bằng da thuộc, tuy nhiên cô đoán anh sẽ cảm thấy thoải mái hơn nếu mặc bộ đồ sơ truyền thống của Scotland.

Trong thâm tâm, cô rất sợ hãi vì lừa dối dì Charlotte. Dì cô sẽ không bao giờ cho phép cô tham dự bữa tiệc được tổ chức bởi bất cứ ai, ngoại trừ những người thuộc tầng lớp quý tộc. Vì thế, dì Charlotte tin là Juliette và người hầu gái tới thăm viếng một người bạn trong thành phố.

“Còn Nell thì sao?”, cô hỏi, liếc mắt về phía cô hầu gái. “Em có nên đưa cô ấy theo cùng không?” Cô mang theo cô hầu trẻ như người đi kèm và cảnh báo cô ta không được nói với Charlotte họ đã đi đâu.

“Nell cũng được chào đón tham gia. Cô ấy sẽ thấy rất thú vị và chúng ta cũng vậy”, anh hứa hẹn.

Cô vẫn không cảm thấy giảm bớt nỗi lo lắng mơ hồ. Đúng, cô đã buộc mình rời khỏi nhà mỗi khi có cơ hội. Dù có thể là người cô đơn trên sàn nhảy, nhưng cô đã quyết định không để quá khứ kiểm soát tương lai của mình. Bá tước Strathland đã cướp đoạt sự trong trắng của cô, nhưng cô không để hắn ta tước đoạt đi cơ hội hạnh phúc của bản thân.

Vấn đề là cô không thể từ bỏ cảm giác tội lỗi. Đối với cô, đặt quá khứ xuống để nghỉ ngơi và tận hưởng trọn vẹn mỗi ngày là điều cần thiết. Nhưng càng dành nhiều thời gian cho Paul, cô càng lo sợ làm anh lạc lối.

“Trong em thật nghiêm trang, cô bé. Chuyện gì đã đánh cắp nụ cười của em thế?”

“Em chỉ đang nghĩ ...” Cô im lặng, sửa lại điều mình định nói. “Tức là, em tự hỏi sao anh lại ở cạnh em lâu thế. Sao anh không tìm kiếm ai đó để kết hôn.”

“Họ chả làm được gì ngoài ruy băng, ren cùng vài thứ nhồi nhét trong đầu. Anh thích bầu bạn với em hơn.”

Cô cố mỉm cười, đánh bạo nói, “Em cũng chẳng làm được gì ngoài các tài khoản và con số”.

Nhưng Paul chỉ mỉm cười, nắm tay cô, dùng ngón cái vẽ vòng tròn trên lớp găng tay của cô. Anh vẫy chiếc xe ngựa cho thuê và đưa địa chỉ quen thuộc cho người đánh xe. Anh đỡ cô vào xe, còn cô hầu gái thì ngồi cạnh người đánh xe.

Juliette ngồi đối diện Paul và khi họ đi qua vài dãy phố, cô nói, “Em ngạc nhiên vì anh không quay về Scotland lúc này.”

“Em vẫn chưa đồng ý cưới anh”, Paul trả lời. “Anh sẽ đi vào khoảnh khắc em nói đồng ý và đi cùng anh.”

Tuy cảm thấy an toàn với anh, nhưng cô thấy không thể kết hôn với anh cho đến khi mình đủ dũng cảm nói hết sự thật về chuyện đã xảy ra một cách nghiêm túc. Và ngay khi biết điều đó, anh sẽ không còn muốn cô nữa.

Anh cúi người, đặt tay trên đầu gối. “Vài tuần qua em cảm thấy không vui à? ”

“Không, em rất vui.” Nhưng không chỉ vì nhận được thư hay thậm chí là quà của anh. Nỗi bồn chồn của cô tăng mạnh những ngày qua. Cô thấy mình đã bị Paul cuốn hút mạnh mẽ khi nhớ lại nụ hôn của anh. Cô chưa bao giờ mong muốn đàn ông chạm vào mình lần nữa... nhưng cái vuốt ve cực nhẹ của anh lại gợi lên khao khát trong cô.

Cô vẫn nhớ nụ hôn của anh và tự hỏi liệu tối nay anh có đánh cắp một nụ hôn nữa không.

“Em vẫn sợ kết hôn à?”, anh hỏi.

“Không phải sợ kết hôn”, Juliette chữa lại, mặt đỏ bừng. “Mà là những gì xảy ra sau đó.” Cô nhìn ra đường phố, nhận thức rõ mặt cô vẫn còn màu của quả nam việt quất.

“Em thực sự cho rằng anh là kẻ ép buộc em phải ngủ chung giường khi mà em không muốn sao?”

Nghe có vẻ như cô đã coi anh là một kẻ cuồng dâm. Tuy nhiên, cô thừa nhận, “Đó là một phần của hôn nhân mà mọi người chồng đều mong đợi.”

Đôi mắt xanh sẫm của anh bừng lên. “Nếu em cảm thấy lo lắng, anh sẽ đợi đến khi em khao khát anh theo cách đó, cô bé ạ.” Chất giọng nam trung thô ráp của anh gợi lên luồng rung động bí mật chảy qua cô. “Chuyện xảy ra trong phòng ngủ của chúng ta là do chúng ta, không ai có quyền can thiệp.”

“Nhưng nếu em ... nếu em không muốn?”, cô đánh bạo, lí nhí.

Anh ngã người ra sau, nở nụ cười tự mãn. “Ồ, anh nghĩ em sẽ muốn, Juliette. Nhất là khi anh cho em thấy một phụ nữ sẽ cảm thấy mãn nguyện như thế nào với tay và miệng của anh.”

Lạy Chúa! Cô có thể tưởng tượng ra chuyện này, bàn tay anh đang lướt trên làn da trần của cô. Cơ thể cô nóng bừng với hình ảnh đó, không khí trong xe trở nên nặng nề và đầy cám dỗ.

“Còn bao xa nữa?”, cô hỏi, tuyệt vọng thay đổi đề tài.

“Khoảng một dặm hoặc hơn, anh đoán thế.” Trên mặt anh hiện ra vẻ mặt ranh mãnh. “Vì đã làm em khó chịu, nên anh sẽ hỏi chị gái em thế nào rồi.”

Biết ơn vì anh đã thay đổi chủ đề nói chuyện, cô nói, “Victoria sẽ sinh em bé vào mùa thu.”

“Anh hy vọng cô ấy và đứa bé sẽ chào đời thuận lợi.”

“Em cũng vậy.” Đó là sự thật, dù cô không thể quên được cơn ác mộng kinh hoàng lúc sinh con. Cô không ghen tị với Victoria. “Chị ấy đang ở Scotland, tuy em không biết tại sao, Bá tước Strathland cũng ở đó, và sau những gì ông ta đã làm...”

“Đừng nhắc đến hắn”, Paul cắt ngang. “Chuyện gì đã xảy ra thì cũng xảy ra rồi, hắn ta sẽ không thể làm hại gia đình em nữa. Công tước và tất cả bọn anh sẽ để mắt đến chuyện đó.”

Cô buộc phải gật đầu, dù không mấy tin về khả năng đó. Ít nhất thì lúc này Worthingstone cũng đang ở đó chăm sóc chị cô. Và Juliette rất biết ơn vì Strathland đang cách xa London.

“Làm thế nào anh được mời tới buổi khiêu vũ này?”, cô hỏi. “Những người tổ chức là bạn anh à?”

“Anh tới thăm một vài nhà buôn len, và vài người trong số họ là người Scotland, giống anh.”

Cô cứng người khi nghe nhắc đến len. Chỉ có một lý do duy nhất khiến Paul tiếp cận các nhà buôn len. “Tại sao anh lại đến thăm họ? Không phải là vì Strathland chứ?”

Anh thẳng thắn đón nhận ánh mắt cô. “Nếu đúng thì sao?”

Juliette sợ phải nghĩ về nó. Cô đã cố chôn vùi mọi ký ức về gã bá tước, nhưng nếu Paul phá hủy nguồn thu nhập của người đàn ông đó, chắc chắn đó là lời tuyên chiến. “Anh đã nói gì với họ?”

Anh đưa cô vào con phố hẹp, ngay trước một cửa hàng nhỏ. “Chỉ điều cần nói. Anh nói với họ sự thật về những gì Strathland đã làm với người nông dân. Và với gia đình em.”

Juliette chà xát cánh tay, cảm giác ớn lạnh chẳng liên quan đến thời tiết u ám của London. “Họ có đồng ý không mua len của ông ta không?”

Anh lắc đầu. “Nhu cầu len rất cao. Nhưng anh đã thuyết phục họ giảm lượng mua xuống. Còn nhiều nguồn cung cấp len ở Scotland. Những người không liên quan đến Strathland.”

“Giống bác của anh hả?”, cô phỏng đoán.

“Ừ, Donald có một mảnh đất ở phía bắc. Nhưng đàn gia súc của ông quá nhỏ so với Strathland. Anh chỉ tiết lộ rằng ngài công tước xứ Worthingstone sẽ cảm thấy bị xúc phạm nếu họ mua bán với gã bá tước. Những người ủng hộ hẳn sẽ tìm nguồn cung khác.”

“Hãy cẩn thận”, cô cầu xin. “Nếu biết anh đã làm gì, ông ta chắc chắn sẽ trả thù.”

“Anh chỉ nói sự thật.”

“Tuy nhiên ... ” Cô chạm vào tay áo anh và anh liền nắm tay cô. Đúng lúc đó, chiếc xe dừng lại, người đánh xe bước tới mở cửa, Juliette biết chẳng nói gì được nữa.

“Nào Juliette. Hãy gạt bỏ sợ hãi, và cho chúng ta có một buổi tối vui vẻ.” Liếc sang cô hầu gái, Nell, anh nói tiếp, “Còn cô, cô gái trẻ. Cô sẽ tìm được một quý ông đẹp trai, nếu cô tươi cười và khiêu vũ.”

Cô hầu gái đỏ mặt nhưng vẫn đi theo họ. Juliette cảm giác quá nổi bật trong bộ váy lúc Paul dẫn cô vào trong một quán rượu nhỏ. Cô gặp vài người phụ nữ đang mặc váy len tối màu và áo choàng tiện lợi phù hợp với vị trí đầy tớ hơn. Lập tức, vài ánh mắt sầm soi bộ váy của cô và bắn khoả sao cô lại tới đây.

“Em không nên ở lại”, cô bắt ngờ lên tiếng. “Em không phù hợp với nơi này.”

“Chúng ta sẽ xuống dưới”, Paul nói, nắm tay cô chặt hơn. “Hãy tin anh, Juliette.” Anh dẫn cô tới một cánh cửa nhỏ, mở ra một cầu thang hẹp. Từ tầng hầm vang lên tiếng vĩ cầm và kèn.

Giống như bước vào một thế giới hoàn toàn khác. Đàn ông và phụ nữ xếp thành hai hàng song song, đối diện nhau, đang nhảy múa và xoay tròn. Khuôn mặt những người phụ nữ đỏ bừng lên vì cười, và thậm chí có vài đứa trẻ cũng nhảy múa cùng bọn họ. Một ông già chừng tám mươi tuổi xoay tròn cùng một cô gái mười sáu tuổi, bước chân ông di chuyển nhanh nhẹn hơn Juliette nghĩ.

“Cảnh tượng này không gợi em nhớ tới Ballaloch à? ” Anh phải ghé sát vào tai cô vì quá ồn.

Có chứ, ngoại trừ nơi ấy đều là người lạ. Cô nóng lòng muốn xuống sàn nhà để quan sát những người đàn ông và phụ nữ trẻ tuổi này. Ở đây không có các rào cản xã hội và cách hành xử cẩn trọng – mọi người đều cười nói, vui chơi hết mình. Cô thấy vài người đàn ông và phụ nữ ngồi sát cạnh nhau ở cuối căn phòng.

“Đây là nơi nào thế?”, cô hỏi, phải kiễng chân nói vào tai anh.

“Đây là nơi tụ họp mà em sẽ thấy rất vui vẻ, anh mong thế.” Anh đặt tay lên lưng cô và đưa cô vào bên trong. “Em không cần lo lắng vô ích đâu. Anh luôn ở cạnh em.”

“Em cảm thấy rất lạc lõng”, cô thú thật. “Dường như họ cứ nhìn chằm chằm vào em.”

“Anh cũng đang nhìn em chằm chằm mà”, anh nói. “Và anh nghĩ em biết tại sao.” Anh dẫn cô tới đứng vào hàng người đang nhảy, “Khiêu vũ với anh nhé, Juliette!”

“Em không biết điệu nhảy này ”, cô phản đối, cảm thấy choáng ngợp bởi có quá nhiều người và âm nhạc. “Thật sự, em không nên.”

“Không khó đâu. Chỉ cần ôm chặt lấy anh”, anh yêu cầu, rồi đặt tay lên eo và xoay tròn cô. Ở vài vòng đầu, cô cảm thấy chóng mặt, nhưng lúc cô đang lơ đãng thì anh đã nhấc cô lên, xoay xung quanh.

Sau hai điệu nhảy, cô bắt đầu thấy thích thú. Mọi người nhảy múa một cách phóng túng, táo bạo, cố theo kịp tiếng đàn violin. Âm nhạc tràn ngập căn phòng, đồng thời cô quên hết tất cả. Chỉ còn Paul và cách anh dẫn cô nhảy.

Lúc bị loạn choạng lần nữa, cô cười vang. “Hai chân em như dính vào nhau ấy.” Cô không biết các bước nhảy, nhưng bắt chước các cô gái khác, cố theo kịp nhịp điệu. Một cậu bé chừng mười tuổi mời cô nhảy, cô chiều lòng cậu, cười rạng rỡ khi cậu tặng cô nụ cười bạo dạn.

“Tên em là Rob”, cậu giới thiệu. “Rob, con trai của người bán thịt.”

“Tên chị là Andrews”, cô tế nhị nhắc nhở cô lớn tuổi hơn cậu.

Cậu nháy mắt, quay tròn cô nhanh hơn. “Em nghe anh ấy gọi chị là Juliette. ”

“Chị quen biết bác sĩ Fraser nhiều năm rồi. Còn chị chỉ mới biết em có vài phút.”

“Em sẽ rất mừng nếu chị đã quen em nhiều năm”, cậu bé cười toe toét.

“Buông cô ấy ra nào, cậu bé. Cô ấy mệt lắm rồi”, Paul xen vào, dìu cô rời sàn nhảy. Anh đưa cô ly nước chanh có vị rất kinh khủng, nhưng cô vẫn uống gần như chết khát do nhảy múa quá nhiều. Paul dẫn cô tới một chiếc ghế, cả hai ngồi cạnh nhau, quan sát các vũ công và lắng nghe tiếng nhạc.

“ Em vui chứ? ”, anh ghé sát vào tai cô.

“ Mẹ chắc chắn sẽ cần muối gừng nếu biết em đã ở đây. ” Cô quay sang anh, khuôn mặt anh sát vào mặt cô. Đôi mắt xanh đầy kích động khiến nụ cười của cô nhạt dần. Tuy anh không nói câu nào, nhưng cô vẫn nhận thức được lòng tơ trên gò má anh dửng dưng và tia nhìn nóng rực anh gửi ình. Tay anh tìm tay cô và đan các ngón tay vào nhau.

1 Muối gừng là hỗn hợp gồm Amoni cacbonat và chất thơm để cứu tinh người bị ngất. Ý tác giả muốn nói mẹ Juliette sẽ chết ngất khi biết cô ấy đến buổi tụ họp này.

Suy nghĩ của cô rải rác khắp nơi như lá vàng bay trong gió thu bởi cách anh đắm đuối nhìn mình. Cô không thể xâu chuỗi lại thành một suy nghĩ mạch lạc cũng như không phản đối lúc này anh đứng lên mà vẫn nắm tay mình. Liếc nhìn cô hầu gái, cô thấy Nell đang khiêu vũ cùng một người đàn ông lớn tuổi.

Cô không hỏi thêm gì, chỉ đơn giản đi theo Paul. Anh dẫn cô cách xa mọi người, hướng vào một góc tối. “Em có vui không, em yêu?”

2 Nguyên văn là “gradh”.

“Có”, cô nói nhỏ.

Anh đẩy cô sát vào tường, thì thầm bên tai cô, “Anh nhận ra mình đang muốn hôn em lần nữa. Nếu em cho phép”. Đôi mắt xanh sẫm khóa chặt ánh mắt cô, không khí nặng nề với cảm xúc cô không hiểu được.

“ Không phải ở đây ”, cô cũng thì thầm trả lời. “Mọi người có thể thấy chúng ta.” Nhưng ngay cả thế, trái tim cô bắt đầu run rẩy với ý nghĩ đó.

Anh liếc nhìn sàn nhảy. “Chẳng có ai quan tâm chúng ta đâu. Em xem kia.”

Cô biết anh nói đúng. Góc tường chìm trong bóng tối do ánh đèn không hắt tới và còn có chiếc ghế che chắn họ khỏi tầm nhìn của mọi người.

Paul nắm tay cô, chờ đợi câu trả lời. Mạch máu trong người cô đập dồn dập bởi đề nghị của anh. Cô cũng muốn hôn anh, muốn có cảm giác là một người phụ nữ bình thường thay vì một kẻ tội lỗi.

Và cô nắm tay anh, theo anh vào sâu trong bóng tối. Anh nhẹ nhàng ép cô vào tường, tim cô đập thình thịch.

Cô ngẩng mặt lên thể hiện sự đồng tình, khi miệng anh trườn lên môi cô, đó hoàn toàn không phải là một nụ hôn đòi hỏi. Không, đó là một nụ hôn rất chậm rãi và lưỡi biếng. Anh thưởng thức, nhắm nháp môi cô. Cảm nhận môi anh trên môi, cô quên mất tội lỗi của mình và chỉ đơn giản hòa nhịp với anh.

Tuy bị anh ôm chặt nhưng cô không hề thấy sợ hãi. Paul thì thầm trên môi cô, “Anh cũng từng ôm em như thế này trong khu vườn đó. Nhưng em lại sợ anh”. Tay anh chậm chậm di chuyển đến eo khiến cô ngừng thở. “Bây giờ em thấy thế nào?”

Cô không biết nên nói gì. Môi sưng phồng vì nụ hôn của anh và cô muốn nữa. “Em chỉ sợ cách anh khiến em cảm thấy thôi”, cô thừa nhận. Mỗi khi ở trong vòng tay ấm áp của anh, cô lại quên mất bản thân. Cô đang chiến đấu chống lại sự ám ảnh đen tối của quá khứ, buộc mình phải đứng im tại chỗ.

Paul xâm chiếm môi cô lần nữa, rồi di chuyển xuống quai hàm và cổ cô. Từng luồng run rẩy vụn xoắn, xuyên qua người và cô giật mình vì cảm giác ngực cô bị bó chặt bên dưới lớp váy.

“Em là cô gái đáng yêu nhất anh từng gặp”, anh thở nhẹ. “Anh muốn chỉ cho em thấy anh đang nói gì, trong xe ngựa. Nhưng chỉ khi em sẵn sàng.”

Suy nghĩ gào thét trong đầu, và lời từ chối nghẹn trong cổ họng. Cô biết anh đang đòi hỏi cái gì, bản năng gầm lên câu trả lời không.

Nhưng ... như thế chẳng phải là hèn nhát sao? Anh muốn chạm vào cô, như người yêu. Để xua đi ký ức tồi tệ của cô, thay vào đó là những điều tốt đẹp hơn. Tự bản thân cô không sợ bị hổ thẹn, không chỉ bởi chẳng ai nhìn thấy họ ... mà còn vì cô cũng không định sống cùng bất kì người đàn ông nào khác. Sẽ chẳng ai hiểu cô rõ như anh.

Trong vài tuần hay vài tháng trước, anh đã đau đớn khi hiểu ra chuyện. Đáng lẽ hầu hết phụ nữ đều đã đính hôn ở tuổi này. Nhưng anh không xa lánh cô.

“Nếu em yêu cầu dừng lại, anh sẽ dừng chứ?”, cô hỏi nhỏ.

Anh gật đầu. “Bất cứ lúc nào, cô bé.”

Cô nhón chân hôn anh và kéo tay anh xuống eo mình. Việc cọ xát vào hông làm bộ phận đàn ông của anh cứng ngắc và cô buộc mình phải đứng im. Sự kích động của anh đủ khiến cô sợ hãi. Và cô thì thầm, “Dừng lại”, anh lập tức tách ra, lùi lại một bước không chút do dự.

Cô rùng mình, hít thật sâu, anh nhìn cô chăm chú. “Anh không thể thay đổi cách em khiến anh thêm muốn em. Nhưng anh sẽ dừng bất kì khi nào em yêu cầu.”

Cô tin tưởng anh. Trong mắt anh, sự thèm khát hiện lên rõ ràng. Anh khao khát cô nhiều hơn, nhưng anh cũng tự kiểm soát bản thân.

Từ lâu, cô luôn bị giày vò bởi cơn ác mộng bị giam giữ và hãm hiếp. Dẫu là hoàn toàn không đúng đắn, nhưng cô vẫn muốn trao cho anh thứ gì đó của bản thân. Cho dù đó là một đụn chạm bị cấm đoán.

“Hôn em lần nữa đi”, cô dịu dàng nói. Anh hôn cô mà vẫn giữ khoảng cách giữa hai người. Có vẻ như anh cho rằng cô quá nhút nhát để tiếp tục. Cô vòng tay ôm eo, kéo anh lại gần. Anh rời khỏi môi cô, và cô cảm nhận phần căng cứng của anh ép nhẹ vào người mình.

Anh vẫn đứng im lìm tại chỗ, chờ đợi phản ứng của cô. Tuy vẫn còn sợ hãi, nhưng cô còn giật mình hơn bởi sự bùng nổ ấm áp đột ngột giữa hai chân mình. Tâm trí cô cứ nhắc nhở bởi sợ hãi ... nhưng cơ thể cô chào đón anh.

Nó rất dễ chịu theo cách cô chưa bao giờ mong đợi.

Môi anh di chuyển đến tai khiến cô rùng mình, áp sát vào anh.

“Cẩn thận cô bé”, anh cảnh cáo. “Em đang thách thức sự kiềm chế của anh đấy.”

“Nhưng anh sẽ dừng lại khi em đề nghị mà.”

“Ừ.” Anh nghiêng đầu, nhưng cô cảm giác với tất cả quyền tự do cô cho phép, anh càng ghì chặt hơn.

“Ở đây có ấm không?”, cô hỏi, đổ mặt bởi không gian chật chội quanh hai người. Liếc về phía sàn nhảy, cô nhận ra chẳng ai quan tâm đến họ. Ngay cả Nell, người đi kèm cô cũng thế.

“Có”. Tay anh trượt từ vai xuống sống lưng cô. “Và ngày càng nóng hơn.”

Môi anh lướt từ trên miệng cô, hơi thở ấm áp của anh thôi thúc cô vòng tay ôm anh. Phần cơ thể bên dưới lớp áo ngực của cô cong lên áp sát vào anh.

“Em nên xấu hổ về bản thân”, cô thì thầm. “Một quý cô không nên làm thế này.”

“Chúng ta không phải là người xa lạ, Juliette. Rồi một ngày, anh hy vọng em chấp nhận anh là chú rể của em. Khi em đã sẵn sàng”

Đây là lý do tại sao cô phải kiềm chế tính tò mò của mình. Bằng trực giác, cô biết cô sẽ không bao giờ cho phép bất kì người đàn ông nào chạm vào mình theo cách này. Với Paul, cô thấy yên tâm và cảm nhận được sự tôn trọng mà anh dành mình. Một phần trong cô tự hỏi liệu có thể khiến cơn ác mộng của quá khứ ngủ yên bằng cách đối đầu với nỗi sợ hãi. Đó chính là điều cô muốn tối nay. Tìm hiểu xem nó sẽ ra sao nếu đánh cắp vài nụ hôn từ người mình yêu.

Khi cô lại hôn anh, lần này lưỡi anh trượt vào trong miệng cô. Khao khát tràn ngập bên trong, cô nghiêng người, chấp nhận anh mỗi khi lưỡi anh đẩy vào và rút ra.

Cô siết chặt bộ ngực đang nhức nhối của mình áp sát vào anh hơn. Cô muốn nhiều hơn thế, bắt chấp hàng nghìn tiếng kêu gào dừng lại.

Cô đang giẫy vò người đàn ông thêm muốn mình khi đưa cả hai đến bờ vực nguy hiểm. Paul chưa bao giờ giấu giếm điều đó.

“Juliette”, anh thở hổn hển, anh kéo hông cô sát vào người, ôm chặt cô. “Chúng ta chỉ trì hoãn được vài phút nữa thôi.”

Anh đang cho cô cơ hội dừng lại, tránh xa chuyện này. Tuy nhiên, cô lại muốn anh hướng dẫn cô, muốn biết nhiều hơn về điều sẽ xảy ra giữa người đàn ông và người đàn bà.

“Một chút nữa thôi”, cô nói.

Thèm muốn che kín đôi mắt, và môi anh cuồng nhiệt hơn với ham muốn không nói ra. “Từ từ thôi.” Anh đỡ cô ngồi lên chân mình, hai tay chuyển đến bờ mông cô, kéo mình đến gần cô hơn.

“Nếu có thể, anh muốn đưa em tới đâu đó chỉ có hai chúng ta.” Đùi anh đang đỡ lấy cô và cô cảm nhận được phần cứng rắn của anh ở giữa hai chân mình. Anh giữ cô ngồi vững ở đó và sự tiếp xúc này khiến cô xấu hổ. Không chỉ bởi sự đụng chạm của anh, mà còn vì cách cô hưởng ứng anh.

“Anh muốn cởi hết quần áo của em, mở từng cái khuy một.” Tay anh trượt xuống lưng váy cô, chạm vào từng nút áo, nhưng không mở chúng. “Và rồi cởi dây ở đây.” Anh ấn nhẹ lên dây áo nịt ngực của cô, trượt tay xuống các dây buộc. “Anh sẽ đặt em nằm trên một chiếc giường mềm mại và thưởng thức làn da ngọt ngào của em.”

Lời nói của anh là một cái vuốt ve đen tối, chậm chậm, anh áp vào cô. Áp lực phần căng cứng giữa hai chân anh chạm vào da thịt nhạy cảm của cô dần tăng dần. Anh không ép buộc, nhưng giữa hai chân cô cảm thấy đau nhói.

“Anh sẽ tôn thờ cơ thể em”, anh thở ra, di chuyển môi đến làn da trần nơi cổ cô. “Anh sẽ dành hàng giờ để khám phá điểm nhạy cảm của em. Tìm kiếm điều gì khiến em hài lòng.”

Chúa trên cao, lời nói của anh là sự quyến rũ ngọt ngào, lời cuốn cô đi theo. Cô bị khóa chặt trong lời nói của anh, không thể làm gì ngoài tưởng tượng hình ảnh anh vẽ ra.

“Anh sẽ hôn lên bầu ngực em và liếm mút đến khi em ướt át.” Để nhấn mạnh lời nói, anh đẩy nhẹ lên cô. “Anh sẽ khiến em run rẩy, Juliette ạ.”

“Em đã run rẩy rồi”, cô khan giọng đáp lại. Toàn thân cô đỏ bừng và run rẩy, muốn anh làm tất cả những gì anh vừa nói. Nhưng cô biết không thể để nó đi xa như anh muốn. Cô không thể để anh tiến vào cơ thể cô, đòi hỏi cô như một người chồng. Không thể, ngay cả khi cô bí mật kết hôn với anh.

Họ cần phải dừng lại, vì chuyện này đã diễn ra quá lâu. Họ sẽ bị bắt gặp và cô không nghi ngờ là sẽ có người nhìn thấy.

Ngay bên cạnh chợt vang lên tiếng phụ nữ rên rỉ, liếc sang cô thấy một cặp đôi khác trong bóng tối của góc tường đối diện. Người phụ nữ bị người đàn ông ôm chặt và cô ta đang di chuyển lên xuống. Từ nhịp điệu và tiếng thở dốc, Juliette có thể biết họ đang làm gì. Với Paul đang áp chặt vào người, cô càng bị kích thích mạnh mẽ, bắt chấp bản thân.

“Họ đang quần lấy nhau”, anh phản đối. “Không nhìn thấy chúng ta đâu.”

“Ồ đây?”, cô thì thầm. “Họ không thực sự...”

“Không. Nhưng chỉ vài phút nữa, anh ta sẽ đưa cô ấy đi.” Giọng Paul không tự nhiên, trong khi cô đang ngồi trên đùi, tay anh chuyển đến mắt cá chân cô. Gần như ngay sau khi anh đoán, người đàn ông mang người phụ nữ đi xuyên qua cánh cửa phía sau tầng hầm rồi biến mất.

Paul lướt tay lên phần bắp chân cô và nhìn cô chăm chú. “Em muốn anh vuốt ve em nữa? Hay anh nên dừng lại?”

Dừng lại, tâm trí cô cầu xin. Nhưng cô không thể thốt lên. Cô thực sự muốn nhiều hơn nữa.

“Em không biết mình muốn gì”, cô thừa nhận.

Bằng một tay, anh di chuyển lên cao hơn, tới đầu gối cô. Vì tay anh ở dưới lớp váy nên không ai phát hiện anh đang làm gì, tiếng rên rỉ nằm trong họng cô. Anh lần theo lớp tất đến khi chạm vào vùng da trần phía trên.

Và rồi anh dừng lại. Đôi mắt anh sáng rực, bừng cháy vì thèm muốn cô. “Bây giờ anh sẽ dừng lại, Juliette. Nhưng anh muốn em tưởng tượng bàn tay trên da thịt trần trụi của em. Em đã ẩm ướt rồi phải không?”

Cô không dám mở miệng đáp lại, chỉ gật đầu. Cô thở dốc, đầu gối run run.

“Anh có thể cảm nhận sự mềm mại của em ở đầu ngón tay. Và anh muốn trượt một ngón vào trong em.”

Cơn rung mình vì ham muốn xuyên thấu khắp người cô, móng tay cô đâm sâu vào vai anh. Tuy anh không làm thế, nhưng bàn tay anh đặt gần chỗ đó càng khiến trí tưởng tượng của cô thêm hoang dã.

“Anh muốn chạm vào em thật thân mật, tẩm ngón tay anh trong sự ẩm ướt của em. Cho đến khi khiến em bùng nổ.”

Tay anh siết chặt trên đùi làm cô nín thở. Cô đang đấu tranh với bản thân, các luồng cảm xúc không thể gọi tên đang ồ ạt trào lên.

“Paul”, cô nài nỉ, thậm chí còn không biết mình muốn gì. Dường như anh hiểu, bằng một động tác mau lẹ, anh rút tay từ dưới váy cô và hôn cô thật sâu. Lưỡi anh quần lấy lưỡi cô, áp lực ở phần căng cứng của anh giữa hai chân cô ngày càng nóng hơn. Cô vận vẹo ở đó, không nhận thức được chuyện gì ...

“Thả lỏng nào, Juliette”, anh ra lệnh, đồng thời hất ngược về phía cô. Sự giải thoát chợt lóe lên, mạnh mẽ bắt lấy cô, tiếng rên rỉ không kìm được bật ra khỏi miệng cô. Anh chộp lấy nó bằng nụ hôn khác, cô rung mình dữ dội khi luồng nhiệt nóng bỏng và từng đợt run rẩy tăng cao tàn phá cơ thể cô. Đột nhiên cô vỡ vụn, quên hết mọi thứ.

Paul tỏ ra cực kỳ hài lòng. Áp nhẹ môi lên thái dương cô, anh thì thầm, “Bây giờ anh đưa em về nhà. Và em sẽ mơ về chúng ta”.

* * *

“Dừng bắn!”

Tiếng la hét của chồng bà vang lên trong đêm khiến Beatrice tỉnh giấc, lao ra khỏi giường. Bà mở cửa phòng Henry, thấy ông đang giãy giụa trong chăn như đang chống lại kẻ thù vô hình.

“Henry, sự ...t”, bà đổ dành, đi tới cạnh ông. “Ồn rồi. Không có ai ở đây hết.”

Đôi mắt màu xanh lá cây mở to, nhưng trong chốc lát, dường như ông không nhận ra mình đã rời khỏi chiến trường. Bà vận to ngọn đèn dầu, ánh sáng hiền hòa chiếu lên gương mặt hốc hác của ông. “Xin lỗi đã làm em tỉnh giấc, Beatrice.” Giọng ông bối rối dù đây không phải lần đầu tiên ông gặp ác mộng. Bà tiếp tục không ngủ chung với ông, tin rằng như thế là tốt cho ông.

Sự thực là bà đã ngủ một mình quá lâu rồi, ý nghĩ có người đàn ông cùng chung giường với bà thực sự là rất... kỳ lạ. Lúc mới kết hôn, họ luôn ngủ cùng nhau. Henry thường tỉnh giấc vào sáng sớm, đánh thức bà với mong muốn làm tình.

Nhưng ba năm qua, bà luôn ngủ một mình. Bà không thể nhớ lần cuối cùng Henry chạm vào bà là khi nào. Và mặc dù có lẽ ông mong chờ sẽ được chung chăn gối với bà, nhưng bà hầu như không nhận ra người đàn ông đang ngồi trước mặt.

Mái tóc cắt ngắn đã ngả sang màu xám, đôi mắt ông tìm kiếm bà. Chòm râu lởm chởm trên má, ông với tay nắm tay bà.

“Em có thể ... ở lại một lát không?”, ông hỏi. Tựa lưng vào gối, ông vỗ vỗ khoảng trống bên cạnh. Bà chợt nhận ra mình chỉ mặc mỗi chiếc váy ngủ mỏng manh, thân hình bà đã trở nên xấu xí. Những đường cong thon thả bà từng có giờ đã biến mất.

“Nếu ở lại em sẽ chỉ quấy rầy giấc ngủ của anh thôi”, bà trả lời, sợ hãi bởi chuyện này sẽ xảy ra nếu bà dám nằm xuống cạnh ông.

“Bây giờ em không muốn ở cạnh anh nữa, đúng không?”

“Không, hoàn toàn không phải vậy”, bà nói dối. “Chỉ là anh ngủ một mình sẽ tốt hơn.” Ở cạnh ông lúc này khiến tim bà run rẩy, ông không còn là viên sĩ quan nhút nhát, vụng về bà đã cưới khi còn là thiếu nữ. Người đàn ông đó hiểu rõ và chung chăn gối với bà gần hai mươi năm trước khi tham gia chiến tranh. Nhưng bây giờ ông trở nên xa lạ với bà. Những nếp nhăn mới xuất hiện ở đuôi mắt ông, khắc sâu như đánh dấu sự căng thẳng bởi chứng kiến quá nhiều chuyện kinh hoàng. Nếu ngủ cùng ông thì giống như bà đã phớt lờ những năm tháng xa cách và cảm giác bị ông bỏ rơi. Bà không thể giả vờ như nó chưa từng xảy ra, quay lại với vị trí người vợ thủy chung, đảm thắm được. Họ đã không còn hiểu nhau nữa.

“Anh đã ngủ một mình rất nhiều đêm trong cuộc chiến”, ông nói. “Đủ cho cả cuộc đời.” Ông chậm chậm thở ra. “Nhưng nếu em không muốn ở gần anh...”

Cảm giác tội lỗi làm bà thấy áy náy vì ông chỉ đề nghị bà nằm bên cạnh. Không đòi hỏi gì khác. Beatrice tắt đèn, quay lại giường. Bà nằm xuống mép giường bên trái nhưng vẫn chưa chui vào trong chăn. Bên cạnh mình, bà có thể nghe thấy hơi thở đều đặn của ông. Nhưng hơn thế là hơi ấm của ông đang tỏa ra khắp chăn nệm.

Hoài niệm về năm tháng họ từng là người yêu đột ngột vang lên trong bà. Hiện tại, bà đã trở thành người phụ nữ hơn bốn mươi tuổi già nua. Gần như không xứng đáng với sự chú ý của người chồng.

“Tay anh thế nào rồi?”, bà hỏi, cố phớt lờ việc ngủ chung này. Ông đã tháo băng vài tuần trước, nhưng bà chưa bao giờ xem cánh tay ông đã lành hẳn chưa.

“Sắp khỏi rồi.” Ông nằm ngửa trên gối, nhìn chăm chú lên trần nhà. “Anh mong có thể giúp xây dựng lại ngôi nhà, trước khi mọi người kịp hoàn thành. ”

“Còn quân đội thì sao?”, bà mạo hiểm. “Anh sẽ quay lại à?”

Anh sẽ lại bỏ rơi em, mặc em tự lo cho bản thân ư? Con gái chúng ta sẽ không có bố lần nữa sao?

Một sự im lặng nặng nề trước khi ông trả lời, “Không. Tướng quân không nghĩ rằng anh nên ở lại quân đội sau khi thừa kế tước hiệu từ anh trai. Họ tin là anh phù hợp với việc xử lý các bất động sản và vấn đề riêng của bản thân hơn”. Ông quay đầu sang phía bà. “Họ nghĩ anh đã quá già rồi.”

“Có lẽ hai chúng ta đều thế”, bà thì thầm.

Ông nắm tay bà, đan các ngón tay vào nhau. “Con gái chúng ta đã lớn. Chúng ta sẽ sớm có cháu ngoại.”

“Phải, chúng ta sẽ có.” Bà quay lại đối diện với ông. “Em rất mừng cho Victoria, nhưng vẫn lo lắng về Margaret và Juliette. Margaret ngày càng lớn tuổi, mọi người cho là nó quá lứa ở tuổi hai mươi mốt. ”

“Chúng sẽ lấy được chồng, anh chắc chắn thế. Nhưng anh cam đoan sẽ không phải là bá tước Strathland. ”

Bà rất biết ơn về điều đó. “Em vẫn cho là ông ta phải chịu trách nhiệm về đám cháy và vụ bắt cóc Victoria. Cho dù ông ta tuyên bố thế nào...” Bà lắc đầu, thầm mong gã đàn ông đó biến mất khỏi cuộc sống của họ. Tuy ông ta tuyên bố không liên quan đến cả hai vụ tai nạn, bà chưa bao giờ tin gã bá tước đó vô tội. “Em mong bá tước Strathland tránh xa chúng ta”, Beatrice kết luận.

“Chắc chắn. Nếu anh tìm thấy bất kì bằng chứng nào cho thấy ông ta làm tổn thương đến Victoria hay dính líu đến đám cháy, ông ta sẽ phải trả giá.” Chồng bà siết chặt tay bà như một lời hứa âm thầm.

“Em cầu nguyện là anh đúng.”

9. Chương 9

“Juliette, dì phải nói chuyện riêng tư với cháu”, Charlotte nói.

Juliette đặt bút xuống sau khi nguệch ngoạc các con số cuối cùng. Aphrodite’s Unmentionables đã thu được lợi nhuận lớn, cô rất hài lòng với công việc kinh doanh. Em gái Amelia của cô đang ngồi đối diện, nghiên cứu một tập thiết kế gợi cảm mà Victoria đề nghị trong lá thư vừa rồi. Lúc người dì bước đến gần hơn, Amelia vội vàng giấu các bản vẽ đi.

“Mọi chuyện ổn chứ gì?”, cô bé hỏi.

Charlotte gật đầu. “Không liên quan tới cháu, dì cần nói chuyện với chị cháu. Đến phòng khách của dì nhé Juliette, nếu cháu vui lòng.” Không giải thích thêm, dì cô rút lui khỏi phòng.

“Chị nghĩ là dì ấy muốn gì?”, Amelia thì thầm. “Về bác sĩ Fraser à?”

“Chị không biết.” Má cô hồng rực khi nhắc đến Paul. Những cái vuốt ve bị ngăn cấm họ dành cho nhau ở buổi khiêu vũ đã ám ảnh cô cả đêm. Cô chưa từng nghĩ đôi tay người đàn ông lại có thể mang đến niềm vui hay sự thỏa mãn như thế.

“Chà, thế thì chuyện gì nhỉ?”, Amelia băn khoăn. Với cái nhìn hoảng hốt, cô bé thì thầm. “Không phải về Aphrodite’s Unmentionables chứ?”

“Chị nghi ngờ điều đó.” Nỗi lo sợ lớn nhất của cô là liên quan đến Malthew. Nếu chỉ liên quan đến Paul thì dì Charlotte hẳn đã nói thẳng trước mặt Amelia.

Tuy cố bình tĩnh, nhưng cô không thể ngăn được nỗi lo lắng. Cô đứng lên và tự làm mình mạnh mẽ dù chuyện gì xảy ra. “Chị sẽ sớm trở lại.”

“Và nói cho em biết mọi chuyện nhé”, Amelia nói, ánh mắt nhấp nháy.

Juliette không hứa hẹn, nhưng cô đi qua phòng trẻ trước, nhằm đảm bảo con trai mình vẫn ổn. Khi tới phòng cậu bé, cô nghe thấy tiếng cười không thể nhầm lẫn của Matthew với cô bảo mẫu. Cô dừng lại một lát, say sưa ngắm nhìn mái tóc màu nâu nhạt cùng cặp má bầu bĩnh của cậu. Cậu bé đang bám vào cạnh của chiếc bàn thấp, cố chấp chừng từng bước nhỏ ngang qua căn phòng.

Juliette không thể nhịn cười, thậm ước cô có thể dành vài phút đu đưa cậu trong tay. Cô cho là không có gì phải lo lắng nữa. Nhưng lúc bước vào phòng khách, cô giật mình nhận ra dương cô cũng đang ở đó.

Bá tước Arnsbury đưa ra một mảnh giấy. “Ta nhận được thư của bác sĩ Paul Fraser, đề nghị một chuyến thăm viếng. Ta hiểu cậu ta đã dành nhiều thời gian cho cháu và nghi ngờ cậu ta muốn cầu hôn cháu.”

Anh ấy đã cầu hôn rồi, Juliette thầm nghĩ, nhưng vẫn không lên tiếng.

“Cháu chưa quyết định”, cô thành thật nói. “Và nếu anh ấy đề nghị gặp dương thì cũng có thể là chuyện khác.”

“Ta không đồng tình chuyện này”, Bá tước Arnsbury thở dài, không bận tâm phản ứng của cô. “Cả cháu và ta đều biết cha mẹ cháu hy vọng một cuộc hôn nhân tốt hơn.”

Cô không ngạc nhiên về sự khước từ của dương vì ông đánh giá mọi người qua địa vị của họ. “Cháu chẳng hề phù hợp với một đám tốt hơn. Nếu kết hôn, cháu sẽ tự lựa chọn người đàn ông của mình, cho dù anh ấy có tước hiệu hay không đi chăng nữa.”

“Cha mẹ cháu sẽ không cho phép.”

“Điều đó không quan trọng nếu cháu tổ chức đám cưới ở Scotland”, cô nhắc nhở họ. Hai vai cứng nhắc, cô nhìn họ chằm chằm. “Cháu được quyền lựa chọn. Và việc cháu lấy một hoàng tử hay một người bán rong cũng không liên quan đến dượng.” Mắt cô rơm rớm nước, nhưng cô không khóc. “Cháu đã phải trả giá, và sẽ không hy sinh trong năm mồ hôn nhân chỉ để làm hài lòng gia đình.”

Charlotte liếc nhìn chồng bà. “Cho dù là thế... thì thực sự không thích việc cậu ta nói dối rằng sẽ thừa kế một vị tử tước người Scotland. Dĩ nhiên công khai chuyện đó là vì lợi ích của cháu,” bà nói thêm, “mặc dù dĩ nhiên kết thúc nó sớm hơn.”

“Nếu em không làm thì anh sẽ làm”, Bá tước Arnsburry kiên quyết. Môi ông mím chặt thành một đường mỏng. “Juliette, chúng ta coi cháu như con gái của mình.”

“Cháu rất cảm kích sự quan tâm của dì và dượng”, cô chậm rãi lên tiếng. “Nhưng dì dượng nên biết... Paul là người duy nhất cháu muốn lấy.” Anh đã chứng minh cô có thể tin tưởng anh, ngay cả khi đối mặt với ham muốn.

“Ta không chấp nhận cậu ta”, dượng cô đáp. “Cháu có thể lấy được người chồng tốt hơn nhiều so với một bác sĩ bình thường.”

“Bác sĩ Fraser còn hơn thế”, cô phản đối. “Anh ấy là người đàn ông tốt và luôn yêu thương cháu kể từ hồi cháu còn nhỏ. Nếu quyết định cưới Fraser, cháu lấy làm tự hào được trở thành vợ của anh ấy.” Bất chấp không được dạy dỗ chu đáo, Paul luôn đấu tranh để thay đổi cuộc sống. Cô rất kính trọng tinh thần tự giác học hỏi của anh.

“Chẳng có quý ông mang tước hiệu nào ở London chấp nhận được cháu nếu biết sự thật”, cô tiếp tục. “Hai người đều biết lý do. Thằng bé còn đang chập chững tập đi trong phòng.”

Bá tước Arnsburry có cái nhìn khoan dung với tội lỗi đó. “Không cần phải hủy hoại cả phần đời còn lại của cháu như thế, Juliette.” Ông cọ cọ chòm râu, thở dài. “Món quà cháu tặng cho ta và Charlotte là vô giá. Làm sao ta có thể để cháu lấy một kẻ nghèo nàn khi mà cháu xứng đáng với người tốt đẹp hơn vậy nhiều chứ.”

“Như cháu đã nói, cháu sẽ không đồng ý lấy bất kỳ ai. Cháu vẫn có thể không kết hôn.” Cô giữ nguyên lập trường, dù vậy trong thâm tâm cô tự hỏi tại sao ký ức đêm qua lại rõ ràng đến thế. Hai má cô nóng bừng với ý nghĩ đó.

Dì cô lại liếc nhìn chồng. “Còn chuyện khác nữa, Juliette. Không chỉ về bác sĩ Fraser.”

Cô chờ đợi, và từ nét mặt căng thẳng của họ, cô biết đó không phải tin tức tốt lành.

“Dì vừa nhận được thư của Beatrice. Có vẻ như Bá tước Strathland đang ở London. Dĩ nhiên biết ông ta ở đây bao lâu rồi, nhưng dĩ nhiên cháu nên biết.”

Cô cảm thấy như vừa bị một quả đấm vô hình giáng vào bụng mình. Không, ông ta không thể đến đây. London là nơi cô ẩn náu và trốn tránh ông ta. Hai tay cô túm chặt váy, một giọng nói đứt khoát vang lên bên tai. “Dì hãy tìm mọi cách để ông ta tránh xa cháu đi!”

Dì sẽ nhắn tin cho tất cả bạn bè của dì không tiếp đón hay mời ông ta tới vũ hội của họ. Ông ta sẽ không được chào đón.”

Charlotte siết chặt tay cô. “Vào thời điểm như này, dĩ nhiên là cháu đã kết hôn, cháu yêu. Vì dĩ nhiên ông ta sẽ chỉ theo đuổi thứ mà ông ta không thể có.”

Juliette ngồi thẳng trên ghế, biết rõ dĩ nhiên cô nói đúng. “Cha mẹ cháu vẫn định sống ở Scotland à?”

Charlotte gật đầu. “Victoria đã quyết định ở lại đó đến khi đứa trẻ ra đời. Mẹ cháu muốn ở cùng con bé.” Ánh mắt thông cảm lướt qua khuôn mặt dĩ nhiên cô, cho thấy bà cũng đang nhớ đến nỗi đau đón lúc sinh con của Juliette.

Sự im lặng bao trùm khi Juliette cố xác định nên làm gì. Tránh né là hành động đúng đắn nhất cho đến khi Strathland trở về Scotland. Chắc chắn cô có thể xoay sở để biến mất trong thời gian ngắn.

Nhưng trong lúc đó, bác sĩ Fraser cần phải biết chuyện gã bá tước đã đến đây. Nếu cô tham dự bất kì buổi vũ hội nào, cô muốn Paul luôn ở bên cạnh mình.

Vì cô tin anh sẽ bảo vệ mình được an toàn.

* * *

Bốn ngày sau.

Amelia khoác tay Juliette lúc họ dừng lại trước một cửa hàng bánh kẹo. em gái cô nở nụ cười rạng rỡ, nhưng dù cả hai đang đứng đó ngưỡng mộ hàng dãy tủ kính xếp đầy bánh ngọt và trái cây ướp đường, Juliette biết Amelia muốn nói về chuyện khác.

“Em trông thấy bác sĩ Fraser ở buổi tiệc tối qua”, cô mở đầu. “Anh ấy đang tìm chị.”

“Thật à?” Tuy Juliette đồng ý với đề nghị của dì cô là từ chối mọi lời mời đến khi chắc chắn Strathland đang ở đâu, cô vẫn giật mình lúc nhắc đến Paul. “Anh ấy có nhảy với ai không?” Cô lập tức muốn nuốt những lời này lại ngay khi vừa thốt ra. Nó làm cô có vẻ rất chiếm hữu.

“Tất nhiên. Có thể chị quyết định sống độc thân, nhưng anh ấy đã được mời tham dự hầu hết các buổi tiệc trong mùa vũ hội này.” Amelia bắt chước ai đó: “Tại sao chứ Amelia, anh Fraser đẹp trai tuyệt trần. Còn giọng nói của anh ấy nữa! Chỉ có một chút âm điệu Scotland thôi. Tôi có thể nghe anh ấy nói chuyện cả đêm.”

Amelia bắt đầu mô tả quần áo Paul mặc và vài câu chuyện về những quý cô đã khiêu vũ cùng anh. Một ngọn lửa ghen tuông kỳ lạ thiêu đốt con tim Juliette. Tuy biết Paul sẵn sàng dâng hiến mình, nhưng cô cũng không thích ý nghĩ các quý cô khác cứ lao vào anh như thế. Cô chắc chắn họ sẽ cố gắng tranh giành anh nếu chắc chắn anh là người thừa kế của một tử tước.

“Tại sao không ai phát hiện sự thật về bác sĩ Fraser nhỉ,” Juliette bắn khoản thốt lên. “Chắc hẳn đến lúc này phải có người vạch trần anh ấy rồi chứ.”

“Chẳng ai thắc mắc gì hết”, em gái cô đồng tình. “Hoặc anh ấy là kẻ nói dối siêu hạng... hay đó là sự thật? Anh ấy có một người bác ở Edingburgh.” Amelia nhú mày, có vẻ đang xem xét khả năng này.

“Không thể nào. Paul là con trai của một nông dân và mẹ anh ấy chỉ là bà đỡ. Anh ấy không có dòng máu quý tộc chảy trong người.”

“Nhưng em nhớ nghe được vài câu chuyện về cha anh ấy. Theo bà Bridget thì Kenneth Fraser đã không liên lạc với gia đình ông ấy trong nhiều năm. Và họ Fraser thì không phải là phổ biến ở vùng cao nguyên đó – phải là MacKinlochs cơ.”

Juliette mỉm cười. “Em luôn thích nhúng mũi vào chuyện của người khác hả Amelia?”

“Chà, nếu không thì làm sao em biết được những tin tức thú vị chứ? Chẳng ai thèm nói gì với em cả.”

Juliette thích thú lắc đầu. “Không đúng. Nếu Paul thực sự là một tử tước thì mẹ con anh ấy đã chẳng sống trong một ngôi nhà nhỏ rách nát như thế.”

“Trừ khi anh ấy cũng không biết”, Amelia mạo hiểm. “Trước tiên, em muốn tin vào khả năng này hơn. Chị có tưởng tượng được không? Con trai một nông dân nghèo mà ông ấy hóa ra lại là một quý tộc cải trang? Giống như các câu chuyện cổ tích bà Larson đã đọc cho chúng ta.” Em gái cô cười tươi tắn và thở dài theo kiểu diễn kịch.

“Điều này không đúng”, Juliette khẳng định. “Và bác sĩ Fraser tiếp tục trò lừa đảo này càng lâu thì khả năng anh ấy bị ném ra ngoài càng cao.” Cô hy vọng anh sẽ dừng tham gia các buổi vũ hội, nhất là khi cô quyết định ở nhà. Sau khi cô cảnh báo cho anh về sự xuất hiện đầy đe dọa của Strathland thì anh tỏ ý không trốn tránh. Thay vào đó, anh trả lời: Anh sẽ đối mặt với hắn khi hắn tới.

Cô không thích ý tưởng về một cuộc đối đầu công khai giữa hai người đàn ông. Cô đã nài nỉ anh để chuyện đó trôi qua, nhưng cô nghi ngờ khả năng Paul gây thêm nhiều rắc rối hơn.

Hai người tiếp tục rảo bước về phía cửa hàng của bà Benedict, Juliette liếc ra sau để chắc chắn người đầy tớ vẫn đang đi theo họ. Cửa hàng rất đông đúc, nên họ khó có thể vào ngay.

“Có quá nhiều đơn hàng được gửi đến cho Aphrodite’s Unmentionables”, Juliette thì thầm nhận xét. “Chị đã gửi chúng cho Victoria, Sinclair cũng đã mang tới chỗ thợ may. Nhưng nhu cầu quá cao, chúng ta sẽ phải tăng giá tiếp.”

“Hoặc chúng ta có thể thuê thêm người”, Amelia gợi ý. “Có rất nhiều thợ may ở London.”

Ý tưởng này là khả thi nhưng không thực tế, Juliette lắc đầu. “Như thế sẽ có người dễ dàng lần ra nguồn gốc. Và dù em có thích bí mật này hay không, chúng ta cũng cần bảo vệ Victoria.”

“Chị ấy không sáng tạo thêm mẫu nào mới đúng không?” Amelia kiễng chân nhìn vào đám phụ nữ đang đứng trong cửa hàng.

“Không. Chị ấy muốn nghỉ ngơi suốt mùa hè.” Nét mặt cô dịu lại khi nghĩ về đứa trẻ đang lớn dần trong bụng chị gái. Tuy đến tận mùa thu đứa trẻ mới ra đời, nhưng cô cầu nguyện cho hai mẹ con đều bình an. Nỗi sợ hãi phá vỡ tâm trạng khi tưởng tượng đến cơn chuyển dạ của chị gái, nhưng cô cố ép nó xuống.

“Em không hiểu tại sao chị ấy không thể về lúc đang nằm trên giường,” Amelia nói. “Nhưng dù thế, em rất mừng vì khoản lợi nhuận đó. Và em thích được đến cửa hàng bà Benedict vô cùng.” Cô bé hạ giọng thì thầm. “Cảm giác thuyết phục người khác mua hàng của chúng ta thật tuyệt vời!”

Em gái cô có bản năng của người bán hàng ranh ma và bà chủ cửa hiệu rất vui mừng mỗi khi họ tới thăm. Kết quả là Amelia có cả tủ quần áo mới có thể so sánh với một nữ công tước.

“Chúng ta nên quay lại lúc mọi người đã bớt đông hơn”, Juliette đề nghị. Cô đang muốn dẫn em gái đi xa hơn nữa dọc theo đường Bond Street thì nghe thấy một giọng nói quen thuộc vang lên từ phía sau.

“Tiểu thư Andrews!”

Cô và Amelia đồng thời quay lại. Ngay khi nhìn thấy khuôn mặt Bá tước Strathland, dạ dày cô cuộn lên cơn buồn nôn. Cô không nói một lời, cơn giận dữ sôi sục từ sâu trong lòng. Cô hy vọng không bao giờ phải gặp lại hắn ta. Không chỉ bởi điều hắn đã gây ra cho cô, mà còn vì tất cả mối đe dọa với gia đình cô.

Cô siết chặt tay Amelia và tiếp tục giữ im lặng. Trái với ý muốn của cô, em gái cô lên tiếng đáp lại, “Xin chào Bá tước Strathland”.

Bá tước mỉm cười, Juliette lùi một bước gần sát người đầy tớ hơn. “Chúng ta nên đi”, cô thì thầm với em gái. Điều cuối cùng cô muốn làm là dành thời gian trò chuyện với hắn ta.

“Tôi hy vọng cả gia đình cô đều mạnh khỏe”, Bá tước Strathland nói. “Tôi biết là họ đã xây dựng lại nhà cửa ở Ballaloch.”

Dù hoàn toàn không muốn nhưng Juliette vẫn phải tỏ ra là đã nhận ra hắn. “Phải.” Cô không thể tin hắn ta còn có thể trơ tráo nói chuyện với họ sau những gì đã làm.

Cô liếc sang Amelia, ám chỉ cô ấy giữ im lặng. Thật không may, em gái cô hoàn toàn không hiểu thông điệp không lời này. “Ngài đã đi một chặng đường khá xa nhỉ, Bá tước Strathland. Ngài định ở lại London trong bao lâu?”

Gã bá tước nhìn Juliette chăm chăm. “Phụ thuộc vào nhiều thứ. Tôi tới là vì công việc kinh doanh, nhưng cũng có ý định tìm kiếm cô dâu trong lúc đang ở đây.” Ánh mắt hắn ta nấn ná trên người Juliette, còn cô thì trừng mắt nhìn hắn đầy giận dữ.

Không bao giờ. Cô thà chết trước khi phải ở chung một căn phòng với gã đàn ông này. Về thích thú của hắn chỉ khiến cô thêm tức giận. Hắn ta thành thật tin là cô đã từng xem xét lấy hắn làm chồng sao? Tính kiêu ngạo của hắn ta thật không có giới hạn.

“Vậy chúc ngài may mắn”, Amelia nói. “Xin thứ lỗi, chúng tôi thực sự phải đi rồi.”

“Nếu vậy tôi sẽ đề nghị một chuyến thăm viếng các cô sau.” Hắn nhắc mũi, nhẹ cúi chào.

Đừng bận tâm, Juliette muốn đáp trả nhưng rồi lại thôi. Ý hấn ta là gì, tìm kiếm một cô dâu? Sự ghê tởm tràn qua người cô, và không phải hấn không biết rõ điều đó. Tại sao hấn không tìm kiếm sự chú ý của người phụ nữ khác ngoài cô?

Amelia nắm tay và buộc cô bước vào cửa hàng của bà Benedict, bắt chấp đám phụ nữ đông đúc trong đó. Đây tổ của họ vẫn đứng ở bên ngoài.

“Sao em lại nói chuyện với ông ta?”, Juliette trách móc em gái. “Em quên ông ta đã làm gì với Victoria sao? Cả ngọn lửa nữa?” Phổi cô thít chặt vì sợ hãi.

“Đôi khi chị sẽ tìm hiểu được nhiều thông tin hơn nếu giả vờ là một kẻ ngu dốt, ngốc nghếch”, Amelia nghiêm túc nói. “Em muốn biết ý định của ông ta. Và có lẽ chúng ta sẽ không biết tại sao ông ta đến đây trừ phi hỏi han.”

“Chị không quan tâm ý định của ông ta là gì.” Juliette hít thật sâu vài lần để làm dịu cái dạ dày đang nổi loạn của mình. “Chúng ta sẽ không chấp nhận bất kì cuộc thăm viếng nào của gã bá tước đó. Ông ta quá nguy hiểm và không do dự lợi dụng chúng ta.”

“Nhưng sẽ thế nào nếu...”

“Chị biết ông ta thuộc loại người nào, Amelia”, Juliette cắt ngang. “Và hãy tin chị khi chị nói ông ta là kẻ không đáng tin cậy.” Cô xoa xoa tay, cảm giác không khí mùa xuân thật lạnh lẽo như thể nó đã xoáy sâu vào bên dưới da mình.

Thứ làm cô sợ hãi nhất chính là ánh nhìn am hiểu trong mắt hấn. Dù không bao giờ hiểu tại sao hấn lại muốn cô, nhưng hấn thích thú bởi sự khó chịu của cô. Vì hấn biết quá nhiều bí mật của cô và điều đó cho hấn một lợi thế đe dọa ngầm. Cha mẹ cô không biết nổi nhục nhã mà cô phải chịu đựng và nếu gã bá tước tiết lộ chuyện hấn đã làm, họ có thể sẽ ép buộc cô vào một cuộc hôn nhân mà cô không muốn – cho dù không phải là với Bá tước Strathland.

Cô không nghi ngờ gã bá tước sẽ thích thú với lợi thế đó, biết rõ hấn có phương thức kiểm soát để bắt cô làm theo ý mình. Những câu chuyện hấn thêu dệt về cô chẳng quan trọng vì cô không quan tâm đến danh tiếng của bản thân. Nhưng cô phải bảo vệ chị em mình. Lời đồn đại về cô sẽ ảnh hưởng đến họ.

Tệ hơn nữa, nếu cô tiếp tục lẩn tránh, những người khác sẽ tin tưởng câu chuyện của hấn.

Em gái cô nắm tay cô. “Sẽ ổn thôi, Juliette. Chẳng có lý do gì phải sợ hãi ông ta.”

Ồ, nhưng có đấy. Cô đưa tay ra nắm và siết chặt tay Amelia như để trấn an cô ấy. Cô không chỉ cần bảo vệ chị em mình.

Mà còn phải bảo vệ con trai cô nữa.

* * *

Kể từ khi biết Strathland ở London, Paul càng canh chừng Juliette chặt chẽ hơn. Hôm nay, anh phải vận dụng tất cả ý chí để kiềm chế không bước ra và lập tức giết chết Strathland. Ngay lúc nhìn thấy gã bá tước tiếp cận hai quý cô, anh đã ẩn mình gần đó trong suốt cuộc trò chuyện.

Tuy sau đó Juliette và Amelia trốn thoát vào cửa hàng của người thợ may, Paul vẫn đợi đến khi chắc chắn Strathland đã bỏ đi. Lúc đứng bên ngoài, anh nhận được nhiều ánh mắt kỳ dị hơn mong muốn, nhưng anh không rời đi đến khi hai chị em họ trở về an toàn.

Juliette nhợt nhạt bước ra từ cửa hàng cùng Amelia. Từ khuôn mặt xanh xao của cô, anh càng khẳng định hơn nghi ngờ của mình. Anh có lý do riêng để trả thù Strathland nhưng phản ứng của Juliette còn hơn cả hoảng sợ.

Một cơn thịnh nộ đen tối mơ hồ chảy qua người anh. Dù Cain không tiết lộ về kẻ đã cưỡng hiếp Juliette, nhưng hoàn toàn có khả năng Strathland phải chịu trách nhiệm. Và nếu đúng là hấn ta, thì cái chết vẫn còn là quá tốt với hấn.

Paul tiến lên. “Em ổn chứ, cô bé?”, anh hỏi Juliette.

Cô cố gạt đầu, nhưng anh không hề tin chút nào. Quay sang người đầy tớ, anh ra lệnh, “Thuê một chiếc xe ngựa cho chúng tôi”. Anh sẽ không để họ về nhà mà không có sự bảo vệ của anh.

Người đầy tớ vâng lời, Paul đứng bên cạnh Juliette và trấn an cô. “Em sẽ ổn thôi, bác sĩ Fraser”, Juliette nói. “Anh không cần vướng vào rắc rối như vậy.”

“Chẳng có gì rắc rối cả”, anh kiên quyết. “Và anh sẽ cảm thấy dễ chịu hơn nếu hộ tống bọn em trở về.”

“Em nghĩ đây là một ý tưởng tuyệt vời”, em gái cô đồng tình, ném cho anh cái nhìn hiểu biết.

Paul nhận ra anh cực kỳ yêu quý Amelia Andrews. Nếu không kể những cái khác, cô là người mai mối rất mát tay. Anh hướng ánh mắt dò hỏi tới Juliette, cuối cùng cô gạt đầu. “Rất tốt!”

“Được. Vậy quyết định thế đi!” Khi chiếc xe tới, Paul giúp hai quý cô vào trong xe, anh ngồi cạnh người đánh xe, còn người đầy tớ thì đi bộ. Trong khi đi đường, anh liên tục tìm kiếm bóng dáng của Strathland. Anh không biết làm cách nào gã đàn ông đó lại tìm được Juliette, có lẽ hắn đã ra lệnh một người đầy tớ theo dõi ngôi nhà. Không thể là một trùng hợp ngẫu nhiên khi hắn ta xuất hiện ngay lúc chị em họ đi ra ngoài mua sắm.

Tâm trí anh quặn thắt vì lo lắng. Nếu Strathland đã nỗ lực tìm kiếm Juliette như vậy, chắc hẳn là có lý do. Anh không muốn nghĩ tới lý do đó là gì.

Quãng đường về nhà thật ngắn ngủi, sau khi trả tiền cho người đánh xe, Paul giúp đỡ các quý cô bước xuống. Juliette để em gái vào nhà trước, còn cô vẫn đứng bên ngoài. “Cảm ơn anh vì đã đưa bọn em về.”

Anh cố kiềm chế không nắm tay cô ở nơi công cộng dù rất muốn. “Em sẽ tham dự vũ hội của phu nhân Rumford chứ?”

Juliette ngập ngừng, “Em định ở nhà, để tránh gã bá tước.”

“Tại sao phải làm thế?”, Paul hỏi, quan sát nét mặt cô kỹ hơn.

Juliette cụp mắt xuống, thú nhận, “Ông ta luôn làm em cảm thấy không thoải mái. Và với vụ cháy nhà cùng bất cóc Victoria... Em không muốn dính líu gì tới Bá tước Strathland”.

Câu trả lời rất hợp lý, nhưng anh sẫm soi cô, băn khoăn liệu còn lý do gì cô chưa đề cập đến.

“Còn anh thì sao?”, anh thì thầm, bước lại gần cô. “Có phải em cũng cảm thấy không muốn dính dáng đến anh sau chuyện xảy ra tối hôm nọ không?”

Mặt cô đỏ bừng. “E... Em không biết, bác sĩ Fraser.”

Buổi tối họ cùng nhau tham dự buổi họp mặt vẫn bình chấy trong ký ức của anh. Anh muốn cô nhiều hơn, nhưng anh cảm giác có một bức tường đá vô hình nhốt chặt cảm xúc của cô. Chết tiệt, anh đang dần mất kiên nhẫn. Anh muốn cưới cô, muốn được nằm cạnh cô mỗi đêm và ôm cô thật chặt. Nhưng nếu lúc này anh đẩy cô ra, rất có thể cô sẽ rút lui lần nữa.

“Anh hy vọng được gặp em ở vũ hội của Phu nhân Rumford”, anh nói thay cho lời tạm biệt, cúi chào lúc bước đi. Anh định thuê một chiếc xe ngựa nhưng rồi lại đi bộ. Anh cẩn thận tính đầu óc và quyết định sẽ làm gì với Bá tước Strathland.

Có một lý do rất rõ ràng khiến gã bá tước phải tới London. Những người mua len đã giảm lượng hàng mua, và Strathland muốn biết tại sao. Không nghi ngờ là hắn ta sẽ cố gắng thống trị họ ục đích riêng của hắn ta và thuyết phục họ xem xét lại. Giữa những nỗ lực của Paul và tầm ảnh hưởng của công tước xứ Worthingstone, gã bá tước sẽ không thể làm gì nhiều được.

Vậy, chỉ còn câu hỏi về Juliette và tại sao Strathland lại khiến cô cảm thấy khó chịu. Từ ánh mắt quan tâm không che giấu của gã đàn ông đó cho thấy hắn cô ý định theo đuổi cô. Paul sẽ không đứng một bên và để mặc chuyện đó xảy ra. Juliette đã chịu đựng quá đủ và không cần phải đối mặt với kẻ như gã bá tước.

Sự thiếu kiên nhẫn của anh đang bị kéo căng đến cực hạn cùng với nhu cầu bảo vệ cô. Nếu có thể thuyết phục Juliette bỏ trốn cùng anh, cả hai sẽ trở về Scotland và bắt đầu lại. Một ngày nào đó, Juliette sẽ được cuộc sống quen thuộc, khi anh được thừa kế tước hiệu và tài sản của người bác.

Nhưng chuyện đó sẽ không sớm xảy ra. Mặc dù Donald đã cung cấp cho anh cả tủ quần áo dành cho tử tước cùng tiền chi tiêu, Paul vẫn chưa chạm vào bất kỳ tài sản nào. Có vẻ không đúng khi nhận tiền từ gia đình đã ruồng bỏ cha anh, chỉ vì Kenneth kết hôn với người phụ nữ ở tầng lớp thấp hơn. Bây giờ anh lại đi theo vết xe đổ của mẹ anh, muốn cưới người con gái ở địa vị cao hơn anh rất nhiều.

Anh chán ghét từng giây phút cuộc sống ở London. Anh không thuộc về thành phố này và cũng chẳng hiểu tại sao Juliette lại muốn ở đây. Không khí bị ô nhiễm bởi khói bụi, khác xa với cao nguyên thân yêu của anh. Anh đau đầu được ngắm nhìn các ngọn núi, những vịnh, hồ thoáng đãng.

Paul dừng lại trước căn hộ nhỏ thuê ở London, anh đã rời khỏi căn nhà của cha mẹ Juliette hai tháng trước. Anh ngáp ngừng ở cửa, tự hỏi mình đang làm gì. Anh bạn Cain đã khuyên anh cư xử như một tử tước tương lai. Anh đã mặc quần áo sang trọng, công bố rộng rãi về quyền thừa kế của mình và tham dự mọi sự kiện mà một bác sĩ không được quyền tham gia.

Mọi người tin anh. Nực cười là chẳng ai buồn xem xét rằng anh mới học cách cư xử này trong vòng năm năm trước. Từng khoảnh khắc mỗi ngày, mạng lưới quan hệ càng thắt chặt, khiến anh tự hỏi hiện giờ anh là ai – một bác sĩ? Hay một tử tước tương lai? Hay con trai của một nông dân vẫn đang cố gắng xây dựng cuộc sống khác?

Và vì cái gì? Một hình bóng của người con cái anh yêu? Âm thầm bảo vệ cô ấy trong khi chờ cô sẵn sàng mạo hiểm ột cuộc hôn nhân?

Không. Đó không phải là cuộc sống của bất kỳ người đàn ông nào. Mặc dù đã cố kiên nhẫn, lúc này anh cư xử giống hệt một cậu bé ngốc nghếch. Anh đã cho cô thời gian nhiều hơn cần thiết, và anh sẽ trở về Scotland mà có hoặc không có Juliette. Anh muốn câu trả lời ngay bây giờ.

Cho dù đó là câu trả lời không như ý.

Paul mở cửa, bước vào căn phòng tối tăm, lạnh giá. Anh nhóm lửa và cho than đá vào trong lò. Trong khi sưởi ấm đôi tay, một kế hoạch dần hình thành trong đầu anh.

Lúc này đã quá muộn để có một chuyến thăm viếng chính thức với Juliette, nhưng anh vẫn có thể gặp cô. Anh nắm rõ thói quen của cô và biết phòng cô nằm ở đâu trong ngôi nhà của dì cô. Anh sẽ dễ dàng đột nhập vào ngôi nhà... nhất là khi có sự giúp đỡ của cô em gái thích can thiệp vào chuyện người khác.

Đêm nay, anh quyết định sẽ đương đầu với Juliette, xác định xem còn bất kỳ hy vọng nào không hay là mình chỉ đang lãng phí thời gian.

* * *

Trong phòng ngủ của mình, Juliette đang ôm con trai trong tay, thì thầm dịu dàng với Matthew. Cậu đang ngủ với cái miệng chu lên, hơi ấm của cậu tỏa ra làm ấm cả khuỷu tay cô. Cô đã bế cậu bé ra khỏi phòng trẻ, muốn được dành chút thời gian yên tĩnh một mình với cậu.

Cô ngồi xuống ghế, cảm giác bình yên. Cô có thể giả vờ rằng cậu bé lại là con trai của mình trong vài phút, rằng cậu không bị bỏ “Mẹ mẹ mẹ” với người phụ nữ khác. Mái tóc cậu bé thơm hương sữa đặc trưng của trẻ nhỏ, cô tận hưởng sự thoải mái được ôm cậu trong tay.

Tiếng cửa sổ mở ra khiến cô cảnh giác đứng bật dậy.

“Đừng làm rơi đứa trẻ”, giọng Paul Fraser vang lên. “Là anh.”

Là anh ấy? Cô lùi lại, tự hỏi chuyện quái gì khiến anh xoay sở len lên gần ba tầng ngôi nhà của dì cô. “Anh có thể mất mạng vì bị ngã đấy!”

Anh nhấc nốt chân nữa qua bậc cửa, đóng cửa sổ thật chặt, rồi kéo rèm. “Anh không nghĩ thế. Amelia đưa anh vào trong nhà, còn anh chỉ trèo qua từ ban công bên cạnh cửa sổ thôi. Chẳng khó khăn gì cả.”

Cô nên bảo anh rời đi, bởi để anh một mình với cô trong phòng ngủ hoàn toàn không hay ho chút nào. Juliette liếc nhìn ra cửa, băn khoăn nên nói gì.

Paul chỉ khoanh tay. “Kêu lên đi, nếu em muốn. Họ sẽ chỉ cho là anh đã làm tổn hại đến em. Và chúng ta đều biết chuyện tiếp theo sẽ thế nào.”

Cô đỏ mặt bối rối, cùng cảm giác gai gai người vì đề phòng ngày càng tăng. Hiển nhiên là anh đã sai. Dĩ nhiên và đương cô sẽ không cho phép anh cưới cô, ngay cả khi họ tin là anh đã làm tổn thương cô.

“Đã khuya rồi bác sĩ Fraser”, cô nói.

“Rất khuya”, anh đồng ý. “Hầu hết mọi nhà đều đã đi ngủ.”

“Em gái em ngủ chung phòng với em”, cô nhấn mạnh. “Amelia sẽ trở lại.”

“Cô ấy đã hứa sẽ dành thời gian cho anh với em. Cô ấy đang ngủ trong phòng Margaret và bảo sẽ ở đó đến sáng.”

Thế quái nào anh lại làm được như vậy chứ? Em gái cô đúng là mắc bệnh lãng mạn khó chữa, nhưng chẳng lẽ anh chỉ đơn giản là đứng trước cửa nhà về đề nghị thôi sao?

Paul bước ngang căn phòng, dừng lại trước mặt cô. “Trả đứa trẻ cho bảo mẫu đi, Juliette. Anh đến đây vì cần vài câu trả lời, và sẽ chỉ rời đi khi đã có chúng.”

Quyết tâm này được thể hiện cực kỳ rõ nét từ tâm trạng tối tăm đến nét mặt anh. Đôi mắt xanh sẫm ánh lên một ý chí sắt đá của người đã mệt mỏi vì chờ đợi cô. Tuy nhiên, cô lại chưa sẵn sàng cho anh câu trả lời mà cô nên có. Cô là một kẻ hèn nhát, chỉ cố gắng lẩn tránh mọi người và mọi thứ.

Nhưng cô cũng không thể đứng đây với một đứa bé đang ngủ và một người đàn ông không được phép ở trong phòng mình.

“Chờ em một chút”, cô nói. “Mời ngồi.” Cô bế Matthew trên vai, mở cửa bước về phía đại sảnh rồi âm thầm mang cậu bé về phòng trẻ và trao cho bảo mẫu. Cô bước thật chậm, biết rằng Paul vẫn đang đợi mình.

Nhưng cô có thể nói gì với anh? Tim cô đập thình thịch, chỉ đơn giản là vì anh đang ở đây. Và hiển nhiên là anh không định rời đi. Sự xuất hiện của anh là một đe dọa và cô nên báo động cho đầy tớ.

Nhưng cô biết anh không bao giờ làm hại mình. Anh không chạm tới người cô mà chỉ muốn câu trả lời. Nhịp tim đập nhanh hơn lúc cô mở cửa rồi đóng nó lại sau lưng.

“Khóa cửa đi”, Paul yêu cầu, cô lẳng lặng làm theo. Không khí trong phòng trở nên nặng nề, thậm chí còn có cảm giác bức bối. Anh không còn là chàng trai tốt bụng từng chia sẻ mùa hè với cô, dạy cô câu cá và tìm kiếm bản thân giữa những ngọn núi. Anh cũng không còn là một quý ông ngọt ngào đã gửi thư hàng ngày và khiêu vũ cùng cô. Lúc này, đứng đó là một chàng trai cao nguyên hung dữ - người mà không lâu sau sẽ bị gạt sang một bên.

Juliette không biết phải nói gì, và khi anh tiến lại gần hơn, cô bắt giác chìm sâu vào trong ghế, hai tay nắm chặt lấy nhau.

“Nhìn anh, Juliette”, anh yêu cầu, rồi kéo một chiếc ghế ngồi đối diện cô. “Anh sẽ kết thúc trò chơi này. Anh đã cố hòa nhập vào thế giới của em và đã làm tốt công việc chết tiệt đó. Các phụ nhân đều muốn gả con gái họ cho anh. Nhưng anh chỉ muốn một người.”

Cô buộc mình nhìn thẳng vào mắt anh. Trong đôi mắt đó, cô nhận thấy sự ham muốn mãnh liệt, gần như phá hủy mọi cảm giác của cô. Anh giận dữ, không chỉ với cô mà còn với xã hội quanh cô.

“Anh không nên theo em tới đây”, cô buồn bã thừa nhận. Thật không công bằng khi yêu cầu anh từ bỏ ngôi nhà anh yêu quý, trong khi có hàng chuỗi lý do vô hình ràng buộc cô vào cuộc sống độc thân.

“Anh đã chờ đợi vài năm chỉ để được nhìn ngắm khuôn mặt xinh đẹp của em lần nữa. Nhưng em luôn luôn đẩy anh ra xa.” Anh áp tay vào má cô. “Bây giờ hãy nói anh để em một mình. Rằng em không thể chịu đựng được việc phải nhìn thấy anh, vậy anh sẽ đi.” Anh vuốt ve quai hàm cô, gợi lên một khao khát mãnh liệt mà cô phải kiềm chế. “Em sẽ không gặp lại anh nữa, trừ khi em muốn.”

Juliette giữ tay anh áp vào má cô, cái lạnh lẽo bởi sự sợ hãi đối lập với luồng nhiệt nóng bỏng anh khơi ra. Ý nghĩa không được gặp lại anh khiến cô đau đớn đến khó hiểu. Lời nói nghẹn đắng trong cổ họng, cô biết mình chẳng còn lựa chọn nào khác ngoài tiết lộ sự thật.

“Hãy nói anh chẳng là gì với em”, anh nói. “Nhìn vào mắt anh và nói như thế.”

“Đó là lời nói dối.” Cô cảm nhận hơi thở ấm nóng của anh trên má. Từng phân trên người cô đều muốn tựa vào anh, trút bỏ gánh nặng của mình và hưởng thụ sự thoải mái mà anh mang đến.

“Anh sẽ trở về Scotland trong hai tuần nữa”, anh tiếp tục. “Anh muốn em đi cùng.”

Cô liếc trộm ra cửa, nghĩ tới con trai mình. Từng khoảnh khắc ở cùng cậu bé, được chứng kiến cậu lớn lên đều là món quà vô giá. “Em không biết mình có thể đi được không.” Trước đây cô đã từng rời đi, nhưng mỗi ngày không có Matthew, cô đều cảm thấy bị giày vò đến đau đớn.

“Vậy thì em chẳng còn lựa chọn nào khác ngoài đối mặt với Strathland”, anh lạnh lẽo nói. “Mà không có anh canh chừng.”

Tảng băng lạnh ngắt đè nặng lên tâm trí cô vì điều anh nói là sự thật. Trong đôi mắt già bá tước, cô nhìn thấy nỗi ám ảnh của người đàn ông quyết tâm truy đuổi con mồi. Chúa cứu giúp, cô phải lẩn tránh hắn ta bằng mọi giá. Bởi không vì lý do gì khác là ngăn chặn con trai cô biết được về người cha thực sự của cậu.

“Anh sẽ làm thế sao?”, cô hỏi. “Bỏ mặc em cho ông ta thao túng ư?”

“Tùy em lựa chọn, cô bé. Anh đã đề nghị đưa em rời xa London. Hết lần này đến lần khác, anh cầu hôn em. Em đang lo sợ điều gì?”

“Bản thân em”, cô thì thầm. Đây là câu trả lời thành thật nhất cô có thể trao cho anh. “Em quan tâm đến anh, Paul. Thực sự. Nhưng em lo lắng một ngày anh sẽ lấy làm hối tiếc vì em đã đồng ý.”

“Em sẽ hối tiếc nếu em không đồng ý”, anh phản đối, chuyển tay ra sau gáy cô. “Tại sao em không thử cố gắng làm vợ anh vài năm? Chuyện đó có gì nguy hiểm?”

Anh sẽ không trêu chọc cô như thế này nếu biết sự thật. Cô hít thật sâu. “Sẽ thế nào nếu em nói là... em không muốn có con? Anh vẫn muốn cưới em chứ?”

Anh dừng tay. “Anh đã thấy em bế đứa trẻ vừa nãy, Juliette. Và anh khẳng định em yêu trẻ con. Rất yêu.” Không có tác dụng.

“Nếu em nói rằng không muốn ngủ chung giường với anh? Rằng em yêu cầu anh không bao giờ chạm vào em thì sao?”

Máu dồn lên da thịt, cô buông lỏng bản thân theo lời nói của anh. Cô không thoát được lời nào khi anh hôn lên phần cổ mềm mại của mình, kéo cô lại gần cơ thể rắn chắc của mình.

Cô tự nguyện vòng tay quanh cổ anh, chào đón sự vuốt ve của anh.

Cô rùng mình đến khi anh tách ra, đôi mắt anh chứa đầy niềm khao khát cháy bỏng.

“Strathland sẽ không thể chạm vào em nếu em đã kết hôn”, anh nhắc nhở. “Hắn ta chỉ có thể tìm kiếm người khác. Và do đề chế len của hắn đang dần suy sụp, hắn cần cưới một người thừa kế.”

Cô sững sờ vì lời nói của anh. Đúng vậy, Strathland sẽ không thể chạm vào cô nếu cô đã có chồng. Không người nào có thể. Không ai, trừ Paul.

“Nếu em lo sợ về chuyện ngủ chung, anh thề sẽ không chạm vào em đến khi em muốn anh. Em sẽ được tự do như mong muốn và chúng ta sẽ chỉ ở chung một ngôi nhà. Không gì khác, đến khi em sẵn sàng.”

Đề nghị này âm thầm đánh mạnh vào lòng cô. Có phải anh đang đề nghị một cuộc hôn nhân không tình dục?

Cô không nói gì, sẫm soi khuôn mặt anh để tìm kiếm sự thật nằm bên dưới lời nói. “Tại sao anh lại đưa ra đề nghị này, Paul?”

Anh vuốt tóc. “Anh không nên đề nghị như thế. Anh biết nên rời xa em từ lâu rồi, khi em bảo anh đi.” Anh nheo mắt. “Nhưng Strathland đã cướp cha anh từ tay anh. Chết tiệt, anh sẽ không để hắn cướp đi bất kỳ người nào anh quan tâm nữa.”

“Vậy còn anh thì sao? Những khao khát... của anh?”, cô thì thầm, mặt đỏ bừng. “Làm sao em có thể đề nghị anh cưới một người như em, khi anh phải từ bỏ nhiều thứ như vậy?”

Anh đứng lên trước mặt cô. “Em thực sự ình sẽ không thể xây dựng một gia đình cho chúng ta sao? Liệu chúng ta có thể sống chung khi em sẵn sàng hơn không?”

Em chưa bao giờ sẵn sàng hơn, cô thầm nghĩ. Nhưng đề nghị của anh hấp dẫn cô.

Sống chung với một người đàn ông sẽ như thế nào? Cô tưởng tượng cuộc sống chung với anh, được nhìn thấy anh mỗi buổi sáng. Dù viễn cảnh về cuộc sống hôn nhân khiến cô khó chịu, nhưng bằng cách nào đó ý tưởng chung sống với Paul không làm cô sợ hãi. Có thể anh sẽ hôn trộm hoặc vuốt ve cô như anh đã làm ở buổi họp mặt. Nhưng nếu cô yêu cầu, anh sẽ dừng lại. Cô hoàn toàn tin tưởng như thế.

Hơn nữa, kết hôn với anh sẽ giải thoát cô vĩnh viễn khỏi Strathland. Ngay cả khi gã bá tước công khai việc đã làm, hẳn ta cũng chẳng bao giờ ép cô lấy hẳn được. Không, nếu như cô đã kết hôn.

Cô chậm chậm thở ra. “Em cần suy nghĩ, Paul.”

Anh lùi lại, tạo một khoảng trống cho cô. “Nếu em đồng ý, anh sẽ đưa em về Scotland với anh. Chúng ta cần được sự chấp thuận của cha mẹ em hay một sự cho phép đặc biệt, nếu chúng ta bỏ trốn.”

Juliette không hỏi chuyện gì sẽ xảy ra nếu cô từ chối. Anh sẽ quay lại Scotland như đã nói. Cô đang mạnh mẽ cân nhắc câu trả lời đồng ý, không chỉ vì tính an toàn mà đề nghị này mang lại... mà còn bởi trong lòng cô chưa bao giờ phai mờ suốt ngần ấy năm tháng, dù cô vẫn sợ hãi việc sống chung với người đàn ông này. Ham muốn anh mãnh liệt đều gây nguy hiểm cho cả hai.

Tất nhiên, cuộc sống không có anh còn tồi tệ hơn.

“Anh muốn có câu trả lời vào tối mai, ở vũ hội của Phu nhân Rumford”, anh bảo cô. “Nếu em đến, chúng ta sẽ công bố đính hôn. Nếu em không đến, anh sẽ trở về Scotland ngay hôm sau.”

Cùng lời nói đó, anh lấy chiếc nhẫn bạc từ trong túi, đặt xuống bàn trước khi biến mất vào bóng đêm.

10. Chương 10

Ngày hôm sau, Juliette đi dạo cùng Charlotte trong ánh bình minh. Cô không thể nín được cười lúc nhìn ngắm Matthew đang sung sướng được quấn trong chăn. Cậu bé đã gần một tuổi, đôi mắt nâu ánh lên hạnh phúc. Cô yêu đôi má bầu bĩnh hồng hào cùng những lời bập bẹ vô nghĩa của cậu.

Mình không thể rời xa thằng bé, cô thầm nghĩ.

Không thể phủ nhận dì cô cũng rất yêu quý con trai cô. Matthew sẽ không bao giờ chịu thiếu thốn trong suốt cuộc đời cậu. Việc rời đi và để lại sinh linh bé bỏng này cho người phụ nữ luôn nâng niu từng hơi thở của cậu thật dễ dàng.

Tuy nhiên, trái tim cô luôn rỉ máu mỗi khi dành thời gian với họ, bởi cô biết rõ mình sẽ chẳng bao giờ được làm mẹ của cậu.

“Dì đoán cháu sẽ không tham dự vũ hội Phu nhân Rumford tối nay”, dì cô lên tiếng. “Như chúng ta đã bàn.”

Juliette do dự. “Cháu vẫn chưa quyết định được.” Dù đề nghị của Paul luôn quanh quẩn trong đầu cô cả đêm, nhưng cô vẫn chưa biết nên làm thế nào.

“Chẳng có gì khẩn khoản hết”, dì cô vặn lại. “Chúng ta đã đồng ý là cháu nên ở trong nhà đến khi Strathland rời đi.”

Cô không biết phải nói gì, quyết định tốt nhất là nói sự thật. “Bác sĩ Fraser cầu hôn cháu đêm qua. Anh ấy muốn có câu trả lời của cháu ở vũ hội tối nay.”

Dì Charlotte cau mày lúc đưa Matthew cho Juliette. “Như đã nói, dì cho rằng cuộc hôn nhân đó cực kỳ không phù hợp. Cháu là con của một nam tước. Cháu có thể kết hôn với một người thích hợp hơn nhiều một bác sĩ.”

Juliette ôm đứa trẻ sát vào người, không ngạc nhiên bởi sự ác cảm của người dì. “Và như cháu đã nói, cháu sẽ tự quyết định.”

Charlotte thở dài. “Có vài điều dì không hiểu về cậu ta. Dì biết lý do dì và dương không vạch trần cậu ta, nhưng tại sao lại chẳng có ai điều tra về lời tuyên bố là người thừa kế tước vị của cậu ta nhỉ? Cả London đều thích thú với một vụ bê bối lớn.”

“Có lẽ họ không có cách nào bác bỏ nó”, Juliette trả lời. “Và anh ấy xử sự như một quý ông. Chẳng ai biết anh ấy không phải là một tử tước tương lai.”

“Dù là thế đi chăng nữa, dì cũng không cho rằng cháu nên kết hôn với cậu ta.” Bà sửa lại cái chăn quần quanh Matthew, hạ giọng thì thầm. “Chẳng ai biết chuyện đã xảy ra, cháu có cơ hội làm lại từ đầu. Lúc này, ngài công tước xứ Worthingstone đã đứng ra tổ chức mùa lễ hội cho cháu, cháu sẽ có rất nhiều cơ hội.”

Không, cô không có cơ hội nào cả, cho dù dì Charlotte tin tưởng như thế. “Ai sẽ cưới một phụ nữ không muốn sinh con chứ? Dì biết chuyện xảy ra với cháu lúc sinh con mà. Và chỉ có một cách duy nhất để tránh bị mang thai.”

“Có một vài quý ông đứng tuổi đã có người thừa kế”, Charlotte đề nghị. “Có lẽ có người đã góa vợ.” Hai má đỏ bừng cho thấy bà cũng không thực sự xem xét khả năng này. Và Juliette cũng chẳng mong muốn cưới một người đáng tuổi bố cô làm chồng.

Cô bỏ qua gợi ý của dì. “Dì và dương đều biết Bá tước Strathland sẽ cố gắng tung ra các câu chuyện về cháu”, cô nhắc nhở. “Những câu chuyện này sẽ gây hại đến chuyện tìm chồng của Margaret và Amelia.” Juliette ôm Matthew chặt hơn. “Cháu sẽ không để chuyện đó xảy ra. Nếu lấy Fraser sẽ ngăn cản được việc gã bá tước tiết lộ mọi thứ thì cháu sẽ cưới anh ấy.”

Cô không dă động đến lý do riêng của mình là muốn được ở cùng anh. Kết hôn với Paul là một sự liều lĩnh nguy hiểm, nhưng anh muốn mang lại hạnh phúc cho cô. Điều đó rất đáng giá. Quyết định của cô bắt đầu hình thành, cho dù tương lai đáng sợ thế nào.

“Nhưng sao phải là cậu ta? Tại sao không phải là ai khác?” Charlotte gặng hỏi.

“Bởi vì cháu tin tưởng anh ấy sẽ bảo vệ cháu”, Juliette thừa nhận. Mỗi khi ở cạnh Paul, cô có cảm giác chẳng ai có thể làm hại mình. “Và cháu đã nói với anh ấy cháu không muốn sinh con. Anh ấy yêu cháu đến mức không coi chuyện đó là quan trọng.”

Dì cô dừng bước, khuôn mặt bà buồn rầu. “Cháu cũng không chắc chắn liệu có thể sinh con được nữa hay không. Đó là một ca sinh khó, nhưng có thể...”

“Không. Cháu sẽ không liều lĩnh.” Quá nhiều phụ nữ đã chết trong khi sinh con, Juliette không muốn trở thành một người trong số đó chút nào.

“Có rất nhiều cách để có một đứa trẻ”, dì cô nhắc nhở. “Cho dù cháu không tự mình sinh được.” Bà xoa đầu Matthew, thông điệp không lời này hoàn toàn không vô dụng với Juliette. Cô có thể chăm sóc một đứa trẻ mồ côi, nếu có thể. Có rất, rất nhiều đứa trẻ cần tình thương yêu.

“Có lẽ”, Juliette đồng ý.

Đột nhiên dì nhú mày, vuốt ve má Matthew. “Nếu đã đồng ý kết hôn với bác sĩ Fraser, cháu cần nói cho cậu ấy chuyện đã xảy ra, Juliette. Không phải toàn bộ... nhưng đủ để cậu ấy hiểu cháu đã bị tổn thương như thế nào.”

“Vậy cháu có nên nói cho anh ấy về Matthew không?”

Charlotte lắc đầu. “Không. Thăng bé phải được bảo vệ bằng mọi giá. Nói với Fraser là con cháu đã mất, nếu cháu muốn.”

Cô biết dì cô nói đúng. Paul cần có cơ hội từ chối trước khi ràng buộc với cô bằng hôn ước. Có thể anh ấy nghĩ cô chỉ sợ hãi chuyện ngủ chung với anh. Anh không biết chỉ cần mang thai lần nữa có thể cô sẽ phải trả giá bằng tính mạng mình.

Nhưng... anh đã đề nghị một cuộc hôn nhân không tình dục. Bởi anh đã đồng ý chuyện đó có nghĩa anh thực sự quan tâm đến cô.

Một cảm giác ấm áp mỏng manh bao quanh cô, Juliette tin tưởng mình sẽ tìm thấy hạnh phúc thực sự với anh. Cô đã mệt mỏi vì phải trở thành nạn nhân và cảm giác mình không xứng đáng có được cuộc sống như mong muốn. Nếu có Paul bên cạnh, cô có thể khiến anh hạnh phúc. Và có lẽ như thế cũng đủ cho cả hai người.

Cô ôm Matthew thật chặt, cậu bé nép dưới cằm cô, như thể cố chui sâu hơn vào người cô. Làm da trẻ thơ của cậu thơm mùi xà bông, vài sợi tóc mai mềm mại chạm vào cổ họng cô. Từ bỏ cậu là điều khó khăn nhất cô phải làm. Cho dù cậu được tạo ra từ khoảng khắc kinh hoàng cũng không quan trọng, cậu luôn là một phần trái tim cô và luôn luôn như thế.

Juliette nhận ra nét buồn phiền trong ánh mắt của dì mình, có vẻ bà ấy rất muốn lấy lại cậu bé từ trong tay cô. Cuối cùng, Charlotte thừa nhận, “Matthew là món quà tuyệt vời nhất dì từng có.”

Juliette hôn lên đỉnh đầu con trai, nhắm mắt, ôm chặt cậu bé. “Cảm ơn dì đã cho cháu được gần gũi thăng bé trong thời gian này.” Cô sợ hãi vì có thể nhiều năm sau mới được gặp lại con trai mình.

Họ bắt đầu quay về, trên đường đi, Charlotte nói, “Nếu kết hôn với bác sĩ Fraser là lựa chọn của cháu thì dì sẽ không ngăn cản. Dì sẽ nói với mẹ cháu và làm mọi thứ có thể để giúp cháu. Nhưng cháu sẽ phải làm đám cưới ở Scotland, vì cháu sẽ không có được sự chấp thuận của cha cháu.”

“Paul cũng muốn thế”, cô đồng ý. “Trở về nhà ở Ballaloch.”

“Nhưng cháu muốn gì?” Charlotte hỏi.

“Cháu muốn bảo vệ chị em cháu. Và nếu cần phải rời khỏi London thì cháu sẽ làm vậy.”

“Trả lời dì chuyện này”, Charlotte lập tức hỏi. “Nếu bá tước Strathland không đến London, cháu vẫn sẽ đồng ý cưới bác sĩ Fraser chứ?”

Cô không biết phải trả lời ra sao. Càng dành nhiều thời gian với Paul, cô càng cảm thấy anh chính là người đưa cô trở lại cuộc sống của mình. Anh chỉ cho cô thấy cô đã ẩn đằng sau Matthew lâu thế nào.

“Paul muốn làm cháu hạnh phúc”, cô cam đoan với bà, lảng tránh câu trả lời trực tiếp. “Và cháu nghĩ mình sẽ hạnh phúc.”

Dì cô dẫn cô đi dọc con đường trải đầy sỏi. “Nếu làm thế, cháu sẽ sống một cuộc đời nghèo khổ. Nghề bác sĩ không kiếm được nhiều tiền và đó không phải là cuộc sống cháu quen thuộc đâu.”

“Cháu không định nghèo đói đâu.” Nhất là bây giờ, công việc kinh doanh của cô mang lại rất nhiều lợi nhuận. Cô vẫn sẽ tiếp tục quản lý Aphrodite’s Unmentionables, cho dù là từ Ballaloch. Tuy Victoria vẫn là người quyết định mẫu mã, nhưng các vấn đề tài chính đều do Juliette xử lý. Cô yêu sự tự do khi được quyết định giá cả và tính toán công sức lao động của bọn họ. Có lẽ qua thời gian, lợi nhuận tăng lên nhiều sẽ khiến cô bận rộn đến mức quên đi nỗi thiếu Matthew.

Đúng lúc đi tới con đường, họ trong thấy Bá tước Strathland đang tiếng về phía mình. Nhìn thấy hấn là máu trong người cô đông cứng, hai tay siết chặt quanh đứa trẻ.

“Đừng chạy”, dì Charlotte cảnh cáo. “Cứ xử sự như chẳng có chuyện gì đi.”

Nhưng Juliette phải nỗ lực kiềm chế thôi thúc chạy trốn cùng con trai. Tạ ơn Chúa, gã bá tước hoàn toàn không biết gì về đứa trẻ. Mong muốn bảo vệ Matthew còn mạnh mẽ hơn bất kì nỗi sợ hãi nào. “Giữ Bá tước Strathland tránh xa cháu”, cô thì thầm đáp lại.

Gã bá tước đã dừng lại, neho mắt nhìn chằm chằm Matthew. Juliette chỉ chăm chú nhìn đứa trẻ, không thêm để ý đến hấn ta. Nhịp tim cô đập nhanh gấp ba lần và thậm cầu nguyện hấn không đoán ra sự thật.

Đúng lúc này, Matthew đưa tay chạm vào má cô bập bẹ, “Mẹ... mẹ... mẹ”. Mặt Juliette đỏ bừng, cô phớt lờ tiếng cười giòn tan của con trai. Gã bá tước có nghe thấy không?

“Đưa nó cho dì, Juliette”, dì cô thì thầm trong hơi thở. “Ngay lập tức.”

Cô vâng lời, cẩn thận không nhìn gã bá tước trong khi đưa đứa bé cho dì. Lúc cô nhìn lên, đôi mắt Strathland chứa sự giận dữ của một cơn bão khủng khiếp. Thay vì tiến lại gần hơn, hắn ta đứng im tại chỗ.

“Giữ bình tĩnh và không nói gì cả”, Charlotte ra lệnh, ôm đứa bé thật chặt. Nhưng áp sát vào người bà, cậu bé bắt đầu ngo ngoe, khuôn mặt nhăn nhúm lúc cậu kêu khóc. Tiếng ồn ào lớn dần, cho dù dì cô chuyển cậu bé sang tư thế khác cũng không làm cậu nín, thậm chí còn khóc dữ dội hơn.

Juliette đau đớn vô cùng vì không được bế con mình. Cô biết sâu trong tiềm thức, đứa trẻ biết cô là mẹ ruột của nó. Cậu bé sẽ nín khóc nếu được cô bế. Nhưng nếu cô dám khẳng định lần nữa sẽ chỉ thu hút thêm chú ý. Bản năng bảo vệ Matthew còn lớn hơn nhu cầu dỗ dành cậu.

Gã bá tước vẫn đang quan sát bọn họ, cô không thể làm gì khiến hắn ta nghi ngờ. Hắn rời đi mà không nói một lời. Cho dù là thế, cô cực kỳ hoài nghi hắn sẽ không quên cảnh tượng đã chứng kiến.

Và điều đó khiến cô khiếp sợ hơn tất cả.

* * *

Dưới những nỗ lực của Sarah, Brandon Carlisle – Bá tước của Strathland – cũng xoay sở được mời tới tham sự vũ hội của Phu nhân Rumford với vai trò người hộ tống chị gái hắn. Hắn đến từ rất sớm, dành thời gian lúc đầu để xua đi những tin đồn do phu nhân Arnsbusy tung ra. Hắn quyến rũ bà chủ nhà và tạo ấn tượng rằng hắn đang tìm kiếm một người vợ.

Hắn úp mở về sự giàu có của mình đến nỗi các quý bà vây kín quanh hắn như bầy kền kền, sẵn sàng dâng hiến con gái mình. Hắn mỉm cười ấm áp với bọn họ, thưởng thức cái liếc mắt rụt rè từ bên dưới quạt của con gái họ. Hắn thể hiện chút quan tâm đến một vài người trong lúc chờ đợi sự xuất hiện của Nữ Bá tước Arnsbusy, nhưng bà sẽ phải lấy làm tiếc vì đã sử dụng ảnh hưởng của mình bôi nhọ hắn.

Hắn nhận thức rõ ràng Juliette căm ghét phải nhìn thấy mình. Điều này cũng chẳng tạo ra sự khác biệt gì. Hắn thích thú chiêm ngưỡng khuôn mặt giận dữ của cô, sau đó biến thành sợ hãi lúc hắn gặp cô ra ngoài đi dạo sáng sớm nay. Có lẽ cô nghĩ hắn sẽ từ bỏ mọi nỗ lực của mình. Hoàn toàn không. Brandon say sưa với trò chơi mèo vờn chuột của mình. Hắn cho Juliette khoảng thời gian đủ để cô cảm thấy an toàn. Nhưng hắn sẽ không ngần ngại tung ra vài tin đồn để có được thứ mình muốn.

Nếu hắn tiết lộ cô đã từng thất thân với hắn thì sẽ chẳng quý ông có tước hiệu ở London muốn cô nữa. Hắn có ý định sẽ làm bất cứ chuyện gì cần thiết để cưới được cô.

Người đầu tiên đi vào phòng khiêu vũ là tiểu thư Margaret Andrews, lớn tuổi nhất trong số các tiểu thư chưa chồng nhà Andrews. Cô nở nụ cười tươi sáng và nhìn khắp căn phòng với tất cả sự khôn khéo của kẻ đi săn. Bất chấp của hồi môn của cô, tính cách trang nghiêm của cô đã xua đuổi hầu hết những quý ông độc thân thích hợp, bao gồm cả bản thân hắn.

Tiếp theo là tiểu thư Amelia Andrews, cô con út, Bradon khoanh tay, xem xét cô ấy như một khả năng. Dù thói huyền thuyên của cô khiến hắn phát điên, nhưng cũng có thể xem cô như một độn bầy. Juliette sẽ làm mọi thứ để bảo vệ gia đình mình.

Cơn sóng hài lòng bao trùm hắn lúc nhìn thấy Juliette đi vào sau cùng. Cô mặc chiếc váy kín đáo bằng sa tanh màu kem, trang trí bằng dải ruy băng màu ngọc bích. Mái tóc được búi đơn giản và cô không đeo bất kỳ đồ trang sức nào. Hai má ửng hồng, cô bước vào phòng, chào hỏi những người khác và mỉm cười.

Nhìn thấy cô vui đùa tốt hơn nhiều so với hình ảnh trong quá khứ. Hắn lùi lại phía sau một đám đông, lén lút quan sát cô. Cô theo sau chị em mình, nhưng không một lần liếc mắt về đám quý ông. Hắn rất hài lòng và tìm cách lại gần cô hơn.

Trong lúc cô quay lưng lại phía hắn, trò chuyện với các quý cô, hắn đã đứng ngay bên cạnh. Hắn kiên nhẫn chờ đợi đến khi cô kết thúc cuộc đàm thoại và quý cô kia quay sang bắt chuyện với người khác. Trước khi Juliette kịp nhập hội với họ, hắn cất ngang, “Tôi có thể vinh dự nhảy một điệu cùng cô không, tiểu thư Andrews?”

Cô quay ngoắt lại, khuôn mặt hiện rõ vẻ kinh hoàng. Phải mất hồi lâu cô mới làm chủ được suy nghĩ được và lắc đầu. “Không, Bá tước Strathland. Tôi cho là không.”

Lời từ chối của cô không làm hấn nhụt chí chút nào. “Hay tôi sẽ mời em gái cô, tiểu thư Amelia Andrews nhỉ?” hấn gợi ý. “Cô ấy trông tươi tắn và ngây thơ như cô trước đây.”

Điều này đã mang lại phản ứng như hấn muốn, cơn giận dữ lóe lên trong mắt cô. “Để Amelia yên!”

“Em gái cô không có lòng căm thù như cô”, hấn nhận xét. “Cô ấy có thể nhảy với bất kỳ quý ông nào và không bận tâm chuyện đó.”

“Tôi bận tâm.”

“Vậy hãy nhảy với tôi. Nếu cô làm thế tôi hứa sẽ để cô ấy yên.”

Cô nhìn hấn chăm chăm. “Tôi thà nhảy với quý dũ còn hơn với ông.”

Hấn cười nhẹ. “Có thể là quý dũ trong mắt cô, tiểu thư Andrews, nhưng tôi có những ký ức đẹp về cô.” Cô tái mặt, biết hấn đang ám chỉ điều gì.

Thực chất, ký ức đẹp chính là khoảnh khắc hấn cướp đoạt sự trong trắng của cô. Chỉ cần nghĩ tới giây phút đề cô xuống cũng kích thích hấn rất nhiều.

Hạ giọng, hấn tiếp tục, “Chẳng ai biết vụ bê bối bí mật của cô, đúng không? Cô nghĩ nó sẽ ảnh hưởng như thế nào đến hy vọng hôn nhân của chị em cô nếu tôi tung ra những tin đồn?”

Ánh mắt cô như muốn giết người. “Đừng có lôi chị em tôi vào cuộc nói chuyện bẩn thỉu của ông.”

“Vậy hãy làm như tôi nói và chấp nhận nhảy với tôi.” Hấn chìa tay ra và nhăm nháp cảm giác chiến thắng lúc cô đặt tay vào đó. “Chúng ta sẽ nói về chuyện cô định bảo vệ họ như thế nào.”

Hấn đã có cô. Trong mắt cô, hấn nhận thấy tia sợ hãi, không phải cho bản thân cô mà cho cả Amelia và Margaret. Cô không ngần ngại từ chối hấn, nhưng sẽ làm tất cả để bảo vệ chị em mình.

Vũ điệu tiếp theo là điệu nhảy mà các cặp đôi phải đứng thành hai hàng song song nhau. Lúc đứng vào hàng đối diện cô, hấn nhận xét. “Cô vẫn rất xinh đẹp như mọi khi, tiểu thư Andrews.”

Cô không buồn đáp lại, chỉ nhìn chăm chăm bức tường sau lưng hấn. Khi hấn nắm tay và xoay tròn cô, cô thì thầm, “Tại sao ông không buông tha cho tôi, Bá tước Strathland?”

“Vì tôi muốn cưới cô.” Hấn thích thú với cảnh tượng có cô trên giường của mình hàng đêm, nếu cô giẫy dụa, chống đối thì còn tuyệt hơn.

“Cho dù ông là người đàn ông cuối cùng trên trái đất đi nữa, tôi cũng không bao giờ cưới ông.”

“Tôi rất không thích bị từ chối”, hấn nói. “Nhất là từ một đứa con gái láo xược không biết mình đã bỏ qua cái gì. Chắc chắn cô biết rõ tôi có thể chu cấp cho cô một cuộc sống tốt đẹp thế nào. Cô sẽ có mọi thứ cô muốn. Tôi cũng có thể cùng cô sinh cả tá con cái.”

Nét mặt cô có chút biến đổi, nhưng cô lập tức che giấu. “Không bao giờ.”

Giọng nói của cô không còn chứa sự chán ghét nữa, mà là một nỗi hận thấu xương. Không nói thêm một lời, cô bỏ mặc hấn đứng đó, công khai cho cả phòng thấy cô nghĩ về hấn như thế nào.

Cơn thịnh nộ điên cuồng ào qua người hấn vì biết cô sẽ làm điều đại dột nào đó. Vài người đang nhìn chăm chăm và hấn nghe được những tiếng xì xào của họ. Cô sẽ lấy làm hối tiếc vì đã khiến hấn mất mặt.

Hấn chắc chắn như thế.

* * *

“Này, cậu không phải là một quý tộc. Tôi không hiểu làm cách nào cậu lại giả mạo là người thừa kế của một tử tước?”

Gã đàn ông cáo buộc anh ở vũ hội của Phu nhân Rumford là một kẻ ăn diện bảnh bao đến khó hiểu, gã mặc áo khoác ngoài màu xanh sáng và quần ống túm màu vàng. Paul bắt gặp nụ cười mỉa mai của gã nhưng không buồn phản ứng, lẳng lặng nhắc một ly rượu punch(1) lên.

(1) Loại rượu mạnh pha nước nóng, đường, sữa, chanh...

Có lẽ anh nên cảnh giác, lo sợ bị ném ra ngoài. Có điều do đã tham dự rất nhiều buổi lễ hội lớn trong vài tháng qua, nên giờ anh hầu như không còn quan tâm nữa. Lý do duy nhất anh đến đây là vì muốn có câu trả lời của Juliette.

Có hàng trăm người ở đây, mà anh vẫn chưa tìm ra Juliette. Điều này khiến anh khó chịu vì nghi ngờ ý nghĩa của nó.

Tuy nhiên, anh sẽ tìm Phu nhân Arnsbusy và chắc chắn cô có tới hay không. Nếu như thế tức là lại phải mặc quần áo đẹp và giả làm một quý ông một lần nữa, vậy thì anh sẽ làm. Anh chuẩn bị rời đi thì gã đom đóm đáng kia lại lên tiếng. “Tôi biết cậu là một bác sĩ”, gã giễu cợt. “Tôi đã thấy cậu rời khỏi bệnh viện.”

Paul cân nhắc xem có nên mặc kệ gã này không, nhưng anh đang thu hút chú ý nhiều hơn. Anh đặt ly rượu xuống khay, quay sang gã. “Tôi không cho là chúng ta đã gặp nhau, thưa ngài.”

Gã đom đóm đỏ mặt, đứng ngay đơ. Đỉnh đầu gã gần chạm tới cằm Paul. “Tôi đề nghị cậu rời khỏi đây, bác sĩ, trước khi tôi cảnh báo bà chủ của chúng ta.”

Kiên nhẫn của anh đã cạn, Paul cúi xuống thấp, cắt đứt bài phát biểu đạo đức của gã. “Đi đi và nói với bà ấy bất kỳ điều gì ngài muốn. Nhưng ngài nên biết tôi là người Scotland. Chúng tôi không khoan dung khi bị lăng mạ đâu.” Anh nhếch miệng, cười khê, hạ giọng thì thầm. “Nếu ngài muốn, chúng ta có thể tiếp tục trò chuyện bên ngoài. Như thế máu của ngài sẽ không làm bẩn sàn nhà.”

Gã sợ tái mặt, và Paul tiếp tục trước khi gã kịp mở miệng, “Tôi nghĩ là ngài sẽ không nói gì với Phu nhân Rumford, tôi nói đúng chứ?”. Tuy mỉm cười nhưng anh cũng không che giấu vẻ bức bối.

Đồ ngu ngốc chết tiệt. Tước hiệu của anh thì quan trọng quái gì chứ, nhất là khi anh định quay về Scotland?

Một mệnh phụ bước ra, can thiệp. Bà bối rối nhưng vẫn mỉm cười ấm áp với Paul. “Tôi có thể làm chứng cho Tử tước Falsham. Tôi quen biết khá rõ bác cậu ấy, Donal Fraser.”

Paul cứng đờ, không chắc chắn vị phu nhân này là ai hay bà quen biết bác anh như thế nào. Tại sao bà lại gọi anh là Tử tước Falsham, trong khi Donald Fraser vẫn đang sống rất khỏe mạnh? Nhưng giọng bà rất chân thành, như thể bà tin Paul đã thực sự thừa kế tước hiệu này. Anh không đưa ra bất kỳ ý kiến nào bất lợi với bà, chỉ cúi chào và cáo lui.

Paul hy vọng thấy được tia âm mưu trong mắt bà. Có lẽ là một cái gạt đầu và nháy mắt, cho thấy lúc này bà muốn anh để mắt tới con gái mình. Ngược lại, bà chỉ gạt đầu và rời đi.

Phản ứng của bà khiến anh mất bình tĩnh hơn là lời buộc tội của gã đom đóm đáng. Anh cảm giác những ánh mắt chăm chăm sau lưng lúc hướng ra cửa dẫn ra ngoài. Trước khi anh kịp rút lui xa hơn, Margaret Andrews vội vã bước tới. Đôi mắt cô lóe sáng, miệng mím chặt.

Còn hơn thế, chắc cô ấy cũng muốn nói rằng anh là một kẻ giả mạo và không được phép xuất hiện ở đây.

Thay vào đó, cô lướt qua cạnh anh và nghiêng rằng, “Strathland đang gây khó dễ cho Juliette. Ông ta đã tung các tin đồn, mọi người đang bắt đầu bàn tán. Hãy làm gì đi.” Nói xong cô bỏ đi.

Juliette đã ở đây? Cảm giác nhẹ nhõm tràn ngập trong anh khi nghe chị cô thông báo. Cuối cùng anh cũng tìm thấy cô trong đám đông, và như Margaret đã nói, Strathland đang quan sát từ xa.

Cơn thịnh nộ bùng nổ trong Paul lúc nhìn thấy gã đàn ông đó. Anh xuyên qua hàng tá người, không để ý tới những người cố bắt chuyện với mình. Anh thấy Juliette đang đứng cạnh dì Charlotte, trông rất đau khổ.

Nhìn anh, anh gào thét trong im lặng. Cuối cùng, cô cũng ngược lên, anh hất đầu ra hiệu về phía cánh cửa dẫn vào phòng nhạc. Họ sẽ có vài phút trò chuyện riêng tư.

Juliette cau mày một lát, rồi kín đáo gạt đầu tỏ ý cô đã hiểu. Paul không biết gã bá tước đã tung những tin đồn gì, nhưng anh biết có một cách chắc chắn để ngăn chặn chúng.

Bằng cách tự tạo ra vài tin đồn.

* * *

Juliette đợi đến khi Paul biến mất trong phòng nhạc rồi mới tìm cách tới đó. Margaret và Amelia đi sát bên cạnh, tạo thành lá chắn ngăn bất kỳ ai đến gần cô. Cô hoàn toàn không chắc chắn Paul muốn gì, nhưng anh đã đặt tay lên môi ra hiệu cô không được nói với ai.

Cô định quay đầu nhìn lại, Margaret đã ra lệnh. “Đừng nhìn! Gã bá tước đang đi theo chúng ta.”

Lời nói này giải thích tại sao cô có cảm giác gai người. “Em muốn về nhà.” Tuy biết Paul muốn câu trả lời của cô, nhưng ngay lúc này, cô lại ước mình đã không đến đây.

“Chúng ta không thể bỏ về lúc này”, Margaret phản đối. “Phu nhân Rumford sẽ cảm thấy bị xúc phạm nếu chúng ta về quá sớm.”

“Nói với bà ấy là em bị đau đầu. Hay gì cũng được.” Cô hít sâu, cố nghĩ cách làm thế nào để lên vào phòng nhạc. “Nếu được ở một mình một lát, có lẽ em sẽ chịu đựng được buổi tối này lâu hơn. Nhưng làm ơn đảm bảo Bá tước Strathland không đi theo em.”

“Ồ, ông ta sẽ không thể đâu”, Margaret khẳng định. “Dù chị có phải nhảy với ông ta.” Cô rùng mình với ý nghĩ này.

Juliette dừng bước lúc họ đến gần phòng nhạc. “Em sẽ lên vào trong. Nếu chị và Amelia có thể giữ ông ta tránh xa...”

“Yên tâm.” Amelia đứng ngay trước cửa. “Em sẽ hét lên nếu có người muốn vượt qua em.”

“Em không thể một mình ở đây, Amelia.” Margaret phản đối. “Như thế em cũng sẽ không an toàn.”

“Đây chính là sai lầm của chị. Bá tước Strathland nhận ra em cực kỳ phiền phức. Nếu ông ta dám đến gần, em sẽ bắt đầu huyền thuyên về màu sắc của ruy băng. Tin em đi, ông ta sẽ vội vàng chạy về phía kia căn phòng đấy.”

Amelia cười sung sướng, Margaret nắm tay cô ấy. “Chị nghĩ mình nên ở lại đây cùng em.”

Cảm kích với sự giúp đỡ của chị em mình, Juliette xoay nắm đấm, bước vào phòng nhạc. Paul đã đứng chờ sẵn ở góc phòng đối diện, cô khóa cửa lại.

“Anh nghe nói Strathland đang làm phiền em. Nếu em muốn, anh sẽ nện thẳng khốn đó bất tỉnh.” Anh tiến đến gần cô nhưng mắt vẫn nhìn chăm chăm ra cửa.

“Ông ta đe dọa sẽ làm hại chị em em nếu em không nhảy với ông ta.” Cô chà xát cánh tay cứ như làm thế sẽ giúp xóa hằn ta khỏi trí nhớ của mình.

“Anh nghe Margaret nói hấn ta đe dọa em.”

“Phải, ông ta nói về em.” Sau khi bị cô trực tiếp cự tuyệt, hấn bắt đầu tung tin đồn về cô. Rất hiển nhiên, những người đàn ông trước đó mời cô nhảy đột nhiên tìm ra những lý do không muốn nhảy cùng cô nữa.

“Đã đến lúc kết thúc rồi”, giọng anh tàn nhẫn như thể anh đang suy tính một cuộc chiến. “Hấn ta và anh sẽ phải nói chuyện với nhau.”

Cô nuốt nước bọt một cách khó khăn, da cô lạnh ngắt vì sợ hãi. “Hãy cẩn thận, Paul”

Anh nhìn ra cửa một hồi lâu. “Hấn ta phải hiểu em sẽ không bao giờ thuộc về hấn.” Quay sang cô, anh nói thêm, “Câu hỏi là liệu em có muốn thuộc về anh không?”

Cô không thể trả lời. Dù hiểu rằng nếu ở một mình với anh sẽ mang đến rất nhiều đồn thổi, khiến mọi người tin rằng anh là người đã làm tổn thương cô, nhưng cô vẫn chưa quyết định được.

“Em vẫn còn sợ anh à?”

Juliette gật đầu, miệng khô khốc. “Một chút. Nhưng em biết anh sẽ không bao giờ làm hại em.” Cô ngày càng sợ hãi bản thân mình và những cảm xúc anh mang lại mỗi khi ở gần anh.

Anh đứng trước mặt cô, gỡ một cái kẹp làm lộn tóc rơi xuống cằm cô. “Không, anh không bao giờ làm lại em, cô bé.”

Anh lại gỡ một cái kẹp khác, cắt vào túi áo khoác.

“Paul, anh định làm gì?” Bàn tay anh chạm vào má khiến cả người cô ảm áp, anh chẳng làm gì ngoài gỡ vài lọn tóc của cô.

Đôi mắt xanh sẫm say sưa ngắm nhìn cô. “Có lẽ Strathland định hạ gục em bằng tin đồn.”

Rồi cô chợt hiểu ra mục đích của anh. “Và anh cũng định làm thế, đúng không?” Tim cô đập thình thịch, anh nắm cổ tay cô, lắc đầu.

“Không. Nhưng anh sẽ khiến mọi người nghĩ chính anh là người làm chuyện đó.” Anh tháo dần các kẹp tóc, để tóc xõa xuống mặt cô. “Nếu Strathland có tung ra bất kì tin đồn gì về em, thông báo đính hôn của chúng ta sẽ dập tắt hết. Nhưng với điều kiện, em coi anh là chồng em.”

Cô giữ đôi tay anh đang đặt trên má mình, áp sát vào da thịt, chăm chú nhìn anh. Lớp băng giá bao quanh tim cô đang dần tan chảy. Cô không xứng đáng với một người như Paul, anh quá kiên nhẫn.

“Câu trả lời của em là gì?”, anh lặng lẽ hỏi.

“Em đã suy nghĩ rất kỹ về đề nghị của anh”, cô thì thầm. Buông tay khỏi má cô, anh nắm chặt tay cô. Ngón cái vuốt ve các khớp ngón tay cô, mang đến cảm giác vô cùng thoải mái. “Em sẽ cưới anh”, cô dịu dàng. “Nhưng nếu có một ngày anh cảm thấy hối hận, em hứa sẽ để anh được tự do. Nếu anh yêu người khác...” cô dừng lại và tập trung suy nghĩ.

Một người có thể chung giường với anh và mang đến cho anh những đứa trẻ...

“Em sẽ không phản đối”, cô kết thúc. “Chúng ta có thể hủy bỏ cuộc hôn nhân này, hoặc em sẽ ly dị anh nếu cần thiết...”

Anh dùng miệng cắt ngang lời cô. Hôn nhân là phương tiện nhằm bịt miệng cô, môi anh chà xát trên môi cô như để đánh bay sự phản đối của cô.

Cô rất quan tâm đến Paul, nhưng mỗi khi anh chạm vào người, cô đều mất kiểm soát. Ngay cả lúc này, làn da cô cũng nóng rực trong trạng thái hưng phấn, và cô nhận thấy tình trạng này ngày càng tăng. Cánh tay mạnh mẽ của anh bao bọc xung quanh, trong khi ngực cô bị ép chặt dưới lớp váy.

Lúc tách ra, mắt anh cháy bỏng. “Anh sẽ không yêu người nào khác, Juliette.”

Anh với một lọn tóc xòa xuống, cuốn nó lên thay cho kẹp tóc. Có một chiếc gương trong phòng, anh đẩy cô về phía nó. “Em sẽ phải giúp anh xử lý mái tóc này, cô bé. Anh không biết làm gì với nó.”

Trong gương, cô thấy môi mình đang sưng phồng và khuôn mặt đỏ bừng. Cho dù đã sửa sang lại mái tóc, cô nghi ngờ mọi người đều có thể đoán ra mình đã làm gì. Dù vậy, cô vẫn kẹp lại tóc cho đến khi không còn lọn tóc nào lộn xộn nữa. “Bây giờ chúng ta sẽ làm gì?”

“Em quay lại với chị em em, còn anh sẽ rời khỏi đây theo đường khác.” Anh chỉ vào cánh cửa đối diện của căn phòng. “Đi đi và đứng với dượng em, Bá tước Arnsbusy. Hãy thông báo về hứa hôn của chúng ta và bảo ông ấy sáng mai anh sẽ tới chỗ em. Chúng ta có thể thông báo cho những người khác... hoặc nếu em không muốn, chúng ta sẽ rời đi trước khi Strathland kịp gây ra bất kỳ nguy hiểm nào. Chúng ta sẽ kết hôn ngay khi vượt qua ranh giới vào Scotland.”

Nếu cha cô biết được ý định của cô thì hẳn ông ấy sẽ hết sức tức giận. Tuy Beatrice đã viết thư thông báo sự trở về của nam tước, Juliette vẫn sợ hãi phải đối mặt với ông. Cô luôn ấn tượng Henry Andrews là một người cứng nhắc, hiếm khi quan tâm đến con gái. Ông luôn bị thu hút và hấp dẫn tham gia chiến tranh hơn là phải sống cô lập ở Scotland. Nếu biết cô chạy trốn cùng Paul, ông sẽ đưa ra những câu hỏi mà cô không muốn trả lời. Và thậm chí sau khi họ kết hôn, cô cũng không nghi ngờ là cha cô sẽ ép cô phá hủy nó.

“Sao em không nói gì?”, Paul hỏi, nắm tay cô. “Đang suy nghĩ lại à?”

Không, hoàn toàn không. Cô đang băn khoăn có nên nói cho anh biết cô đã bị hủy hoại. Lời nói đã lên đến miệng, sẵn sàng tiết lộ sự thật. Nhưng thú nhận ở nơi công cộng có vẻ không thích hợp lắm.

“Em sẽ cưới anh”, cô khẳng định, tuy đó không phải là ý nghĩ đang khiến cô phiền muộn. Cô cũng lo lắng Strathland sẽ đoán ra sự thật về Matthew. Và nếu cô bỏ cậu bé lại đây, liệu có khiến cậu gặp nguy hiểm hơn không?

Paul vòng tay qua gáy, kéo cô lại gần hơn. Tuy không hôn cô, nhưng tay anh lần theo sợi dây chuyền trên cổ cô. Chậm rãi, anh kéo nó lên làm lộ ra chiếc nhẫn bạc.

“Em đeo nó.”

Cô gật đầu. “Nhưng trước khi anh lấy em, trước khi chúng ta đi bất cứ đâu, em cần... nói chuyện riêng với anh. Có vài điều anh cần biết, trước khi chúng ta kết hôn.”

“Chúng ta đang ở một mình”, anh chỉ ra. “hãy nói ngay bây giờ đi.”

Không phải ở đây. Nhất là khi anh có thể thay đổi quyết định. Điều cuối cùng cô muốn là bị bỏ rơi ở phòng vũ hội.

Ngón tay Paul quấn quanh sợi dây chuyền một lát rồi thả nó xuống. “Nếu thế đêm nay anh sẽ đến chỗ em, được không?”

“Vào buổi sáng. Trước khi anh thu xếp một chiếc xe đưa chúng ta về Scotland.” Nếu anh thay đổi, cô không muốn anh gặp bất kỳ rắc rối nào.

“Juliette, cuộc hôn nhân này sẽ là điều tốt đẹp. Anh hứa.”

Cô thở dài, “Em chỉ hy vọng anh không phải sống trong hối hận.”

* * *

Bá tước Strathland thấy Juliette đi ra từ phòng nhạc. Dù váy áo của cô không có dấu hiệu lộn xộn, nhưng hắn đã thoáng thấy một người đàn ông trong bóng tối. Gã tử tước bí ẩn mà mọi người đang bàn tán. Tuy hắn chưa từng chạm mặt người đó, nhưng rất nhiều quý cô háo hức được khiêu vũ cùng anh ta.

Môi Juliette hơi sưng lên như thể cô vừa trải qua một nụ hôn say đắm. Mặc dù tóc cô được quấn lên gọn gàng, ngọn lửa ghen tuông vẫn gầm thét trong hắn. Có dám bỏ rơi hắn trước mặt mọi người, chỉ để lao vào vòng tay người khác sao?

Có phải gã tử tước đó đã cài tóc cho cô khi gã hôn cô không? Cô có cho phép gã chạm vào người không?

Con đàn bà hư hỏng khôn nạn. Cô chỉ thuộc về riêng hắn. Lúc này hắn chỉ muốn túm tay kéo cô đi, hành hạ cô bằng cơ thể mình đến khi hiểu ra cô thuộc về ai.

Hắn lầm tưởng rằng cô đã trưởng thành hơn trong hai năm qua. Rằng cô đã nhận ra hắn sẽ trở nên giàu có thế nào và là một người chồng tốt ra sao. Thay vào đó hắn phát hiện cô lén lút đi vào phòng nhạc với một gã đàn ông, như một con diêm tâm thường.

Nhưng cô mới chỉ mười chín tuổi. Độ tuổi các cô gái đều bốc đồng với những mộng mơ. Được người đàn ông phù hợp rèn dũa, cô sẽ trở thành người vợ như hắn muốn. Hắn hình dung mình sẽ dành thời gian hàng ngày dạy dỗ cô làm hài lòng hắn cả trên giường và ngoài giường ra sao.

Cơn rùng mình vì hưng phấn tràn qua người hắn.

Sự kiên nhẫn của hắn đã đến giới hạn. Đã đến lúc đảm bảo sự phục tùng của cô. Một khi hắn tiết lộ sự tủi hổ của cô cho cha mẹ cô, họ sẽ đề nghị hắn cưới cô.

Hắn nhìn chằm chằm ngang qua căn phòng, nhớ lại cách cô bế đứa bé. Ham muốn sở hữu cô, làm cơ thể trẻ trung của cô căng phồng lên vì những đứa con của hắn có sức quyến rũ cực lớn. Quay sang người đầy tớ, hắn ra lệnh. “Chuẩn bị xe ngựa và báo cho chị ta chuẩn bị về.”

Nở nụ cười giả tạo, hắn chào tạm biệt bà chủ và đợi Sarah cùng về. Trong vòng một tháng, hắn sẽ biến Juliette thành cô dâu của mình.

11. Chương 11

Paul nhận ra Juliette đang đợi anh ở trong khu vườn nhỏ của dì cô, mưa rơi lộp độp trên tán ô mà cô đang cầm. Ngạc nhiên vì cô lại ở đây một mình trong thời tiết xuân tối tệ. Nhưng rồi anh phát hiện ánh mắt cô như đang gắn chặt vào hàng nghệ tây màu vàng tím chỉ vừa mới nhú lên trên mặt đất. Anh xuyên qua làn mưa đến khi đứng trước mặt cô. Vẻ mặt đau khổ của cô khiến anh căng thẳng. Có vẻ như cô đang muốn hủy kế hoạch của họ.

“Anh đã đến, như em yêu cầu.” Anh thoáng thấy tia sáng bạc trên tay cô. Cô vẫn đeo chiếc nhẫn anh tặng. Chỉ cần như thế, anh dần hít thở được. Chắc hẳn cô không bảo anh tới đây để xóa bỏ hẹn ước của bọn họ.

Paul ngồi xuống cạnh cô, không bận tâm đến bộ đồ ướt sũng của mình. “Em nói đi.” Anh lấy ô từ tay cô, che cho cả hai người.

Cô vặn xoắn sợi dây chuyền. “Sau khi em kết thúc, có lẽ anh sẽ không còn muốn cưới em nữa. Nhưng... sẽ là sai lầm nếu kết hôn với anh khi anh chưa biết rõ chuyện gì đã xảy ra với em trong thời gian anh ở Edinburgh.”

Tuy lập tức hiểu cô định nói gì, anh vẫn có thể đọc được nỗi sợ hãi và căng thẳng trong dáng điệu của cô. Anh rất muốn bảo cô đừng nói gì cả, nhưng lại không thể thừa nhận Sinclair đã nói với anh về vụ cưỡng hiếp. Bất chấp như thế, anh còn cảm giác tồi tệ hơn nhiều khi thấy cô giằng xé để kể lại cho anh. Anh không muốn nghe chuyện đó từ chính miệng cô. Ngược lại, anh muốn quên đi, nhằm chôn vùi quá khứ đã ám ảnh cô.

Khuông mặt Juliette trắng bệch, hai tay cô vặn vẹo nắm chặt nhau. “Lẽ ra em nên nói với anh từ lâu rồi”, cô bắt đầu. “Nhưng em quá lo sợ anh sẽ căm hận em.”

“Bất cứ chuyện gì cũng sẽ không bao giờ khiến anh căm ghét em”, anh khẳng định. Nhưng nét mặt căng thẳng của cô cho thấy cô không tin anh. Có vẻ như cô cho rằng anh sẽ nổi cơn thịnh nộ hoặc buộc tội cô theo cách nào đó. Nhưng anh tuyệt đối không làm vậy. Chỉ cần tưởng tượng ra cái đêm tội lỗi đen tối đó là anh lại lập tức muốn giết chết kẻ đã làm hại cô. Tuy anh không biết chính xác kẻ đó là ai, sự nghi ngờ của anh gần như đã sáng tỏ. Anh đã đoán ra hần... nhưng thực sự không muốn cô thừa nhận câu trả lời.

“Em đã từng nói không muốn kết hôn với anh hay với bất kỳ ai”, cô tiếp tục. “Là vì có lý do. Một lý do quá xấu hổ.”

Anh chờ cô kể về vụ cưỡng hiếp. Lòng anh quặn thắt, môi xám xịt, sẵn sàng lắng nghe.

Juliette hít thật sâu, rồi từ từ thở ra. “Tháng Năm năm ngoái, em đã sinh một đứa con trai.”

Lạy Chúa trên cao, đây là điều cuối cùng anh muốn nghe. Cả người căng thẳng, cứng ngắc đến nỗi Paul cảm giác cơ thể anh biến thành đá. Tuy biết về vụ cưỡng hiếp, nhưng Sinclair đã không nói đến đứa trẻ. Juliette đã mang thai vào cái đêm cô bị làm nhục. Cô không chỉ chịu đựng nỗi tủi nhục vì bị cướp đoạt sự ngây thơ, mà còn trở thành một người mẹ.

“Gia đình em không biết chuyện này. Em đã cho nó làm con nuôi của người khác.” Cô chăm chú nhìn anh, đôi mắt tràn ngập mệt mỏi và đau đớn của một người mẹ phải dứt ruột cho đi đứa con yêu quý.

Paul vẫn giữ im lặng, không thể hiện bất kỳ cảm xúc nào. Anh rơi vào tình trạng tê liệt bởi thú nhận của cô, vậy là rõ ràng. Tâm trí lạnh ngắt, anh không tìm ra được lời nào để đáp lại. Giống như là mặt đất dưới chân anh đã biến mất, khiến anh rơi vào khoảng không trống rỗng.

“Nói gì đó đi, Paul”, cô thì thầm, vặn vẹo chiếc nhẫn bạc. Ánh mắt cô ngập ngừng liếc vào ngôi nhà, và anh nhận ra lý do thực sự cô muốn ở London.

Con trai cô đang ở đây.

Hình ảnh cô bế đứa bé và đu đưa nó đêm hôm đó lóe lên trong đầu anh. Ánh mắt cô nhìn cậu bé tràn ngập tình yêu. Chẳng cần phải thắc mắc chuyện gì đã xảy ra với con trai cô.

“Dì em đang nuôi nó phải không?”

Cô do dự hồi lâu rồi gật đầu. “Dì Charlotte đã chăm sóc cho em và tuyên bố rằng em đi du lịch cùng dì, do Bá tước Arnsbusy quá bận rộn. Dì đưa em tới sống ở Na Uy cho đến lúc sinh.”

Giọng cô trở nên lặng lẽ, hai tay ôm lấy khuôn mặt đỏ bừng. “Em suýt nữa thì mất mạng. Cơ co thắt kéo dài nhiều ngày, quá trình sinh nở không thuận lợi. Em đã bị mê sảng vì sốt cao và sống sót được là điều kỳ diệu.”

Paul thở dài vì anh biết có rất nhiều ca tử vong trong lúc sinh. Anh cũng chứng kiến họ đau đớn và vô số phụ nữ bị chết vì xuất huyết hoặc sốt hậu sản. Cảnh tượng Juliette bị cơn đau xé nát gợi lên niềm hối tiếc sâu sắc rằng anh đã không ở đó cùng cô.

“Chắc em không thể sinh thêm một đứa trẻ nữa. Nó sẽ giết em mất”, cô thừa nhận.

Anh không thể hiện suy nghĩ của mình bởi nỗi đau chân thực hằn trên khuôn mặt cô. Hai mắt đầm nước, cuối cùng cô nói, “Em hy vọng anh hiểu tại sao em... không thể chung giường với anh. Nó còn lớn hơn cả nỗi lo sợ chuyện xảy ra với em. Nó đáng giá bằng tính mạng em.”

Cô nhìn Paul không chớp mắt như đang kỳ vọng anh sẽ nhìn cô với vẻ chán ghét. Sự thật không như thế. Có vẻ như anh đang nhìn cô qua một tấm kính. Có một rào cản vô hình không thể nào phá vỡ, và đằng sau nó là một phụ nữ đang bị tổn thương. Cô tin rằng mình không xứng đáng được hạnh phúc.

Paul cần phải biết thằng khốn đó là kẻ nào để anh có thể giết hắn. “Em không bao giờ tự nguyện dâng hiến cho ai đúng không?”, anh chậm rãi nói, cố giữ bình tĩnh. “Em bị cưỡng hiếp.”

Khuôn mặt cô trắng nhợt, nhưng cô vẫn gật đầu. “E... Em đi dạo một mình. Em thật ngu ngốc, chẳng ai nghe thấy tiếng em kêu cứu.” Nước mắt lăn dài trên má, cô siết chặt hai tay. “Em chống cự lại, nhưng... hắn quá mạnh.”

“Ai?”, anh gắng hỏi. giọng anh sắc như dao bởi anh hoàn toàn có ý định trả thù cho cô. Gã đàn ông đó không xứng đáng được sống, Paul muốn đảm bảo rằng gã con hoang đó không thể làm hại người phụ nữ nào nữa.

Juliette vẫn im lặng. Rất lâu sau cô mới lên tiếng, “Nếu em nói cho anh, anh sẽ cố giết người đó?”

“Chết tiệt, em nói đúng. Hoặc hẳn ta nên ước là mình đã chết.” Anh sẽ không ngần ngại trừng trị kẻ đã làm tổn thương Juliette. Nợ máu phải trả bằng máu...

Nhưng anh nhận ra cô đang do dự. Anh vươn tay đặt lên má cô. “Anh xứng đáng được biết tên hắn, Juliette.”

“Chuyện xảy ra cũng đã xảy ra rồi. Người đó là ai không quan trọng, chẳng thay đổi được gì nữa.”

Cô nhắm mắt, nắm chặt tay anh. Tuy cố tỏ ra bình tĩnh, nhưng máu trong người anh đang sôi sục. Gã đàn ông đó đã cướp đoạt sự trong trắng của cô, và vì thế, cô sẽ không sẵn sàng đầu ấp tay gối với ai nữa. Nhu cầu được biết thiêu đốt anh.

“Anh muốn đảm bảo em sẽ không bao giờ để mắt đến hắn lần nữa.”

Cô trượt vào vòng tay anh, áp má vào tim anh. “Điều em nói vẫn chưa đủ sao?”

“Với anh thì chưa.” Anh ôm cô, “Hãy tin tưởng anh, Juliette. Anh sẽ không hành động như cậu bé non dại hung hăng muốn giết người.”

Không hoàn toàn đúng sự thật, nhưng cô chẳng cần phải sợ hãi hơn nữa.

Nước mắt chảy dài trên má cô, anh lau đi bằng ngón tay cái. Trông cô như vậy chỉ làm bùng lên cơn thịnh nộ đối với kẻ đã làm hại cô.

“Là Brandon Carlisle”, cô nhẹ giọng. “Bá tước xứ Strathland.”

Vậy là đúng. Sự thật anh không bao giờ muốn nghe từ chính miệng cô.

Ngay khoảnh khắc cô trả lời, cảm xúc của anh được củng cố thành một mục đích – giết kẻ đã cướp đi tất cả những người anh yêu quý. Đẩy hắn vào cảnh nghèo đói đã không còn là đủ nữa.

Anh muốn tên bá tước khôn kiếp đó không thể hít thở được nữa.

Trong đôi mắt cô, anh thấy được nỗi sợ hãi rằng cô đã tiết lộ quá nhiều. Anh siết chặt tay quanh người nhằm an ủi cô, và chặt vật làm dịu đi giông tố cùng sự hoài nghi trong lòng. Anh tập trung hít thở mùi hương trên tóc cô, cố kiềm chế không bộc lộ cơn giận dữ điên cuồng của mình.

Cơn giận khủng khiếp làm da anh gât gât, lẫn quẩn quanh anh như tiếng đồng hồ tích tắc, liên tục củng cố mong muốn chà đạp, hủy hoại Strathland. Anh hầu như không nghe lọt lời nào của cô và buộc phải hít thở thật sâu.

“Em đã muốn chết ngay đêm đó”, Juliette thú nhận. “Em gần như không thể về nhà. Em đã ước ông ta giết chết em đi. E... Em không thể kể với bất kì ai, nhưng mẹ anh và Sinclair đã giúp đỡ em.” Cô nắm chặt tay anh, rung mình. “Strathland muốn cưới em, và em từ chối ông ta. Nên ông ta đã trừng phạt em, để buộc em phải kết hôn. Em biết nếu ở lại, ông ta sẽ tiết lộ cho cha mẹ em. Vì thế em trốn khỏi Scotland đến chỗ dì Charlotte, chỉ để lại lời nhắn cho cha em. Sinclair đã giúp em đến London an toàn.”

Cô tuôn ra phần còn lại của câu chuyện, nỗi tủi nhục của cô và quá trình mang thai sau đó. Anh hiểu cô phải làm việc cần làm, chạy trốn. Nhưng bây giờ, Strathland lại tiếp tục đe dọa cô.

“Nếu anh không muốn cưới em nữa thì em có thể hiểu”, Juliette kết thúc. “Em biết mình đã không còn là người vợ như anh mong muốn. Em đã không còn trong trắng.”

“Em nên nói với anh.” Anh giữ khuôn mặt cô nhìn thẳng vào anh. “Anh đã có thể giúp đỡ em, cô bé. Em sẽ không phải chịu đựng một mình.”

“Làm ơn đừng tiết lộ với bất kì ai. Chỉ vài người biết chuyện này thôi.”

“Đó là lý do em muốn ở lại London phải không? Vì con trai em?”

Cô gật đầu. “Em ước gì mình được nuôi nó.” Hai mắt cô sáng lên lúc cô miêu tả thằng bé. “Matthew hoàn toàn vô tội. Nó thật hoàn hảo, đó là đứa bé tuyệt nhất em từng gặp. Khi thằng bé cười...” giọng nghẹn ngào, cô mỉm cười trong nước mắt. “Mỗi lần nhìn thấy nó là tim em lại tan nát. Nhưng em cần phải ở cạnh nó.”

“Ngày nào đó, em sẽ cho cậu bé biết sự thật chứ?”

Nụ cười của cô nhạt dần. “Em không thể. Nếu là con trai dì em, thằng bé sẽ được kế thừa tước hiệu bá tước và tất cả tài sản của họ. Nếu có người biết nó là con ngoài giá thú, nó sẽ chẳng được gì.”

Cô nhắm mắt như cố xua đi nỗi đau. “Anh xứng đáng có những đứa trẻ, Paul. Còn em thì chẳng thể nào mang lại cho anh. Phải cưới em là điều không công bằng với anh.”

“Cũng là không công bằng với em nếu phải từ bỏ cuộc sống em mong muốn chỉ vì Strathland.” Tay anh trượt xuống vai cô. Mưa đã tạnh, anh cụp ô vào. Anh cúi quai chiếc mũ ướt sũng của cô.

“Chúng ta có thể sống hạnh phúc với nhau, Juliette. Dù không có con.” Tuy anh có thể mong muốn một đứa con trai hoặc con gái cùng nụ cười của cô bé, nhưng anh muốn Juliette hơn.

“Em không tin”, cô thì thầm. “Anh mơ ước được làm cha. Em không thể nghĩ anh có thể hạnh phúc với em trong một cuộc hôn nhân như thế”. Cô vươn tay nắm tay anh, siết chặt ngón tay đeo nhẫn của mình. “Em rất quan tâm đến anh nên sẽ buông anh ra.”

Anh quay sang, nhìn sâu vào mắt cô. “Em thực sự cho rằng mình không có quyền được hạnh phúc sao?”

Khuôn mặt cô tràn đầy bối rối và cô không biết trả lời anh thế nào.

“Chuyện xảy ra không phải do lỗi của em”, anh nói. “Em là nạn nhân của hắn chứ không phải người tình. Và em không nên lãng phí phần đời còn lại chỉ vì chuyện đó.”

Cô đặt tay lên ngực anh, vẻ mặt rất choáng váng. Giống như là cô đã sống trong mặc cảm tội lỗi quá lâu nên không biết làm cách nào thoát ra được.

“Sẽ là nói dối nếu anh nói rằng không muốn chung giường với em”, anh thành thật. “Nhưng có nhiều cách để người đàn ông chạm vào người đàn bà mà không tạo ra em bé. Hay em quên buổi họp mặt kia rồi?”

Cô đỏ mặt khi nhắc đến buổi tối hôm đó, Paul vươn tay đặt lên má cô. “Chúng ta sẽ thử, Juliette. Nếu được sống với em, chia sẻ cuộc đời với em, thì nó rất xứng đáng.”

“Em lo sợ một ngày nào đó anh sẽ chán ghét em.”

Lời nói của cô khiến anh cảm thấy bị xúc phạm. “Anh có thể kiểm soát ham muốn của mình. Dù anh rất muốn có em, nhưng anh biết nên dừng lúc nào.”

Cô nhăn mặt, gật đầu. “Em sẽ là vợ anh trên danh nghĩa”, cô đồng ý. “Nhưng không phải về mặt thể xác. Em không thể trao cho anh mọi thứ mình nên làm.”

“Anh sẽ không đòi hỏi nhiều hơn thứ mà em có thể cho”, anh nói. “Nhưng lúc này, anh muốn một nụ hôn.”

Cô ngửa cằm lên, dang hiến đôi môi cho anh, dịu dàng hôn anh. Hơi thở và đôi môi hòa lẫn vào nhau, anh có thể nếm được vị mặn của nước mắt cô lúc trước. Nhưng nụ hôn nhẹ nhàng chỉ làm bùng lên cảm giác chiếm hữu. Anh muốn xóa đi mọi ký ức về Strathland, đến khi cô chỉ nghĩ về anh. Anh ôm lấy khuôn mặt cô, đòi hỏi nhiều hơn. Nụ hôn trở nên sâu sắc hơn đến khi anh khao khát chạm vào cô. Anh chìm đắm trong ham muốn của bản thân, kéo cô vào lòng. Nhưng khoảnh khắc anh ghì cô sát vào cơ thể đang hưng phấn của mình, cô cứng đờ dưới cái vuốt ve của anh.

“Không có gì đáng sợ cả”, anh thì thầm, kéo cô lại. “Như đã nói, em không có lý do gì phải sợ anh.”

Juliette đưa tay lên đôi môi sưng phồng của mình, tách ra khỏi người anh. “E... Em biết. Nhưng làm ơn... em muốn anh từ từ thôi.”

Anh sẽ làm thế. Cô khẳng định cho rằng giữa bọn họ không thể hòa nhập về mặt thể xác chắc chắn đã làm anh sợ hãi. Tuy không bao giờ ép buộc cô, nhưng anh hoàn toàn có ý định chạm vào cô và khiến cô thỏa mãn.

Không nghi ngờ gì, hẳn sẽ chẳng khó khăn để thân mật với Juliette, cho dù không thực sự ăn nhập với cô. Anh chưa từng làm tình với người nào trước đó, bất chấp sự lôi kéo của các bạn cùng lớp ở trường Y. Dù có thể dễ dàng cùng họ tới nhà thổ ở địa phương, nhưng ý thức về sự chung thủy của anh còn mạnh mẽ hơn một giờ vui vẻ.

Làm thế là phản bội Juliette. Trong từng đó năm, anh quyết định chờ đợi, muốn cô là người yêu đầu tiên cũng là duy nhất của mình.

Anh không hối hận. Anh đã nghe quá nhiều câu chuyện về điều cần phải làm gì trong đêm tân hôn từ bạn bè. Nhiều người than thở là phụ nữ muốn được lên đỉnh mà không cần thâm nhập vào bên trong. Ý tưởng khám phá làn da trần của Juliette hằng đêm, tìm hiểu điều gì khiến cô thỏa mãn, cực kỳ kích thích. Có lẽ như thế là đủ cho cả hai.

Nhưng vấn đề trọng yếu lúc này là bảo vệ cô khỏi Strathland, đưa cô rời xa London.

Phải mất bao lâu mới có được lòng tin của cô cũng không quan trọng, anh nguyện ôm cô ngủ hàng đêm.

Cho dù đó là tất cả những gì anh có.

* * *

Nữ Bá tước Arnsbury đã hiếm muộn gần mười năm. Ai cũng biết chuyện này.

Bradon đi đi lại lại trong nhà, lời nói của chị gái hẳn vẫn vang vang trong đầu. Hẳn đã kể cho Sarah chuyện hẳn bắt gặp nữ bá tước và Juliette đi dạo hôm đó, rồi bà ta buột miệng nói ra.

Hiếm muộn. Cho đến năm ngoái, khi Juliette đến ở cùng bọn họ.

Hình ảnh Juliette bế đứa trẻ đã khắc sâu trong đầu hẳn như vết sẹo nóng rực. Về mặt lý thuyết, đứa bé là con của Phu nhân Arnsbury, nhưng Brandon liên tưởng đến ánh mắt hoảng sợ của Juliette. Cô ôm chặt đứa bé như lo sợ có chuyện gì xảy ra với cậu bé.

Lúc đó, hẳn chỉ cho rằng đó là phản ứng của một người sợ hãi. Nhưng nếu... đó không phải là do sợ hãi hẳn thì sao? Nếu là vì cô lo sợ cho đứa trẻ? Có thể nào không?

Hắn nhớ lại cái đêm cưỡng đoạt cô và nhẩm tính số tháng. Có thể cô sinh đứa bé lúc mười tám tuổi, vào tháng Năm. Tức là cậu bé sẽ được gần một tuổi, tầm tuổi của đứa bé hôm đó.

Juliette đã biến mất khỏi Scotland sau khi bị hắn chiếm đoạt gần một năm. Hắn nghe nói cô đã đi du lịch cùng dì Charlotte, rồi sau đó quay lại London vài tháng.

Càng chấp nối các sự kiện, hắn càng bị thuyết phục đứa trẻ đó là con trai mình. Juliette phải che giấu cậu bé, cố gắng chứng tỏ nó là con của Bá tước Arnsbury. Vì nữ bá tước không có con rất nhiều năm, nên hầu hết mọi người đều cho đó là một phép màu kỳ diệu.

Nhưng Bradon nghi ngờ đó là sự lừa gạt.

Hắn nhìn đăm đăm ra ngoài, thầm ước xe ngựa đi nhanh hơn. Hắn phải tự mình nhìn thấy đứa trẻ, nhằm khám phá ra nó có bất kì nét nào giống hắn không. Lúc này hắn thực sự hối hận vì hầu như không để mắt đến nó ở công viên hôm đó.

Hắn định chất vấn Juliette và tìm ra sự thật. Nếu cô cướp đoạt con trai của hắn, hắn sẽ giành lại nó. Dù nó không được thừa kế cũng chẳng quan trọng. Ngay cả một đứa con hoang cũng xứng đáng được biết cha nó là ai.

Cơn tức giận điên cuồng đột nhiên biến mất vì hắn nhận ra bây giờ mình đã có con át chủ bài khiến Juliette không thể phủ nhận. Hắn sẽ đe dọa vạch trần cậu bé trừ khi cô chịu lấy hắn. Nếu cô từ chối, Brandon sẽ công bố thằng bé là đứa con bất hợp pháp và nó sẽ mất tất cả.

Nếu đứa trẻ thực sự là con trai cô, cô sẽ làm mọi thứ để bảo vệ nó. Và Brandon sẽ bắt cô phải trả giá cho tất cả sự nhục nhã cô gây ra cho hắn. Cô sẽ phải hối hận vì chuyện đã làm.

Chiếc xe dừng lại trước dinh thự nhà Arnsbury, hắn xuống xe với sự trợ giúp của người đầy tớ. Hắn khoái trá vô cùng vì được gặp Juliette và chứng kiến niềm tự hào của cô sụp đổ. Cô sẽ cầu xin hắn tha thứ, hắn chắc chắn như vậy. Nhưng hắn có thể cho cô một ân huệ là đón con trai trở về sau khi cưới hắn. Cuối cùng, cô sẽ nhận ra chỗ đứng của mình là về bên cạnh hắn.

Hắn không thể chờ đợi.

* * *

“Tiểu thư Andrews, cô có người thăm viếng”, viên quản gia thông báo. “Bá tước Strathland đề nghị được gặp.”

Lời nói ngọt ngào của ông ta khiến cô chết lặng, cô không mong muốn phải đối mặt Bá tước Strathland ở đây. Sớm thế này. Tuy biết hắn rất giận dữ trong buổi vũ hội đêm qua, cô mong sẽ đi khỏi đây trước khi hắn có thể trả thù. Lo lắng cực độ cuộn lên trong dạ dày khi cô băn khoăn hắn muốn gì.

Không quan trọng. Hắn đến thăm viếng không có nghĩa là cô phải gặp. Cô gạt đi nỗi sợ hãi bản năng, nhắc nhở bản thân là có hàng tá đầy tớ ở đây sẵn sàng trợ giúp cô. Cô hoàn toàn không gặp nguy hiểm.

Tuy thế, cô vẫn phải xoắn hai tay vào nhau để bớt run rẩy.

“Nói với ông ta là tôi không có nhà”, Juliette đáp.

Quanh cô là hàng đồng váy áo và một cái rương. Cô quyết định sẽ không mang tất cả trở về Scotland, vì cô không cần lễ phục và váy áo cho các buổi vũ hội. Amelia sẽ cần chúng hơn. Sáng mai cô sẽ về Scotland cùng Paul.

“Xin thứ lỗi, tiểu thư Andrews, nhưng ông ta rất kiên quyết. Ông ta bảo tôi đưa cho cô cái này, nếu cô từ chối.” Viên quản gia đưa ra một phong thư.

Tại sao Bá tước Strathland không hiểu là cô sẽ không bao giờ thay đổi ý kiến chứ? Cho dù ông ta có làm gì hay nói gì đi nữa, cô thà chết chứ nhất định không thèm cưới ông ta. Thở dài, Juliette nhận phong thư và gỡ con dấu ra. Tám chữ viết bằng mực đen rõ ràng, nổi bật trên nền giấy như thể được viết bằng máu.

Cần nói chuyện về con trai chúng ta.

Căn phòng quay cuồng, khuôn mặt cô tái nhợt. “Đi đi”, cô ra lệnh cho viên quản gia. Ông ta cúi chào cô và ngay khi ông ta rời đi, Juliette lập tức chạy đến cái chậu để trong phòng rồi nôn thốc, nôn tháo. Cơ thể cô run rẩy dữ dội và cô không thể xoay sở để đứng lên được.

Hắn ta biết. Chúa ơi, Chúa ơi, hắn ta biết.

Cô úp mặt xuống thảm, cuộn tròn như quả bóng và cố tránh phải đối mặt hắn. Từ lâu cô đã lo sợ chuyện này, gây nguy hiểm cho Matthew. Nếu cô không gặp Bá tước Strathland, hắn sẽ cho rằng đứa trẻ thật sự là con trai mình. Hắn biết rõ và sẽ dồn ép cô.

Cô quỳ gối và bám vào cột giường để đứng lên. Phải mạnh mẽ, tâm trí cô ra lệnh. Phủ nhận sự thật và đuổi hắn ta đi. Nếu cô thuyết phục được gã bá tước rằng Matthew không phải là con trai cô, vậy thì Strathland chẳng có gì để bắt bẻ cô.

Cô chậm rãi bước tới bàn trang điểm, chải tóc và cài lại những lọn tóc bị rơi ra rồi vỗ vào má cho hồng lên sau đó từ từ hít thở đều.

Mình có thể làm được, cô tự nhủ. Mình phải nói dối vì lợi ích của con mình.

Cô chỉ có thể cầu nguyện lời nói của mình sẽ có sức thuyết phục.

* * *

“Cô đã giữ bí mật phải không, tiểu thư Andrews?” Bá tước Strathland đứng dậy lúc cô bước vào. Juliette gật đầu với viên quản gia đang đứng ở cửa như cô đã yêu cầu. Mặc dù đây sẽ là một cuộc trò chuyện khó khăn, nhưng cô không muốn đơn độc với Bá tước Strathland. Nếu dì dưỡng cô có mặt, cô sẽ cầu xin họ cùng ở lại.

“Lá thư ông gửi tôi là dối trá”, cô nói. Ném nó vào lò sưởi. “Tôi không có con trai, ông cũng vậy.”

Không, nếu tôi có thể giúp thằng bé.

Cô phải nỗ lực để giữ giọng bình thản, dù trong thâm tâm cô đang run rẩy dữ dội. “Lúc đó tôi đang bế con trai của dì tôi”, Juliette tiếp tục. “Dì ấy sẽ không bỏ qua cho ông vì đã gọi nó là con hoang.”

“Tôi cũng cho là cô sẽ phủ nhận”, hắn êm ái cất lời. “Câu hỏi thực sự là cô có thể làm gì để bảo vệ tương lai của nó.”

Chính là nó – mối đe dọa mà cô đã lường trước. Bá tước Strathland là kẻ nóng nảy, dường như không hiểu được câu trả lời không dưới mọi hình thức.

“Sao ông không để tôi yên?”, cô gắng hỏi. “Tôi đã nói với ông, hết lần này tới lần khác, rằng tôi không muốn dính dáng đến ông. Không bao giờ.” Chắc hẳn hắn ta hết sức điên rồ mới tin rằng có thể ép buộc cô trở lại bên hắn lần nữa.

“Cha cô sẽ tặng Ballaloch cho cô làm của hồi môn. Và như thế nó sẽ trở thành sở hữu của tôi.”

“Không.” Cô dứt khoát lắc đầu. “Nó không phải là của tôi và sẽ không bao giờ là của tôi.”

“Lúc này nó là mảnh đất vô dụng, hoàn toàn chẳng làm gì được. Cô sẽ đề nghị họ cho cô.”

Cô không nói gì về việc gia đình cô đã xây dựng lại căn nhà ở đó vì không muốn hắn biết. “Tôi muốn ông đi đi.”

“Tôi chắc chắn cô muốn thế.” Hắn ta bước ra ngang căn phòng, đứng trước mặt cô. “Nhưng tôi muốn cho cô biết làm thế nào để giữ an toàn cho đứa bé. Làm thế nào để mua sự im lặng của tôi, để tôi không bao giờ đe dọa nó.”

“Tôi không cần mua sự im lặng của ông ột lời nói dối.”

“Tất cả việc tôi cần làm là tung ra vài tin đồn.” Strathland gác tay lên mặt lò sưởi. “Tôi có thể cho họ biết nỗi xấu hổ của cô và tôi đã làm nhục cô thế nào. Hay cô đã mang thai bí mật ra sao.”

“Không đúng”, cô kiên quyết.

“Sẽ chẳng ai còn muốn cô, sau khi tôi nói với họ cô đã quyến rũ tôi thế nào. Lời nói của tôi không chỉ hủy hoại danh tiếng của cô và chị em cô... mà còn cả của đứa trẻ nữa. Họ sẽ đặt câu hỏi về điều họ nghe được. Và khi họ tìm kiếm câu trả lời, cô nghĩ họ tìm sự thật có khó khăn không?”

Juliette tát thật mạnh vào mặt hắn, để lại năm ngón tay in trên đó. Viên quản gia bước vào, Strathland hạ giọng, “Tôi mong cô sẽ lại đánh tôi thế này, khi tôi ở trên giường của cô.” Hắn tặng cô nụ cười ranh mãnh. “Cưới tôi và tôi sẽ để đứa trẻ bình yên. Cô có thể cho tôi những đứa khác.”

Hắn lùi lại một bước. “Lựa chọn là của cô.”

12. Chương 12

Paul cảm giác có người đang đi theo anh. Ngay lúc rời khỏi căn hộ, anh đã thoáng thấy bóng chiếc xe ngựa màu đen với huy hiệu đường như rất quen thuộc. Mỗi lần liếc về phía sau là anh lại thấy nó.

Là Strathland sao? Anh không dám chắc, nhưng khi gọi chiếc xe ngựa cho thuê, anh chú ý nó cũng đang hướng tới dinh thự của Bá tước Arnsbury. Câu hỏi là họ có dừng lại khi anh đến chỗ ở của Bá tước Arnsbury hay đi tiếp.

Khi tới nơi, anh trả tiền cho người đánh xe và nhìn về phía sau ông ta. Chiếc xe đi chậm lại, thoáng thấy bóng người đàn ông lớn tuổi bên trong trước khi nó đi qua. Paul không chắc chuyện gì sẽ xảy ra, nhưng trước khi kịp đến gần dinh thự nhà Arnsbury, anh phát hiện Bá tước Strathland đang đi ra.

Nét mặt hắn hiện lên tia hài lòng, Paul không bận tâm họ đang ở ngoài đường. Hiển nhiên, tên khốn này tới làm phiền Juliette và sau khi biết hắn đã làm gì cô, anh chỉ muốn uống máu hắn. Ham muốn trả thù nguyên thủy trào lên, anh chạy vụt về phía trước.

Chợt anh bị đẩy mạnh vào mặt tiền bằng đá của tòa nhà cạnh đó.

“Dừng”, tiếng Cain Sinclair vang lên.

Paul gần như đâm vào mũi Sinclair. “Không phải chuyện của anh, Cain.”

“Bỏ qua đi, Fraser. Cậu không thể để bị bắt vì cáo buộc chống lại một bá tước. Chúng có thể treo cổ cậu.”

Anh biết Sinclair nói đúng. Nhưng lý luận cũng không đủ làm mờ đi cơn khát máu của anh. “Hắn là thằng khốn đã làm hại cô ấy. Hắn sẽ phải chết và tôi sẽ là người ném hắn xuống địa ngục.”

“Nếu làm thế, cậu cũng sẽ lập tức đi theo hắn.” Bọn anh ấn chặt anh vào tường, dùng sức mạnh ngăn cản Paul hành động một cách bốc đồng.

Cơn thịnh nộ cháy rực trong anh, xóa sạch mọi dấu vết của lòng nhân từ. Chỉ còn mong muốn mang lại đau khổ cho kẻ đã hủy hoại rất nhiều người chỉ vì tính cách tham lam tàn nhẫn của mình. “Đừng có bảo tôi tránh sang một bên, Sinclair.”

Công lý là điều anh cần ngay lúc này. Anh muốn xé xác Strathland bằng đôi tay trần đến khi máu của tên bá tước đó chảy trên đường phố. Anh không định đứng yên ở đây, nhìn tên khốn đó đi xa. Dùng toàn lực, anh đánh lại Sinclair, cố thoát ra.

“Cậu chủ Fasham!”, giọng một người đàn ông kêu lên. Không biết tại sao Paul quay đầu lại.

Đó là một sai lầm vì Sinclair đã túm lấy và nhanh chóng giữ anh lại. “Xin lỗi, anh bạn, nhưng tôi không thể để cậu tự giết mình được.”

Đồng thời, Cain đập đầu anh vào bức tường phía sau. Anh chìm vào bóng tối và suy nghĩ cuối cùng của anh là chuyện này chưa kết thúc đâu.

Không phải dở dang như thế.

* * *

“Cậu chủ. Cậu tỉnh chưa?”, giọng một người đàn ông vang lên.

Paul cảm thấy đầu đau nhức như thể có người đã bóp nó ra bằng một cái rìu ngu ngốc. Anh đang nằm trên nền gỗ và có thể ngửi được mùi tro tàn mốc meo của một cái lò sưởi.

“Tốt nhất là tỉnh dậy hoặc tôi sẽ có cách làm cậu chú ý, Fraser”, Cain Sinclair nói tiếp. “Một xô nước đổ lên cái đầu cổ chấp của cậu.”

“Không cần thiết, anh bạn. Con người tội nghiệp này đã chịu đựng quá đủ mà không cần anh mang lại khó chịu thêm nữa. Còn bây giờ thì đi đi, mang thức ăn và đồ uống tới cho cậu chủ nữa!”

“Tôi không phải là đầy tớ chết tiệt của ông”, Cain vặn lại. “Hay của cậu ta. Cậu ta có thể tự rót rượu ỳnh.”

“Tôi đang ở đâu đây?”, Paul mơ hồ. “Còn ông là ai?” Mắt anh chưa thích ứng được với ánh sáng và thấy trước mặt có hai bóng người mờ mờ.

“Tôi đã tìm kiếm cậu vài tháng rồi”, người đàn ông trả lời. “Tôi là Colin Kinlark, luật sư của bác cậu.”

“Ông đã đi theo tôi”, Paul nói. “Trong chiếc xe ngựa đỏ vài giờ trước.”

“Vâng, đúng thế”, ông Kinlark trả lời. “Tôi lấy làm tiếc vì cậu bị đau, nhưng trong trường hợp này, tôi tin anh Sinclair chỉ cố tránh cho chuyện đỡ rắc rối hơn thôi.” Ông ta đưa tay kéo anh dậy. “Nếu cậu ấy không ngăn cản, có thể cậu đã bị buộc tội nặng là hành hung người khác.”

Chuyện này rất chính xác vì Paul đã thực sự định giết Strathland.

Ông Kinlark cúi đầu một chút. “Tôi đưa cậu về quán trọ, nhưng không lo ngại cậu phải ở đây lâu. Nó chỉ cần thiết khi cậu bị...”

“Ấm đầu”, Cain nói nốt. “Không có nào.”

“A!” Ông Kinlark lắc đầu. “Nếu cậu đánh Bá tước Strathland, cậu có thể sẽ phải mất rất nhiều tiền hối lộ. Cậu sẽ không muốn mất tiền chỉ vì... giải tỏa một cơn giận giữ quá mức đâu.”

Ông ta chợt nhớ lại người bác thâm trầm của anh. Donald là người khét tiếng keo kiệt. Ông ấy chán hẳn sẽ nổi giận lôi đình nếu Paul hành động theo bản năng, dẫn tới phải hối lộ quá nhiều tiền.

“Đừng lo lắng, Tử tước Falsham. Tôi sẽ thu xếp chỗ ăn ở tốt hơn cho cậu, bây giờ họ đã biết địa vị của cậu.”

Địa vị? Anh không hiểu ông ta đang nói gì. “Tôi chỉ là một bác sĩ”, anh lẩm bẩm. “Không phải là tử tước.”

“Điều đó chỉ đúng vài tháng trước. Nhưng kể từ khi bác cậu qua đời. Chúa cứu giúp ông ấy...”. Người đàn ông đứng tuổi đó cúi đầu tỏ vẻ kính trọng, “cậu đã được thừa hưởng tước hiệu của ông ấy.”

Paul bật dậy, cả căn phòng chao đảo. “Cái gì? Khi nào? Ông ấy chưa quá già mà?” Anh chưa từng nghĩ được thừa kế tước hiệu sớm thế này. Donald Fraser mới chỉ khoảng năm mươi tuổi và rất khỏe mạnh.

“Bị đau tim, tôi e là thế. Đầy tớ phát hiện ông ấy chết trên bàn ăn sáng ba tháng trước. Rất đột ngột.”

Chuyện này không có vẻ không phải là thật. Chỉ giây phút trước, anh còn là một bác sĩ với ít tiền riêng. Còn bây giờ anh có một tước hiệu... và đất đai.

“Tôi không mong đợi chuyện này”, anh thừa nhận.

“Chắc hẳn cậu biết mình là người trong hàng thừa kế tiếp theo”, ông Kinlark nói. “Bây giờ cậu là tử tước của Falsham, cùng với bất động sản và lợi tức đi kèm tước hiệu đó.”

Paul nhìn ông ta chằm chằm, vẫn không tin điều mình vừa nghe. “Chính xác thì bác tôi có bao nhiêu tài sản?”

“Ông ấy có ba bất động sản ở Scotland. Edinburgh là nơi ông ấy có phần lớn tài sản, một miếng đất nhỏ hơn một chút ở phía tây, cách Glenfinnan không xa. Và một bất động sản ven biển ở phía bắc. Không nợ nần vì bác cậu khá tiết kiệm. Ông ấy không muốn mượn tiền bất cứ ai. Thật may mắn cho cậu.”

Paul nhìn sang Sinclair, thấy nét mặt anh ấy rất khó hiểu. “Tôi không hiểu tại sao cha tôi lại quay lưng với gia đình. Ông sống như một nông dân và chẳng nói gì với chúng tôi.”

Không, ngoại trừ Bridget.

“Ông ấy không được hưởng thừa kế khi quyết định cưới mẹ cậu. Nhưng vì ông ấy là con trai út cũng không quan trọng. Bác cậu, Donald đã thừa kế từ cha ông ấy, và bây giờ tước hiệu được truyền sang cho cậu vì cậu là người đứng hàng thứ nhất.”

Paul quỳ gối, tầm nhìn của anh rõ dần. “Tại sao tôi không được thông báo về cái chết của bác tôi sớm hơn?”

“Chúng tôi gặp vài khó khăn khi tìm kiếm cậu, cậu chủ. Trước tiên, bọn tôi tới Ballaloch, rồi phát hiện ra cậu đã đi London. Nhưng tước hiệu này đã là của cậu kể từ cuối tháng Hai.”

Điều này lý giải tại sao không ai ở London thắc mắc gì. Giống như có người đã tìm hiểu về tuyên bố của Paul và phát hiện đó là sự thật. Anh không hiểu gì cả. Anh chưa bao giờ tưởng tượng mình lại có thể trở thành tử tước sớm thế. Tước hiệu này thực sự giống như một ảo tưởng không thể chạm tay vào.

Paul thở dài, nhận ra nó có ý nghĩa gì. Bây giờ anh đã có quyền lực của riêng mình. Một cơ sở khiến cha Juliette phải kính trọng cho dù ông không chấp thuận cuộc hôn nhân của họ.

Tuy anh không muốn sống ở Edinburgh, nhưng ít nhất nó cũng thuộc Scotland. Anh biết rõ nhà bác anh cùng đây đó, sau năm năm sống ở đó.

“Chà, vậy là giờ cậu sung túc rồi”, Cain cười toe toét. “Là một ông chủ giàu có và cao quý, tiền của cậu có thể mua được hộp rượu whisky đấy.”

“Tôi sẽ mua cho anh một ly”, Paul đồng ý. “Rồi tôi sẽ tới viếng thăm tiểu thư Andrews. Trước khi tôi bắt cóc và buộc cô ấy chạy trốn cùng mình.”

Về hoảng hốt hiện lên trên mặt Kinlark cho thấy ông không hoàn toàn chắc chắn có phải Paul đang đùa cợt. “Cậu chủ, nếu tôi có thể tư vấn cho cậu...”

“Cô ấy đã đồng ý kết hôn với tôi”, Paul bảo ông ta. “Nhưng tôi đoán là nên báo cho dượng cô ấy trước khi mang cô ấy đi. Với lại, tôi định mượn xe ngựa của ông ấy.”

“Tử tước Falsham, cậu có xe ngựa riêng của mình. Tôi đã mang nó đến đây vì hi vọng cậu sẽ quay lại Edinburgh.”

Paul băn khoăn không biết Juliette sẽ nghĩ thế nào nếu anh đưa cô tới một ngôi nhà đẹp đẽ. Cô ấy có vui vẻ sống ở đó không? Anh thích ý tưởng đưa cô dâu của mình về ngôi nhà của riêng cô ấy hơn.

“Nếu thế tôi sẽ đi cùng Juliette trong chiếc xe đó.” Quay sang Kinlark anh nói thêm, “Ông sẽ tự tìm xe về Scotland. Tôi muốn ông trở về đêm nay và thu dọn ngôi nhà đón chúng tôi. Tôi sẽ đưa phu nhân mới của Falsham về.”

“Nhưng, cậu chủ, cậu không muốn tổ chức đám cưới ở Edinburgh sao? Cha mẹ cô dâu có thể ở đó.”

“Cha cô dâu sẽ cho tôi một viên đạn vào đầu nếu ông ta biết ý định của tôi.”

Paul lắc đầu, vẫy tay phản đối ông ta. “Không, chúng tôi sẽ làm lễ cưới ngay khi vượt qua biên giới vào Scotland, rồi mới về Edinburgh. Chúng tôi sẽ dừng lại ở vài quán rượu dọc đường đi, và nếu ông gấp rút thì có thể chuẩn bị một buổi chào đón thích hợp cho chúng tôi.”

“Phải, cậu chủ. Như vậy rất tốt.” Ông ta chuẩn bị ra về thì Cain đã túm tay Kinlark. Quay sang Paul, anh nói, “Nếu đêm nay là đêm cuối cùng độc thân của cậu, chúng ta sẽ phải uống mừng. Tốt nhất là nên bắt đầu và ông ấy sẽ trả tiền.”

Paul lão đảo đứng lên, xoa xoa sau gáy, chỗ Cain đã đánh anh bất tỉnh. “Anh nói đúng Cain. Chúng ta phải nâng cốc vì cô dâu và đêm độc thân cuối cùng của tôi.” Liếc sang ông Kinlark, anh thêm vào, “Ông sẽ tham gia chứ?”

Người đàn ông đứng tuổi lắm bấm điều gì nghe như đang cầu chúa Jesus ban thêm sức mạnh.

* * *

Sáng hôm sau, Juliette dẫn Paul vào phòng khách – nơi họ có thể trò chuyện riêng tư. Dù đồ đạc của cô đã được đóng gói sẵn sàng trên phòng, nhưng cô có cảm giác tất cả kế hoạch đều đã bị phá sản.

“Có chuyện... xảy ra”, cô nói với anh. Sau khi thuật lại chi tiết lời đe dọa của Strathland, cô kết luận, “Em không thể đi khỏi London lúc này được. Tên bá tước đã đe dọa sẽ công bố thân thể của Matthew”.

Strathland đã quấn chặt sợi xích quanh người cô khiến cô không thể trốn thoát. Cô thấy nét mặt không hài lòng của Paul và nhận ra anh không hiểu gì cả. Anh chưa có con và không thể biết ý nghĩa của một đứa con.

“Đó là điều hán muốn em làm, Juliette”, Paul bảo cô. “Và đó là lý do chính xác tại sao em không thể ở lại.”

Cô đang định phản đối, nhưng anh đã cắt ngang. “Hán ta mới chỉ suy đoán về Matthew thôi. Nếu em bỏ đi, hán sẽ không có chứng cứ gì.”

“Nhưng nếu em đi, ông ta sẽ hủy hoại tương lai của Matthew bằng cách tuyên bố thằng bé là con bất hợp pháp. Em không để chuyện đó xảy ra.”

“Đó không phải là trách nhiệm của em.”

“Em là mẹ nó”, cô khẳng định. Dĩ nhiên cô phải có trách nhiệm. Tuy đã trao cậu bé cho dì dưỡng chăm sóc, nhưng cô sẵn sàng làm mọi thứ để bảo vệ cậu.

“Anh không hiểu”, cô nhẹ nhàng nói. Nét mặt anh bình thản, nhưng trong đôi mắt xanh sẫm, cô nhìn thấy sự thất vọng. Với anh, Matthew chỉ là đứa trẻ được hình thành giữa cô và người đàn ông khác. Không nghi ngờ gì, Paul sẽ lấy làm vui mừng nếu không bao giờ phải nhìn thấy cậu bé nữa. Rồi đột nhiên, cô cảm thấy cần phải cho anh biết tại sao mình phải bảo vệ cậu bé.

Cô rung chuông gọi một người đầy tớ, yêu cầu anh ta đưa Matthew cùng bảo mẫu tới. Lúc người đầy tớ đi rồi, cô hạ giọng. “Em muốn anh gặp con trai em.” Dù có thể sẽ không tạo ra khác biệt, cô vẫn muốn anh gặp cậu bé. Matthew vô tội, và không ai có thể thuyết phục cô bỏ mặc cậu bé phụ thuộc vào lòng thương hại của một kẻ muốn hủy hoại tương lai của cậu.

Cuối cùng, lúc được người bảo mẫu đưa đến, cậu bé đang mặc bộ đồ bằng vải bông mềm mại, khuôn mặt hồng hào vì vừa thức dậy. Juliette đỡ cậu bé từ tay bảo mẫu, “Vài phút nữa tôi sẽ rung chuông gọi cô tới đón nó”.

“Phu nhân Arnsbury cũng muốn cậu bé, tiểu thư Andrews.” Cô bảo mẫu nhún mày, hoàn toàn không đồng ý với yêu cầu của Juliette. Đồng thời cũng âm thầm nhắc nhở cô rằng Matthew không phải là của cô.

“Tôi chỉ bế nó vài phút thôi”, cô hứa hẹn.

Khi chỉ còn bọn họ, cô hôn nhẹ lên trán Matthew. Làn da cậu thật mềm mại, thơm mùi xà bông. Chỉ ôm cậu cũng khiến tim cô đau nhói. “Em rất lo cho thằng bé”, cô thừa nhận. “Chỉ bằng vài câu nói, gã bá tước có thể hủy hoại cuộc sống của nó. Và em thì không thể ở đây để giúp nó.”

“Khi nào em sẽ bắt đầu lại cuộc sống của riêng mình, Juliette? Em đã lựa chọn trao thằng bé cho dì dưỡng em. Bây giờ nó là con trai của họ.”

“Thằng bé là đứa con duy nhất em có. Em không thể quay lưng lại với nó.” Cô cố nén nước mắt, đối mặt với anh. “Nếu buộc em phải lựa chọn giữa anh và trách nhiệm bảo vệ con trai mình, thì em không còn lựa chọn nào khác.”

Ánh mắt Paul xé nát tim cô, tuy đó là sự thật, nhưng cô không muốn làm tổn thương anh. Cô thật sự quan tâm đến Paul, rất nhiều. Nếu bây giờ anh rời bỏ cô, trái tim cô sẽ mãi mãi trống rỗng.

“Anh không cầu xin, Juliette.” Paul bước lại gần hơn, lời nói của anh có vẻ lạnh lùng. “Nhưng anh sẽ nói sự thật. Nếu em không cách xa cậu bé, Strathland sẽ thắng. Hán sẽ thao túng em đến khi em cho hán mọi thứ. Và anh sẽ không thể bảo vệ em.”

“Anh bảo em làm sao có thể rời xa thằng bé chứ?” Cô ôm con trai chặt hơn, hôn lên má cậu bé. Cậu bập bẹ những lời vô nghĩa và cười toe toét với cô. Nhìn thấy hai chiếc răng đầu tiên của Matthew mới hơi nhú, cô không muốn bỏ lỡ thêm giây phút nào trong cuộc sống của cậu. “Lúc này, em không thể đi.”

“Anh đã nghĩ em can đảm hơn.”

“Chuyện này không liên quan đến lòng can đảm”, cô bật lại. “Mà về sự an toàn của con trai em.”

“Cậu bé không còn là của em nữa.”

“Nó luôn luôn là con em.” Juliette không kìm nén nước được nữa, Paul bước tới nắm vai cô. Cậu bé vịn vẹo đòi xuống, cô đặt cậu đứng cạnh sofa để cậu bám vào thành ghế.

“Em đang đóng khung cuộc sống của mình quanh thằng bé”, Paul nhẹ nhàng. “Em càng ở lâu thì càng nguy hiểm cho Matthew.” Đứa trẻ bắt đầu cười khúc khích lúc anh giữ cậu và cố gắng chập chững vài bước. Lát sau, cậu ngã ngồi xuống, giật mình vì bị mất thăng bằng.

“Thằng bé thật ngây thơ”, cô thì thầm. “Em không muốn nó mất tất cả chỉ vì nghi ngờ của gã bá tước.”

Paul giúp cậu đứng lên, nắm hai tay Matthew. “Anh không yêu cầu em không bao giờ được gặp lại thằng bé. Chỉ yêu cầu em tránh xa cái bẫy của Strathland.”

Cô không nói gì. Phần sáng suốt trong cô biết rằng anh nói rất hợp lý, nhưng mong muốn bảo vệ Matthew còn lớn hơn. Cô có mong muốn đáng xấu hổ là được tồn tại trong cuộc sống của cậu, là mẹ cậu, ngay cả từ một khoảng cách vô hình. Để trao cho cậu tình yêu của cô, cho dù không thể mang lại cho cậu một mái nhà.

Paul khoanh tay, giọng cứng rắn. “Nếu em ở lại, Strathland sẽ tiếp tục kế hoạch của hắn. Hắn sẽ sử dụng chị em, gia đình của em và Matthew để ép buộc em phải vâng lời.”

“Em không thể đứng nhìn gã bá tước làm hại những người em yêu quý.” Thậm chí chỉ nghĩ đến thôi cũng là không thể.

“Vì thế em tự nguyện trở thành con cừu hiến tế hả?”, Paul gay gắt. “Em sẽ ở lại đây và hắn ép buộc em kết hôn với hắn. Hắn sẽ có mọi thứ hắn muốn.”

“Em không muốn ông ta!”, cô nổi giận. “Em cầu Chúa cho tên bá tước đó cút đi và để em yên ổn.” Nước mắt giận dữ trào ra, nhưng ít nhất cũng khiến anh lắng nghe. “Anh cho rằng em muốn ông ta chạm vào em lần nữa, sau tất cả chuyện đã xảy ra sao? Em muốn sớm nhìn thấy ông ta chết.”

Cô nổi gai ốc mỗi khi tưởng tượng ra phải ở chung một căn phòng với tên bá tước đó, chứ chưa nói đến bị ép buộc kết hôn. Không bao giờ.

“Vậy thì chúng ta sẽ đi”, Paul đề nghị. “Đi cùng anh tới Edinburgh, chúng ta sẽ tạm lánh một thời gian. Hắn sẽ không thể tìm được em và chẳng ý vào cái gì được nên phải rút lui.”

“Còn Matthew thì sao?” Cậu bé bắt đầu nhăn nhó, Juliette bế cậu lên vai, dịu dàng dỗ dành. Nhưng cô biết cậu mệt và cần một giấc ngủ ngắn vào buổi sáng. Miễn cưỡng, cô rung chuông gọi bảo mẫu và trao cho người phụ nữ đứng tuổi này. Lát sau, tiếng khóc của cậu nhỏ dần lúc bảo mẫu mang cậu lên gác.

“Nếu em không ở đây, Strathland không thể buộc tội em có bất kì liên hệ nào với hắn”, Paul trả lời. “Miễn là dưỡng em vẫn tiếp tục thừa nhận cậu bé là người thừa kế của ông, những chuyện khác không quan trọng.”

Sự trống rỗng trong cô tăng dần với ý nghĩ đó.

“Strathland sẽ nhận ra ông ta sai lầm.” Paul bước lại gần hơn, nắm tay cô. “Bởi vì không người mẹ thật sự nào lại ruồng bỏ đứa con ruột thịt của mình.” Anh lau nước mắt cho cô. “Nếu em muốn thằng bé được an toàn và yêu thương, thì không còn lựa chọn nào khác ngoài để nó trở thành người thừa kế của dưỡng em. Cho thằng bé cuộc sống mà em luôn mong muốn mang lại cho nó.”

Cô òa khóc, lo sợ là anh nói đúng. Nếu cô tránh xa Matthew, rời bỏ cậu, lời nói của Strathland sẽ trở thành vô nghĩa khi Bá tước Arnsbury tiếp tục thừa nhận cậu là con trai của ông ta.

“Còn chị em em?”, cô hỏi. “Sẽ thế nào nếu ông ta cố làm tổn thương một trong số họ?”

“Họ sẽ tránh xa hẳn ta”, Paul đáp. “Hoặc Amelia sẽ nói chuyện đến khi hẳn ta chết yếu.”

Cô đột ngột bật cười giữa những giọt nước mắt. “Em không biết liệu có thể làm thế không, Paul.” Anh hôn lên tay cô, cô bước vào vòng tay anh và ôm anh thật chặt.

“Anh đến đây với ý định bắt cóc em”, anh đề nghị. “Em có thể tuyên bố là mình hoàn toàn không biết về ý định xấu xa của anh.”

“Sẽ không phải là bắt cóc nếu em tự nguyện”, cô nói.

“Và em sẽ đi chứ?”, anh hỏi, giọng nghiêm trang. “Nếu như thế để mang lại an toàn cho Matthew.”

Cô không biết. Bản năng kêu gào cô ở lại ngôi nhà này, làm mọi thứ trong khả năng của mình để che chở cho Matthew.

Nhưng nếu cô làm thế, mọi người sẽ bàn tán. Thực sự có cảm giác mọi đầy tớ trong nhà đều đang xì xào về sự gán bó bất thường của cô với đứa trẻ mà họ cho là em họ cô. Mỗi khoảnh khắc ở bên cậu, cô đã ngấm ngấm hủy hoại bậc cha mẹ mà cậu xứng đáng có được. Dĩ cô cực yêu mến Matthew, nhưng cũng vậy.

“Vâng”, cuối cùng cô thở dài. “Em sẽ đi cùng anh.”

Anh xoa xoa vai cô và nhìn cô chăm chú. “Bây giờ anh sẽ phải nói chuyện với vợ em vì cha em không ở đây.” Anh nhìn cô về lạ lùng, hỏi, “Em cảm thấy thế nào nếu sống ở Edinburgh, trong nhà bác anh?”

Cô nhún vai. “Em nghĩ chúng ta nên quay về Ballaloch... và có thể xây dựng nhà cửa cùng những người nông dân.” Cô không tưởng tượng được anh lại muốn đưa cô đi nơi khác.

Nét mặt anh trở nên nghiêm túc. “Đó là cuộc sống anh không muốn dành cho em, Juliette.”

“Có lẽ là không. Nhưng chúng ta sẽ tạo dựng cuộc sống với những thứ chúng ta có. Em không cần một ngôi nhà lớn mới cảm thấy hạnh phúc.” Đó là sự thật, vì cô hoàn toàn có ý định lên kế hoạch tăng thu nhập của họ từ lợi nhuận của Aphrodite’s Unmentionables. Trong mọi cách, cô thích thách thức xây dựng mọi thứ từ những khoản tiền nhỏ họ tạo ra hơn. Cô nhìn xuống chiếc nhẫn bạc anh tặng cô.

Nó trị giá hơn vàng bạc rất nhiều vì giữ cô an toàn khỏi Bá tước Strathland mãi mãi.

* * *

“Phu nhân Lanforshire, còn một gói nữa cho bà”, bà Larson thông báo.

Beatrice luồn sợi chỉ qua lỗ kim, khuôn mặt bà đỏ ửng vì tin tức mới. “Đặt nó trên bàn, bà Larson. Vậy là đủ rồi, cảm ơn bà.”

Bà không mở giấy bọc vì biết trước trong đó có gì. Sau khi gửi nửa tá thư cho các cô con gái, bà được biết họ đã dừng bán váy áo gần sáu tháng trước. Họ đang bán đồ lót.

Và không phải là váy lót và áo lót bằng vải lanh trắng đứng đắn. Không, con gái bà đã may áo nịt ngực bằng lụa và sa tanh, một số áo lót bằng vải rất mỏng, hoàn toàn có thể nhìn thấy da thịt của người phụ nữ.

Lúc đầu, bà nổi cơn thịnh nộ... đến khi Sinclair nói với bà về tài khoản ngân hàng gần một ngàn bảng. Đó là một con số khổng lồ, đủ lớn để tạo nên sự khác biệt đáng kể với những khoản nợ của họ.

Bà cảm thấy rất xấu xa khi cho phép con gái mình kinh doanh mặt hàng tội lỗi như thế. Hàng may mặc thậm chí còn không thích hợp cho những quý cô để mắt đến. Tuy nhiên, bà hiểu thực tế những gì họ đã làm. Những mẫu áo lót và áo nịt ngực này được bán cực kỳ tốt vì chẳng có ai làm giống như vậy. Chúng rất độc đáo.

Bà có thể nghe thấy tiếng váy áo sột soạt, biết thừa bà Larson rất tò mò muốn biết thứ gì ở trong những gói hàng hóa bí mật được gửi tới. Beatrice đã giấu hầu hết chúng ở trong phòng khách, đằng sau màn che và những chỗ bí mật. Bà gói ba lần giấy bọc nên thậm chí chẳng ai nhận ra dấu vết của loại quần áo quyn rũ này. Cho đến giờ, bà mãi biết ơn vì có vẻ như Sinclair cũng không nhận ra chuyện đó.

Nhưng khi chồng bà đột ngột sai bước vào căn phòng, ông đổ mặt tía tai. Trong tay ông là cuốn sổ cái có các tài khoản mà Juliette đã sửa lại vài tháng trước.

“Anh muốn nói chuyện với em, Beatrice.”

Bà nhìn xuống tấm thảm, bắn khoản liệu thành thật có thực sự là lựa chọn tốt nhất trong hoàn cảnh này không. “Có chuyện gì thế?”

Ông bước ra, đóng cửa lại để họ được riêng tư rồi đứng thẳng, bước ngang căn phòng với tác phong của một người lính.

“Có vài sai sót trong những tài khoản này. Chúng ta không có thêm hàng nghìn bảng, như trong sổ.” Henry đặt những cuốn sổ xuống, mím chặt môi thành một đường mỏng. “Một sai lầm quá lớn thế này sẽ hủy hoại chúng ta nếu căn cứ trên những con số.”

“Còn có một tài khoản ở London”, Beatrice nói. “Em cam đoan chúng ta có số tiền này.”

Chỉ là bà đã yêu cầu ông Gilderness mở tài khoản này. Nó sẽ giúp việc chuyển trực tiếp lợi nhuận ở London dễ dàng hơn, thay vì phải mang toàn bộ về đây.

“Vây, anh có thể hỏi ‘số tiền này’ từ đâu ra?”, giọng ông khinh khỉnh, tỏ ra không tin bà. “Một khoản thừa kế mà chúng ta không biết chăng?”

“Anh nhớ chứ, Victoria đã cưới một công tước?”, bà nói, hy vọng ông sẽ chấp nhận giả định này và không thắc mắc nữa.

Nhưng rồi ông rút ra mảnh giấy trong túi áo gi lê. “Liệu em có thể giải thích Amelia đang nói về cái gì khi nhắc đến Aphrodite’s Unmentionables? Chấn chấn con gái chúng ta không dính dáng gì đến việc... bán thứ đồ đó.”

Thái độ của ông làm bà phát cáu. Ông là người đã bỏ rơi bọn họ ba năm trước khi quyết định tham gia quân đội. Ông đã chất lên vai bà gánh nặng mà bà không hiểu được, những khoản nợ phải trả và bỏ mặc họ giữa một nơi xa lạ ở Scotland.

Con gái họ đã tìm ra cách để giúp đỡ họ, cho dù nó rất tai tiếng cũng chẳng quan trọng. Và dù lúc đầu bà cũng phản đối, nhưng không thể từ chối khoản lợi nhuận đó. Vì nhờ có chúng, họ mới có thể sửa sang lại nhà cửa và mua sắm đồ đạc mà không cần nhờ vả công tước. Không chỉ có vậy, bà đã làm bạn với một số người nông dân và nhận ra họ là những phụ nữ rất đáng yêu với tài năng may vá thật sự. Một tài năng sẽ cứu giúp tất cả bọn họ.

“Những tài khoản này là chính xác và lợi nhuận từ Aphrodite’s Unmentionables đã giúp đỡ chúng ta rất nhiều”, bà chậm rãi đáp. “Không ai biết sự tham gia của chúng ta.”

“Tham gia vào cái gì?”, ông gặng hỏi.

Beatrice bình tĩnh đưa cho ông gói đồ mới nhất, chuẩn bị tinh thần nhận phản ứng của ông. Khi ông mở ra, một chiếc áo lót màu hoa hồng mỏng manh trong sổ đó, trang trí với ren và ruy băng phù hợp. Một hàng nụ hoa hồng được thêu mềm mại dọc theo đường viền cổ áo.

Chắc chắn nó không phải là loại áo lót tai tiếng nhất họ đang làm, nhưng khuôn mặt chồng bà vẫn tím tái. “Em không nên bán loại quần áo này. Em hiểu rõ lý do mà!”

“Hàng nghìn bảng đấy, Henry.”

“Đây là ý tưởng của ai, Beatrice? Của em à? Hay những người Scotland tị nạn?” Ông quảng chiếc áo lót sang bên cạnh, nói thêm, “Chuyện này là đáng hổ thẹn. Anh yêu cầu em dừng tất cả lại!”

Bà nhặt chiếc áo, vuốt cẩn thận, rồi gói lại trong giấy bọc màu nâu. “Anh có thể nghĩ gì tùy thích. Nhưng các con và em vẫn sẽ tiếp tục như bình thường.”

Im lặng trong căn phòng chứa đựng sức nặng của hai mươi bốn năm kết hôn. “Em sẽ không làm thế.”

Bà đứng thẳng người, nhìn vào mắt ông. “Người anh vô tích sự của anh đã để lại cho chúng ta một núi nợ nần, trong khi anh bỏ đi tìm kiếm vinh quang trong chiến trận. Em đã phải cho nghỉ hầu hết người hầu và bán cả chiếc vòng tay ngọc bích mà anh tặng nữa.”

Ông đứng chôn chân tại chỗ, đôi mắt ánh lên giận dữ nhưng không nói câu gì.

“Em phải đấu tranh cho sự sống còn của chúng ta, mà không có anh, Henry. Các con chúng ta rất thông minh và tháo vát. Nhờ có chúng, chúng ta mới bắt đầu tạo dựng được cuộc sống thịnh vượng mà không phải dựa dẫm vào bất cứ ai.”

“Chuyện đó không đúng.”

“Có lẽ. Nhưng chẳng ai biết bí mật của chúng ta. Và sẽ chẳng thể biết.” Trước khi ông kịp làm phiền tai bà với hàng ngàn lý do tại sao bà không nên dừng đến kim chỉ nữa, Beatrice nhìn thẳng vào mắt ông. “Anh đã bỏ mặc bọn em. Nên anh không có quyền chỉ trích những gì con gái chúng ta đã làm để sống sót.”

13. Chương 13

Ngày cô làm đám cưới là một ngày xám xịt. Juliette nhìn chăm chăm vào những đám mây báo điềm gở, thầm mong chúng sớm tan đi. Sau hơn một tuần rong ruổi, họ đã về đến Edinburgh và Paul chọn một nhà thờ nhỏ ở phía nam để tổ chức một đám cưới đơn giản. Trong suốt hành trình, anh luôn ngủ ở phòng khác trong nhà trọ, tôn trọng mong muốn được ở một mình của cô. Nhưng bất chấp lòng tốt của anh, Juliette vẫn không thể ngừng lo lắng cho Matthew. Đường như cô đã sai lầm trốn đi trong khi tương lai con trai mình vẫn rất bấp bênh.

Dì dượng cô đã ủng hộ cuộc hôn nhân, nhất là sau khi Paul có buổi nói chuyện riêng tư với Bá tước Arnsbury. Có chuyện gì đó đã làm thay đổi quan điểm của ông và cô không biết nó là gì. Vừa lúc trước cả hai còn khó chịu với quyết định cưới một bác sĩ của cô... rồi ngay sau đó, họ lại hành xử như thể cô đã chọn lựa đúng trong mùa vũ hội này. Lạ lùng hơn là Paul cũng chẳng nói điều gì đã làm thay đổi trái tim họ. Có lẽ chỉ đơn giản là họ mừng vì cô đã quyết định kết hôn và biết rõ anh là sự lựa chọn tốt nhất. Thậm chí Charlotte còn gợi ý họ quay về Ballaloch – nơi cha mẹ cô và Victoria có thể tham dự đám cưới.

Tất nhiên, cô từ chối, biết rằng gia đình sẽ không bao giờ ủng hộ việc mình kết hôn với một bác sĩ.

“Em đang thấy buồn vì gia đình mình không ở đây à?” anh nắm tay cô hỏi. “Em có muốn anh báo tin cho họ không?”

Cô lắc đầu. “Cha mẹ em sẽ chỉ cố ngăn cản em thôi.” Siết chặt tay anh, cô nói thêm, “Chẳng ích gì đâu.”

Mặc dù Charlotte khẳng định cha mẹ cô sẽ không giận dữ, Juliette không muốn mạo hiểm. “Em chỉ đang mong thời tiết tốt đẹp hơn.” Giống như mọi cô gái, cô từng tưởng tượng mình sẽ kết hôn với người cô yêu, mặc một chiếc váy thật đẹp, cài hoa trên tóc. Còn có khiêu vũ và tiệc tùng thoải mái với bánh trứng và bánh ngọt yêu thích của cô.

Trong khi cô đang mơ mộng thì những đám mây vỡ ra, mưa ào ào trút xuống. Cô không thể nín cười vì bọn họ thật đen đủi. Ngẩng mặt lên trời, cô nhận xét, “Em nghĩ bầu trời đang bảo chúng ta phải nhanh lên.” Cô vội vã bước theo Paul trên lối đi dẫn vào nhà thờ, nhấc váy lên để tránh bị dính bùn.

Khi bước vào phòng, Paul rũ nước ra khỏi mũ và đội lại. “Chờ chút! Anh có một món quà cho em.” Ánh mắt dịu dàng lúc anh mạo hiểm trở lại màn mưa.

Quay lại xe ngựa, anh cầm theo một gói nhỏ giấu dưới áo khoác. “Anh không nghĩ em muốn làm đám cưới trong bộ váy đi đường.”

Juliette nhận cái gói, giật mình vì anh còn nghĩ tới chuyện đó. “Anh có thời gian chuẩn bị nó lúc nào thế?” Cảm giác ấm áp tràn qua người cô bởi hành động của anh.

“Anh không có kinh nghiệm mua váy áo cho phụ nữ, nhưng anh đã hỏi dì em để chọn bộ đồ phù hợp. Vợ của cha xứ sẽ giúp em thay đồ”, anh đề nghị, chỉ vào người phụ nữ đang nói chuyện với chồng bà ở phía xa xa bên trong nhà thờ. Juliette cầm cái gói hồi lâu, rồi kiễng chân hôn lên má anh.

“Cảm ơn anh”, cô thì thầm.

Anh đặt tay lên eo cô, nói thêm, “Anh sẽ luôn chăm sóc cho em, Juliette.”

Trái tim cô dịu đi với ý nghĩ anh đã làm bao nhiêu điều vì cô. Cô lấy làm tiếc vì không có thời gian để làm gì đó đặc biệt cho anh. Nhưng đây mới chỉ là khởi đầu của bao nhiêu năm sau này của bọn họ.

Cô mỉm cười, trượt khỏi vòng tay anh. “Em sẽ đi thay váy.”

Cô ôm chặt cái gối vào ngực, đi sâu hơn vào trong nhà nguyện bằng đá lạnh lẽo, gặp gỡ bà MacKenzie xởi lởi. Người phụ nữ này khiến cô liên tưởng đến một con chim sẻ với mái tóc màu nâu đồng màu với đôi mắt, đang thích thú nhảy nhót khắp nơi.

“Ôi, cô gái đáng mến, chúng ta sẽ giúp cô cởi bỏ bộ váy áo ẩm ướt này”, bà ta líu lo, đưa cô vào phòng để đồ thờ. Juliette tháo dây mũ, rũ mái tóc ướt nước xuống trong khi bà MacKenzie cởi cúc áo cho cô. Trong một thoáng, cô nhớ lại ngày cưới của Victoria. Mẹ và chị em cô sôi sục vì mừng rỡ trong khi Toria im lặng lạ thường. Lúc này cô mới hiểu tâm trạng của chị mình.

Cô thực sự muốn kết hôn với Paul, nhưng có một cảm giác là cuộc đời cô sẽ thay đổi một cách sâu sắc.

Lúc bà MacKenzie mở gói đựng chiếc váy ra, Juliette nín thở chiêm ngưỡng nó. Chiếc váy ngắn tay có màu đỏ tía hơi sẫm được làm bằng vải lụa. Thân váy được trang trí bằng dây ruy băng và ngọc trai, phù hợp với địa vị con gái một nam tước. Đó là loại váy cô sẽ mặc nếu cưới một công tước hoặc bá tước.

“Ôi chào! Màu sắc tươi tắn thật hợp với màu tóc của cô làm sao!” Bà MacKenzie thở dài. “Tôi nóng lòng muốn thấy nó trên người cô.” Bà giúp đưa chiếc váy lên quá đầu Juliette, cài cúc áo phía trên áo nịt ngực của cô. Còn một đôi găng tay dài màu trắng đồng bộ với chiếc váy và phù hợp với đôi giày. Không nghi ngờ gì, chiếc váy và đồ đi kèm hẳn là rất đắt đỏ. Nhưng Paul đã cố mang đến cho cô thứ gì đó để biến hôm nay trở nên đặc biệt. Và bất chấp thời tiết ẩm ướt cùng hoàn cảnh đặc biệt này, cô vẫn trông đợi để trở thành vợ anh.

“Bây giờ, trông cô giống một cô dâu đích thực”, bà MacKenzie thông báo. “Cô đã sẵn sàng chưa?”

“Tôi đã sẵn sàng.” Ít nhất cô cũng cho là thế. Trong lòng cô đang lo lắng khủng khiếp, thầm mong mình sẽ không làm Paul thất vọng. Anh quá tốt với cô và cô muốn đây sẽ là một cuộc hôn nhân bền vững.

Cô theo bà MacKenzie trở lại nhà nguyện, nơi Cha xứ đang đợi họ. Paul đang đứng, hai tay nắm chặt sau lưng. Anh nhìn chăm chú ra ô cửa sổ kính màu, và quay lại ngay khi cô đi ra từ phòng chứa đồ. Biểu hiện trên mặt anh cho thấy anh rất sững sờ. Anh nhìn cô chằm chằm như thể cô là câu trả lời cho rất nhiều năm cô đơn. Và khi cô đánh bạo nở nụ cười, anh liền đưa tay ra.

Anh là người bạn tốt nhất của cô và sắp tới sẽ là chồng cô. Ngay từ khi còn nhỏ, cô đã mơ về ngày này.

Và lúc Cha xứ tuyên bố lời ràng buộc họ với nhau, Juliette đã đưa ra lời thề của riêng mình.

Em sẽ cố gắng trở thành người vợ như anh mong muốn.

* * *

Paul không nghe thấy bất kì lời nào của Cha xứ. Anh thề nguyện, nhưng tâm trí lại không ở trong buổi lễ, mà ở đêm hôm trước. Tuy không được trải qua đêm tân hôn, nhưng anh tự hỏi liệu đến khi nào Juliette mới học được cách tin tưởng anh. Cô nở nụ cười nhẹ nhàng suốt buổi lễ và điều đó cho anh hy vọng.

Anh nghiêng người trao cho cô nụ hôn, yên bình và nhận ra hai tay cô lạnh cóng. Anh chà xát chúng trong lúc cha xứ nói lời cầu phúc cuối cùng.

Sau khi họ ký vào sổ đăng ký của nhà thờ, anh cảm thấy thật lạ lùng với ý nghĩ cuối cùng mình đã cưới được cô. Cuối cùng, người con gái anh yêu từ lâu giờ đã thuộc về anh. Tất cả chỉ bởi vài lời thề được hứa hẹn và chữ ký trên giấy.

Anh đưa cô ra ngoài, thật may mắn mưa đã tạnh. Juliette dừng lại, quay sang anh. Khuôn mặt cô vẫn sáng bừng lên với nụ cười tươi tắn, cô nhìn thẳng vào mắt anh, thú nhận, “Em không thể tin là chúng ta đã kết hôn với nhau. Không hoàn toàn giống như cách mà em nghĩ mình sẽ cảm thấy.”

“Anh cũng đang nghĩ tương tự như vậy”, anh đồng tình. “Em đang cảm thấy thế nào?”

“Giống như một mình em ăn hết cả cái bánh anh đào ấy.”

Anh không hề mong đợi cô nói thế. “Ngon tuyệt vời? Hay giống như em sắp bị đau bụng?”, anh dò hỏi, hy vọng là ý đầu.

“Có lẽ cả hai.” Giọng cô có chút căng thẳng, nhưng cô nắm tay anh, đặt lên eo mình. “Em rất mừng.”

Anh nhẹ nhàng hôn cô và lúc cô đáp lại, viễn cảnh được hôn cô lâu chừng nào anh muốn đột ngột nảy ra trong đầu. Và tất nhiên, anh cũng lo lắng nữa. Trước đây, anh kiểm chế bản năng rất tốt, nhưng đêm nay sẽ rất khác biệt.

Juliette để anh giúp cô vào trong xe ngựa, rồi bần khoản hỏi, “Người đánh xe đâu nhỉ?”

“Anh đã bảo anh ta đi trước chuẩn bị phòng cho chúng ta trong quán trọ. Anh ấy mượn một con ngựa của Cha xứ.” Anh cảm thấy tội lỗi vì vẫn chưa tiết lộ sự thật về tài sản và tước hiệu thừa kế của mình. Nhưng anh muốn đêm đầu tiên của bọn họ không có gì xen vào. Cô sẽ biết sự thật khi về đến Edinburgh.

“Vậy bây giờ anh sẽ đánh xe à?”, cô hỏi, chà xát hai cánh tay, anh nhận thấy tay cô hơi nổi gai ốc. Làn gió cuộn lên từ đám cỏ, mang theo hơi lạnh.

“Ừ, anh sẽ đánh xe. Em ngồi trong xe ngựa và giữ ấm áp cho cả hai chúng ta.”

Ngược lại, cô bước ra ngoài, đi đến chỗ ngồi của người đánh xe. “Đỡ em lên với.”

Paul cúi xuống, kéo cô lên. “Em muốn ngồi cạnh anh à?”

“Em vừa mới kết hôn với anh”, cô nhắc nhở. “Có vẻ hợp lý hơn nếu em ngồi đây.”

Paul khoác áo choàng cho cô và phủ một tấm chăn lên hai người. “Anh đã chờ đợi ngày này suốt năm năm”, anh thành thật. Ngay từ đầu, anh đã biết Juliette là người phụ nữ định mệnh của mình rồi. “Anh muốn xóa đi nỗi sợ hãi của em đêm nay và mọi đêm sau này. Anh sẽ không bao giờ ép buộc em bất cứ chuyện gì em không thích.”

Hai vai cô hơi thả lỏng. “Em biết, Paul.” Anh vòng tay ôm cô lúc cô tựa đầu vào vai anh.

Vài tiếng sau, buổi chiều đã dần chuyển sang tối. Anh đánh xe về phía Bắc, dừng lại trước một quán trọ. Người đánh xe bước ra đón hai người và mang đồ đạc vào bên trong.

“Tại sao anh muốn sống ở Edinburgh?”, Juliette hỏi. “Là vì bác anh à?”

Nói với cô ấy ngay, lương tâm anh giục giã. Đây là cơ hội tuyệt vời. Tuy nhiên, anh nhận ra bản thân không muốn phá hỏng sự giản dị của ngày hôm nay. Anh muốn có một đêm cùng cô mà chỉ đơn giản như một người đàn ông ở cùng vợ mình.

“Nói cách khác là”, anh lập lờ, “Bác anh để lại căn nhà cho anh lúc ông ấy qua đời. Anh nghĩ chúng ta có thể sống ở đây một thời gian.” Anh không nói thêm gì nữa, để cô tự rút ra kết luận cho riêng mình.

“Em rất tiếc khi biết bác anh đã qua đời”, cô nói. “Anh chẳng nói gì với em.”

“Anh cũng chỉ mới biết vài ngày trước.” Anh ho nhẹ, “Nhưng anh hy vọng em sẽ cảm thấy thoải mái khi sống ở đó.”

Cô gạt đầu, người chủ quán trọ dẫn họ lên căn phòng trên gác. Căn phòng gồm một chiếc giường nhỏ và một cái bàn dựa sát vào tường. Hai chiếc ghế đang chờ họ cùng một bữa tiệc cưới gồm pho mát, bánh mì, thịt và rượu. Một chiếc đĩa nhỏ bằng bạc được bọc lại chứa đựng sự ngạc nhiên anh chuẩn bị cho cô.

“Thật dễ thương.” Cô mỉm cười với anh, tháo quai mũ trong khi anh đóng cửa.

“Và cái này là dành cho em.” Anh ra hiệu về phía chiếc đĩa đang bọc, thầm mong cô sẽ hài lòng.

Ngay khi mở giấy bọc ra, hai mắt Juliette sáng rực. “Bánh trứng sữa!” Cô nhìn cái bánh với niềm khao khát rõ rệt.

Paul lấy cái thìa rồi xúc một miếng đưa vào miệng cô. Juliette ăn miếng bánh, nhắm mắt lại như đang thưởng thức hương vị của nó. Miệng anh khô khốc với cảnh tượng trước mắt, bởi trông cô rất giống người phụ nữ vừa được thỏa mãn.

“Nữa không?”, anh hỏi.

“Ồ, có ạ”, cô nói trong hơi thở. Da anh co rúm với hình ảnh Juliette khỏa thân trong khi anh liếm láp món bánh trứng sữa trên làn da trần của cô đột ngột nảy ra trong đầu. “Làm ơn!”

Anh dứt thìa khác cho cô và cô tỏ ra cực kỳ hưởng thụ. Một luồng nhiệt nóng cuộn trào trong anh và anh không thể rời mắt khỏi cô.

“Anh lấy đâu ra tiền cho những thứ này?”, Juliette hỏi, xúc một thìa đầy cho anh. “Anh đã chịu nhiều rắc rối vì em.”

“Anh muốn em mãn nguyện trong ngày cưới”, anh nhún vai. “Và như đã nói, bác anh để lại mọi thứ cho anh.”

Lúc này, giọng nói trong đầu anh lại nhắc nhở. Hãy nói cho cô ấy biết mọi thứ. Nhưng rồi anh vẫn giữ im lặng.

“Bánh trứng sữa thậm chí còn ngon hơn bánh cưới. Nó luôn là món em thích nhất.” Cô mỉm cười, lấy lại cái thìa. Paul cúi xuống hôn cô, môi cô có vị ngọt của bánh trứng sữa cùng một mùi vị anh không thể đặt tên.

“Anh đang làm em xao lãng món tráng miệng”, cô nói trên môi anh. Nhưng trong giọng cô có nét cười như thể cô thực sự không thấy phiền. “Anh cũng đói như em à?”

Anh gật gật, nhưng tự đánh chính là không phải đói thức ăn. Anh muốn vợ anh trên giường. Anh muốn cởi hết quần áo ra khỏi cơ thể cô, hôn lên từng phân trên làn da cô.

Mình không thể, giọng nói của lý trí xen vào.

“VẬY Ẻ Ẻ Ẻ”, cô nói, bẻ một miếng pho mát đưa tới miệng anh. Anh ngậm tay cô mút từng ngón một, xoáy lưỡi quanh chúng. Sự thôi thúc quá mạnh mẽ đến mức không thể cưỡng được.

Cô sững sờ rồi đỏ bừng mặt. “Paul, em không định bảo anh nhắm nháp ngón tay em, trong khi ở đây có rất nhiều món ngon tuyệt”, cô trêu chọc.

“Thật ả?” Anh giữ tay cô, hôn vào lòng bàn tay rồi áp lên má anh.

Cô bất động. “Em nghĩ là anh đã nói chúng ta sẽ không...”

“Phải. Nhưng anh chưa hề nói anh sẽ không quyến rũ em.”

Cô sững người, cảnh giác với lời nói của anh. Anh với bánh mì, xé một miếng đưa cho cô. “Anh có làm em đau khi hôn em? Hay lúc vuốt ve em vào đêm hợp mặt không?”

“Không.” Hai mắt mở lớn, giọng cô chỉ như tiếng thì thầm.

“VẬY HÃY TIN LÀ ANH SẼ KHÔNG LÀM GÌ TỔN THƯƠNG EM.” Anh cởi áo khoác và gi lê cho đến khi chỉ mặc chiếc sơ mi bằng vải lanh và quần ống túm. Cô nhìn anh chằm chằm như thể cô cảm giác tự rơi vào bẫy của chính mình. “Bây giờ chúng ta đã kết hôn”, anh nhắc nhở. “Em sẽ trông thấy anh mặc ít đồ hơn thế này nhiều.”

Anh rót ổi người một ly rượu và giơ lên. “Xin mời.”

“Anh đang cố làm em say ả?”

“Hoàn toàn không. Chỉ đơn giản là đưa em thứ gì để làm dịu cơn khát của em thôi.” Anh lấy đầu đĩa thức ăn, đưa cho cô. “Em có thể tháo giày ra.”

“Em vẫn ổn.”

Cô dựa vào tường và anh nhận ra họ có những kỳ vọng khác nhau đối với cuộc hôn nhân này. “Anh không định làm em sợ hãi, cô bé. Nhưng anh cũng không cư xử như người đàn ông không có vợ. Có vài điều anh muốn từ em, cho dù chúng ta không phải là người tình.”

“Anh muốn nói gì?” Cô nhìn ra cửa như đang suy tính chạy trốn.

“Anh sẽ không ngủ riêng phòng như những cặp vợ chồng người Anh.” Cô nhúu mày trong khi anh tiếp tục, “Em không ngủ riêng phòng mà nên ngủ cạnh anh như một người vợ đúng mực.”

“Ồ.” Cô nhìn anh như mong đợi anh nói tiếp. “Cha mẹ em ở chung phòng trước khi cha em tham gia chiến tranh. Em nghĩ chuyện đó không vấn đề gì.”

“Em muốn gì từ anh?”, anh hỏi. “Ý anh là trong cuộc hôn nhân này.”

Cô sẫm soi anh một hồi rồi bẻ miếng pho mát khác đút cho anh. “Em muốn đặt quá khứ lại phía sau và bắt đầu lại. Sống vui vẻ cùng người bạn tốt nhất của mình”, cô nói thêm.

Cô không đề cập đến chuyện anh có thể bảo vệ cô khỏi gã bá tước. Nhưng anh nhận thấy ở cô khao khát có được cơ hội thứ hai. Hy vọng trong mắt cô rất mạnh mẽ và anh muốn tin tưởng nó.

“Và hơn thế nữa chứ?” Anh nhấp một ngụm rượu, lấy cho cô miếng thịt cừu ngội, trêu chọc, “Chắc chắn em sẽ muốn giữ tiền của anh và sử dụng chúng như hầu hết phụ nữ vẫn làm.”

Cô trao cho anh cái nhìn hoài nghi. “Em sẽ quản lý tiền của anh, nhưng không cần tiêu chúng.”

“Em đang nói dối”, anh nhận xét. “Em muốn nhúng tay vào tất cả những gì...”

“Không!”, cô kêu lên. “Đó không phải là...”

“...sổ sách, tài khoản của anh”, anh kết thúc. Khi mặt cô đỏ như gấc, anh cười phá lên. “Em cho là anh định nói gì, cô bé?”

Cô ném mẩu pho mát vào anh. “Đừng đùa em nữa.” Anh nhặt miếng pho mát lên ăn trước khi quỳ xuống cạnh cô.

“Chúng ta đều biết em yêu thích giấy và mực”, anh nói. “Và quản lý tài khoản. Anh định sẽ để em quản lý toàn bộ tiền bạc của anh.”

Nét mặt cô dịu lại. “Không phải anh đang chế nhạo em đấy chứ? Anh nói thật à?”

“Phải. Nếu nó làm em hạnh phúc.”

Cô vòng tay ôm anh và đặt một nụ hôn lên môi anh. “Vâng, em rất hạnh phúc.”

Phản ứng của cô làm anh hài lòng, lúc này có vẻ cô thoải mái hơn với anh.

“Anh sẽ cởi giày cho em”, Paul nói. “Nếu em bằng lòng.”

Juliette nhấc gấu váy, làm lộ ra đôi giày. Anh cởi khóa, kéo chiếc đầu tiên, rồi chiếc thứ hai. Anh kéo bàn chân vẫn đang đi tất của cô vào lòng, nhẹ nhàng xoa bóp. Cô tựa lưng ra sau, nhưng các bắp chân căng thẳng vì sự âu yếm của anh.

“Chưa từng có ai làm điều này cho em”, cô thú nhận.

“Chúng ta đã đi một quãng đường dài. Cho phép anh phục vụ em.” Anh xoa bóp, dùng ngón tay cái vuốt ve má trong bàn chân cô.

Cô căng thẳng theo mỗi cái vuốt ve, và dù anh đã cố làm rất nhẹ tay, cô vẫn cắn môi thật chặt.

Cuối cùng lúc anh lướt qua gan bàn chân, cô bật ra tiếng kêu. “Anh đang cù em. Em không chịu được.”

Anh không mong cô lại nói thế, và buông tay. “Anh không có ý định tra tấn em.”

“Em biết.” Nhưng cô vẫn rút chân về, đứng dậy. “Em sẽ không làm thế cho anh đâu. Nhưng anh có muốn em... bóp vai không? Thỉnh thoảng mẹ em vẫn làm thế cho cha em.”

Anh gật đầu, cởi cúc áo và kéo qua đầu. “Anh muốn cảm nhận tay em trên người anh, thực sự rất muốn.”

* * *

Không khí trong phòng trở nên nặng nề, gần như sắp bốc cháy. Juliette chưa bao giờ thấy Paul ở trần, cô giật mình chiêm ngưỡng các múi cơ trên vai anh. Anh có cơ thể của một người làm công việc nặng nhọc.

Phải can đảm, cô tự nhủ. Việc vuốt ve anh cho cô sức mạnh kiểm soát cơn bão cảm xúc đang gào thét trong lòng. Cô đặt tay quanh cổ anh, nhận thấy làn da anh ấm áp hơn cô tưởng, mịn màng và săn chắc. Ngón tay cô tìm thấy vùng cơ đang căng cứng ở đó, và khi cô bắt đầu xoa bóp, anh chợt hít một hơi thật sâu.

Nhưng anh không bảo cô dừng lại. Cô khám phá vùng lưng anh, tìm những điểm căng cơ. Học theo mẹ, cô ấn nhẹ ngón cái vào lưng, tìm cách xoa dịu cơn đau.

“Thả tóc em xuống đi”, anh lặng lẽ nói.

Cô thu tay về, gỡ kẹp tóc, đặt xuống bàn, Không cần phải hỏi tại sao. Anh muốn thân mật với cô, hiểu rõ cô như một người chồng nên làm. Và ít nhất chuyện này hoàn toàn không có gì nguy hiểm.

“Anh có muốn em dừng lại không?”

“Không. Anh muốn tay em ở trên người anh lâu chừng nào em muốn.” anh kéo tay cô đặt lên vai. “Em cũng có thể xoa bóp vùng cổ cho anh.”

Cô làm theo, tìm thấy nhiều điểm căng cơ hơn ở đó. Tóc cô xõa xuống vai anh, anh túm từng lọn đưa vào mũi ngửi. “Em có mùi hương của mùa hè, Juliette.”

Nhẹ nhàng, anh hướng dẫn cô ngồi lên đùi mình, hai tay quàng quanh người cô. Anh cúi xuống, miệng lơ lửng trên miệng cô. Tuy anh không hôn cô, nhưng cô nhận ra đó là lời mời gọi.

Lần này, cô kéo anh xuống đến khi môi anh chạm vào môi cô, khởi đầu nụ hôn. Môi anh rất quen thuộc và sẵn sàng chào đón cô.

Nhưng bằng cách nào đó, nó còn hơn cả một nụ hôn. Lúc cô hôn anh, hai tay anh luồn vào tóc, cởi khuy áo và vuốt ve vùng gáy cô. Cô cảm nhận anh căng cứng bên dưới và bản năng đầu tiên của cô là bỏ chạy.

Anh kéo cô lại, giữ cô ngồi vững. “Anh đã hứa, Juliette. Em không cần phải sợ.” Anh hôn lên thái dương, rồi trượt môi dọc xuống quai hàm cô. “Đó chỉ là phản ứng của người đàn ông đang khao khát em thôi.”

Anh buông lỏng vòng tay quanh người cô, và lúc cô ngồi thẳng lên, phần đàn ông của anh thẳng đứng chạm vào cô. Chiếc váy quá mỏng và cô cảm nhận đau đớn quen thuộc giữa hai chân. Nó giống cảm giác như khi anh mơ trốn cô ở buổi họp mặt. Anh cúi xuống hôn cô lần nữa, hai tay di chuyển quanh eo cô. “Đừng sợ hãi sự âu yếm của anh, Juliette.”

Giọng nói của anh mê hoặc cô, đôi mắt xanh sẫm nhìn thẳng vào mắt cô. “Chúng ta đều có thể thỏa mãn, ngay cả khi anh không vào trong em. Em biết mà.”

Khi anh cử động, phần căng cứng chạm vào vùng bí ẩn của cô. Cô nhận thấy phần giữa hai chân mình đã trở nên ẩm ướt, vòm ngực căng nhức, hai núm hoa săn cứng.

“Em nhớ”, cô thì thầm. tuy nhiên, cô cũng không ngăn được những ký ức không mong muốn về sự xâm nhập. Vụ cưỡng hiếp tàn bạo và cách tên bá tước cổ ép mình vào trong cô, đồng thời hiện ra trong khoảnh khắc này. Cô run rẩy, sợ hãi những cảm giác anh gợi ra trong cô. Nhưng Paul không bao giờ làm tổn thương cô. Cô tin tưởng điều đó.

“Để anh cởi đồ cho em”, anh đề nghị. “Cho phép anh chạm vào em theo cách anh muốn.”

Juliette không biết nói gì. Dù anh đã vuốt ve nơi bí ẩn của cô đêm hôm đó, nhưng ý tưởng phải khỏa thân trước mặt Paul khiến cô sợ hãi anh sẽ đòi hỏi cô quyền lợi của một người chồng.

“Em không biết chúng ta có nên làm thế không”, cô đánh trống lảng. Cô lo lắng để anh nhìn thấy cô không mảnh vải che thân, dù biết đó là điều tự nhiên. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu anh đòi hỏi nhiều hơn và không làm chủ được bản thân? Cô nhớ rất rõ mình đã mất kiểm soát thể nào ở buổi họp mặt đó.

Nhưng một phần bí mật trong cô rất thích thú với những vuốt ve của anh.

“Em đang nằm trong sự điều khiển của anh, Juliette.” Anh chiếm môi cô, hôn đến khi cô ngộp thở. “Nếu em cho phép, anh muốn thỏa mãn em bằng tay và môi anh.”

Cô ngập ngừng, bị cảm dỗ với niềm khao khát bị cảm đoán. Lần trước Paul vuốt ve cô và cô đã bị choáng ngợp bởi cảm giác của bản thân. Anh đã cảm nhận được điều cô mong muốn cho đến khi cơ thể cô run rẩy dưới tay anh.

Một giọng nói ranh mãnh bên trong thúc giục cô đầu hàng. Cô đã tự hứa sẽ cố gắng trở thành một người vợ tốt, và tất cả điều anh muốn chỉ là chạm nhẹ vào cô. Chắc chắn nó không gây nguy hiểm, đúng không?

“Strathland đã bước đi sự trong trắng của em và mang đến những cơn ác mộng”, Paul nói. “Hãy để anh lấy lại cho em những gì đã bị mất.”

“Anh muốn gì ở em?”, cô thì thầm.

Anh kéo cô đứng lên. “Anh sẽ cởi chiếc váy này ra, nhưng em vẫn mặc áo lót và váy lót(1). Tức là, cho đến khi em sẵn sàng cho anh khám phá toàn bộ cơ thể em.”

(1) Áo lót ở đây là loại áo mặc cả thân, không phải áo nịt ngực. Váy lót là phần chân váy lót mặc bên trong lớp váy ngoài mà phụ nữ ngày xưa thường mặc.

Anh chỉ dùng lời nói vẽ lên một bức tranh gợi cảm, cô tưởng tượng tay anh lướt trên người cô. Cô nắm chặt mép váy, cố tỏ ra can đảm.

“Anh không muốn ký ức về hấn phá hoại những gì chúng ta có với nhau”, anh nói. “Đêm nay, anh muốn xóa bỏ nỗi kinh hoàng đó và bắt đầu lại.”

Ý nghĩ phải đứng đây và phó mặc bản thân cho những cái vuốt ve của anh chỉ làm cô thêm lo sợ. Cô không thấy nó có thể làm mọi chuyện tốt lên bằng cách nào. Mặc dù anh không bao giờ làm tổn thương cô và cô cảm thấy run rẩy khi anh chạm vào mình lúc vừa rồi, bằng cách nào đó đêm nay rất khác biệt.

“Liệu em có thể... chạm vào anh trước không?”, cô mạo hiểm. Nếu họ đổi vai trò cho nhau, cô có thể nắm quyền chủ động. Ý nghĩ khám phá phần vai và ngực anh hoàn toàn không có chút đe dọa nào. Ngược lại, nó còn có thể là cách làm giảm bớt nỗi lo sợ của cô.

“Được”, anh đáp. “Nếu nó giúp em thấy khá hơn.”

Cô đặt tay lên vai anh, khám phá làn da trần. Cô vẫn nhìn thẳng vào anh, ánh mắt anh bùng cháy. Rồi tay anh chuyển tới hàng khuy trên váy cô.

“Em không thể tự cởi những cái khuy này, Juliette.”

“Không. Em sẽ cần đến sự giúp đỡ của anh.” Cô để mặc anh cởi cúc áo trong khi cô lướt tay qua ngực trái rồi trượt xuống sườn anh. Tầm lưng rộng của anh có sự mạnh mẽ và kiên cường của người chịu nhiều gian khổ và vượt qua nó. “Em chưa từng nghĩ mình sẽ có một đêm tân hôn”, cô thừa nhận.

“Nhất là với anh sao?”, anh suy đoán.

“Với bất kì ai. Em đã nghĩ mình sẽ sống độc thân đến ngày từ già cõi đời.” Cô bị phân tâm lúc anh cởi chiếc váy, để lộ áo và váy lót. Dù nó không phải là một trong số những mẫu sản phẩm táo bạo, Amelia đã tặng cô áo nịt ngực và áo lót bằng sa tanh màu hoa hồng, tô điểm với những hình thêu. Lớp vải trên ngực cô thật mềm mại, nhưng khi nhận thấy Paul đang nhìn mình chằm chằm, cơ thể cô trở nên cứng ngắc.

Rồi tay anh chuyển ra phần áo nịt ngực sau lưng cô. Hơi ấm từ lòng bàn tay anh làm cô có chút sợ hãi, cô tự làm xao lãng bản thân bằng cách ngắm nhìn da anh. Anh hỏi, “Liệu anh có thể cởi thứ này không?”

Cô gần như bật ra câu trả lời không, nhưng rồi cảm thấy không thực tế. Cô không có người hầu và chỉ có duy nhất một người có thể giúp mình thay đồ là Paul.

“Làm ơn, chậm thôi anh”, cô năn nỉ.

Anh vén tóc cô sang hai bên, áp môi lên cổ cô trong khi nới lỏng sợi dây buộc áo. Anh giải phóng cô khỏi đám dây buộc và ném áo nịt ngực ra xa.

Cô không thể ngăn mình khoanh tay trên lớp áo lót. Dù anh không thể nhìn xuyên qua lớp sa tanh nhưng ngực cô đã căng cứng và đau nhức, nhũ hoa rắn chắc hằn trên lớp vải.

Paul đứng thẳng người, nắm tay cô, nhẹ nhàng thả xuống hai bên người. “Em không cần che giấu với anh, Juliette.”

Có lẽ là không, nhưng tính nhút nhát đang chế ngự cô lúc này.

Ánh mắt anh đã bị che chắn lúc anh trượt tay trên sống lưng cô. “Em làm anh ngạt thở, Juliette. Luôn luôn như thế.”

“Em cũng không thở được”, cô thú nhận. “Em cảm giác như mình sắp ngất ấy.”

Paul dẫn cô về phía giường, đẩy cô ngồi xuống mé bên trái. Kỳ lạ, thay vì đẩy cô nằm xuống, anh lại ngồi ở phía đuôi giường để họ có thể tựa lưng vào nhau. “Anh có một ý tưởng”, anh nói. “Hãy nhìn thẳng bức tường đằng kia, còn anh chỉ đơn giản nói cho em nghe anh muốn làm gì đêm nay.”

“Tức là anh sẽ không chạm vào em à?”, cô thì thầm, hướng tầm mắt vào lớp giấy dán tường đã nhạt màu.

“Không, trừ phi em yêu cầu.”

Lời hứa hẹn này thực sự khiến cô cảm thấy tốt hơn, biết rằng anh sẽ để mọi thứ diễn ra thật chậm, nhằm cho cô thời gian ổn định cảm xúc.

“Em làm trước”, anh gợi ý.

“Làm gì?”

“Nói cho anh, em muốn làm gì cho anh đêm nay.” Anh tựa vào lưng cô, làn da trần áp vào lớp lụa đột nhiên gợi cô nhớ tới những ngày họ thường trốn đi chơi để trò chuyện với nhau. Họ thường ngồi tựa lưng vào hai bên một cái cây, ẩn trong khoảng rừng thông nhỏ. Paul phàn nàn về nỗi thất vọng của anh vì không bao giờ được rời khỏi Ballaloch, trong khi cô than phiền về các chị em mình.

“Em muốn hôn anh”, cô bắt đầu.

“Không, em có thể tưởng tượng hay hơn thế, cô bé. Kể cho anh nghe vài chuyện xấu xa mà em muốn làm.”

Giọng anh có vẻ rất thích thú, cô không nhận được mím cười. “Em không phải là cô bé xấu xa”, cô chế giễu bằng chất giọng đặc sệt vùng cao nguyên Scotland.

“Chúng ta sẽ phải thay đổi điều đó, đúng không? Tiếp tục nào. Nói cho anh biết em muốn đặt tay và môi em ở chỗ nào.” Tay trái anh quờ xung quanh và nắm lấy bàn tay phải của cô.

Cô bị lôi kéo sáng tác ra thứ gì đó không có thật. Làm anh sửng sốt bằng lời nói. Nhưng cuối cùng, cô quá xấu hổ để thốt lên lời. “Em đoán mình muốn hôn lên phần ngực – nơi trái tim anh đang đập. Để xem da anh có nhạy cảm như da em không.”

“Anh sẽ cởi áo lót của em ra và vuốt ve ngực em bằng tay. Rồi bằng miệng”, anh chặn lại. “Anh muốn xem nụ hoa của em có trở nên cứng rắn không và xem chúng cảm thấy thế nào trên lưỡi anh.”

Một cơn đau sâu thẳm bùng nổ giữa hai chân cô. Cô tưởng tượng cái miệng nóng bỏng của anh đang ngậm nụ hoa của cô và nghi ngờ mình sẽ thích như thế.

“Em cũng muốn thử làm thế với anh”, cô khe khẽ nói. “Em cũng muốn biết trong lòng anh có cảm thấy giống như em không.”

“Anh sẽ chạm vào mắt cá chân, rồi di chuyển lên cao hơn để cưỡi bít tất của em ra”, anh nói.

Chỉ vừa nghĩ tay anh ở quá gần trung tâm đau nhức của cô đã khiến trái tim Juliette đập dữ dội. Cô luôn tay vào trong lớp váy lót và tháo nịt bít tất, kéo một chiếc xuống, rồi chiếc kia. Hơi ấm trong lòng bàn tay cô phản ánh lại hình ảnh tưởng tượng.

“Sau đó thì sao?” Cô gần như không muốn biết câu trả lời.

“Đến lượt em”, anh nhắc.

“Em sẽ chạm vào quần anh và giúp anh cởi khuy”, cô lặng lẽ. “Em sẽ đẩy chúng xuống, qua hông anh.”

Anh tựa và cô, và từ tiếng sột soạt, cô nhận ra anh vừa làm gì. Anh ấy đang... khóa thân à? Mặt cô chợt đỏ rần và cô cực kỳ tò mò, muốn biết chết đi được.

Cô rút rờ thò tay ra sau, hướng thẳng tới đùi anh. Lúc chạm vào làn da trần của anh, cô giật tay lại nhanh như chạm phải cục than nóng. Paul bật cười, ngoái cổ lại nhìn cô. “Đừng sợ, tình yêu của anh(2). Anh chỉ làm những gì em nói thôi.”

(2) Nguyên văn là “a chridhe”, theo tiếng Scotland.

Anh cầm tay cô chạm vào lần nữa. “Hãy làm những gì em muốn làm với anh.” Giọng anh chứa tất cả lời hứa hẹn gợi cảm của một người có toàn bộ thời gian trên trái đất.

Juliette bối rối, không chắc có nên làm thế không. Nhưng cô không muốn sống trong sợ hãi suốt phần đời còn lại. Strathland đã hủy hoại sự trinh nguyên của cô, nhưng cô không muốn sống trong cái bóng đó nữa. Phụ nữ thích thú ngủ chung giường với đàn ông, cô biết thế. Chị gái Victoria của cô dường như rất hài lòng với cuộc hôn nhân cùng Công tước. Và vì thế, chị ấy mới có em bé.

Paul vuốt ve mái tóc cô, và khiến cô thấy thật thoải mái. Cô muốn anh biết mình thực sự tin tưởng anh.

“Em cưới anh không phải chỉ để thoát khỏi Strathland”, cô thú nhận.

Lúc cô quay lại hôn anh, anh đáp trả cô, tay anh luồn sâu vào tóc cô trong khi lưỡi anh quấn quýt lưỡi cô. Nụ hôn thay cho những lời cô không thể nói.

“Còn anh không muốn chia cắt em với con trai em để khiến em đau lòng”, Paul nói thêm. “Như thế thằng bé sẽ an toàn hơn.”

“Em biết anh nói đúng.” Cô hiểu dù không muốn bỏ đi. “Nhưng em không muốn nghĩ về chuyện đó lúc này.” Cô rúc vào ngực anh, lắng nghe nhịp tim của Paul.

Cô có thể cảm nhận từng centimet cơ thể rắn chắc của anh trên người mình. Cô cảm thấy thật dễ chịu vì được ôm hơn là sợ hãi anh. Tuy anh vẫn tiếp tục dịu dàng vuốt tóc cô một cách lười biếng. Dường như anh chẳng mong muốn gì khác từ cô.

Có lẽ đó chính là lý do tại sao cô đột nhiên cảm thấy nỗi thôi thúc muốn mang lại cho anh thứ gì đó của bản thân. Cô đứng lên thật chậm rãi. “Làm ơn nhắm mắt lại!”, cô thì thầm.

Paul làm theo lời cô. Trong ánh nền mờ ảo, làn da của anh ánh lên màu hổ phách, nổi bật trên nền ga màu trắng.

Juliette xoay lưng về phía anh, cởi váy lót trước rồi đến áo lót, đặt chúng lên ghế, khi đã khóa thân, cô lén nhìn xung quanh và nhận thấy Paul vẫn đang nhắm mắt. Tuy rất lo lắng về chuyện ở trần nhưng cô vẫn trượt vào trong chăn đến khi được phủ kín từ cổ trở xuống.

Cô cảm thấy tội lỗi dù bây giờ anh đã là chồng cô.

“Anh còn phải nhắm mắt bao lâu nữa?”, anh hỏi.

“Anh có thể mở mắt được rồi”, cô đáp. Giọng nói của cô lạ lẫm ngay cả với chính mình, cứ như là của một người nào khác ấy. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu anh thấy cô không mặc đồ. Lúc này họ đã kết hôn, đó là sự thân mật mà một người chồng sẽ muốn. Cô phải vượt qua sự lo lắng của mình và tin tưởng anh sẽ không đòi hỏi hơn thứ mình có thể trao.

Anh ngẩng ngó khuôn mặt cô một lát, phát hiện váy và áo lót trên ghế. “Em tôn trọng anh”, anh lặng lẽ nói. “Và dù lúc này anh rất muốn ôm em, cảm nhận làn da em chạm vào da anh, anh sẽ chờ đến khi em sẵn sàng.” Anh nằm nghiêng người, đôi mắt nhắm lại vì ham muốn.

Em chưa sẵn sàng. Có thể sẽ mãi mãi không sẵn sàng, tim cô đập thình thịch.

Nhưng đó là lời mà một kẻ hèn nhát sẽ nói. Cô không thể lẩn trốn sau nỗi sợ hãi lớn nhất của mình, nếu cô muốn bắt đầu lại.

Để anh ấy ôm, tâm trí cô đã dành. Anh ấy sẽ dừng nếu mình yêu cầu.

Cô nằm nghiêng, quay lưng lại và kéo tay anh đặt lên eo cô. Dù cô đã tạo một khoảng cách giữa bọn họ nhưng Paul vẫn đặt môi lên vai cô. Khoảnh khắc anh hôn cô, hàng ngàn cơn run rẩy nổi khắp da cô.

“Anh muốn em gần hơn nữa. Da thịt cọ xát da thịt”, anh cảnh báo.

Cô buộc bản thân không nói gì, hoàn toàn im lặng. Nhưng khi cảm nhận hơi nóng của cơ thể anh chạm vào lưng, cô nằm bất động. Bên cạnh anh, cô cảm thấy thật nhỏ bé, hơi ấm của anh bao bọc cô.

“Em ổn chứ?”, anh thì thầm.

“Em nghĩ vậy”. Cô điều chỉnh để thích ứng với cảm giác cơ thể anh cùng phần căng cứng ép lên xương sống cô.

“Đừng lo lắng, cô bé. Anh sẽ giữ lời hứa. Nhưng hãy nói cho anh biết nếu em muốn nhiều hơn nữa”, anh nói trên làn da cô. Hơi thở của anh gọi lên cơn rung mình nóng bỏng khắp người cô và cô cảm thấy cơn đau nhức, ầm ứ giữa hai chân.

Hơn bao giờ, cô đang dần nóng rực với ham muốn. Cô nắm tay anh vòng quanh người mình, vì thế cánh tay anh giờ đây vắt ngang ngực cô. Nhũ hoa của cô săn cứng, cô cắn môi để kiềm chế cảm xúc. Trong một thoáng, tay anh vẫn giữ nguyên như thế. Rồi anh xoay cô lại, hai tay vẫn đặt trên vai cô. Môi anh di chuyển tới cổ họng cô, dần dần xuống thấp hơn.

“Hãy nói khi nào anh nên dừng lại nhé”, anh lẩm bẩm.

Miệng anh dịch chuyển xuống thấp hơn, ngay phía trên ngực cô. Cô có thể cảm thấy hơi thở ấm nóng của anh đẩy sự kiềm chế của mình đến cực hạn. Anh từ từ kéo mép chân xuống. Juliette nhắm mắt, không muốn thấy phản ứng của anh lúc chiêm ngưỡng bộ ngực trần của cô.

“Em thật hoàn hảo”, anh nói, đưa tay ôm trọn đôi gò bồng đảo của cô. Lòng bàn tay ấm áp của anh chạm vào làn da nhạy cảm khiến cô giật mình, choáng váng. Và đột nhiên, nó trở nên quá nhiều và quá sớm.

Ngón tay anh vuốt ve đôi nhũ hoa trong khi môi anh di chuyển dọc theo cổ họng cô. Bàn tay anh cọ xát đã kích động một phản ứng khiến cô choáng ngợp và cô phải nỗ lực để duy trì hơi thở.

Cô nắm tay anh, kéo anh ra khỏi ngực mình. “Paul, dừng lại.”

Anh làm theo dù đôi mắt đang bị nung chảy vì ham muốn. Phía dưới hông, cô có thể cảm nhận được sự căng cứng của anh và khuôn mặt anh dường như rất đau đớn.

Anh không động đậy, cũng chẳng nói năng gì. Juliette cố làm dịu nhịp tim, nỗ lực để bình tĩnh. Cô nhìn anh hồi lâu biết ơn vì anh đã làm nghe lời mà không thắc mắc.

“Thế là... quá nhiều”, cô giải thích. Mặt đỏ bừng. Người cô như bốc cháy, mọi bộ phận đều nhạy cảm với cái vuốt ve của anh. Cô không biết cô có thể để anh tiến đến đâu trước khi cả hai đều mất ý thức.

“Em sẽ cho anh hôn em lần nữa chứ?”, anh nói.

Chuyện này, cô có thể đồng ý. Cô nhích vào gần, vòng tay quanh cổ anh trong khi anh hôn cô thật sâu. Lưỡi anh trượt vào miệng cô, lưỡi cô bắt lấy, cố cho anh thấy rằng cô rất muốn. Cô thực sự muốn anh, cho dù nó nguy hiểm thế nào chăng nữa. Anh kéo cô áp sát vào người, bộ ngực trần của cô ép lên ngực anh. Phần đàn ông của anh ép bụng cô, và dù nó vẫn căng cứng, cô không còn quá lo lắng nữa.

Khi Paul ngẫu nhiên môi cô, cô chợt nhận ra anh đang đưa đẩy cô trong nhịp điệu rất chậm rãi. Sự nóng bỏng bùng nổ giữa hai chân, cô áp sát anh một cách bản năng, chạm vào anh khi hông anh áp vào hông mình.

Cô có thể cảm nhận phần căng cứng của anh ép lên trung tâm bí ẩn của mình và chỉ làm tăng sự bồn chồn của cô. Tuy anh chẳng làm gì khác ngoài hôn cô, sự chuyển động nhịp nhàng gọi lên cảm giác đau đớn ngọt ngào. Cô nên bảo anh dừng lại.

Nhưng cô giật mình nhận ra mình không muốn anh dừng lại.

“Juliette”, anh thì thầm bằng chất giọng khàn khàn. Một niềm khao khát chân thực trong anh, như thể anh đang đấu tranh để kiểm soát. Môi anh di chuyển xuống cổ, rồi phía trên ngực cô, dần dần xuống thấp hơn.

Nhưng anh dừng lại ở đường cong ngay sát ngực cô. Lưỡi và môi anh quỳn rũ cô, dù cô vẫn hơi sợ hãi phản ứng của bản thân.

Thấy cô căng thẳng, anh thì thầm trên làn da cô, “Anh dừng lại nhé?”

Cô run rẩy với từng chuyển động, cảm giác như thể cô sắp rơi vào một vực thẳm. Hơi thở của anh sưởi ấm cô, và không biết tại sao, cô thấy mình cọ xát vào anh... tìm kiếm thứ gì đó. Người cô nóng rực, đôi môi sưng phồng, “Không. Em nghĩ... em muốn hơn nữa.”

Tay cô nắm chặt tóc anh, kéo anh xuống. Cô đang mất ý thức, không thể suy nghĩ cái gì rõ ràng, chỉ biết mình cần anh. Cô đẩy anh xuống thấp hơn, đến khi miệng anh gắn chặt trên nhũ hoa của mình.

Một nhu cầu kỳ lạ ào ạt tràn qua và cô cảm thấy một phản ứng đồng cảm giữa hai chân. Anh kéo nhẹ, xoáy lưỡi xung quanh, cô nghẹn thở trong tiếng rên rỉ gấp gáp. Đường như Paul biết cô muốn gì một cách bản năng, hai tay anh ôm hông, nâng cô lên sát người anh đến khi lưng cô uốn cong và ép mạnh.

Giữa hai chân cô, do sự cọ xát mãnh liệt của anh khiến cô rên rỉ, đã trở nên ướt đầm với sự giải phóng giống như anh đã mang lại cho cô ở buổi họp mặt. Chỉ có điều, lần này nó còn tuyệt vời hơn. Cô áp chặt vào anh, cảm giác ngáy ngất vẫn tiếp diễn, đến khi cơ thể cô giật mạnh bởi cơn co thắt nóng bỏng và mãn nguyện.

Cô mềm oặt dưới người anh, tưởng như máu trong người đã chảy đi hết. Đó là cảm giác hạnh phúc nhất mà cô từng trải quá.

Nhưng cái nhìn trong mắt Paul thật ảm đạm. Anh vẫn căng cứng vì ham muốn, cả người anh cứng đờ bên cạnh cô. Anh vẫn chưa được thỏa mãn, Juliette vươn tay chạm vào anh. Giây phút tay cô trượt xuống dưới lưng anh, anh hắt ra. “Anh nghĩ em nên đi ngủ thôi”, anh hỏi.

Cô không tranh cãi lúc anh kéo chân đắp cho cô. Nhưng thay vì nằm xuống bên cạnh, anh lại vung chân bước xuống giường, đi ngang căn phòng. lát sau, anh mặc xong quần áo.

“Anh định đi đâu?” Cô hy vọng anh sẽ ngủ bên cạnh mình vì bên ngoài trời đã tối.

“Anh sẽ về muộn” là tất cả những gì anh nói. Sau khi cánh cửa khép lại, cô chỉ có thể tự hỏi khi nào anh sẽ quay về.

Hoặc anh có quay lại không.

Phần giữa hai chân anh có cảm giác như bị ai đó nên thẳng một búa vào đó. Paul nốc cạn vài bia thứ hai, nhưng vô ích, nó chẳng giúp làm giảm cơn đau dữ dội này. Dù không đổ lỗi cho Juliette vì cô không muốn làm tình, nhưng ngay lúc này, anh muốn được ở bên trong cơ thể vợ mình. Anh khao khát sự thân mật đó, muốn thân thể bọn họ hòa lẫn vào nhau.

Khốn kiếp. Anh muốn xóa bỏ hoàn toàn ký ức về Strathland. Máu anh đang sôi sục vì giận dữ và dường như anh không thể bình tĩnh được. Tên bá tước đó còn thân mật với Juliette hơn. Hắn cướp đoạt sự trong trắng của cô, và chính bởi tội ác đó mà cô không bao giờ mong muốn làm tình với ai hết.

Điều này có thể hiểu được. Nếu cô tin rằng một lần mang thai nữa sẽ giết chết cô, thì làm sao cô có thể mạo hiểm thân mật với anh chứ? Cơ thể anh đã lên đến đỉnh điểm, thèm muốn vô cùng... và nó có thể là cái chết của cô.

Anh gọi một vài bia nữa, mong mình uống say đến bất tỉnh. Vì anh không thể trở lại giường cùng phòng với vợ mình. Nếu ngủ cùng Juliette trong một căn phòng, chắc chắn anh sẽ lại vuốt ve cô cả đêm.

Chúa cứu giúp anh, anh đã tự tạo ra cái bẫy tra tấn bản thân. Lúc đồng ý các điều kiện của cô, anh không tưởng tượng được sự tra tấn lại đau đớn đến thế. Cô đã cảnh báo sẽ không ngủ cùng anh. Ngay từ đầu, cô đã nói rất rõ ràng mong muốn của cô. Nhưng anh đã đánh giá thấp nó khó khăn cỡ nào để giữ tay anh tránh xa khỏi người cô.

“Cậu đang làm chết tiệt gì ở đây thế?”, giọng một người phụ nữ vang lên. “Cậu nên ở trên phòng với vợ mình, cố gắng tạo ra em bé chứ.”

Paul phớt lờ bà vợ của chủ nhà trọ, chìa vài bia rỗng ra. “Vài nữa.”

“Tôi sẽ không giúp một kẻ say khướt đâu. Ra khỏi đây và nói với cô ấy. Hãy dịu dàng và cô ấy sẽ chào đón cậu, tôi tin chắc thế.”

“Suyt, phụ nữ.” Anh không mong muốn nghe bà ta khuyên nhủ về cách đối đãi với vợ mình. Dù sự thật là anh chưa bao giờ ngủ với một phụ nữ, nhưng anh đã hai lần làm Juliette thỏa mãn. Anh đã có năm năm để đưa ra các ý tưởng đáng giá trong đầu, mặc dù nó không làm thỏa mãn anh chút nào.

“Tôi có thể nói với cậu là không người phụ nữ nào muốn cô đơn trong đêm tân hôn đâu.” Bà ta liên tục giải thích rằng Juliette có thể hơi bị sợ hãi thế nào, thậm chí còn đề nghị được nói chuyện với cô.

“Không cần phải làm thế”, anh nói. Nhưng anh sẵn sàng đi bất cứ đâu để thoát khỏi cuộc nói chuyện tầm phào của bà ta.

Với vẻ chán ghét, anh đứng dậy, ném vài đồng xu lên mặt bàn trả tiền bia. Đã hơn một tiếng đồng hồ kể từ khi anh rời bỏ Juliette. Nếu cô ngủ rồi, anh có thể lẻ vào phòng mà không cho cô biết anh đã ở đó.

Nhưng lúc trở lại, anh nhận thấy một ngọn nến vẫn đang cháy. Ánh sáng mềm mại tràn trên khuôn mặt Juliette, giống như dát một lớp vàng lên làn da cô.

“Em đang mong anh quay lại”, cô dịu dàng nói. “Sao anh bỏ đi lâu thế?”

“Bởi vì anh phải đi.” Anh ngồi lên ghế, cách xa cô. Đồ ăn thừa của bữa tối vẫn còn, dù họ đã uống hết rượu. “Anh không tin tưởng bản thân mỗi khi ở gần em.”

“Anh đã dừng lại khi em yêu cầu.” Cô ngồi dậy làm lộ ra bờ vai trần khiến anh muốn chạm vào. Nhắc anh nhớ tới mọi thứ anh muốn đều đang nằm dưới tấm chăn bằng vải lanh.

“Anh không muốn dừng lại.” Anh quay mặt về phía sau cửa sổ, cảm thấy một cơn ớn lạnh trong không khí. “Trong khoảnh khắc đó, anh giống hệt gã bá tước kia. Anh trượt mạnh vào trong em, bất chấp những lời đã hứa.”

Cô tái nhợt, khoanh tay trước ngực. Đáng lẽ cô nên sợ hãi sau lời thú nhận của anh. Anh sẽ không ngạc nhiên nếu cô muốn anh ngủ ở tầng dưới hoặc trên sân nhà.

Nhưng cô chỉ chậm chậm thở ra, như đang cố lấy dũng khí. “Anh muốn. Nhưng anh đã không làm.”

“Cảm giác đó cực kỳ khó chịu.” Có một lò sưởi nhỏ ở cuối phòng, anh cúi xuống nhóm lửa. Phân tâm làm gì nếu đó là điều cần thiết lúc này.

“Anh biết không, anh đã đúng”, cô thì thầm. “Em thực sự cảm thấy thích thú lúc anh chạm vào em. Em không sợ hãi như mình đã nghĩ.”

Anh tiếp tục nhóm lửa đến khi một luồng hơi ấm nhỏ toát ra từ ngọn lửa. Ngay lúc này, khoảng cách là điều anh cần. Nhưng cô lại nói, “Paul, hãy đến nằm cạnh em đi!”.

“Đó không phải là ý kiến hay đâu.” Trong khi anh đã bị cô kích thích.

“Chúng ta sẽ nói chuyện”, cô nói. “Chỉ thế thôi.”

“Anh thích ngồi đây nói chuyện hơn.”

Juliette nhìn anh một lát, rồi lắc đầu. “Nếu anh không tới chỗ em, vậy em sang chỗ anh.” Cô túm một tấm chăn, quấn quanh người rồi đi chân trần tới chỗ anh. Hình ảnh của cô khiến anh thậm chí còn lo lắng hơn vì sợ rằng sẽ không kiềm chế được cảm xúc của mình.

“Anh đang bị tổn thương”, cô dịu dàng. “Và em không biết làm thế nào để xoa dịu anh.”

“Rồi sẽ qua thôi”, anh đáp. “Chẳng cần làm gì cả.”

Cô ôm anh từ phía sau, áp mặt vào lưng anh. “Điều cuối cùng em muốn là làm đau anh. Và em chỉ nghĩ mình có thể...”

“Anh phát điên vì hấn đã làm như thế với em”, anh bật ra trước khi kịp dừng lại. “Hấn đã làm em đau đớn và khiến em không thể kết hợp với một người đàn ông lần nữa.” Anh quay sang đối diện cô, biết rằng lời

nói này là một sai lầm. Tuy nhiên, anh không thể ngăn lại. “Hắn ta có em theo cách mà anh không bao giờ có. Và nó giống như axit trong huyết quản của anh.”

Cô hết sức đau khổ bởi điều anh vừa nói. Kéo chặt tấm chăn quanh người, cô thì thầm, “Em ước là mình chưa bao giờ ra ngoài đêm hôm đó. Em nên mang theo MaKinloch hoặc ai đó... bất kì... cùng với mình. Em nghĩ là an toàn.”

“Đó không phải là lỗi của em, Juliette. Nhưng anh không thể ngăn cản mong muốn giết chết hắn vì chuyện đó.”

Cô vòng tay quanh eo. “Đó không phải là lý do tại sao em không muốn trở thành người vợ thực sự của anh, Paul.” Mặt cô đỏ bừng, hai tay nắm thành nắm đấm. “Em tin là... mọi chuyện sẽ ổn. Và em không tưởng tượng ra ai đó tốt hơn anh để lấy làm chồng.”

Anh để cô nói, dù rất thất vọng vì không thể thay đổi quá khứ. “Ai nói với em là em không thể có con nữa?”

“Bà đỡ”, cô thú nhận. “Em bị chảy máu rất nhiều, rồi sau đó bị sốt cao. Bà ấy khuyên em không nên có con nữa, nếu không em sẽ chết.” Cô vươn tay chạm vào mặt anh, những ngón tay lạnh ngắt của cô làm dịu nỗi thất vọng trong lòng anh. “Em không thể mạo hiểm.”

Và anh biết rõ là không có biện pháp nào hoàn toàn ngăn cản việc thụ thai, ngoại trừ sống độc thân.

Cô im lặng rất lâu, như đang cân nhắc. “Anh đã nói rằng... có những cách khác để được ở bên nhau.”

Nhưng không phải là cách anh muốn cô nhất. Paul thở dài, nắm tay cô và dẫn cô về giường. Anh cởi áo gi lê và áo sơ mi ra rồi ngồi xuống bên cạnh cô. “Em ngủ lại đi.”

“Em sẽ ngủ khi anh nằm bên cạnh.” Giọng cô thật mềm mại, gần như mời mọc. Anh sẽ thật đáng chết nếu không đến bên cạnh và ôm cô trong tay. Nhưng nếu anh dám đặt một chân vào giường của cô, anh sẽ muốn nhiều hơn nữa. Cô quyến rũ anh nhiều hơn anh mức anh có thể chịu đựng rất nhiều.

Paul vuốt tóc cô và kéo chăn đắp cho cô. Không nói một lời, anh siết nhẹ tay cô, rồi bỏ đi.

Một giọng nói vang lên bên trong khiến anh băn khoăn có phải cô đã đứng... rằng có một ngày anh sẽ hối tiếc về cuộc hôn nhân này.

14. Chương 14

“Vẫn còn những người khác”, Sarah nhắc nhở Brandon. “Tiểu thư Amelia Andrews và Margaret Andrews vẫn chưa kết hôn mà.”

Brandon lơ đãng gợi ý của bà ta. “Amelia mới mười sáu tuổi, còn Margaret thì gần như đã quá lứa ở cái tuổi hai mươi mốt rồi. Tôi không muốn cưới một trong hai người đó.”

“Vậy thì cậu đành phải từ bỏ ý định muốn chiếm đoạt mảnh đất của họ”, Sarah nói. “Bỏ nó đi.”

Có lẽ hắn nên làm thế. Tuy nhiên, hắn cảm ghét ý tưởng phải sống ngay cạnh gia đình Andrews. Hắn muốn cai trị toàn bộ vùng núi phía tây của cao nguyên Scotland, tăng tài sản của mình lên gấp mười lần. Nhưng hơn thế, đó còn là lòng tự trọng. Hắn là người đàn ông trên mọi phương diện, mà đáng lẽ phải có cả tá kẻ thừa kế chạy theo.

Hoặc ít nhất là một. Hắn vẫn hoài nghi về đứa trẻ và đang điều tra thêm về thằng bé. Nếu có bất kì dấu hiệu nào cho thấy đứa bé mang dòng máu của hắn, hắn sẽ công bố thân thế bất hợp pháp của nó và giành lấy nó.

Điều làm hấn điên tiết là Juliette đã bỏ trốn với bác sĩ Fraser. Con khốn đó đã phớt lờ cơ hội được kết hôn với hấn và khăng khăng chọn một bác sĩ với cái tên không đáng giá hai xu. Hấn không thể hiểu tại sao. Brandon có thể cho cô mọi thứ. Còn cô lại chọn một kẻ luôn là cái gai trong mắt hấn.

Bây giờ hấn đã biết Fraser là tử tước bí mật đã nói chuyện với những người mua len. Hấn không tin khả năng gã đàn ông đó được thừa kế một tước hiệu. Tên bác sĩ này chắc hẳn đã nói dối, bởi hấn ta được sinh ra trong nghèo đói và sống trong rác rưởi suốt đời. Nói dối không thay đổi dòng máu trong người hấn.

Fraser đã rất sai lầm khi cho rằng hấn ta có thể tác động để những người mua len không mua từ Brandon. Và cả công tước xứ Worthingstone cũng tham gia vào các nỗ lực của Fraser để lật đổ đế chế của hấn.

Nó sẽ không làm thay đổi gì hết. Len đang có nhu cầu cao, do chiến tranh và yêu cầu may đồng phục. Brandon có tất cả những thứ cần thiết đó, và khi một số người mua từ chối hấn, hấn đã thu xếp để bán len dưới một cái tên khác. Nếu người của hấn mua lông cừu, họ có thể nói dối khi cần thiết, và thu được lợi nhuận cần thiết. Rất dễ dàng.

Để mặc bọn họ cố gắng hủy hoại tài sản của hấn, và hấn chắc chắn Paul Fraser sẽ bị thất bại.

“Chị có tìm hiểu được gì khác về đám con gái nhà Andrews không?”, hấn hỏi. “Bất kì điều bẽ bối nào mà tôi có thể dùng để chống lại họ?”

Sarah nhú mày. “Tôi không chắc. Có vài điều khác biệt về gia đình họ, nhưng tôi không khám phá ra đó là gì.” Bà ta đứng lên, bước tới cạnh cửa sổ. “Cậu có nghĩ ra người nào khác mà cậu có thể kết hôn không?”

“Không.” Hấn chỉ muốn duy nhất một người và sẽ không từ bỏ cho dù cô đã kết hôn với người khác.

Một nụ cười nhẹ lướt qua mặt hấn. Juliette không thể trải qua đêm tân hôn như một cô gái trinh trắng. Hấn tự hỏi Fraser sẽ nói gì nếu Brandon tiết lộ hấn là người đầu tiên chiếm đoạt cô. Cô có nói sự thật cho chồng mình không? Có lẽ một lá thư là biện pháp tốt nhất. Nhưng rồi, hấn không biết họ đã đi đâu. Theo nguồn tin của hấn, bác sĩ Fraser đã đưa Juliette đi xa, chẳng ai biết nơi họ sẽ đến.

Không quan trọng. Có nhiều cách để dụ Fraser trở về Ballaloch, nếu hấn không ở đó. Mẹ hấn ta vẫn ở đó, không phải sao? Và chẳng nghi ngờ gì việc Fraser sẽ đến đó để giúp đỡ nếu bà ta yêu cầu. Strathland mỉm cười với ý tưởng này.

“Brandon, có một buổi hội họp tối nay mà tôi muốn tham gia.” Tiếng Sarah vang lên, cắt đứt mạch suy nghĩ của hấn.

“Tự đi đi.” Hấn không muốn phải làm ra vẻ hoặc giả vờ quan tâm đến những cô gái mới lớn không có não ấy.

“Cậu đang không tuân theo thỏa thuận của chúng ta”, bà ta phản đối. “Chúng ta đã chẳng có bất kì lời mời nào, nếu không phải vì dành cho tôi. Tôi nghĩ cậu đang có ý định tìm kiếm một người vợ.”

“Ý định của tôi không phải là chuyện chị cần quan tâm. Đi đi và ném mình vào đám đàn ông đó, nếu chị muốn thế. Tôi không quan tâm.”

“Tôi muốn có một người chồng tốt. Một người giàu có, tốt bụng, người mà...”

“Vậy hãy tìm kiếm những kẻ đã đặt một chân vào quan tài ấy, Sarah. Có Chúa biết, không một gã trẻ hơn nào thêm liếc chị lần thứ hai, trừ phi họ bị mù và điếc. Chị có khuôn mặt của một con ngựa, và chẳng có gã trẻ tuổi nào ở London muốn chị.”

Khuôn mặt bà ta đỏ rực, ánh mắt trở nên lạnh lẽo. “Cậu không cần phải thô lỗ như thế!”

“Tôi chỉ đang nói sự thật, chị gái yêu quý ạ. Hãy cầu xin lòng thương hại của họ, nếu đó là điều chị muốn. Nhưng tôi sẽ quay lại Scotland trong tuần này. Cho dù chị đi hay ở cũng chẳng liên quan đến tôi.”

“Cậu biết tôi căm ghét Scotland thế nào mà.”

“Vậy thì ở lại London đi. Tìm một mụ già nào đó và bầu bạn với mụ ta. Tham gia vào hàng ngũ của bọn gái điếm đi, tôi chẳng bận tâm. Nhưng tôi sẽ không ở đây lâu hơn nữa.”

Brandon phát tay và bà ta tuân theo mệnh lệnh không lời, đóng cửa lại phía sau. Hắn không nghi ngờ bà ta sẽ tìm cách ở lại London.

Trong khi hắn sẽ lên kế hoạch chấm dứt sự can thiệp của Paul Fraser.

* * *

Người đánh xe đưa họ xuống một con đường quanh co dẫn đến một tòa trang viên trên đỉnh đồi. Juliette nhìn chăm chú tòa nhà được làm bằng đá vôi màu xám, các cửa sổ cũng cao hơn cả người cô. Khói bếp lừng lờ thoát ra từ ống khói, cho thấy rõ ràng đang có người đang đợi bọn họ.

“Đây là nhà của bác anh à?”, cô hỏi. “Em chưa từng mong đợi nó lớn như thế này.” Tòa nhà và mảnh đất thật rộng lớn, với hàng mẫu(1) xa tít tắp đến khuất tầm mắt. Cô đoán tòa nhà này khoảng hai mươi phòng, hoặc hơn thế.

(1) Nguyên văn là “acre” tức mẫu Anh, một mẫu khoảng 0,4 hecta.

Paul thở dài, ánh mắt xa xăm. “Đúng vậy, là của ông ấy.”

Cô đợi anh giải thích thêm, nhưng anh chẳng nói gì nữa. Và, ngày hôm qua cô cũng mới biết cái chết của bác anh.

Sau khi xuống xe, Juliette khoác tay anh, chú ý vẻ buồn rầu trên mặt anh. Có chuyện gì đó đang đè nặng lên vai anh, và cô rất nghi ngờ nó liên quan đến mình.

Anh đã không trở lại giường đêm qua. Cô cũng không biết anh đã đi đâu, nhưng cặp mắt đờ đẫn đã tố cáo anh không ngủ chút nào. Bước chân anh chậm rãi lướt trên lối đi trải sỏi, cô dừng lại. “Anh có muốn nói cho em chuyện gì đang làm anh phiền lòng không, hay em sẽ phải đoán?”

Anh liếc nhìn về phía ngôi nhà rồi quay lại nhìn cô. “Bác anh là tử tước xứ Falsham lúc ông qua đời vài tháng trước. Bây giờ ngôi nhà này đã thuộc về anh cùng với tước hiệu đó. Và em sẽ là Phu nhân Falsham.”

Lúc này anh có tuyên bố mình là vua của nước Anh cũng không khiến cô ngạc nhiên hơn thế. “Vậy là... các tin đồn ở London đều là sự thật?” Cô chưa từng tưởng tượng chuyện này lại có thể. Làm sao anh có thể sống trong nghèo đói suốt cuộc đời, rồi mới biết mình được thừa kế những thứ này?

“À, phải. Nhưng anh cũng không biết về gia đình cha anh cho đến khi rời khỏi Ballaloch để học ngành Y.” Anh tiếp tục bước đi, dẫn cô lên những bậc thềm bằng đá.

Cô nhúm mày, không hiểu tại sao lại xảy ra chuyện đó. Vài người đã nói với cô anh là người thừa kế của một tử tước, nhưng cô không tin vì đã quen biết Paul nhiều năm. Cảm giác như anh đã nói dối cô, khiến cô tin rằng họ sẽ sống trong nghèo khổ. Tuy nhiên, anh không phủ nhận câu chuyện.

Một dãy tớ ra mở cửa và nở nụ cười tươi tắn với Paul. “Tạ ơn Chúa! Ông chủ đã về. Mời vào, mời vào.” Khi phát hiện ra Juliette, ánh mắt anh ta sáng lên. “Phu nhân, chúng tôi rất vui mừng được chào đón cô.”

Viên quản gia gặp họ ở hành lang, cúi chào thật thấp. Với một cử chỉ không lời, ông ta ra hiệu cho người đầy tớ đó mang đồ đạc của họ vào. “Chúng tôi thực sự vui mừng chào đón cô, thưa phu nhân”, ông ta nói.

“Đây là nữ tử tước của tôi”, Paul nói. Quay sang Juliette, anh giới thiệu người đàn ông đứng tuổi. “Đây là ông quản gia John Fraser. Nếu em cần bất cứ thứ gì, ông ấy sẽ thu xếp.”

Juliette ném cho Paul cái nhìn thích thú. Mặc dù cô biết rất nhiều người mang họ Fraser ở khu vực này, nhưng thật ngạc nhiên là ông quản gia lại cùng họ với chồng cô.

“Đó là vinh dự của tôi, Phu nhân Falsham.” Giọng nói của ông toát lên sự ân cần và cảm giác hoan nghênh thực sự. Cô thấy quý mến ông ngay lập tức.

“Nếu ông không phiền, ông Fraser, tôi cần một cô hầu gái”, Juliette nói. Từ vẻ bối rối bất ngờ trên khuôn mặt ông, cô phỏng đoán sẽ không thể có một cô hầu gái phù hợp lúc này.

“Vợ tôi có thể phục vụ cô, thưa phu nhân. Tức là đến khi chúng ta có thể tìm một người theo yêu cầu của cô.” Viên quản gia(2) cúi chào rồi nói thêm, “Tôi tin là cô sẽ muốn gặp nữ quản gia(3) của chúng ta, bà Maggie Fraser vào chiều nay.”

(2) Nguyên văn là “butler”, do nam giới đảm nhiệm, chuyên quản lý người giúp việc nam và các công việc như phục vụ rượu, tiệc tùng, canh giữ cửa.

(3) Nguyên văn là “housekeeper”, do một phụ nữ đảm nhiệm, quản lý người giúp việc nữ và các công việc dọn dẹp nhà cửa, nấu nướng. Địa vị thấp hơn “butler”.

“Có bao nhiêu người... mang họ Fraser ở đây?” Juliette đánh bạo hỏi.

Viên quản gia ho nhẹ. “Một số, thưa phu nhân.”

“Còn người giúp việc thì sao?”

Ông liếc nhanh về phía Paul rồi nhìn chăm chăm xuống đất. “Đều mang họ Fraser.”

Juliette không nhin được cười. “Vậy nếu không nhớ tên ai đó, tôi chỉ đơn giản gọi là anh Fraser hoặc chị Fraser thôi à?”

Ông gật đầu. “Tôi e là thế.”

Paul khoác tay cô và dẫn cô vào bên trong. “Tôi sẽ đưa Phu nhân Falsham đi một vòng quanh nhà. Chúng tôi sẽ rất biết ơn nếu ông có thể sắp xếp một bữa ăn nóng.”

Viên quản gia cúi đầu, để họ được riêng tư. Paul bắt đầu kể cho cô về bác anh, nhưng Juliette gần như không nghe được gì. Thay vào đó, cô mở một cánh cửa nhỏ và phát hiện nó dẫn tới một thư viện. Nắm tay Paul, cô kéo anh vào bên trong, khóa cửa lại.

“Anh nói cho dì dưỡng em về tước hiệu của anh khi nào?”, cô hỏi dù đã đoán ra sự thật.

“Ngay hôm trước ngày anh đưa em đi”, anh thừa nhận. “Họ quyết định cuộc hôn nhân này rất cân xứng sau khi biết chuyện. Ông Kinlark, luật sư của bác anh đã đưa cho họ danh sách bất động sản và tài sản của anh.”

Cô nhìn anh chăm chú, vài chi tiết đã bắt đầu vào đúng chỗ. Chiếc váy cưới. Cô cảm giác như anh vẫn giấu cô chuyện gì đó. “Và anh đã không cho rằng nên đề cập tới tước hiệu của mình lúc đó?”

Anh chống tay lên một giá sách. “Cuộc sống này rất khác lạ với anh, Juliette. Anh muốn đám cưới của chúng ta thật đơn giản. Và đêm qua cũng thế.”

Mặc dù nó chẳng đơn giản chút nào. Anh suy nghĩ, tìm kiếm một từ mô tả chính xác hơn, tra tấn. Cô vươn tay chạm vào má anh. “Em không biết tại sao anh lại bỏ đi đêm qua.”

Anh nắm tay cô, kéo xuống. “Để anh chỉ cho em phần còn lại của ngôi nhà.”

Đó là cách duy nhất để lảng tránh câu hỏi của cô. Cô không mong muốn xem xét những căn phòng khác trong khi rõ ràng là anh đang cố tạo khoảng cách với mình. Nhưng dù có mủi lòng, cô cũng tự hỏi có cách nào giúp mình xoa dịu được anh không. Và vì thế, cô quyết định hỏi anh.

Sau khi cô bày tỏ câu hỏi, anh nhìn cô chăm chăm. “Ý em là gì?”

“Đêm qua, anh đã khiến em cảm thấy mình thỏa mãn, cho dù chúng ta không làm tình”, cô nói. “Liệu có cách nào giúp em làm như thế với anh không? Có lẽ nếu em vuốt ve anh...”

“Không”, anh cắt ngang. Ánh mắt nóng bỏng của anh trái ngược với lời nói. Cô nghi ngờ rằng anh không nói gì thêm với mình nữa.

Juliette chắn ngang trước cửa, chặn đường Paul. “Chúng ta sẽ phải chịu đựng cuộc hôn nhân như thế này trong nhiều năm.”

Paul vuốt tóc anh. “Anh biết. Nhưng có lẽ sẽ khôn ngoan hơn nếu lúc đầu chúng ta ngủ riêng phòng.”

Điều này cực kì mâu thuẫn với sự khẳng định của anh đêm qua. “Em nghĩ là anh tin rằng người chồng và người vợ nên ở chung một căn phòng.”

“Anh đã đổi ý.”

Cái nhìn trong mắt anh rất khắc nghiệt, là ánh mắt của người đàn ông thất vọng không thể diễn tả được. “Chắc chắn anh không có ý đó.”

Cô bắt đầu chạm vào anh, và không một lời cảnh báo, anh đẩy cô sát vào tủ sách. “Em muốn gì từ anh hả Juliette?”, anh thách thức. “Em muốn anh mất kiểm soát phải không?”

Tay anh lướt từ eo lên ngực cô. “Anh không phải là Strathland. Anh sẽ không trách em vì chúng ta đều biết rủi ro đó.” Ngón tay cái của anh vân vê nhũ hoa căng cứng, quyến rũ cô đến khi cô nghẹt thở. “Nhưng đừng đùa cợt anh. Anh có giới hạn của mình và em đang cố vượt qua nó.”

Cô không biết phải nói gì, nhưng làn da cô râm ran vì thích thú. Anh làm cô liên tưởng tới một con thú bị nhốt, đang cố phá vỡ cái chuồng. Anh muốn cô nhưng quyết định không chiếm đoạt cô.

Và Chúa giúp cô, anh thực sự rất hấp dẫn về mặt xác thịt. Anh khơi dậy cơn đói khát trong cô, cô không chỉ thèm được anh vuốt ve mà còn muốn được vuốt ve anh.

“Em không định vượt qua nó”, cô thì thầm.

Mặc dù anh đã nói rất có lý, họ nên tách ra, nhưng cô có cảm giác chuyện đó sẽ chỉ làm sâu sắc thêm nỗi thất vọng của anh. Và dù cô đã cố cảnh báo anh vẫn kiên quyết không chịu từ bỏ. Bây giờ họ đã kết hôn, cô muốn tình bạn của họ trở nên tốt đẹp nhất. Nhưng nếu không có sự thân mật, cô nghi ngờ từng ngày trôi qua, anh sẽ càng trở nên bức bối hơn. Sau đó, nó sẽ xen vào giữa bọn họ, như cô đã từng suy đoán.

Cô sẽ không để chuyện đó xảy ra. Cô đã mất con trai. Và không muốn mất nốt cả chồng mình.

Paul đã cố gắng mang lại cho cô thật nhiều thứ - bộ váy cưới, buổi tối ở cùng nhau, anh đã khiến cô cảm thấy thật tuyệt vời. Thậm chí cả một ngôi nhà xinh đẹp, tuyệt vời hơn rất nhiều ngôi nhà cô đã sống hầu hết cuộc đời mình. Người bác sĩ đẹp trai đã trở thành một tử tước, giống như những câu chuyện cổ tích mà Margaret đã đọc cho cô nghe lúc họ đang lớn lên. Chỉ có Paul dường như không vui vẻ. Anh tỏ ra bức rứt, khó chịu như cảm thấy không xứng đáng với tước hiệu này.

Phải có cách giúp anh cảm thấy thoải mái trong vai trò mới của mình. Và cô muốn làm bất cứ thứ gì để giúp cuộc hôn nhân của họ trở về đúng quỹ đạo.

“Em thậm chí còn không biết mình đã làm gì anh”, anh lẩm bẩm, vuốt ve dọc sống lưng cô.

Không, nhưng cô muốn mang lại cho anh cảm giác thỏa mãn như anh đã cho cô. Ý tưởng chạm vào anh một cách mật thiết kích thích anh như anh đã kích thích cô, là một cảm giác quyền lực mà cô chưa từng biết. Anh sẽ thấy thế nào nếu cô vuốt ve anh như thế nhỉ?

Không nghĩ ngợi gì, cô vòng tay ôm anh, kéo anh sát vào mình. Anh căng thẳng, hai vai cứng ngắc lúc cô áp sát hơn. “Chúng ta nên ở cùng một căn phòng. Không phải là hai.” Cô kiễng chân, hôn anh thật dịu dàng. Cô mở miệng, dùng lưỡi treu đùa anh, hy vọng xoa dịu tâm trạng u ám của anh. Anh hơi hé miệng đáp lại, trong khi tay vuốt ve dọc lưng cô. Cô cảm nhận ham muốn của anh từ phía hông và nghe thấy hơi thở anh có sự thay đổi.

Một khao khát không ngừng xâm chiếm toàn bộ cơ thể lúc cô tiếp tục hôn anh, rồi cô đưa hai tay ôm lấy khuôn mặt anh. Hai má anh lỏm chỏm vì chưa cạo râu, nó nhắc cô nhớ lại hình ảnh chàng trai Scotland nguyên thủy trước đây của anh. Tuy nhiên, anh đã lấy lại kiểm soát của mình một cách nhanh chóng, không còn bị chi phối bởi nụ hôn nữa. Trong miệng anh, cô cảm nhận được sự bất bình, như thể anh được tạo ra từ đá.

“Không. Chúng ta sẽ không ở cùng phòng.” Nói xong, Paul bước qua người cô, mở cửa đi thẳng ra lối đi dẫn tới phòng khách.

Có vẻ như chồng cô không định gần gũi cô nữa. Và Juliette băn khoăn liệu có khả năng thay đổi chuyện đó không.

* * *

Beatrice đã không có chiếc váy mới nào trong gần mười năm. Và Victoria đã gửi tặng bà một chiếc nhân ngày sinh nhật, bà kinh ngạc bởi chiếc váy làm từ hàng yard(4) vải lụa xanh. Bà cảm thấy như trở lại là cô

gái tuổi đôi mươi, nóng lòng muốn thử nó.

(4) Đơn vị đo lường của Anh, 1 yard = 0,914 mét.

“Chúc mừng sinh nhật, Phu nhân Lanfordshire.” Bà Larson cười rạng rỡ, giúp bà nâng chiếc váy lên qua đầu. “Trông bà thực sự duyên dáng trong chiếc váy này. Nam tước Lanfordshire sẽ không thể dời mắt khỏi bà được.”

Beatrice đỏ mặt, hy vọng sẽ như thế. Vài tuần qua, Henry đã đắm chìm trong sổ sách, lo lắng về khoản lợi nhuận từ Aphrodite’s Unmentionables, nhưng vẫn cố gắng làm sáng tỏ các vấn đề tài chính trong năm. Bà mong ông có thể đặt sổ sách sang một bên, ít nhất là trong tối nay.

“Ngài công tước sẽ tham dự bữa tối cùng bà và Nam tước Lanfordshire chứ?”, bà Larson hỏi khi cài xong hàng cúc chiếc váy mới. “Tôi có thể làm một chiếc bánh ngọt, nếu nó làm bà hài lòng, thưa phu nhân.”

“Tôi đã mời Victoria và ngài công tước”, Beatrice thừa nhận. “Tôi mong hai người sẽ tới, và tất nhiên, một chiếc bánh ngọt sẽ rất tuyệt.” Dù cái thai của Victoria đang tiến triển rất nhanh chóng, bà sẽ rất vui mừng nếu có sự tham gia của con gái.

Larson giúp bà búi tóc, và sau khi kết thúc, Beatrice nhìn chăm chăm vào người phụ nữ trong gương. Thời gian đã đặt dấu ấn lên bà, mặc dù đã tăng lại vài cân trước đây bị sút, bà cũng không thể nhận ra mình nữa. Vài nếp nhăn quanh khóe mắt và cổ cũng có dấu hiệu của tuổi già. Bà thở dài, quay mặt đi. Có những chuyện không thể thay đổi được.

Lúc Henry bước vào phòng, bà gương cười. “Em không thấy anh hầu như suốt cả ngày.”

“Anh đã rất bận rộn.” Ông hầu như không liếc nhìn bà, bà chờ đợi xem ông sẽ nhận xét thế nào về chiếc váy. Thay vào đó, ông đi tới bàn viết, mở ngăn kéo tìm cây bút.

Niềm hạnh phúc vừa rồi của bà lập tức xẹp xuống. Ông còn không thực sự nhìn bà.

Bà đi qua bàn, đứng ngay sát cạnh ông, chờ đợi. Cuối cùng, ông cũng ngược lên. Ánh mắt ông lướt qua kiểu tóc búi à bà Larson đã tết cùng dây ruy băng phù hợp. Rồi ông liếc nhanh qua chiếc váy, vẫn không nói gì. “Em muốn gì à?”

Phải, bà muốn thốt lên. Em muốn anh chú ý đến em. Em muốn anh nhìn em với tư cách là người vợ anh đã cưới hơn hai mươi năm, chứ không phải với tư cách là mẹ của các con mình.

“Tối nay anh sẽ tham dự bữa tối với bọn em chứ?”, bà hỏi. “Victoria và ngài công tước có lẽ cũng tới.”

Ông cau mày một lát. “Với tình trạng của nó, không phải nên ở nhà sao? Em cho là sẽ khôn ngoan nếu để nó đi xa như vậy à?”

“Chúng ta chỉ ở cách chúng có vài dặm.” Beatrice chỉ ra. “Và đó chỉ là một bữa ăn tối.”

“Tại sao chúng nên tới?”, Henry hỏi. “Và tại sao em lại ăn mặc thế này?”

“Hôm nay là sinh nhật em”, bà bật ra. Rõ ràng ông đã quên. “Và vì chiếc váy này là món quà của con gái, nên em nghĩ sẽ lịch sự nếu mặc nó.”

“Ồ.” Ông đã thấy được cây bút mình đang tìm kiếm và đóng ngăn kéo. “Vậy anh đoán là mình sẽ tham gia.”

“Nếu nó không bất tiện cho anh.” Bà phải nỗ lực để giữ giọng nói bình thản như không có gì xảy ra. Bà nên biết là ông sẽ không nhớ.

Henry gật đầu, và lát sau, một nụ cười nở rộng trên mặt ông. “Anh cũng có một món quà cho em, Beatrice, như một sự mở đầu. Anh đoán hôm nay là sinh nhật em, nên có lẽ sẽ tặng em luôn. Anh đặt mua từ London.” Ông bước về phía chiếc tủ ở cuối phòng ngủ của họ, mở ngăn kéo dưới cùng.

Vài oán giận của bà tiêu tan nhanh chóng. Có lẽ bà đã kết luận quá vội vàng. Suy cho cùng thì ông đã tham gia chiến tranh trong nhiều năm. Với tất cả những nguy hiểm đã trải qua, có lẽ một ngày sinh nhật không phải là điều đáng để ông bận tâm nhất. Bà tràn đầy hiếu kì khi nhìn thấy chiếc hộp nhỏ bọc bằng giấy màu nâu.

Lúc ông đưa nó cho bà, trọng lượng của nó khiến bà ngạc nhiên. Một cảm giác phấn khích bao trùm cả người, bà băn khoăn món quà gì mà ông phải đặt mua từ London. Nó không thể là vòng tay bằng ngọc bích được, vì chiếc hộp quá nặng, và bà đã bán nó nhiều năm trước. Hay là bạc, có lẽ thế?

Bà tháo dây, bóc giấy gói làm lộ ra một bộ ba nắm đầm cửa bằng đồng cùng với khóa và chìa khóa kim loại. Phải mất một lúc lâu bà mới nhận ra, phải, ông thực sự tặng cho bà nắm đầm cửa vào ngày sinh nhật. Không phải bạc. Không chút dấu hiệu của tình cảm.

Nắm đầm cửa.

Một cảm giác khó chịu cuộn lên trong bụng và bà không tìm ra từ gì để nói.

“Sau vụ cháy, anh nghĩ chúng ta nên tự bảo vệ bản thân bằng một bộ khóa mới”, Henry giải thích. “Anh sẽ thay chúng vào và em sẽ được an toàn khỏi nguy hiểm.

Beatrice đặt bộ tay nắm xuống, cố hít thở. Ông thực sự cho rằng đó là một món quà tốt. Rằng đó là điều làm bà lo lắng nhất. Ông không hiểu có chuyện gì không đúng.

Với nỗ lực tốt cùng, bà cố ngăn nước mắt trào ra. “Làm đi, nếu anh muốn”, bà lặng lẽ nói. “Em muốn ở một mình một lát.”

“Em... không thích chúng à?” Ông bọc lại mấy tay nắm cửa, nhìn bà chăm chú như thể ông thực sự không hiểu tại sao bà lại thấy khó chịu. “Chúng được làm bằng đồng thau cứng đấy Beatrice.”

“Em chắc chắn chúng rất tốt. Làm ơn đi đi.” Trước khi bà trở thành một kẻ ngốc và khóc lóc trước mặt ông.

Chỉ khi cánh cửa đóng lại sau lưng chồng mình, bà mới cảm thấy vô vọng thế nào. Bà đã kết hôn với một người lạ - người đã tham gia chiến tranh quá lâu đến nỗi không còn hiểu người khác nữa. Bà để mặc nước mắt tuôn rơi, nắm chặt khăn tay.

Cánh cửa lại mở ra và ông bắt gặp bà đang khóc. “Beatrice, có chuyện gì thế?”

“Không có gì”, bà sụt sịt, với lấy chiếc khăn tay. Bà không muốn thảo luận về nó, nhất là lúc này. Con gái bà đã gửi tặng bà một chiếc váy đáng yêu, còn ghi nhớ màu xanh yêu thích của bà. Còn chồng mình - bà biết ông không nhớ sinh nhật bà.

“Em không thích chúng, phải không?”, ông hỏi.

Bà bật ra một tiếng cười cay đắng. “Có người phụ nữ nào thích được tặng nắm đầm cửa trong ngày sinh nhật không, Henry?”

Trước cái nhìn ngờ ngác của ông, bà đành lắc đầu. “Không vấn đề gì. Em không cần gì hết. Chỉ... cố nhớ đến dự bữa tối vào lúc bảy giờ. Con gái anh sẽ muốn gặp anh đấy.”

Nét mặt ông có vẻ phòng thủ, nhưng ông vẫn gật đầu. “Anh sẽ có mặt.”

Bà bước tới ngồi cạnh cửa sổ, chống tay lên cằm. Henry vẫn không thay đổi. Bà đã già đi trong lúc ông bỏ đi và trở thành người vợ cô đơn. Ông vẫn luôn thế, dường như chẳng để ý điều gì cả.

Bà chỉ đơn giản là mong đợi không bị tổn thương đến thế.

* * *

Dù họ không đi cùng nhau trong nhà, Paul có thể nhận ra Juliette không hiểu tại sao anh lại cần khoảng cách. Anh đã thật sự ngu ngốc khi nghĩ rằng mình có thể kết hôn mà không làm tình với cô.

Nó không giống như cô đang khỏa thân đi lảng vảng. Không, cô ăn mặc như một quý bà, cư xử như quý bà và anh cần phải thôi nghĩ về cô theo cách đó.

Tuy nhiên tâm trí anh không thể rời bỏ hình ảnh làn da trần của cô áp vào da thịt anh. Cô đã rất tin tưởng, trao cho anh khoảnh khắc đó. Anh muốn dành hàng đêm để khám phá cơ thể cô, quan sát cô dần phơi bày trước mắt mình. Cô là người con gái mà anh ao ước được cưới là vợ... và anh muốn cô được hạnh phúc.

Anh chưa bao giờ nghĩ cái đêm họ chia sẻ với nhau lại trở thành nỗi oán hận trong mình. Không phải tại cô, mà tại tên khốn đã làm tổn thương cô.

Paul bước ra ngoài, hy vọng những nỗ lực về mặt thể chất sẽ đem lại sự bình an cho anh đang khao khát. Ghen tuông đang làm trỗi dậy cơn tức giận của anh, và anh phải kiểm soát nó trước khi đột ngột chỉ trích người mình quan tâm nhất. Strathland đã ở trong cơ thể cô. Hắn đã khiến cô có thai và mang lại đứa con trai cô yêu thương bằng cả trái tim. Đứa con mà cô phải dứt ruột bỏ đi.

Bởi vì tội lỗi này, anh không thể phá hủy những ký ức hay xóa bỏ sự hiện diện của Strathland. Mỗi lần nhìn vợ mình, Paul lại hình dung ra nỗi đau đớn và sợ hãi của cô. Nó làm anh tan nát vì đã không ở đó để bảo vệ cô.

Và anh vẫn không thể bảo vệ cô, dạy cô sẽ làm gì cùng người đàn ông yêu thương cô. Cô sẽ không bao giờ trở thành mẹ của đứa con trai hay con gái mang dòng máu của anh.

Ruột gan anh cuộn xoắn vì giận dữ và mong muốn giết chết Strathland. Bây giờ nó sẽ là mục đích của anh. Chết tiệt, nghèo đói vẫn là chưa đủ với gã bá tước. Paul muốn máu của hắn.

Anh đã lang thang khắp mảnh đất gần một tiếng đồng hồ, không thể chấp nhận sự thật là nó đã thuộc về mình. Cảm giác như anh đã ăn cắp quyền thừa kế từ một người đàn ông xứng đáng hơn. Anh không biết phải làm gì để quản lý một bất động sản hay đọc hiểu sổ sách.

Nhưng anh biết ai có thể hiểu chúng. Tóm lại, anh đã hứa để cô quản lý toàn bộ giấy tờ, sổ sách.

Với sự giúp đỡ của Juliette, cả hai sẽ dễ dàng nắm bắt được toàn bộ tài sản của bác anh và cùng nhau gia tăng lợi nhuận. Và đến lúc đó cô có thể quản lý bất động sản mà không cần anh, anh sẽ quay lại với vấn đề quan trọng nhất.

Giết gã đàn ông đã lấy đi mọi thứ của mình.

* * *

Những tháng ngày ở tuổi mười sáu thật tệ hại. Amelia biết rằng cô đã may mắn được tham dự các buổi vũ hội, nhưng nó cũng làm cô khó chịu vì còn quá trẻ để nói chuyện với bất kì ai dưới bốn mươi tuổi.

Cô đã để mất tới tử tước Lisford. Không quan trọng, là anh ta đã hai mươi lăm tuổi. Anh ta thật bảnh bao và tốt bụng, cư xử thật tinh tế và chưa từng mắc lỗi trong lúc khiêu vũ.

Cô gửi cho anh ta nụ cười rạng rỡ nhất mà mình có thể nặn ra, hy vọng anh ta có thể nhận thấy vẻ mơn mõi của mình từ đầu kia căn phòng. Nếu bây giờ cô còn quá trẻ thì cô có thể kết hôn với anh ta trong vòng hai năm nữa.

Chắc. Nghe có vẻ như kéo dài vĩnh viễn. Cô nghe nói vài quý cô cũng kết hôn ở tuổi 17, nhưng khi cô nói chuyện đó thì mẹ cô lập tức thông báo rằng những người đó kết hôn là vì họ phải làm thế. Nó có nghĩa là bất cứ chuyện gì.

“Em không nghĩ là đã đến lúc đi ngủ rồi à?” Tiếng Margeret vang lên từ phía sau. “Đã quá nửa đêm rồi.”

“Chị cũng chưa định đi ngủ mà.”

“Chưa, chị chưa định ngủ.” Cái nhìn bình thản của chị gái làm cô phát cáu.

“Nhiệm vụ tìm chồng của chị tiến triển thế nào rồi?” Amelia cố không thể hiện sự cay đắng trong giọng nói, nhưng thật sự, thật không công bằng vì Margeret đã đủ lớn để làm được mọi thứ, trong khi cô vẫn phải chịu sự giám sát của dì Charlotte.

Trước sự ngạc nhiên của cô, Margeret đỏ mặt. “Có lẽ có một người. Nhưng chị đến để hỏi em về lá thư của Juliette.”

“Chị ấy yêu cầu em gửi hàng tá những thứ-chị-biết-là-gì cho chị ấy.” Kiễng chân, cô nói nhỏ vào tai Margeret. “Chị ấy muốn những mẫu quyền rũ nhất mà chúng ta có.”

Margeret giận dữ phe phẩy cái quạt. “Chà, chị... chị đoán là Juliette đã kết hôn hai tuần rồi.”

“Em lấy một số sản phẩm Victoria gửi thêm và đã chuyển về Edinburgh rồi. Bà Benedict không cần phải biết chuyện đó.”

“Chị vẫn không thích mạo hiểm như thế.” Margeret hạ quạt xuống, cau mày. “Dù chị rất mong về khoản tiền thu được.”

“Sẽ không ai biết đâu.” Amelia hứa hẹn. “Bí mật của chúng ta cực kỳ an toàn. Trong lúc đó, chúng ta có thể tiếp tục đứng bên rìa của đám đông như những kẻ khờ khạo, hy vọng một anh chàng sẽ mỉm cười với chúng ta.”

Chờ đợi không phải là tính cách của Amelia. Cô thích được ra quyết định và thực hiện chúng hơn.

Trong lúc đó, đối tượng mà cô tôn thờ đã quay đầu lại và bắt đầu bước thẳng về phía họ. Amelia lập tức nín thở lúc tử tước Lisford bước ngang căn phòng. Cô cảm giác như các thiên thần bắt đầu ca hát khi anh ta mỉm cười với cô.

“Tiểu thư Andrews, tôi tin tưởng điệu nhảy tiếp theo sẽ là của tôi chứ?”, anh ta hỏi.

Vâng. Hàng ngàn lần, vâng.

Nhưng thật kinh hoàng, Amelia nhận ra anh đang nói với Margeret. Margeret nghiêm nghị và nguyên tắc. Không phải cô.

Những thiên thần đột nhiên rút lên thất thanh trong đầu cô. Một điệu nhảy, cô tự nhủ. Chỉ là một điệu nhảy.

Nhưng từ cách chị gái cô đáp lại nụ cười của Tử tước Lisford, cô biết điều đó có nghĩa là gì. “Một người” mà Margeret đã nói đang hộ tống chị ấy ra sàn nhảy trong điệu nhảy đồng quê.

Tất cả hạnh phúc trong cô bị hút vào một cái hố sâu hoắm. Margeret đã biết cô muốn tử tước đó nhiều thế nào. Chị ấy biết nhưng biến mất và mỉm cười với anh ấy. Chuyện gì xảy ra với những lời phàn nàn của chị ấy rằng Tử tước Lisford thường xuyên đánh bạc ở White’s? Và còn buổi họp mặt của chị em cô, mà ở đó Margeret đã tỏ ra thích thú với Bá tước Castledon thì sao?

Cảm thấy quay cuồng, Amelia đang chuẩn bị rời đi thì đâm sầm vào một quý ông đang đứng sau lưng. “Ôi! Tôi xin lỗi. Tôi không thấy ngài ở đó.”

Lạy Chúa. Đó là Bá tước Castledon - người còn được cô đặt biệt danh là Quý-ngài-khẩn-tay. Anh ta là người cuối cùng cô muốn đụng phải. Một cuộc lẩn trốn nhanh chóng là điều cô cần.

“Tôi nên quan sát trước khi đi”, cô xin lỗi. “Tôi hoàn toàn không trông thấy ngài.”

“Tôi cũng đang bận rộn làm một bông hoa cô đơn”, anh nhận xét cộc lốc. “Tôi không lấy làm ngạc nhiên nếu cô không để ý.”

Cô nhìn gần hơn và nhận ra anh cũng không hoàn toàn xấu trai. Hơn trung bình một chút, nhưng anh đặc biệt cao và có đôi mắt màu xanh rất đẹp.

“Đàn ông thì không phải là một bông hoa cô đơn”, cô nói, “Khái niệm này quá nhạy cảm với một người đàn ông. Khắc kỷ thì sẽ phù hợp hơn, tôi nghĩ thế. Hoặc là tách biệt.”

Anh nhìn cô với vẻ thích thú âm thầm. “Hoặc tôi có thể là một bức tường rào thay vì một bông hoa. Cây bụi có lẽ nam tính hơn, cô có nghĩ thế không?” Từ ánh mắt châm biếm của anh, cô có thể nhận thấy anh đang cảm thấy hứng thú với cô.

Bị phân tâm, cô trả lời. “Vâng, nó rất chính xác.” Liếc mắt, cô nhận ra dì Charlotte đang ra hiệu ình từ đầu kia căn phòng.

Phải. Cô không được phép nói chuyện với đàn ông hoặc để họ nhận ra sự hiện diện của mình. Cô vẫn chưa có buổi ra mắt lần đầu và ở gần bất cứ người đàn ông chưa lập gia đình đều không thích hợp, cho dù anh ta vô hại.

Nhưng lúc cô xin lỗi lần nữa và tự bào chữa, cô cũng không nhịn được ném cái nhìn khao khát hồi lâu cho chàng tử tước mơ ước của mình. Margeret sẽ không cố chấp đánh cắp Tử tước Lisford đúng không? Chị cô

thực sự phải thuộc về người đàn ông giống như Bá tước Castledon. Một chiếc khăn tay tốt bụng, lịch sự và có vẻ sẵn sàng làm bất cứ chuyện gì mà một phụ nữ bảo anh ta làm.

Nhưng từ khuôn mặt đỏ bừng của chị gái, Amelia nghi ngờ là cuối cùng nỗi lo sợ nhất của mình đã xảy ra.

15. Chương 15

Juliette ngồi ở cái bàn viết lớn bằng gỗ gụ, xung quanh là một đồng hồ sổ sách tài khoản. Hai tay cô dính đầy mực vì đã dành hàng giờ để giải mã chữ viết tay của Donald Fraser. Những mảnh giấy nhỏ ghi những số liệu tính toán tài sản bất động sản nằm la liệt trên mặt bàn.

Chồng cô không nghèo, cũng không quá giàu có, nhưng bác anh đã để lại cho anh hàng trăm mẫu đất. Còn một bất động sản khác xa hơn về phía bắc, nghe nói có cừu và đất đai phù hợp cho chăn thả, nhưng không rõ ngôi nhà ở đó có phù hợp để sinh sống không. Rồi còn một bất động sản nữa ở khu vực Tây Bắc. Cô đã kịp phác thảo hàng nửa tá ý tưởng nhằm tăng lợi nhuận của họ.

Cô đặt bút xuống, vẫn có chút kinh ngạc về việc Paul quyết định giao ình toàn quyền xử lý sổ sách. Cảm giác được đắm mình trong những con số, thêm vào các cột và phân loại tất cả vào các mục tiền thuê cùng hóa đơn cần phải trả thật là dễ chịu. Đây hẳn là món quà bất thường với một người vợ mới, nhưng cô rất biết ơn vì đó là một cách để tận dụng thời gian rảnh rỗi. Nhất là từ khi chồng cô luôn lảng tránh cô.

Bất chấp việc cô muốn được ở chung phòng, anh vẫn sắp xếp một phòng riêng cho cô, cách chỗ anh hai phòng.

Dường như anh không đủ tự tin vào bản thân để không mở cửa căn phòng sát vách.

Cuộc sống của họ rơi vào một khuôn mẫu: Buổi sáng, hai người dùng bữa cùng nhau khi thức dậy, sau đó anh đi gặp gỡ những người thuê đất để đảm bảo họ có mọi thứ cần thiết. Tối đến, anh hôn lên má cô và rồi ai về phòng người nấy.

Nó làm cô khó chịu hơn mình tưởng. Sau đêm đầu tiên ở cùng nhau, cô ngày càng bức rứt, nhận ra mình muốn nhiều hơn từ cuộc hôn nhân này. Chồng cô luôn giữ một khoảng cách đáng tôn trọng và điều đó làm cô bức bối. Cô muốn được gần gũi trở lại và gắn bó với người bạn tốt nhất của mình.

Cô gửi thư cho Victoria và chị gái cô đã gửi một lá thư chứa những chỉ dẫn khiến Juliette đỏ mặt. Nhưng rồi cô muốn biết làm thế nào để thỏa mãn một người đàn ông. Chị gái cô trả lời, gói gọn lại là luôn tạo bất ngờ. Tuyệt hơn nữa một gói hàng được gửi từ Amelia mà Juliette tin chắc sẽ là lời xin lỗi đúng đắn với Paul.

Tiếng bước chân tiến lại gần, cô ngẩng đầu lên và thấy chồng mình đang đứng ở cửa. “Em tìm thấy mọi thứ theo đúng trật tự chứ?”, anh hỏi. Tóc anh rối tung vì gió, còn áo khoác thì xộc xệch do vừa cưỡi ngựa. Cô ra khỏi ghế, bước tới chào đón anh.

“Vâng.” Cô hôn lên má anh, nói thêm. “Em nghĩ mình đã sắp xếp lại mọi thứ. Nếu anh muốn, em sẽ thống kê các con số cho anh...”

“Anh để tùy em định đoạt.”, anh nói. “Chỉ cần nói cho anh biết em định làm gì và không cần phải lo lắng.” Thái độ của anh có vẻ bị phân tâm, như thể tâm trí anh đang ở đâu đó. Anh liếc qua đỉnh đầu cô, hướng ánh nhìn về phía ngoài hậu cửa sổ.

“Chuyện gì thế?”, cô hỏi.

Anh lôi ra một mảnh giấy gấp từ trong túi áo khoác. “Anh nhận được thư của mẹ, bảo anh quay về Ballaloch.”

“Có gì không bình thường sao?”

“Đúng thế. Anh chưa bao giờ nhận được thư của mẹ. Đây không phải là cách hành xử của bà.” Anh đưa lá thư cho Juliette. “Anh không rõ liệu bà có biết cầm bút hay không.”

“Hoàn toàn có thể chứ, nếu bà dành thời gian để viết thư cho anh.” Juliette vuốt thẳng tờ giấy, sẫm soi nội dung trong đó. Bridget báo rằng bà cần con trai về đó giúp đỡ vì có vài người nông dân bị thương. Bà hối thúc anh mau chóng trở về.

“Theo như anh nhớ thì mẹ anh chưa bao giờ yêu cầu anh giúp đỡ.” Paul nói. “Anh không tin là bà viết lá thư này. Ai đó đã viết. Là người muốn anh quay lại Ballaloch.”

Và Juliette nghi ngờ mình biết đó là ai - Brandon Carlisle, bá tước xứ Strathland. “Làm sao ông ta tìm ra chúng ta?”

“Chuyện này không khó khăn. Nhất là từ khi anh trở thành tử tước.” Anh lấy lại lá thư, cất vào túi. “Câu hỏi là: Hắn ta muốn gì?”

“Sẽ không phải là chuyện tốt”, Juliette đáp. “Ông ta giận dữ với chúng ta và với em vì đã kết hôn với anh.”

“Hắn không thể thay đổi chuyện đó.” Paul nắm tay Juliette vào kéo cô vào lòng mình. Cô tựa đầu vào ngực anh, mùi hương trên da thịt anh khiến cô muốn bám chặt hơn. Nhưng cái ôm chặt của cô khiến anh đột nhiên trở nên căng thẳng.

“Em sẽ ở lại đây”, anh bảo cô. “Còn anh về đó và tìm hiểu chuyện gì đang xảy ra.”

“Không. Chúng ta sẽ đi cùng nhau”, cô khẳng định. Cô sẽ không ở lại trong khi anh đi tìm rắc rối.

“Thật ngớ ngẩn nếu đẩy em vào nguy hiểm. Em sẽ ở đây và chỉ thế thôi.”

“Thật sao? Và điều gì có thể giữ chân em nếu em đi theo anh, sau khi anh đã rời đi?” Cô biết, cho dù anh không thừa nhận, nhưng Strathland luôn là mối quan tâm hàng đầu của Paul. Ý định trả thù Strathland bởi những gì đã gây ra cho cô của anh hoàn toàn nghiêm túc. “Anh đang suy nghĩ không được sáng suốt”, cô dịu giọng. “Anh đang hành động theo bản năng thay vì suy xét cẩn thận.”

“Anh không muốn lẩn trốn hắn, Juliette. Hắn đã làm tổn thương tất cả những người anh yêu thương, và anh sẽ không trốn tránh ở Edinburgh trong khi hắn đe dọa gia đình mình.”

Cô lặng người, nhận ra anh vừa nói gì. Những người anh yêu thương.

Vậy là anh yêu cô? Anh chưa bao giờ nói thế, dù cô suy đoán rất nhiều. Lời nói này xoáy sâu vào tim cô, ánh mắt anh cho cô biết đó là sự thật.

Anh thực sự yêu cô. Và vì thế, anh sẵn sàng lao vào nguy hiểm, để đảm bảo Strathland sẽ không bao giờ làm hại bất cứ ai trong bọn họ. Như anh đã nói, anh sẽ không lẩn trốn.

Nhưng đó cũng là điều cô sẽ làm, phải không? Thay vì ẩn náu trong ngôi nhà này, chạy trốn khỏi kẻ đã lấy đi của mình rất nhiều thứ.

“Anh sẽ làm gì khi đối đầu với ông ta, Paul?”

Anh nhìn chăm chăm cô, đôi mắt chứa đầy thù hận và thất vọng. “Anh sẽ giết hắn.”

Hơi thở của cô bỗng trở nên nặng nề, đây chính là điều cô lo lắng nhất. “Vậy nếu anh bị bắt? Sau đó thì sao?”

“Anh không quan tâm chuyện gì xảy ra với mình. Hắn đáng bị chết vì đã làm hại em. Đáng chết cả ngàn lần. Và nếu anh là người đưa hắn ra trước công lý, thì tức là hắn sẽ không thể làm hại ai được nữa.”

“Em quan tâm đến chuyện xảy ra với anh.” Cô nắm tay anh, áp vào má. “Anh cho là em muốn trở thành góa phụ sao?”

Anh lắc đầu nhún vai. “Đối với em, anh gần như không phải là một người chồng, như vẫn thế.”

“Anh nói đúng”, cô đột nhiên đồng tình. Anh nheo mắt, như không mong đợi cô sẽ nói như vậy. “Nó hoàn toàn không phải là một cuộc hôn nhân. Anh không ngủ cùng em và chúng ta chỉ nhìn thấy nhau trong bữa ăn.”

“Đó là cuộc hôn nhân em muốn”, anh chỉ ra. “Hay là em đã quên chúng ta chẳng thể chia sẻ nhiều hơn thế.”

“Chúng ta có thể, nếu anh không quá sợ hãi.”

“Nó khiến anh cực kỳ mất kiểm soát, Juliette.” Tay anh áp vào sau gáy cô khiến toàn thân cô nổi gai ốc. Anh đang muốn cô vô cùng và cô sẽ làm dịu nỗi đau đớn bên trong của anh.

Juliette bước tới cửa sổ, kéo rèm lại. “Khóa cửa đi anh!”

Căn phòng chợt tối, không khí bên trong trở nên gấp gáp. Cô không sợ hãi anh, ý thức về cuộc hôn nhân chưa bao giờ được trọn vẹn của họ đã mang lại cho cô lòng dũng cảm không ngờ. Anh đã bị tổn thương sâu sắc, cô nghi ngờ nếu mình không tìm được cách để thỏa mãn những ham muốn của anh, cuộc sống của họ sẽ tan vỡ.

Chị cô đã gợi ý cho cô vài ý tưởng. Và dù chúng rất gây sốc, Juliette muốn được âu yếm chồng mình. Cô muốn thấy anh tan ra, cảm nhận được niềm sung sướng mãnh liệt mà anh đã cho cô.

“Em định làm gì, Juliette”, anh gặng hỏi.

“Anh khóa cửa đi”, cô lặp lại. “Em muốn có chút thời gian với chồng mình. Trước khi anh ấy trở thành một cậu nhóc nóng nảy, cố chống lại một kẻ thù bản thủ hơn bùn trên mặt đất.” Dù cô bị thu hút toàn bộ chú ý, nhưng anh vẫn bất động. Cô đành tự mình khóa cửa, rồi giữ chìa khóa trong tay.

“Juliette, đừng bắt đầu chuyện chúng ta không thể kết thúc.”

Cô đặt chìa khóa xuống, đi tới bên cạnh, đặt tay lên trái tim anh. “Khi nào thì anh sẽ ngừng nói chuyện?”

Đôi mắt anh trở nên mờ mịt, cô lướt tay dọc sống lưng anh, quan sát các cơ bắp của anh co thắt. Giống như đang cố làm tan chảy một hòn đá, cô quay lại vòng tay anh. “Anh đã bỏ em, trong cái đêm đầu tiên chúng ta ngủ cùng nhau. Và em không có cơ hội để vượt ve anh theo cách mình muốn.”

Dường như có một cơn đói khát tuyệt vọng dữ dội trỗi dậy trong anh theo mỗi cái lướt tay của cô. Lúc cô cởi áo khoác ngoài của anh cũng là lúc anh với tới sau váy cô. Juliette nín thở, hy vọng anh sẽ thích bộ đồ lót cô đã chọn. Chị cô đã hứa hẹn Paul sẽ đánh giá cao chúng.

“Em muốn chạm vào anh như thế nào?”, anh hỏi.

“Như một người vợ thường làm. Theo cách sẽ làm anh mãn nguyện”, cô nói, ngẩng đầu lên hôn anh. Hai tay anh vội vã cởi khuy váy của cô, nụ hôn trở nên nóng bỏng hơn. Cô kiễng chân, chào đón cảm giác tay anh đặt trên người cô. Khi cô cởi lỏng áo và kéo nó qua đầu anh, lòng bàn tay cô lập tức áp vào làn da trần của anh. Cô ngừng nụ hôn đang dở, lướt môi xuống ngực anh, xoáy lưỡi trên da thịt anh. Anh gỡ chiếc kẹp để tóc xoắn xuống vai cô.

“Cởi váy ra nào”, anh ra lệnh, và cô liền ném nó đi. Ánh mắt anh đọng trên chất vải mỏng như tơ của chiếc áo lót và áo nịt ngực màu ngọc lục bảo của cô, đôi tay anh đưa ra chạm vào lớp vải. Áo nịt ngực che kín ngực cô, nhưng chiếc áo lót mỏng lại tiết lộ mọi đường cong.

“Em lấy thứ này ở đâu vậy?”, anh hỏi.

“Từ em gái em.”

“Chúa phù hộ cô ấy.” Anh định cởi dây buộc nhưng Juliette ngăn anh lại.

“Chưa đâu.” Cô dẫn anh tới cạnh bàn, yêu cầu anh dựa sát vào đó. Không phải cho cô – cô muốn tìm hiểu cơ thể anh và những điều anh mong muốn. Cô vươn tay, ôm vòng quanh eo anh. Nét mặt anh thật khó hiểu, lúc cô với tới chiếc cúc đầu tiên trên quần anh, anh chụp lấy tay cô.

“Em không thích nhìn anh thế này”, cô thì thầm. “Buồn bã và lảng tránh em.” Tay cô run rẩy tháo chiếc cúc đầu tiên. Cô biết chị gái đã bảo mình phải làm gì, nhưng nỗi sợ hãi làm cô chậm lại. Cô băn khoăn liệu anh có muốn được chạm vào như thế này hay có làm anh thỏa mãn theo cách mà Victoria khẳng định không.

Anh nhìn thẳng vào mắt cô và cởi chiếc cúc đầu tiên đó. “Anh hoàn toàn không cảm thấy buồn bã.”

“Thật sao?” Cô mở cúc thứ hai và độ dài phần căng cứng của anh khiến cô vừa thích thú vừa khiếp sợ.

“Em đang làm rất tốt công việc quyến rũ anh.” Môi anh nhếch lên thành nụ cười xấu xa. “Nhưng anh đoán là em biết điều đó.”

“Vây, em có thể... chạm vào anh không?”

“Được chứ.” Đôi mắt anh chứa đựng ham muốn không che đậy lúc anh giúp cô cởi quần dài của anh. Rồi đến gần đùi và anh hoàn toàn khỏa thân trước mặt cô. Bản năng gầm thét rằng cô nên sợ hãi, nhưng cảm giác này rất khác so với cái đêm cô bị cưỡng hiếp. Người đàn ông này là chồng cô, là người cô yêu. Anh đã dâng hiến bản thân cho cô mà không có bất kì rào cản nào.

Và cô có toàn quyền đối với anh.

Tay cô trượt xuống dưới, chạm vào phần da thịt căng cứng của anh. Anh thật trơn mượt và ấm áp, một cây cột nóng bỏng. Khoảnh khắc tay cô cuộn tròn quanh anh, anh kéo cô lại gần, hít một hơi thật mạnh. Cô lơ mơ nhận ra anh đang nới lỏng đồ lót của cô, nhưng cô đang bị quá mê hoặc bởi tay anh. Tay cô di chuyển chậm chậm dọc bộ phận đàn ông của anh và nhận thấy một giọt chất lỏng trong suốt xuất hiện ở phần đầu.

“Giơ tay lên nào”, anh yêu cầu. Lúc cô giơ tay lên, anh cởi áo nịt ngực và nhanh chóng cởi nốt áo lót. Mặc dù căn phòng đã tối, nhưng cô vẫn cảm thấy ngưỡng ngạt khi trần truồng trước mặt anh. Lần trước, cô rất an toàn bên dưới lớp chăn mỏng.

“Lạy Chúa trên cao, anh có thể quỳ gối và tôn thờ em”, giọng anh khàn khàn. Anh không đề nghị cô cho phép mà cúi đầu, ngậm lấy nhũ hoa của cô. Cô rung mình bởi cảm giác ấm áp ẩm ướt, ươn người, mềm nhũn trước sự tấn công dữ dội đó.

Mỗi đụng chạm của anh vào cô đều rất dễ dàng. Anh hôn cô với sự sùng kính, khơi dậy những ham muốn mà cô chưa từng biết. Lúc anh nhắm nháp ngực cô, cô rướn tới chạm vào anh, vuốt ve dọc chiều dài phần căng cứng của anh. Anh kéo cô áp sát vào người để có thể vuốt ve phần giữa hai chân ẩn trong váy lót của cô.

“Chờ chút.” Cô thì thầm. “Em muốn làm điều này cho anh. Em muốn thỏa mãn anh.”

“Tình yêu của anh, em không biết là chỉ cần chạm vào em là anh thỏa mãn rồi sao?” Ánh mắt anh trở nên nóng bỏng. “Anh có thể làm thế này cả ngày. Và trước khi rời đi vào buổi sáng, anh muốn em ghi nhớ nó. Ghi nhớ những gì đã có giữa chúng ta.”

Anh đang nói như thể anh không định trở về, xương cốt cô lạnh cứng với ý nghĩ này. “Em nhớ nó bởi vì anh sẽ quay trở về với em”, cô khẳng khái.

Anh không trả lời, cơn ớn lạnh biến thành băng giá. “Paul, anh sẽ trở lại.”

“Có thể”, giọng nói của anh không mấy thuyết phục. “Nhưng cũng không quan trọng. Em có căn nhà này và đủ thông minh để quản lý sổ sách. Em sẽ luôn được chăm sóc và an toàn.”

“Anh không được để em trở thành góa phụ”, cô ra lệnh. “Nhìn vào mắt em, Paul. Em không quan tâm Strathland đã làm gì chúng ta. Nhưng nếu em có thể bỏ quá khứ lại phía sau thì anh cũng có thể.”

Những lời này có tác động mạnh đến cô vì cô nhận ra chúng đều là sự thật. Cô thật sự muốn tiến về phía trước, xóa bỏ tất cả tăm tối.

Cô ôm lấy khuôn mặt anh bằng cả hai tay, kéo môi anh lại gần. Anh hôn cô một cách tham lam, hai tay di chuyển khắp người cô. Cô cởi váy lót và tháo tất đến khi hoàn toàn trần trụi.

Mặc dù cửa đã khóa, nhưng cô vẫn có cảm giác nguy hiểm như thể ai cũng có thể cắt ngang bọn họ. Ở bức tường phía xa có một chiếc sofa nhỏ bằng nhung.

Cô kéo tay anh đi về phía đó. Anh định đẩy cô xuống nhưng cô lắc đầu. “Anh nằm xuống trước.”

Anh làm theo, hai tay cô lướt khắp người anh. Vuốt ve từng đường cong cứng rắn của các cơ bắp, nhận ra làn da anh chỗ nào mềm mại hơn. Lúc tay cô quét qua phần căng cứng của anh, anh bật ra tiếng thở hổn hển.

Cô nghiên cứu anh, bần khoản anh muốn gì. Anh đã rất thích thú lúc cô chạm vào phần đàn ông của anh, vì thế cô làm lại lần nữa, khám phá phần vươn thẳng căng cứng đó. Ngón tay anh đâm sâu vào lớp vải nhưng nhưng anh không bật ra lời nào.

Mặc dù trông anh có vẻ như đang bị đau, nhưng không một lần nào bảo cô dừng lại. Ngược lại, anh rướn người với từng cái vuốt ve của cô, gia tăng áp lực.

Cô đặt môi lên ngực anh, bộ ngực trần của cô ép vào người anh. Anh ưỡn người, ép sát vào chúng, và cô nghĩ lại cảm giác tuyệt vời lúc anh ngậm nhũ hoa của mình. Liệu anh... có muốn cô làm thế với anh không nhỉ?

Cô chuyển môi đến một núm ngực của anh và liếm nhẹ, quan sát cách anh phản ứng. Hai tay anh luôn vào trong tóc cô, ấn cô xuống thấp hơn.

Juliette hôn lên bụng anh, tay cô vuốt ve xương sườn rồi trượt xuống hai chân anh. Paul đầu hàng trước sự âu yếm của cô, để mặc cô làm gì cô muốn, và cô say sưa trong sự kiểm soát hoàn toàn. Anh không ép cô làm gì - tất cả đều là sự lựa chọn của cô.

Vẫn tiếp tục dịch xuống thấp hơn và phần căng cứng của anh chạm vào má cô. Cô không chắc anh có muốn cô làm thế không, nhưng vẫn quét môi dọc theo chiều dài của nó.

“Lạy Chúa, Juliette”, anh hổn hển. “Em đang giết anh, cô bé.”

“Liệu... liệu em có nên dừng lại không?”

“Anh sẽ chết vì sung sướng, chỉ cần như thế này”, anh thú nhận. “Dừng dừng lại, trừ khi em muốn thế.” Anh chạm vào má cô. “Anh là của em nên hãy cứ làm gì em muốn.”

Cô nắm bộ phận đàn ông của anh bằng một tay, ngậm phần đầu của nó trong miệng. Tay anh siết chặt thành nắm đấm, bật ra tiếng rên trầm đục. “Lạy Chúa Jesus, đúng rồi. Cứ thế, em yêu!”

Cô giật mình nhận ra rằng làm anh thỏa mãn cũng tăng thêm kích thích với chính bản thân mình. Lúc ngậm anh trong miệng, cô càng ẩm ướt hơn, tưởng tượng anh ở trong người cô. Cô mơ trốn anh theo một nhịp điệu, nếm vị mặn mặn lúc anh căng cứng trong miệng cô. Và khi cô tiếp tục mút chặt lấy anh, anh đột ngột đẩy cô ra, lật cô nằm ngửa xuống, đổi vị trí của hai người.

Anh dùng tay nhấc đầu gối cô lên, hôn phần bụng mềm mại, bằng phẳng trước khi dịch chuyển vào mặt trong đùi cô. “Bây giờ đến lượt anh, Juliette.”

Đến lượt anh làm gì?

Ôiiiiiiii... Cô gần như vỡ ra thành từng mảnh lúc anh đẩy rộng hai chân cô, dùng lưỡi nếm cô một cách thân mật. Luồng sóng khoái cảm đầu tiên bóp nghẹt cô khi anh cắn và liếm nhẹ. “Em có thích không, cô bé?”

Cô không thể nắm bắt được bất kỳ ý nghĩ nào.

“Em đã ướt đầm”, hơi thở của anh phả ra trên vùng bí ẩn của cô. Giọng nói nhục cảm của anh vang lên trên cô làm cô run rẩy. Anh khám phá những nếp gấp của cô, liếm mút đến khi cô rên rỉ.

“Anh làm em đau à?”

“Không. Tiếp tục đi, làm ơn.” Cô nài nỉ, đẩy miệng anh tới vùng nhạy cảm của cô. Lúc anh nâng cao hông cô, dùng ngón tay xâm nhập vào bên trong. Lặp đi lặp lại, ngón tay anh di chuyển nhịp nhàng, đến khi cô run rẩy dữ dội, đã gần như đạt đỉnh. Cô nắm lấy phần căng cứng của anh, vuốt ve nó với cùng nhịp điệu.

Nhiều hơn nữa. Cô muốn anh ở trong cô. Bất chấp từng luồng run rẩy gợi tình bởi sự mơ trốn của anh, vẫn là chưa đủ. Giữ anh trong tay thật chặt, cô đẩy tay anh ra, hướng anh vào bên trong.

Anh trượt vào thật dễ dàng, không chút đau đớn. Và khi đã lấp đầy trong cô, anh đột nhiên bắt động. “Chúng ta không thể làm chuyện này, Juliette.” Anh định rút ra nhưng cô vòng chân quanh hông, kéo anh lại. Cảm giác cực kỳ tuyệt vời mà cô chưa từng nghĩ nó sẽ như thế. Với Paul, cô không cảm thấy mất danh giá. Làm tình là cách kết nối họ với nhau.

Tâm trí cô gào thét rằng đó là một rủi ro nghiêm trọng. Anh có thể khiến cô mang thai và lần này, đứa trẻ có thể sẽ kết thúc cuộc sống của cô.

Nhưng liệu có phải là một cuộc sống nếu chỉ ở cùng người đàn ông mình yêu mà không trao thân cho anh? Bây giờ cô đã là vợ anh và thực sự yêu anh. Anh luôn ở đó, chờ đợi cô trong suốt những năm qua.

“Anh sẽ không mạo hiểm tính mạng của em”, anh nói.

Cô quặp chặt chân quanh người anh, không để anh rút lui. “Anh định sẽ chiến đấu với Strathland, đúng không?”

Anh gật đầu, và khi cô rướn người đẩy lại anh, anh nhắm mắt như đang nỗ lực để kiểm soát bản thân.

“Em không muốn anh chết”, cô thì thầm.

“Vậy em nghĩ đây là gì, Juliette? Em đã nói một đứa trẻ nữa có thể sẽ giết em.”

“Đây là rủi ro em sẽ chấp nhận. Nhất là khi anh đang lên kế hoạch tự gây nguy hiểm cho cuộc sống của mình. Nếu đây là lần cuối cùng em có anh, thì em sẽ muốn nó như thế này. Cho dù phải trả giá như thế nào cũng không quan trọng.”

Anh mở bừng mắt ra, màu xanh sáng rực mê hoặc cô. Bên trong cơ thể cô, anh đã căng cứng như thép, hoàn toàn nằm gọn trong đó.

“Tại sao?”

“Bởi vì em yêu anh”, cô thì thầm. “Và luôn luôn là thế.” Cô buông lỏng hai chân, uốn cong người về phía anh.

Anh đẩy mạnh xuống, chống hai tay để cân bằng trọng lượng cơ thể. “Có một cách... ít rủi ro hơn.” Anh vật lộn, nghiêng rặng thoát lên. “Nếu anh không kết thúc bên trong em.”

“Cùng em nào”, cô nài nỉ. “Cho em ký ức đáng nhớ này.”

* * *

Paul hoàn toàn mất kiểm chế. Anh ham muốn Juliette vô cùng, một cử động nhỏ nhất cũng khiến anh vượt quá sức chịu đựng. Nơi nóng ẩm, trơn mượt và chặt khít của cô siết chặt quanh phần đàn ông của anh. Anh là một thằng khốn ích kỷ nên mới để mọi chuyện đi xa đến mức này.

Nhưng trong mắt cô phản chiếu những cảm xúc giống hệt anh. “Anh yêu em, Juliette.” Và anh không muốn cô hy sinh mọi thứ vì chuyện này.

Cô nhắc hông lên cho anh trong những cái thâm nhập nhẹ nhàng. Ngọt ngào và ngây thơ, cô hiến dâng rất nhiều. Và khi sự kích thích lên cao hơn, hơi thở của cô trở nên hỗn hển, gấp gáp, anh đã hoàn toàn mất kiểm soát. Cơ thể anh tự hoạt động một cách bản năng, anh chìm vào trong đó.

Thiên đường. Chắc chắn anh đang ở Thiên đường. Được làm tình với người phụ nữ mà anh đã yêu ngay từ phút giây gặp gỡ. Hai mắt cô vẫn nhắm nghiền, anh không thể cưỡng được, cúi xuống ngực cô, trêu chọc đầu ngực cô trong lúc anh vào và ra.

“Cảm giác thật tuyệt”, cô thì thào. “Rất tuyệt!”

Được khích lệ bởi phản ứng của cô, anh mút nhũ hoa của cô sâu hơn, thay đổi tốc độ thâm nhập. Anh vừa đẩy người nhịp nhàng, vừa theo dõi thấy cô lúc đẩy lại mình, do dự.

“Nhanh hơn à?”, anh dò hỏi, cô liền gật đầu, ôm lấy hông anh. Động tác của anh mạnh mẽ hơn, làn da cô trở nên nóng rực, ẩm ướt mồ hôi. Và cô bật ra tiếng rên rỉ lúc anh trượt vào bên trong.

Cô thở hỗn hển lúc anh đâm mạnh và khi anh nhắc hông cô lên, thay đổi góc độ, cô bắt đầu run rẩy dữ dội. Một tiếng kêu trầm khàn vang lên, cô tan vỡ, hòa lẫn vào anh. Anh bị siết chặt trong cơn kích động mạnh mẽ, sự thăng hoa của cô khiến anh vội vàng rút lui, phóng từng luồng hạt giống lên bụng cô.

Tạ ơn Chúa, anh đã rút lui kịp thời.

Anh nằm đè lên cô, không thể tin chuyện vừa xảy ra. Không nói một lời, anh ôm cô thật lâu.

Cuối cùng, anh đánh bạo. “Em ổn chứ? Anh làm em đau à?” Anh lật người sang bên, chờ đợi phản ứng của cô.

“Thật tuyệt vời!”, cô thì thào. Anh lấy khăn tay lau mồ hôi cho cô còn cô quần chân lên người anh rúc lại gần hơn. “Đúng như em đã tưởng tượng.” Cô đặt tay lên má anh, rướn người lên hôn anh.

Anh đáp lại, hai tay mơn man trên làn da mềm mại của cô. Lúc này trông cô xinh đẹp hơn bao giờ với mái tóc bù xù, hai má hồng rực vì vừa trải qua cuộc ân ái.

“Anh yêu em”, anh nói, vuốt ve dọc từ lưng xuống hông cô. Và anh yêu từng khoảnh khắc vừa rồi. Cô đã ràng buộc mật thiết với anh và anh rất hài lòng khi biết Strathland không mang lại cho cô cảm xúc như vậy. Juliette chỉ cảm thấy thích thú với một người duy nhất là anh.

Paul hôn lên cổ, rồi di chuyển dần xuống ngực cô. Với môi và lưỡi, anh cắn nhẹ từng bên, xoáy vòng quanh đến khi cô bật ra tiếng rên rĩ.

“Anh muốn âu yếm em như thế này trong suốt phần đời còn lại”, anh thừa nhận. “Khám phá từng centimet làn da em. Anh sẽ tìm hiểu điều gì làm em hài lòng và điều gì khiến em thờ dài.”

Cô thì thầm lúc anh đặt một nụ hôn lên vai cô, “Anh vẫn quyết định trở về đúng không?”

“Anh phải về.” Dù đó có thể thực sự là lá thư từ mẹ anh không, anh vẫn nghi ngờ. Bất chấp kết quả thế nào, anh cần chắc chắn Bridget vẫn an toàn. Và như thế tức là phải bỏ Juliette lại.

Anh vuốt ve cô, dịch chuyển tay ngang đùi cô. Cô đẩy tay vào ngực anh phản đối, “Em phải đi cùng anh”, cô bình tĩnh nói.

“Không!” Anh sẽ không để cô phải đối mặt với nguy hiểm trong khi Strathland có thể đang ở đó. “Anh vẫn cho rằng chính gã bá tước đã gửi lá thư này.”

“Anh có nghĩ có khả năng ông ta cố lừa anh đi xa, và như thế em sẽ ở đây một mình không?” Cô mơn trớn làn da trần của anh, gợi ý của cô khiến anh cau mày. Không, anh đã không cân nhắc khả năng này. Giả thuyết của cô rất đáng xem xét, làm lung lay quyết định để cô ở lại của anh.

“Sẽ thế nào nếu em không an toàn ở đây?”, cô tiếp tục. “Nếu ông ta đã gửi thư thì chắc hẳn đã biết chúng ta ở đây.”

Paul không trả lời, bị giằng co bởi nhu cầu bảo vệ cô, cho dù cô ở đây hay đi cùng anh. Chậm rãi, anh đứng lên giúp cô mặc đồ trước khi tự mặc cho chính mình. “Em nói đúng”, cuối cùng anh lên tiếng. “Có thể đó mới chính là dự định của hắn.”

“Vậy em nên đi cùng anh. Như thế anh có thể bảo vệ được em.” Cô quay sang đối mặt anh lúc anh cài nốt cúc áo cuối cùng cho cô. “Paul, cha mẹ em ở đó. Và cả chị em lẫn Công tước - chồng chị ấy nữa. Anh không phải là người duy nhất có thể bảo vệ em. Và em tin tưởng họ hơn là phải ở đây một mình.”

Paul ôm cô thật chặt. “Em có biết anh sẽ cảm thấy thế nào nếu có chuyện gì xảy ra với em không?”

“Vậy có chuyện gì xảy ra với anh thì sao? Em cũng sẽ cảm thấy như thế”, cô khẳng định.

Nhưng đúng là thế. Anh đã không quan tâm chuyện gì xảy ra với mình. Bảo vệ cô an toàn là mục đích duy nhất của anh.

“Đừng để khao khát trả thù lấn át lý trí của anh”, cô cảnh cáo. “Anh phải cẩn thận.” Tay cô chà xát sau lưng anh, và dù tâm trí găm lên rằng sự thật không phải thế, anh vẫn gật đầu.

“Được rồi. Chúng ta sẽ đi cùng nhau. Nhưng có bất kì dấu hiệu nguy hiểm nào...”

“Em hứa sẽ đi cùng cha mẹ hoặc ngài công tước”, cô thề. “Em sẽ không làm bất cứ chuyện gì ngu ngốc, Paul.” Cô vươn tay vuốt tóc anh và cử chỉ tình cảm này khiến tim anh mềm nhũn. “Hơn nữa, đã đến lúc anh gặp cha mẹ em với tư cách là chồng em rồi.”

Anh không nghi ngờ Nam tước Lanfordshire sẽ có cuộc nói chuyện cực kỳ nghiêm túc về vụ bỏ trốn của họ. “Anh không thể giả vờ là rất mong đợi cuộc trò chuyện đó.”

“Em không hối hận chút nào”, cô thì thầm. “Và cả chuyện xảy ra hôm nay nữa.”

Anh chỉ có thể hy vọng sẽ không có hậu quả gì dù đã rất thận trọng.

16. Chương 16

“Ông chủ... kho lông cừu đã bị đốt đêm qua. Toàn bộ nhà kho bị thiêu rụi. Len... đã cháy sạch.”

Cháy sạch.

Lời nói vang vang trong đầu hắn, Brandon không thể tin đó là sự thật. Không thể nào.

“Tất cả ư?”, hắn lặng lẽ hỏi lại.

Tên quản lý hết sức sợ hãi nhưng vẫn gật đầu. “Tôi e là thế. Chúng ta... chúng ta chẳng còn gì để bán nữa.”

Giận dữ và lo sợ - hai cảm xúc trái ngược đang gào thét khiến Bradon muốn bóp vỡ ly rượu. Hắn biết ai đã gây ra chuyện này. Không nghi ngờ gì.

Hắn nhìn chăm chăm tên quản lý lúc này mặt đã trắng bệch. Gã ta nên sợ hãi. Nhiệm vụ của gã là giữ nguồn hàng của chúng an toàn khỏi các vụ tấn công bất ngờ. Không chỉ các đơn hàng đang giảm đi, mà bây giờ hắn còn chẳng có cách nào để hoàn thành những đơn đã đặt.

“Xảy ra thế nào?”

“Đêm qua... ngọn lửa đồng loạt bùng lên. Chúng tôi cho là những người MacKinlochs có dính líu đến.”

“Tất nhiên là chúng rồi”, hắn gầm gừ. Hắn đã đuổi bọn họ ra khỏi nhà mùa đông vừa rồi và ra lệnh cho tên quản lý cũ đốt cháy chỗ trú ngụ của họ. Đó là quyền của hắn vì hắn sở hữu mảnh đất và mọi thứ trong đó. Hắn đã cho phép họ mang theo của cải, nhưng chỉ thế thôi. Tất cả những kẻ dám thách thức hắn đã phải trả giá.

Và cũng sẽ có hậu quả cho chuyện này. Chúng sẽ phải trả giá cho việc đã gây ra.

Nếu nó đáng giá là cuộc sống của bọn chúng, vậy thì chúng sẽ phải chết.

* * *

Chuyến đi về miền Tây Bắc Scotland dài hơn cô tưởng, nhưng Juliette không quản ngại. Cô ngắm nhìn không mệt mỏi những rừng đồi và thung lũng xanh trải dài vô tận, cùng những hồ nước màu xám nằm nép mình bên dãy núi cao. Ở đây, cô cảm thấy đầu óc thư thái hơn. Tuy rất nhớ con trai, nhưng cô không lưu luyến London chút nào.

Họ di chuyển bằng xe ngựa riêng, dừng chân ở hàng loạt nhà nghỉ dọc đường. Cô nằm trong vòng tay của chồng hằng đêm và không còn sợ hãi anh nữa. Tuy không làm tình nhưng họ dành hàng giờ để khám phá điều gì làm hài lòng người kia.

Tuy nhiên, cô không thể thôi lo lắng rằng thời gian họ dành cho nhau đang dần trôi qua.

“Em trầm quá”, anh lên tiếng, bước tới ngồi cạnh cô. “Có chuyện gì à?”

“Em chỉ cảm thấy lo lắng vì gần về đến nhà. Có vẻ thật lạ lùng khi nghĩ về chuyện đó. Em đã gửi thư ẹ, nhưng có lẽ chúng ta sẽ về đến Ballaloch trước khi thư được gửi đến.”

“Em đang lo lắng về những gì cha mẹ em nghĩ về anh à?” Tuy anh nói rất thân nhiên, cô vẫn băn khoăn liệu có phải anh vẫn còn nhạy cảm về quá khứ nghèo khó của mình.

“Họ nghĩ gì cũng chẳng quan trọng. Em đã kết hôn với anh và sẽ mãi là vợ anh.” Cô sẽ không bao giờ cảm thấy xấu hổ vì anh, cho dù ai nói gì đi nữa.

Anh siết chặt tay cô, nhìn chăm chú ra ngoài cửa xe. Họ đã đến rất gần Ballaloch, nhưng trong lúc hướng về mảnh đất của cha mẹ cô, cô ngửi thấy mùi khói trong không khí. Có vẻ như một đám cháy đã xảy ra hôm qua thay vì năm tháng trước.

“Mùi khói tới từ đâu thế?”, cô hỏi Paul.

Anh lắc đầu. “Anh không biết, nhưng anh sẽ tìm ra.” Gõ tay vào trần xe, anh bảo người đánh xe dừng lại. Anh mở cửa, đỡ Juliette xuống. Không khí mùa hè ẩm áp hơn cô nghĩ và cô phải che mắt tránh ánh nắng mặt trời.

“Từ khu đất của gã bá tước, hướng đông”, anh nói.

“Cái gì bị đốt nhỉ?”, cô hỏi. Bá tước Strathland đã ra lệnh đốt nhà của nông dân hơn một năm trước, để lấy thêm chỗ chăn nuôi cừu. Cô không nghĩ ra chỗ đó còn gì để cháy nữa.

“Đám cháy vừa mới xảy ra”, Paul nói, quay mặt về hướng đó. “Vài ngày trước.” Anh quay sang cô. “Chúng ta nên tới nhà cha mẹ em và tìm hiểu xem có chuyện gì.”

Cô gật đầu đồng ý, nhưng giữ anh lại trước khi anh giúp cô lên xe. “Paul, mẹ anh...”

“Anh sẽ đến chỗ bà ngay sau khi thấy em an toàn vào nhà em. Lúc này có lẽ mọi chuyện đã kết thúc, theo những gì anh nghe được.”

Cho dù thế, cảm giác khó chịu lúc trước của cô vẫn tiếp tục tăng. Ở đây không an toàn. Cho gia đình cô và chắc chắn cả cho Paul cùng bản thân cô. Anh hối thúc người đánh xe chạy thật nhanh và khi vào tới ranh giới khu đất của cha cô, mùi khói tràn ngập trong không khí, che giấu mùi của chết chóc.

Về tới chỗ ở của gia đình, cô mừng rỡ thấy phần đá bên ngoài đã được xây dựng lại, cực kỳ giống với trước đây. Ngôi nhà hai tầng nằm trên đỉnh đồi với một lối đi rải sỏi dẫn về khoảng rừng trống, nơi mà chỉ vài tháng trước có hàng tá dây lều dựng lên ở đó. Lúc này, dây lều đã được dỡ đi vì những người nông dân đã chuyển tới định cư trên đất của Công tước xứ Worthingstone. Dù khá vắng vẻ nhưng cô vẫn nghe được tiếng đàn gà kêu cục cục và tiếng xoong nồi leng keng trong bếp của bà Larson.

Paul nắm tay, dắt cô đến cửa: “Ở lại đây đến khi anh quay lại với em.”

“Em nghĩ anh nên vào trong nhà và nói chuyện với cha mẹ em”, cô đáp. “Trước khi anh vội vàng đi.”

“Anh chắc chắn đã có chuyện tồi tệ xảy ra, Juliette. Anh cần phải biết mẹ anh có bình yên không. Rồi anh sẽ đến gặp ngài công tước để tìm hiểu xem người nông dân có liên quan đến đám cháy không.”

“Vậy nếu chuyện tồi tệ đã xảy ra rồi thì sao? Em không muốn anh bị dính líu vào đó.” Cô nắm tay anh chặt hơn như đang cố buộc anh ở lại.

“Anh vẫn là một bác sĩ, Juliette. Nếu có bất kì ai bị thương, anh phải ở đó.”

Cô chẳng còn gì để tranh cãi với anh. Tự đáy lòng mình, anh luôn có nhu cầu giúp đỡ người khác. Bất chấp tước hiệu mới của mình, điều này sẽ không bao giờ thay đổi.

“Khi nào anh sẽ quay lại?”

“Anh không biết. Nhưng nếu anh không trở về đêm nay, hãy ngủ một mình nhé! Anh sẽ trở lại khi nào có thể.”

Nghe như anh hoàn toàn không có ý định quay về. Dù họ về nhà chỉ mới vài phút, cô cảm giác như anh đã thay đổi. Anh định sẽ một mình đối mặt với nguy hiểm, giữ cô an toàn phía sau những bức tường bảo vệ.

“Nếu anh không quay về, em sẽ ra ngoài tìm anh”, cô cảnh cáo. Lúc anh định tranh cãi, cô đặt ngón tay lên miệng anh. “Hãy hứa anh sẽ về đi!”

“Anh sẽ về.” Paul hôn cô rất nhanh rồi ra lệnh cho người đánh xe chuyển đồ đạc của cô vào nhà. Sau đó anh lấy một con ngựa và nhanh chóng biến mất trên thung lũng.

Nhưng cô không tin anh

* * *

“Đã xảy ra chuyện gì?”, Paul hỏi ngay lúc gặp Bridget. Anh gần như đứng tim khi thấy váy mẹ anh dính đầy máu.

“Ôi tạ ơn Chúa, con đã về. Có rất nhiều người bị thương. Con có thể giúp một tay, cậu bé.”

Anh cảm thấy rất nhẹ nhõm vì biết đó không phải là máu của bà. “Ai đang bị thương và bị thương như thế nào?”, anh hỏi.

Bridget lau tay vào một miếng vải và bắt đầu tập hợp băng gạc cùng thảo mộc vào trong giỏ. “Tên quản lý cùng người của Strathland đến đây đêm qua và nổ súng. Hàng chục người bị thương, thậm chí còn hơn. Mẹ đã phải làm việc cả đêm.” Vết kiệt sức in hằn trên khuôn mặt bà là bằng chứng rõ ràng, Paul xắn tay áo.

“Mẹ có viết một lá thư và gửi cho con không?”, anh hỏi.

Bridge lắc đầu. “Không, nhưng mẹ rất mừng vì con đã về.”

Anh trở nên nghiêm túc, biết rằng bản năng của mình đã đúng. Strathland đã thực sự muốn nhử anh về đây.

Mẹ anh rót nước vào chậu, đưa cho anh bánh xà phòng làm bằng kiềm. Paul lau tay, nói, “Kể cho con những ai bị thương, con sẽ chăm sóc những người khác trong khi mẹ nghỉ ngơi”.

“Chưa đâu. Mẹ chỉ đi nghỉ khi chúng ta đã khám xong tất cả bọn họ.” Bà hít một hơi thật sâu, dẫn anh vào trong, móc cái giỏ vào một bên tay.

“Tại sao Strathland lại tấn công nông dân?”, Paul gặng hỏi. “Họ đã không còn ở trên đất của hãn.”

“Có người đã đốt hết kho len của hãn vài ngày trước. Hãn chẳng còn gì để bán nữa nên trút giận xuống người vô tội để trả thù người có tội.”

“Mẹ có nghĩ họ thực sự làm thế không?” Mặc dù có rất nhiều người MacKinlochs nóng tính ở đây, nhưng phá hủy toàn bộ len của Strathland là hành động gây chiến rõ ràng.

“Lúc này nó không còn là vấn đề quan trọng nữa”, bà nhận xét, nhanh chóng hướng về một túp lều. “Strathland cho là họ đã làm.”

Và như thế là đủ để giết người.

Paul theo sát mẹ anh, nhẩn mặt bởi những vấn đề trước mắt. Nhưng Bridet đã giảm tốc độ lúc họ tới gần căn nhà đầu tiên. “Con đã cưới tiểu thư Juliette Andrews, mẹ hiểu. Và con cũng không nghĩ là có cần hỏi xem mẹ muốn tham dự đám cưới hay không? Con là con trai duy nhất của mẹ và mẹ muốn được ở đó.”

Paul không cho rằng lúc này là thời điểm tốt nhất để thảo luận về cuộc hôn nhân của anh, nhất là khi có rất nhiều người đang phải đối mặt với vết thương do trúng đạn. “Chúng con kết hôn rất vội vàng” là tất cả những gì anh nói, cố gắng bỏ qua sự trừng phạt của mẹ. “Có bao nhiêu người bị bắn?” Anh bước vào căn nhà lờ mờ tối do thiếu ánh sáng và thấy một người đàn ông đang nằm trên giường với miếng băng đắp máu đã khô quần quanh đùi.

“Mười ba”, bà nói. “Đây là Alexander MacKinloch. Ông ấy bị bắn vào chân, mẹ đã làm mọi cách để cầm máu.”

Người đàn ông tầm khoảng hơn năm mươi tuổi một chút, như Paul đánh giá. Ông ta đang nằm trên chiếc giường thấp, một tấm chăn đắp gần kín người, che đi vị trí bị trúng đạn.

“Tôi khát nước. Liệu tôi có thể uống ít nước không?”, giọng người đàn ông run run vang lên. Paul đáp, “Chúng tôi sẽ đi lấy nước ngay đây”. Uống bất kỳ thứ gì sau khi bị bắn là rất không khôn ngoan nếu có tổn thương bên trong. Paul kéo tấm chăn ra và thấy mẹ anh đã sử dụng garo(1) để cầm máu ở phía đùi trên của ông ta. Tuy thế, miếng băng quần vẫn thấm máu đỏ thẫm.

(1) Garo là phương pháp cầm máu bằng cách sử dụng dây cao su hoặc dây vải xoắn để làm ngừng sự lưu thông máu từ phía trên xuống phía dưới của chỉ.

Ngay khi nhìn thấy vị trí vết thương anh đã biết. Máu vẫn chưa ngừng chảy. Viên đạn đã trúng vào động mạch và bọn họ chẳng làm được gì để cứu người đàn ông này.

Mẹ anh ngằm gửi cho anh câu hỏi câm lặng. Anh biết bà đã sử dụng garo để duy trì tính mạng, với hy vọng họ có thể cứu chữa cho anh và cứu ông ta. Nhưng đã quá muộn. Những gì anh có thể làm là khiến khoảnh khắc cuối cùng của ông ta được thoải mái.

“Ông có vợ không, ông MacKinloch?”, anh hỏi, với tới cái hòm thuốc của mình.

“K... Không”, ông ta đáp, run rẩy dữ dội. “Vợ tôi đã chết một năm trước trong đám cháy.”

“Con cái thì sao? Hay có lẽ cháu chắt gì đó? Đôi khi một người có thể lành rất nhanh nếu có gia đình ở bên cạnh.” Anh trao đổi ánh mắt với Bridget, bà gật đầu và rời khỏi căn lều.

Anh cho tay vào trong hòm tìm lọ thủy tinh nhỏ chứa cồn thuốc phiện. Vài giọt cồn có thể giúp ông ta bớt đau đớn.

Vào những lúc như thế này, anh thầm ước có cách khâu động mạch hoặc đốt vết thương để cầm máu. Nhưng động mạch đùi nằm quá sâu bên dưới lớp thịt. Vết thương do trúng đạn đã thổi bay mọi hy vọng cứu sống người đàn ông này. Ông ấy sống sót lâu đến chừng này đã là một kỳ tích.

“H... Hầu hết gia đình tôi đã rời khỏi Ballaloch”, Alexander thú thật. “Tôi l... lạnh quá.” Cả người ông ta run bần khi bắt đầu chìm sâu vào cơn sốc.

Paul điều chỉnh garo lần nữa cho dù nó chẳng có mấy tác dụng với ông ta. “Ai đã đốt kho len của Bá tước Strathland? Họ đã tìm ra ai phải chịu trách nhiệm cho vụ cháy chưa?”

Alexander lắc đầu. “Có lẽ là Joseph MacKinloch, đầy tớ cũ của Phu nhân Lanfordshire. Tôi nghe đồn cậu ta đã gặp rắc rối.”

“Tôi nghĩ anh ta đã trốn tới ven biển.” Sau khi phát hiện anh ta có dính líu đến vụ cháy nhà Lanfordshire, Paul đã yêu cầu MacKinloch phải bỏ đi, nếu không sẽ phải đối mặt với vụ kiện.

Em gái anh ta đã chết, hoàn toàn có khả năng Joseph đã lên kế hoạch đốt cháy kho len. Nhưng anh ta có thể cần sự giúp đỡ từ nhiều người mới có thể đốt nhiều chỗ cùng lúc.

Lúc đó cánh cửa lại bật mở, nhưng thay vì mẹ anh đi vào, Juliette xuất hiện trong làn ánh sáng mờ mờ. “Bà Fraser cho rằng em có thể giúp đỡ”, cô nói. Giọng nói của cô tươi vui và đầy khuyến khích. Tuy cô cũng lướt qua người đàn ông đang bị chảy máu, nhưng ánh mắt cô tập trung vào Paul.

Em ở đây là vì anh, dường như cô đang nói thế. Mặc dù anh không tiết lộ vết thương của người đàn ông đó, nhưng cô đã có quyết định của chính mình.

Cô bước tới ngồi bên cạnh Alexandr, nắm tay ông ta. “Chồng tôi là một bác sĩ được học hành ở Edinburgh. Nếu bất kì ai có thể giúp ông tốt hơn thì đó chính là anh ấy.”

Mái tóc cô được búi gọn lại, bộ váy bằng lụa xanh sáng đồng màu với chiếc khăn quàng lúc trước. Cô mỉm cười dịu dàng với ông ta và Paul không thể quên cái nhìn đầy biết ơn trong mắt ông ấy. MacKinloch sẽ tin bất cứ điều gì Juliette nói bởi Bridget đã đi và mang về một thiên thần đầy nhân từ.

Paul nhỏ vài giọt cồn thuốc phiện vào một ly nước. Cơn run rẩy của ông ta ngày càng tăng, Juliette nắm chặt tay ông ta trong tay mình. “Đấy, ông xem, anh ấy đã chuẩn bị ít thuốc cho ông. Ông sẽ cảm thấy khá hơn rất nhanh chóng.” Cô lấy từ ly nước Paul và giúp ông ta ngồi dậy uống nó. “Có vài người bạn ở bên ngoài đang cầu nguyện cho ông sớm bình phục. Ông có muốn gặp họ không?”

“Tôi thích bàn tay của cô gái xinh đẹp hơn”, ông ta thừa nhận. “Một lát nữa họ có thể vào.”

Paul bắt gặp ánh mắt Juliette. Cả hai đều biết chẳng có loại thuốc nào có thể chữa lành vết thương của ông ta, thuốc phiện chỉ giúp ông ta giảm đau đớn và qua đời dễ dàng hơn.

“Tất nhiên”, cô dịu dàng nói. Nhưng từ lúc vợ anh đến và nhẹ nhàng an ủi ông ta, tất cả suy nghĩ của Paul là anh sẽ bị hủy hoại thế nào nếu có chuyện gì xảy ra với cô. Trong nhiều năm qua anh đã cứu sống nhiều người và cũng để mất nhiều người.

Cô nắm tay MacKinloch, tiếp tục thì thầm an ủi ông ta. Và dù lời nói của cô là để vỗ về người đàn ông đó, nhưng chúng lại khiến Paul liên tưởng tới sự dễ dàng của một người mẹ.

Anh đã lấy mất điều đó của cô, cướp cô khỏi đứa con trai duy nhất. Và mặc dù tự biện hộ rằng đó là cách để bảo vệ đứa trẻ, anh vẫn tự hỏi liệu có phải trong đó có cả những lý do ích kỷ của mình. Anh muốn Juliette là của riêng anh.

Người phụ nữ như cô phải được vây quanh bởi bọn trẻ, mở rộng cánh tay cho chúng. Giọng nói của cô dành để đọc những câu chuyện trước khi đi ngủ và hát những bài hát ru. Nhưng anh không bao giờ có thể là cha những đứa con của cô. Nếu mạng sống của cô là cái giá phải trả.

Chỉ mất vài phút trước khi tay MacKinloch dần buông lỏng và ông ta rơi vào bất tỉnh. Lúc anh kiểm tra mạch thì chúng đã không đồng đều và đứt quãng. Juliette vẫn nắm tay Alexander. Đôi mắt xanh của cô bắt gặp ánh mắt Paul, và khi bàn tay âm thầm của thần chết bắt lấy hơi thở cuối cùng của ông ta, cô vẫn nắm chặt tay ông.

Paul tháo garo, để người đàn ông đó ra đi trong yên bình. “Em không cần phải tới”, anh lặng lẽ nói, gỡ tay MacKinloch khỏi tay cô và vuốt mắt cho ông ta.

“Em đã đi theo anh. Bridget đã gặp em và đưa em tới đây khi em đề nghị bà.” Cô với tay ôm lấy anh. “Còn nhiều người nữa phải không?”

“Phải. Mẹ đưa anh tới chỗ này trước bởi vì ông ấy đã rất gần với cái chết. Bà nghĩ có lẽ anh sẽ có cách cứu ông ấy.” Anh lắc đầu tiếc nuối. “Cho dù cứu được bao nhiêu người đi nữa, những khoảnh khắc này sẽ ám ảnh anh mãi.”

“Anh đã mang đến cho ông ấy sự thoải mái và yên bình. Ông ấy qua đời không chút đau đớn”, cô nói. Tay cô vòng quanh người anh và cô hôn anh. Nhu cầu chiếm hữu cô, nhận lấy sự an ủi của cô là không thể chối từ. Anh ôm cô thật chặt, và âm thầm thề cho dù cô có quyến rũ anh nhiều thế nào, anh cũng sẽ cẩn thận.

Bởi vì anh không thể mất cô. Không bao giờ.

“Sao em không tới thăm chị gái?”, anh gợi ý. “Anh có rất nhiều người cần được chăm sóc. Anh sẽ tìm em sau.”

Cô kéo lại, nhưng anh vẫn để tay trượt thẳng xuống cổ cô. “Chúng ta sẽ ở cùng cha mẹ em”, cô bảo anh. “Bây giờ ngôi nhà đã được xây dựng lại, sẽ có đủ phòng cho chúng ta.”

“Hoặc chúng ta có thể ở cùng chị em và Worthingstone.” Anh không muốn phải đương đầu với gia đình cô sau vụ trốn chạy. Ngay cả với tước hiệu của anh, hành động của họ vẫn gây ra hậu quả. Ý tưởng ngủ chung dưới một mái nhà không đáng được chào đón. Bọn họ cũng không thể cư ngụ chỗ Bridget. Nhà mẹ anh chỉ có một căn phòng, thậm chí còn tồi tệ hơn.

“Em đã nói chuyện với mẹ em”, Juliette nói. “Bà biết tước hiệu của anh. Chuyện đó sẽ có ích.”

“Còn cha em thì sao?”

Cô cười rầu rĩ. “Có lẽ sẽ mất chút thời gian.”

Anh cũng biết rõ như thế. Paul dẫn cô tới cửa, lau tay vào chiếc khăn tay. “Anh sẽ về muộn, đừng đợi anh nhé!”

“Anh có nghĩ em nên ở lại giúp anh không?” Tuy nhận ra cô đang rất nghiêm túc, nhưng anh nghi ngờ cô không hào hứng chút nào với việc anh sẽ phải làm.

“Không. Anh muốn gặp em sau khi kết thúc mọi việc hơn.”

“Vậy thì em sẽ đợi anh.” Cô với tay chạm vào má anh. Anh nắm tay cô, thầm ước được ở mãi khoảnh khắc này. Và khi cô đã đi rồi, mẹ anh mới quay vào.

Khóe miệng Bridget trở nên mềm mại. “Mẹ chưa từng nghĩ sẽ được chứng kiến ngày mà con kết hôn với cô gái như Juliette Andrews. Mẹ rất mừng cho con, con trai.”

“Tại sao mẹ không nói cho con chuyện đã xảy ra với cô ấy?”

Bridget nghiêm trang, ánh mắt dõi theo Juliette đến khi cô đi khỏi tầm nghe. “Đó là bí mật của cô ấy, mẹ không thể nói được.” Mẹ anh dẫn anh đi và nói tiếp. “Mẹ rất vui vì cô ấy đã lấy con, Paul. Con là người sẽ mang tình yêu đến cho cô ấy. Có lẽ cả một đứa trẻ nữa.”

Anh không nói gì, không chắc Bridget biết được bao nhiêu. “Không. Chúng con không thể có con được.”

“Có thể chứ, con trai,” Bridget nói. “Ồ, chưa đến lúc thôi. Con cưới cô ấy mới chỉ được vài tuần mà.”

Gần một tháng, nhưng anh không sửa lại bà. Bà dẫn anh vào ngôi nhà kế tiếp và anh thả mình vào thói quen chữa trị vết thương quen thuộc. Thà anh đồng ý với mẹ mình hơn là cho bà biết mình sẽ chẳng bao giờ có một đứa cháu nội.

* * *

Cô hầu như không gặp mặt chồng trong ba ngày tiếp theo. Dù Juliette đã dành thời gian thăm viếng gia đình mình, Paul vẫn đắm mình trong việc chăm sóc người nông dân. Vào những lúc cô mang cho anh giỏ đồ ăn, anh ăn ngấu ngiến, hôn cô rồi vội vàng quay lại công việc.

Cha cô vẫn không nói một lời, vờ như cuộc hôn nhân chưa từng tồn tại. Mẹ cô mỉm cười vui vẻ, liên tục trò chuyện, hỏi han vài câu về London và di Charlotte. Nhưng ẩn dưới tất cả, cô cảm nhận được căng thẳng giữa cha mẹ mình.

Henry Andrews lảm lì, rất ít khi tham gia vào các cuộc trò chuyện. Nhưng đôi khi Juliette bắt gặp ông lén lút liếc nhìn mẹ cô. Đường như ông rất bối rối, như thể không còn hiểu bà nữa. Còn Beatrice thì tỏ ra dửng dưng, hiếm khi nói chuyện với ông.

Vì chuyện này, Juliette quyết định tới thăm viếng chị gái vào sáng nay. Cô hy vọng Victoria có thể làm sáng tỏ chuyện đang xảy ra giữa cha mẹ.

Lúc tới nhà nữ công tước, chị gái cô đang ở giai đoạn rực rỡ của quá trình mang thai. Juliette mỉm cười lúc Victoria ôm mình, bật cười lúc ôm lại chị. “Sẽ rất nhanh thôi, chỉ phải ôm em ở bên cạnh. Chị ngày một béo ra.”

“Hoàn toàn không”, Juliette đáp. Vòng eo của chị cô to hơn một chút, nhưng chắc chắn không phải là béo. “Chị thấy ổn chứ?”

“Tuyệt vời”, Victoria đáp, vẻ dịu dàng tràn ngập khuôn mặt cô. “Đôi khi lúc nằm xuống vào ban đêm, chị có thể cảm nhận em bé ngo ngoáy. Em không thể tưởng tượng nó thế nào đâu.”

Cổ họng Juliette như bị thắt chặt. Phải, cô biết chính xác cảm giác đó như thế nào. “Chị có biết khi nào em bé ra đời không?”

“Chị nghĩ là trong tháng Mười một”, Victoria nói. Cô bảo Juliette ngồi xuống bên cạnh. “Còn em thì thế nào? Em có thấy vui vẻ với cuộc sống hôn nhân của mình không?” Hai má chị cô đỏ bừng, cô biết chị mình đang ám chỉ đến những lá thư đầy ắp những lời khuyên gần đây.

Juliette gật đầu. “Paul là người chồng tốt.”

“Chị biết Amelia khá thất vọng vì không được tham dự đám cưới của em. Con bé nói với chị như thế trong thư. Nhưng bọn chị đều rất mừng cho em.” Victoria đưa tay ra xoa bụng. “Có lẽ em sẽ có một đứa con vào năm tới.”

“Không”, Juliette tự động bật ra. “Ý em là... em không nghĩ thế.”

Chị cô liếc nhìn cô. “Chỉ cần một lần thôi, Juliette. Lần cuối cùng em đến tháng là khi nào?”

Bực bội, cô lắc đầu. “Em sẽ không có con.” Lần duy nhất cô làm tình với Paul thì anh đã không kết thúc bên trong cô. Và từ đó, họ đều rất thận trọng, không dám mạo hiểm nữa.

“Ồ, em không cần lo lắng”, Victoria nói. “Đứa trẻ sẽ đến khi mà nó sẵn sàng.”

“Vâng, không phải lúc này”, Juliette nhận xét. Hoặc không bao giờ.

Victoria nhún vai. “Phải, nếu em vẫn đến tháng kể từ khi kết hôn thì chị chắc là em đúng.”

Nụ cười của Juliette như đóng băng lúc cô dừng lại để nghĩ về nó. Vì cô đã không chảy máu. Cô tính lại số tuần và cũng sờ nhận ra đã hơn một tháng kể từ lần cuối cùng cô có kinh. Khoảng năm hay sáu tuần nhỉ? Bộ não của cô cố gắng sắp xếp lại những suy nghĩ đang bị phân tán, nhắc nhở cô không có lý do gì để lo lắng. Một phụ nữ có thể bị lỡ kỳ kinh một tháng và sau đó lại đều đặn như cũ.

Nhưng chúng ta đã rất cẩn thận, cô thầm nghĩ. Chắc chắn nó không thể xảy ra, đúng không?

Chị gái cô bắt đầu nói về Aphrodite’s Unmentionables và doanh số bán hàng cùng các ý tưởng cho thiết kế mới. Nhưng lời nói của chị cô trở nên mờ nhạt so với nỗi hoảng sợ đang tăng dần trong lòng Juliette.

“Margret không thích những mẫu mới”, Victoria bình luận. “Nhưng chị tin là chúng sẽ bán được rất tốt cho những phụ nữ đã lập gia đình. Chị biết ngài công tước rất thích chúng. Em nghĩ sao?”

“Em chắc là chúng sẽ bán chạy”, Juliette trả lời dù cô không nghe thấy bất cứ đề xuất nào của chị gái. Thực tế, cô không hề nhớ bất kỳ mẫu thiết kế nào Victoria đã đưa ra. Nó có vẻ là một tấm vải trắng và dây buộc là tất cả những gì cô nhớ được.

Trong lòng cô, cơn hoảng loạn đã tiến triển thành nỗi khiếp sợ chính thức. Cô không thể có thai lần nữa được. Chắc chắn không còn cơ hội nào. Ý nghĩ này làm bùng lên cơn bão sợ hãi khiến cả người cô muốn nổ tung.

Cô cố gắng nhớ lại những dấu hiệu lúc mang thai Matthew. Gần như sau hai tuần bị mất kinh nguyệt, cô bắt đầu bị ốm nghén. Trong vài tuần đầu, cô cực kỳ khốn khổ, không thể ăn bất cứ thứ gì. Và bất cứ người nào cho rằng ốm nghén chỉ xảy ra vào buổi sáng là hoàn toàn sai lầm. Cô bị nghén từ lúc thức dậy cho đến khi lên giường đi ngủ. Cả ngày ốm yếu.

Nhưng lúc này cô không cảm thấy gì cả. Chỉ có cảm giác kỳ kinh của mình sẽ đến bất cứ lúc nào. Chắc chắn cô đang tưởng tượng thôi.

“Victoria”, cô cắt ngang. “Chị cảm thấy thế nào trong suốt thời kỳ mang thai? Chị có bị ốm nghén không?”

“Thật lạ lùng, không”, chị cô thừa nhận. “Mọi người đều kể chuyện họ bị ốm nghén ra sao, nhưng chị thì không. Chỉ cảm thấy đói hơn bình thường. Và...”, mặt cô đỏ bừng, “ngực chị trở nên lớn hơn”.

Juliette siết chặt hai tay vào nhau. “Em đoán là ngài công tước rất vui về chuyện đó”.

Chị gái cô mỉm cười ranh mãnh. “Ồ phải. Đó là lần đầu tiên chị lấy làm hài lòng nhất vì có bộ ngực đáng ngưỡng mộ mà không cần đệm trong suốt cuộc đời. Thực tế đó là lý do tại sao chị lại xem xét ý tưởng thiết kế đồ lót cho phụ nữ có thai. Không chỉ bởi vì chị cần một chiếc áo nịt ngực khác thường, mà còn vì chị thấy mình trở nên nhạy cảm hơn với vải vóc.” Victoria rung chuông, gọi một khay đồ ăn và bắt đầu mô tả ý tưởng cho loại đồ lót này. Cô ấy phác thảo ra một mẫu và lát sau nói, “Em không thực sự hào hứng với nó”.

“Không, em có. Em chỉ đang lo lắng thôi.”

“Cho chồng em à?”

Cô gật đầu dù điều đó không đúng sự thật. Cô chủ yếu lo lắng vì bị đảo lộn chu kỳ kinh nguyệt. Hết lần này đến lần khác, cô tự nhủ quá sớm để kết luận. Sau tất cả mọi khó khăn trong vài tuần vừa qua, chắc chắn lo âu là nguyên nhân gây ra chuyện này.

“Em cũng lo lắng cho cha mẹ”, Juliette nói. “Hai người hầu như không nói chuyện với nhau. Chị có biết chuyện gì không ổn không?”

Victoria nhún vai. “Chị không biết. Mẹ giả bộ như mọi chuyện đều rất ổn, nhưng hai người đã cách biệt suốt ba năm qua. Chị nghĩ họ đã có cuộc tranh cãi lúc cha phát hiện ra Aphrodite’s Unmentionables. Mẹ từ chối ngăn cản chúng ta. Bà nói nếu ngài công tước đã không để ý thì cha cũng nên thế.”

Juliette nhìn chị gái chăm chú. “Em nghĩ chuyện đó không trôi qua dễ dàng.” Nhưng ít nhất nó cũng lý giải căng thẳng giữa cha mẹ cô.

Khay trà và bánh sandwich cuối cùng cũng được mang tới. Cô nhón lấy một chiếc trong khi chị gái sung sướng thưởng thức ba chiếc liền, tự cười nhạo trong lúc ăn. “Chị tin là mình có thể ăn bất cứ thứ gì không còn sống và chạy trốn khỏi chị”, Victoria thú thật, với tay lấy một xấp giấy khác. “Và trong lúc chị ăn nốt phần sandwich còn lại của em, sao em không cho chị biết ý kiến về những mẫu này, Juliette?”

Cô liếc qua những mẫu thiết kế còn lại và đưa ra nhận xét. Tuy nhiên, nhìn những mẫu đồ ló tai tiếng này lại khiến cô nhớ tới cái đêm đầu tiên Paul làm tình với mình. Dù đã từng sợ hãi nhưng bây giờ cô không còn thấy thế nữa. Nó đã thật tuyệt vời như cô mong đợi. Và dù rất không thực tế, nhưng cô muốn được làm tình với anh lần nữa.

“Chị có làm em bối rối trong lá thư cuối cùng không?”, chị cô hỏi trong lúc đẩy xấp bản thảo ra xa.

“Có, rất bối rối”, Juliette trả lời một cách trung thực. “Em chưa bao giờ nghi ngờ...” Cô im bặt, đỏ bừng mặt vì cuộc nói chuyện này. “Nghĩa là, Paul và em...”

“Em không cần nói gì cả”, chị cô nói, mặt cũng đỏ bừng lên. “Chị biết em định nói gì.”

Cô rất cảm kích vì không phải đi vào chi tiết.

“Lúc này bác sĩ Fraser đang ở đâu?”, Victoria hỏi. “Cậu ấy thực sự là tử tước à? Mẹ có vui mừng khôn xiết không?”

Juliette há hốc miệng nhìn chị gái. “Chị còn câu hỏi nào nữa không, hay em có thể trả lời bây giờ?”

Victoria vỗ vỗ vào bụng, phẩy tay. “Trả lời đi.”

“Vâng, chồng em là một tử tước. Anh ấy được thừa kế tước hiệu khi bác anh ấy qua đời mùa xuân vừa rồi, nhưng anh ấy vẫn làm bác sĩ. Anh ấy đi chăm sóc những người bị thương, và một người đã chết vài ngày trước.” Cô rùng mình, dù cả hai đều biết không thể trốn tránh. “Đêm qua anh ấy về nhà rất muộn và vẫn chưa nói chuyện với cha mẹ chúng ta.”

“Bảo cậu ấy hãy cẩn thận”, Victoria khuyên. Cô tỏ ra nghiêm trang, nói tiếp, “Chồng chị đã quay về London vì anh ấy đã xao lãng công việc ở thượng viện. Anh ấy không biết về vụ nổ súng hay Bá tước Strathland đã trở lại”. Khuôn mặt cô ấy sầm lại với cái nhìn cảnh cáo. “Và em cũng sẽ không được nói cho anh ấy biết.”

“Toria, chị không nên ở đây”, Juliette phản đối. “Lỡ có chuyện gì xảy ra với chị và đứa bé.”

“Chị sẽ không đi đâu hết”, nữ công tước kiên quyết, rùng mình với ý nghĩ đó. “Chị không thể di chuyển, và dự định sẽ ở lại Scotland đến khi con chị ra đời. Nghị viện sẽ kết thúc phiên họp vào cuối mùa hè này và ngài công tước sẽ trở lại trước thời gian chị sinh rất lâu.”

“Nhưng còn Bá tước Strathland?”, Juliette hỏi. “Chị không nghĩ ông ta sẽ là mối đe dọa với chị à?”

Victoria lắc đầu. “Nếu ông ta còn muốn tiếp tục bán len trong những năm tới. Chồng chị đã có buổi nói chuyện với những nhà buôn, cùng với chồng em.” Cô ấy nói thêm, “Strathland sẽ không dám mạo hiểm đến gần ngôi nhà này hoặc chị. Và ông ta sẽ không làm vậy. Ông ta trút giận lên người nông dân chứ không phải lên chúng ta”.

“Em vẫn cho là không an toàn”, Juliette khẳng định. Mặc dù chị cô cực kỳ sợ hãi phải ra ngoài nhưng cô vẫn thầm ước Victoria sẽ rời khỏi Scotland.

“Kể từ khi có vụ nổ súng, chị đã yêu cầu người hầu và vài nông dân đi tuần trên vùng giáp ranh của khu đất này. Người của Strathland đã xâm phạm vài lần, nhưng bọn chị đã đẩy lùi chúng.” Nét mặt Victoria vẫn bình tĩnh. Tay cô ấy vuốt ve trên bụng và nét mặt như dịu lại khi cảm thấy cú đá nhẹ. “Cho đến khi ngài công tước quay lại, chị tự tin là hoàn toàn không có gì nguy hiểm.”

Juliette chẳng tin tưởng chút nào, nhưng cũng không muốn làm chị gái buồn bực. Để thay đổi chủ đề, cô hỏi, “Chị hy vọng là con gái hay con trai?”

Như cô mong đợi, Victoria mỉm cười. “Chẳng quan trọng chút nào. Cho dù là con trai hay con gái, chị vẫn rất nóng lòng được bế con mình trong tay.”

Cảm giác đau đớn lại lần nữa trào lên trong tim Juliette. Cô không biết liệu đến khi nào mình mới lại được ôm Matthews. Rồi xa cậu bé càng lâu, cô càng nhớ cậu hơn.

“Chị sẽ sớm được bế con mình”, cô nói với Victoria, cố giữ giọng bình thường, không khàn khàn đầm nước mắt. “Còn bây giờ, nếu chị thứ lỗi, em phải về nhà và nói chuyện về Paul với cha. Tối nay, có lẽ anh ấy sẽ chữa trị được hết những người bị thương.”

“Đại tá có gây khó khăn nữa không?”

Juliette gật đầu. “Lúc đầu, cha ép bọn em phải ngủ ở hai phòng đối diện, đến khi mẹ can thiệp. Lúc em nói với ông về cuộc hôn nhân, ông đã rất tức giận. Ông nói ông sẽ hủy bỏ nó vì em vẫn chưa đến tuổi kết hôn.”

“Cha không thể hủy bỏ cuộc hôn nhân này được”, Victoria chỉ ra. “Đó không phải là một đám cưới ở nước Anh. Hơn nữa, nó đã được hoàn thành.”

Cô gật đầu. “Em biết. Mẹ đang cố giảng giải cho cha, nhưng dường như cha rất kinh hoàng với ý nghĩ em đã ngủ với một người đàn ông, cho dù đó là chồng em.”

“Cha vẫn nghĩ chúng ta vĩnh viễn ở cái tuổi lên sáu”, Victoria thở dài. “Lúc trông thấy chị mang thai, ông tím tái và bắt đầu ho vào khăn tay. Chị đã nghĩ ông sẽ ngã quỵ tại đó.”

Juliette mỉm cười, tưởng tượng ra vẻ bối rối của cha mình. “Em nghĩ ông cũng muốn thế.” Đứng dậy, cô cảm ơn chị gái vì đồ ăn thức uống. “Em nên đi thôi trước khi Paul trở về.”

Trước khi cô kịp bước đi, Victoria ngăn lại. “Cảm ơn em đã đến thăm chị, Juliette. Chị rất nhớ em.” Mỉm cười dịu dàng, cô ấy nói thêm, “Chị nghĩ em sắp có một đứa trẻ. Em có gì đó rất khác lạ.”

Sợ hãi lại trỗi dậy trong cô, nhưng Juliette cố nặn ra một nụ cười giả tạo. “Có lẽ.”

Cô chỉ có thể cầu nguyện là chị mình đã nhầm lẫn.

17. Chương 17

Anh cứu được sáu người. Ngoài người đàn ông đã chảy máu đến chết, còn một người bị chết vì nhiễm trùng máu. Mẹ anh không có cách nào lấy viên đạn ra, nhưng Paul cảm giác như anh đã chiến đấu với thần chết và chiến thắng. Anh hầu như không ngủ trong suốt ba ngày qua. Mặc dù tâm trí và cơ thể anh hết sức căng thẳng, mệt mỏi, ý thức của anh vẫn rất tỉnh táo và sắc sảo.

Đêm đã gần tàn, làn ánh sáng vàng nhạt đã mờ mờ hiện ra trên nền trời tím thẫm. Hôm nay, anh mang theo một con ngựa, cảm giác thật sảng khoái khi cưỡi nó chạy dọc theo ranh giới lãnh địa của công tước, cố gắng giải tỏa căng thẳng. Anh ước lúc này có Juliette ở đây, anh sẽ cưỡi ngựa cùng cô, đưa cô lên đỉnh núi và đặt cô nằm trên thảm cỏ.

Tuy đêm nào anh cũng về với cô nhưng lúc đó cô đã đi ngủ, cuộn tròn người trong chăn. Anh không chạm vào cô và rời đi trước bình minh vào sáng hôm sau.

Cha cô không hài lòng khi biết họ đã kết hôn. Nam tước Lanfordshire không hề nổi giận hay đe dọa gì. Ngược lại, ông chỉ im lặng, sự phản đối của ông được thể hiện rõ vào những dịp hiếm hoi khi họ đi lướt qua nhau.

Không phải là vấn đề tiền bạc hay địa vị. Không, bất chấp những tài sản thừa kế của anh, ông nam tước dường như đã xem xét qua sự giàu có mới của con trai người nông dân, anh ta có vẻ cảm thấy thoải mái với cương vị bác sĩ hơn là một quý tộc. Một từ tước sẽ không bao giờ làm bẩn tay mình theo cách Paul đã làm. Nhưng tước hiệu đối với anh chỉ là... một từ ngữ. Không phải là một rào cản xã hội ngăn cản anh giúp

đỡ người khác. Anh không biết liệu có lúc nào cha Juliette đã từng chấp nhận mình không. Hay còn vấn đề nào khác nữa.

Anh dừng ngựa ở Eiloch Hill, ngoài phạm vi ngôi nhà của công tước. Một cái cây lớn với tàng lá rậm rạp, cành cây to dày in bóng trên nền đất. Cha anh đã chết ở đây, trên đỉnh đồi này.

Rất nhiều lần, Paul ước ao có thể quay lại thời điểm còn là một cậu bé và thay đổi quyết định lúc đó. Một đêm liêu linh đã kết thúc tất cả. Nếu không có sự hy sinh của cha anh thì có lẽ chính là cơ thể anh đã bị treo lơ lửng ở cái cây này.

Anh xuống ngựa, leo lên đỉnh đồi, từng bước đi nặng trĩu vì hối tiếc. Khi lên tới chỗ cây sồi lớn, anh áp tay vào lớp vỏ xù xì. Và anh tưởng như bàn tay cha anh đang đặt lên vai mình, Kenneth nói với anh bằng giọng rất trầm.

Một ngày nào đó, con sẽ ghi dấu ấn của con trên thế giới, con trai. Hãy chắc chắn rằng khi nhìn lại toàn bộ cuộc đời, con sẽ cảm thấy tự hào vì những điều đã làm.

Anh mong ước cha mình vẫn còn sống cho đến hôm nay. Không nghi ngờ là Kenneth sẽ mỉm cười nếu biết Paul đã kết hôn với Juliette. Cha anh luôn luôn yêu quý con.

Và cho dù Kenneth chưa một lần tiết lộ về quá khứ của ông, nhưng Paul hiểu tại sao cha anh lại từ bỏ nhiều đến thế. Ông yêu vợ đủ để từ bỏ mọi thứ vì bà. Đôi khi anh bắt gặp cha mẹ mình thì thầm với nhau, thậm chí còn nắm tay nhau nữa. Hình ảnh đó mang lại cho anh cảm giác an toàn, biết rằng anh được yêu thương và rằng cha mẹ anh rất yêu nhau.

Anh sẽ làm tương tự như vậy với Juliette, nếu cũng rơi vào tình huống đó.

“Bác sĩ Fraser”, có tiếng gọi từ phía sau. Paul quay lại và nhận thấy năm gã đàn ông đang tới gần. Tất cả đều trang bị vũ khí và một tên còn mang theo sợi dây thừng. Dù không nhận ra bất kỳ kẻ nào, nhưng tên dẫn đầu nói giọng Anh.

“Bá tước Strathland cử chúng tôi tới mời anh. Ông ấy muốn nói chuyện.”

Paul không trả lời và nghi ngờ Strathland còn muốn nhiều hơn một cuộc nói chuyện từ anh. “Ông ta có thể tới và đề nghị thăm viếng vào sáng mai. Tôi đang ở cùng Nam tước Lanfordshire.” Ánh mắt anh quét ra xung quanh, tìm kiếm dấu hiệu người của ngài công tước hay một lối thoát. Không nghi ngờ là ngay giây phút anh di chuyển theo bất kỳ hướng nào, bọn chúng cũng sẽ lập tức truy đuổi theo hướng đó. Câu hỏi là chúng có giết anh không.

Paul cho là anh sẽ cảm thấy sợ hãi hoặc khấn cầu. Ngược lại, anh trầm ngâm, như thể đã mong đợi chuyện này.

“Bá tước Strathland muốn gặp anh tối nay tại nhà ông ấy. Chúng tôi sẽ hộ tống anh”, gã ta đáp. “Tôi là quản lý mới của ông ấy, Charles Davenport.”

Davenport tỏ ra cứ như Paul được mời tới dùng trà thay vì chui đầu vào chỗ chết.

“Thứ lỗi cho tôi nhưng tôi muốn về nhà với vợ mình”, Paul nói. “Nhưng nếu Strathland muốn nói chuyện thì tôi cũng không ngại quay lại vào buổi sáng.” Bọn chúng đồng loạt rút vũ khí và áp sát anh.

“Bá tước Strathland cũng muốn gặp cô ấy”, Davenport nhận xét. “Chúng tôi có thể hộ tống cả hai người.”

“Mày không được đến gần vợ tao”, Paul gầm gừ, sải bước về phía trước. Anh không quan tâm chuyện chết tiệt gì xảy ra với bản thân, nhưng nếu chúng dám đe dọa Juliette, anh sẽ không ngần ngại bảo vệ cô.

Hai gã cổ túm lấy anh, nhưng Paul giật mạnh thoát ra. Anh vung tay, đâm mạnh vào mũi tên đầu tiên. Mặc dù cú đâm của anh bay thẳng vào mũi, khiến gã chảy máu, tên thứ hai cũng đâm vào bụng Paul ngay lúc đó. Không khí bị ép hết khỏi phổi anh, Paul thở hỗn hển.

Anh chống trả dữ dội, nhưng chỉ một lát sau, anh nhận ra tốt nhất nên chờ cơ hội và tiết kiệm sức lực. Bọn chúng đông hơn và giả vờ đầu hàng có lẽ là chiến thuật hữu ích hơn. Một gã giật tay anh ra sau, trong khi gã khác tiến lên với sợi dây thừng. Paul uốn cong cổ tay, vùng vẫy trong lúc chúng trói anh, cố gắng níu lỏng sợi dây.

Anh không nhìn thấy cú đánh phía sau và dần chìm vào bóng tối.

* * *

Ánh nắng lọt qua giữa hai tấm rèm và xuyên vào mắt cô, Juliette sờ sang bên cạnh thấy giường trống không. Paul không ở đó. Dù cố tự nhủ rằng có lẽ anh đang chăm sóc nhiều người bị thương hơn, nhưng cô vẫn có cảm giác ớn lạnh là có chuyện không hay. Cho dù phải đi cả tiếng đồng hồ, anh cũng luôn trở về. Cô có thể tỉnh giấc và nhận thấy anh đang ôm mình, cô rất thích cảm giác dễ chịu từ cái ôm đó.

Lúc ngồi dậy, cả căn phòng chao đảo và mắt cô đầy sao. Cố nén cảm giác chóng mặt, cô với lấy cái áo choàng, kéo rèm ra. Muộn hơn cô tưởng rất nhiều, đã gần 8 giờ sáng. Cô quay sang nhìn cái gối của Paul, vẫn phẳng phiu và nằm ngay ngắn ở chỗ cũ.

Anh ấy đã không về nhà đêm qua.

Cô rung chuông gọi bà Larson, cần phải mặc quần áo, rồi đột nhiên, dạ dày cô cuộn lên với cảm giác buồn nôn. Ôi Chúa ơi! Cô biết cảm giác này. Sự quen thuộc như một đòn giáng thẳng vào cô, bởi cô biết như thế có nghĩa là gì. Cô quỳ sụp xuống, với lấy cái chậu, nôn vào đó. Chẳng có gì trong dạ dày cô, nhưng không thể dừng được cơn buồn nôn. Lúc nôn xong, cô nằm áp má xuống nền gỗ.

“Tiểu thư Juliette, tôi vào được chứ?”, giọng nói vui vẻ của bà quản gia vang lên.

Nếu cô nằm im thì dạ dày có lẽ sẽ không cuộn lên nữa.

“Được”, cô cố gắng trả lời.

Lúc cánh cửa bật ra, bà Larson vội vã đi vào. “Ôi, cô bé tội nghiệp. Chuyện gì thế? Cô bị ốm à?”

Juliette cố gạt đầu một cái, cảm giác như thể không dám nhấc đầu lên.

“Chà, bây giờ, để tôi xem liệu chúng ta có thể đưa cô trở lại giường không”, người quản gia nói. “Dựa vào tôi để tôi đỡ cô lên.”

Juliette làm theo, căn phòng lại chao đảo dưới chân cô. Lúc xoay sở ngồi lên giường, cô cúi thấp đầu, hít vài hơi thật sâu.

“Những lúc như thế này thì kết hôn với một bác sĩ quả thật là tốt”, bà Larson bình luận. “Bác sĩ Fraser đâu?”

“Cháu không biết. Đêm qua anh ấy không về phòng.” Cô tiếp tục cố an ủi bản thân rằng không có chuyện gì, nhưng trực giác vẫn ớn lạnh vì sợ hãi.

Bà quản gia đổ nước vào chậu rửa mặt và mang theo một cái khăn ẩm. “Tôi sẽ hỏi xem có ai thấy cậu ấy đêm qua không. Có lẽ cậu ấy ngủ ở nhà mẹ nếu lúc đó đã quá muộn.”

Nhưng Juliette không tin. Cô cần phải gặp anh để biết anh có ổn không. Bà quản gia đưa cho cô một chiếc khăn mát lạnh, cô lau mặt, hi vọng làm dịu đi nỗi sợ hãi.

“Liệu có thể mang cho cháu vài lát bánh mì nướng không?”, cô hỏi. “Chỉ nguyên bánh mì thôi ạ, làm ơn đi.”

Khuôn mặt bà quản gia cau lại. “Trông cô có vẻ hơi tiêu tụy, Phu nhân Falsham.” Một nụ cười nhẹ nở trên môi bà. “Tôi không nói dối cô. Tôi thích gọi cô như thế. Bác sĩ Fraser là một chàng trai tốt, và bây giờ cậu ấy còn là một tử tước... Sao nhỉ? Đơn giản là điều đó thật hoàn hảo.” Ánh mắt bà hạ thấp dần. “Nếu bụng cô còn cào sảng nay, tôi đoán là không lâu nữa cô sẽ có một em bé kha khá để bông bế. Đám cưới nhanh chóng của cô là dấu hiệu có nhiều con cái.” Bà ta vỗ vỗ tay Juliette. “Có khả năng lắm chứ, cô có nghĩ thế không?”

Cô không trả lời. Thật không may là chuyện đó ngày càng có vẻ khả thi hơn. Ngay lúc này, cô muốn nằm cuộn tròn như quả bóng trên giường. Đây cũng là điều cuối cùng cần làm nếu cô có em bé thật và mong đợi đứa trẻ đó. Cô phải tìm được Paul.

“Nếu bà giúp cháu mặc đồ, cháu sẽ ăn chỗ bánh mì mà bà chuẩn bị trước khi cháu đi tìm chồng mình.”

“Tôi sẽ làm ngay đây, thưa phu nhân.” Bà Larson giúp cô mặc áo choàng dài bên ngoài áo nịt ngực và áo lót màu xanh tươi sáng cô đã chọn. Đây là chiếc áo choàng mới mà Paul mua cho cô, màu trắng điểm những bông hoa nhỏ màu xanh. Thắt lưng cao và đường viền cổ bám sát vào cơ thể, kết hợp với khăn choàng bằng sa tanh màu xanh. Cô đeo găng và hoàn thành các bước mặc đồ, dù phải mất vài lần dừng lại, hít thật sâu để ngăn cản cơn chóng mặt.

Nhưng lúc xuống bàn ăn sáng, cô thấy Cain Sinclair đang nói chuyện với mẹ cô. Vẻ mặt lo lắng của anh ta đã chứng thực cho nỗi sợ hãi tồi tệ nhất của cô. “Anh ấy đâu?”, cô gắng hỏi, vội vã tiến về phía trước.

“Người của Strathland đã phục kích cậu ấy đêm qua. Jonah, anh trai tôi đã thấy chúng rời đi và báo cho tôi.”

“Anh ấy còn sống chứ?”, cô vội hỏi. Tiếng ong ong vang lên trong tai khiến cô phải nắm chặt thành ghế. “Nói cho tôi là anh ấy không chết đi!” Cô thậm chí chẳng thể suy nghĩ được rõ ràng, chuyện đó thật khủng khiếp. Tuy mới chỉ kết hôn với Paul một thời gian ngắn, nhưng cô đã yêu anh từ rất lâu rồi. Anh ấy không thể chết như thế được.

Nét mặt nhẩn nhện của Cain làm cho cô không yên lòng. Đầu gối mềm nhũn và cô ngồi sụp xuống ghế, hai tay run rẩy. “Nói cho tôi biết!”

“Tôi không biết chuyện gì xảy ra, nhưng chúng tôi sẽ đi tìm hiểu. Hãy ở lại đây, Phu nhân Falsham.” Ánh mắt anh ta rực cháy nhìn thẳng vào mắt cô. “Đừng can thiệp cho đến khi chúng tôi đưa cậu ấy trở về.”

Cô nhìn anh ta chằm chằm và tự hỏi sao mình có thể chờ đợi trong bốn bức tường này khi mà anh ta xông pha để cứu chồng mình. Và rồi thì sao? Strathland đã không còn lý trí và trở nên điên loạn. Hai người bọn họ sẽ công kích nhau cho đến khi một người phải chết.

Chuyện này phải kết thúc.

Nếu Paul giết Strathland, anh sẽ bị buộc tội giết người. Một bá tước có cấp bậc cao hơn tử tước và hậu quả sẽ rất nghiêm trọng. Nhưng cô không thể sống thế này lâu hơn nữa, chạy trốn khỏi người đàn ông đã lấy đi của mình rất nhiều thứ. Bá tước đã tước đoạt sự trinh trắng của cô và chỉ mang lại đau khổ cho cô. Cô sẽ không cho phép hắn ta làm tổn thương Paul. Nếu có người phải đối mặt với Strathland thì người đó chính là cô.

“Tôi sẽ không ở đây”, cô bảo Cain. “Tôi sẽ đi cùng anh. Tôi phải tự mình trả mối thù này.” Cô hầu như không bận tâm rằng mình đang mạo hiểm tính mạng của bản thân. Đã đến lúc lấy lại mọi thứ.

“Không, cô không được đi”, Cain phản đối. “Hắn ta sẽ dùng cô để uy hiếp Paul.”

Anh ta sẽ không lắng nghe cô. Vỡ đồng tình sẽ dễ dàng hơn là tốn thời gian tranh cãi vô ích. Thay vào đó, cô cố tỏ ra thành thực nhất có thể. “Hãy đi đi và giúp đỡ Paul”, cô nói. “Tôi sẽ không can thiệp.”

Và cô sẽ không. Cô có mục đích riêng để đề nghị thăm viếng Strathland. Cô tin tưởng Sinclair sẽ cứu thoát chồng cô. Lần này, cô sẽ làm cho gã bá tước hiểu rõ sự thật rằng hắn ta không còn quyền lực nào với cô hay gia đình cô nữa.

Lúc Cain đi, cha cô bước tới trước mặt cô. “Ta biết nét mặt con là gì, Juliette.”

Cô không nói gì, chờ đợi ông liệt kê mọi lý do vì sao cô đi lại là sai lầm. Có khả năng ông sẽ cố nhốt cô trong phòng như thể cô vẫn là một cô gái nhỏ.

“Paul là chồng con”, cô kiên quyết. “Anh ấy là người con yêu, và con sẽ không ngồi im mà chẳng làm gì.”

“Ta không yêu cầu con đứng sang một bên.”

Lời nói của ông khiến cô giật mình, ông ra hiệu cho cô ngồi xuống. “Nhưng ta đã trải qua nhiều năm lên kế hoạch cho các trận chiến. Ta tự hỏi liệu con có cho phép sự giúp đỡ của người cha này trong trận chiến của riêng con không?”

Ở đầu kia căn phòng, cô bắt gặp Beatrice đang nhìn chăm chú, nét mặt bà mềm đi. Mẹ cô bước tới cạnh chồng và đặt tay lên vai ông. “Henry, cảm ơn anh.”

Ông ho nhẹ. “Ta biết ta đã không ở đây lúc các con lớn lên. Ta đã bỏ lỡ rất nhiều thứ. Không được chứng kiến con từ một cô bé trở thành một phụ nữ. Và bây giờ là một người vợ.”

“Con không hiểu tại sao Strathland lại không để chúng ta yên”, cô nói. “Tại sao ông ta không chịu từ bỏ?”

“Có một vài người không thể chấp nhận thất bại. Họ sẽ hủy hoại mọi thứ với hy vọng đạt được thứ mà họ mong muốn nhất.”

Mẹ cô ngồi đối diện với cả hai. “Mẹ sẽ là người đầu tiên thừa nhận rằng mẹ không chấp nhận cuộc hôn nhân của con lúc mới biết chuyện đó. Mẹ cũng không tin Charlotte khi dì ấy nói với mẹ về tước hiệu của bác sĩ Fraser.”

Beatrice hít thật sâu và nói tiếp, “Nhưng lúc mẹ chứng kiến cách cậu ấy nhìn con, mẹ biết rằng cả hai con đều xứng đáng được hạnh phúc.”

Henry nhìn vợ, gật đầu. “Ta đồng ý với con là Strathland nên để chúng ta được yên ổn. Và ta nghĩ mình biết cách để có được điều đó. Mà không cần giết ông ta”, ông nói thêm. “Điều cuối cùng chúng ta cần lúc này là một vụ cáo buộc giết người.”

Juliette nghiêng sang ông hỏi. “Cha có ý tưởng gì ạ?”

* * *

“Mày sẽ chết, biết không”, giọng Strathland ngọt xớt như thể hắn đang tận hưởng từng giây phút bắt giữ Paul. “Sau khi cô ta đến.”

Paul uốn cong cổ tay, cố làm lỏng sợi dây hơn nữa. Anh không thể tự thoát ra được khi có hai gã đứng canh sau lưng. “Juliette sẽ không đến. Cô ấy biết làm gì tốt hơn là mạo hiểm đến đây.”

“Ngay cả đến cứu sống mày sao?” Gã bá tước ngẫm nghĩ. “Tao đã báo tin cho cô ta sáng nay. Tao nghĩ cô ta sẽ rất nhanh chóng có mặt ở đây.”

Paul không nói gì, xem xét xung quanh. Chỉ có một cánh cửa dẫn ra khỏi phòng khách ở phía sau tên bá tước. Hai gã đứng sau lưng anh đều có dao. Anh suy tính từng khả năng, biết rõ anh phải hạ gục hai gã này trước khi có thể vượt qua bá tước.

“Tao đã thường thức cô ta, mày biết chứ?” Tiếng chế nhạo của Bá tước Strathland vang khắp căn phòng, Paul nắm sợi dây thật chặt, tưởng tượng ra chúng siết hết không khí ra khỏi phổi hắn. “Cô ta đã vùng vẫy chống lại nhưng tao đã đè cô ta xuống. Và khi tao ở bên trong, cô ta rất ẩm ướt. Cô ta muốn cái tao đã cho cô ta.”

“Cô ấy không bao giờ muốn mày.”

“Cô ta cũng không muốn mày”, tên bá tước đáp. “Mày thật đáng khinh, cố gắng tán tỉnh cô ta bằng những lời dối trá. Mày không phải là tử tước. Mày chẳng là gì, chỉ là con trai của một thằng nông dân chẳng có một xu dính túi.”

Hắn đã sai nhưng Paul không buồn chữa lại. “Và như thế cho thấy điều gì về mày? Cô ấy thà lấy một nông dân không một xu dính túi hơn là một bá tước. Có vẻ cô ấy hoàn toàn không thèm để ý gì đến mày.”

Gương mặt Strathland tối sầm lại, hắn bước ngang căn phòng. Cơn đau nhói xuyên qua người Paul lúc nắm đầm của hắn giáng xuống cằm anh. Anh thấy mùi máu tanh trong miệng, nhưng buộc bản thân phải trừng mắt đối mặt với tên bá tước.

“Tao đã có cô ta trước”, Strathland nhấn mạnh. “Và sau khi mày chết, tao sẽ lại có cô ta.” Nụ cười của hắn hứa hẹn tội ác và Paul đã chịu đựng quá đủ. Anh dò dẫm sợi dây, cuối cùng cổ tay anh cũng được giải phóng. Anh giữ đầu sợi dây trong hai tay, chờ đợi cơ hội tấn công.

“Mày sẽ không bao giờ chạm được vào cô ấy lần nữa.”

Nhưng trước khi anh kịp giải thoát hoàn toàn hai cổ tay và nhào về phía Strathland thì viên quản gia đi vào. “Ông chủ, có một đề nghị thăm viếng gửi cho ngài.”

Strathland vuốt thẳng áo gi lê. “Đấy, mày thấy chưa? Cô ta đến đây, vì tao đã mời cô ta đến.”

Mặc dù viên quản gia không xác nhận người đề nghị là Juliette, Paul cũng không định ngồi chờ đến khi Strathland quay lại. Ngay khi hắn ta biến mất khỏi căn phòng, Paul ném sợi dây xuống, đâm bổ vào gã đứng bên trái. Anh giật lấy con dao của gã và đâm xoáy ra khi gã thứ hai lao vào.

Có tiếng thủy tinh vỡ ở bức tường phía xa, nhưng Paul đang bận bịu dùng một tên như lá chắn lúc anh chống trả tên kia.

Anh đẩy gã ta về phía trước khiến hai tên ngã chồng lên nhau. Ở phía bên kia căn phòng, một cửa sổ bị đập vỡ kính và mở ra. Cain Sinclair gọi, “Fraser, chạy về hướng này!”

Paul đâm vào tai của một tên và gã ta sụp xuống. Không dừng lại, anh vội vã chạy về phía cửa sổ đang mở, tránh những mảnh thủy tinh vỡ trên thảm. Anh đẩy cửa sổ mở rộng hơn, quăng chân bước qua bậc cửa.

“Tôi không cần anh giúp”, anh bảo Sinclair. “Đừng nói với tôi là anh ngớ ngẩn đủ để mang vợ tôi đi cùng đấy!”

“Tôi đã cảnh cáo cô ấy ở lại nhà. Tôi không biết liệu cô ấy có nghe theo hay không.”

Paul bật ra tiếng chửi rủa, nắm chặt gờ cửa và nhảy xuống dưới. “Tôi cầu Chúa là cô ấy nghe theo.” Anh không thể tưởng tượng điều gì mang Juliette đến đây, sau mọi chuyện Strathland đã gây ra cho cô.

“Chúng ta vẫn chưa xong việc ở đây”, anh cảnh báo Cain. “Đến khi tôi biết cô ấy an toàn.”

“Tôi cũng cho là thế.” Sinclair dẫn anh ra ngoài, lần theo những bức tường. “Có một lối vào từ bếp.”

“Tại sao anh nghĩ chúng ta sẽ vào trong mà không bị bắt gặp?”

“Ồ, chẳng nghi ngờ gì là chúng ta sẽ bị bắt gặp. Nhưng những người hầu bếp không ưa Strathland. Tôi nghĩ họ cũng muốn hắn phải nhận được thứ hắn đáng được hưởng.”

“Tôi cũng thế.” Paul với lấy lưỡi dao mà anh đã lấy từ một trong hai gã bảo vệ của Strathland, rồi đi theo Cain vào bếp, nắm chặt chuôi dao trong tay. Đã đến lúc kết thúc mọi chuyện.

* * *

Juliette đứng ở tiền sảnh, nhìn thẳng vào mắt Strathland trong khi cha cô đứng phía sau. Sự hiện diện im lặng của ông mang lại cho cô sự khích lệ không ngờ. “Bá tước Strathland, tôi tới tìm chồng tôi. Tôi tin là anh ấy đang ở đây.”

“Thực sự là thế, thưa bà Fraser.” Giọng hắn ta hằn học, như thể hắn không mong cô vẫn tiếp tục là một người vợ lâu hơn nữa. “Bác sĩ Fraser đã xâm phạm tài sản của tôi.”

“Là Phu nhân Falsham”, cô chữa lại. “Và tôi hoàn toàn không tin có chuyện đó.” Thực tế, cô biết nó không xảy ra nhưng Strathland có xu hướng nói dối.

Gã bá tước nhìn sang cha cô. “Ngài Lanfordshire, lý do gì xui khiến ngài tới đây thế?”

“Để trông chừng con gái tôi, tất nhiên rồi”, ông đáp. “Thật không thích hợp cho con gái tôi khi đề nghị thăm viếng một quý ông chưa lập gia đình mà không có hộ tống phù hợp.”

Juliette gửi cho cha cô một cái nhìn biết ơn. “Bây giờ, nếu ông vui lòng đưa chồng tôi ra đây, chúng ta có thể thu xếp chuyện này.”

“Thật sao? Vậy chúng ta sẽ làm thế nào? Những người nông dân mà cô đang bảo vệ phải chịu trách nhiệm cho kho len bị đốt của tôi.”

“Giống như ông phải chịu trách nhiệm cho ngôi nhà bị cháy của chúng tôi sao?”, cô phản bác lại. “Chuyện xảy ra với len của ông không liên quan đến chúng tôi. Ông tự gây ra chuyện đó.”

Nét mặt Strathland lạnh lùng. “Tôi có bằng chứng ngược lại. Chồng cô đã tham gia vào vụ cháy.”

“Đó là lời nói dối”, cô khẳng định. “Chúng tôi không ở Ballaloch khi đám cháy xảy ra.”

Nhưng từ cái nhìn đen tối trên khuôn mặt hắn ta, cô có thể hiểu hắn không tin cô. Trong tâm trí thói nát của mình, hắn muốn đổ lỗi tất cả cho Paul. “Cậu ta sẽ phải ra tòa và bồi thường mọi thiệt hại cho tôi.” Giọng ông ta lạnh nhạt, nét mặt hắn lên vẻ cay đắng.

“Thôi nào, Juliette”, cha cô lên tiếng. “Ông ta sẽ không thả tử tước Falsham đâu, vậy chúng ta cũng phải mau chóng chuẩn bị vụ kiện của mình.” Ông khoanh tay và Juliette rất biết ơn sự can thiệp của ông. Tuy cô không muốn để Paul lại đây, nhưng đó là một phần kế hoạch của cha cô và cô tin tưởng ông.

“Các người sẽ không đi đâu hết”, Strathland nói. “Chúng ta vẫn chưa thảo luận xong về các điều kiện.”

“Có lẽ là ông chưa xong, nhưng tôi thì xong rồi”, cô phản đối, xoay người bước đi cùng cha mình. Nhưng trước khi kịp bước tiếp bước thứ hai, cô cảm giác có chuyển động sau lưng. Cô liếc nhìn lại thì thấy Strathland cho tay vào túi áo khoác. Một khẩu súng lục lấp lánh trong ánh sáng và hắn ta bóp cò. Cha cô ngã sục xuống sàn, máu túa ra từ chân ông.

Cô hoảng hốt kêu lên, nhào tới cạnh ông, cuống quýt lôi ra chiếc khăn tay. Cô không bao giờ nghĩ Strathland lại bắn một người trong gia đình cô và cơn thịnh nộ của cô tăng lên gấp ba lần. Sao ông ta có thể chứ? Cô cố cầm máu bằng chiếc khăn, nhưng lúc cô chạm vào vết thương ở bắp chân trái của ông, cha cô đã gần như bất tỉnh. Lạy Chúa, ông sẽ không sao chứ? Cơn hoảng loạn găm thét trong cô. Ông không thể bị thương như thế này. Không phải bởi bàn tay Strathland.

“Tại sao ông lại làm thế?”, cô gắng hỏi.

“Để chứng minh một điều”, Strathland bình thản nói, lấp một viên đạn khác. “Rằng tôi không cho phép cô kiểm soát tôi bằng bất cứ hình thức nào.” Hắn ta duỗi thẳng tay, vẫy cô. “Bây giờ cô sẽ đi cùng tôi. Chúng ta sẽ nói chuyện với gã tự xưng là chồng cô.”

“Anh ấy là chồng tôi”, Juliette nói, vẫn đang cố cầm máu. Tâm trí cô quay ngược về thời điểm mà Paul không thể cứu được người nông dân bị thương và cô thầm cầu nguyện cha mình sẽ không rơi vào trường hợp tương tự. Ông bị trúng đạn ở bắp chân và cô không nghĩ là nó quá nặng. Nhưng viên đạn đã xé rách da thịt ông.

“Cô đã sai lầm khi kết hôn với Fraser. Cô thuộc về tôi và luôn luôn là thế”, gã bá tước bình tĩnh nói. “Và không lâu nữa, tôi sẽ không cho phép cô tự ra quyết định. Cô sẽ làm như tôi ra lệnh nếu còn quan tâm đến mạng sống của những người mình yêu quý.”

Cơn thịnh nộ bị dồn nén tràn ngập trong các mạch máu của cô. Sự kiêu ngạo của hắn ta là không có giới hạn. “Tôi sẽ không bao giờ thuộc về ông, Bá tước Strathland. Không bao giờ.”

“Cô sẽ thuộc về tôi”, hắn nhấn mạnh. “Trừ khi cô muốn chồng cô phải chết trong đau đớn.” Biểu hiện tự mãn tiết lộ ý định của hắn ta. Hắn hoàn toàn có ý định tra tấn Paul đến chết cho đến khi cô làm theo chính xác những gì hắn ra lệnh.

Người đàn ông này đã giết dây cuộc sống của cô quá lâu, ép buộc cô phải làm theo ý muốn của hắn. Cô đã sống trong bóng tối của sợ hãi, đánh mất bản thân và giấc mơ của mình. Và đột nhiên, cô nhận ra sự điên rồ ẩn bên dưới hắn. Hắn mạnh hơn nhờ kiểm soát người khác, tin rằng như thế sẽ càng giúp hắn có vị thế cao hơn. Nhưng cô không thể tiếp tục trò chơi này lâu hơn nữa.

“Không!” Cô đứng lên, nhìn thẳng vào mắt hắn. “Tôi sẽ không để mình bị lợi dụng như thế. Ông không có quyền lực gì với tôi.”

“Thật sao?” Hắn nhắc khẩu súng, hất đầu về phía cha cô.

Không. Hắn sẽ không bắn. Thật lạ lùng, nỗi sợ hãi của cô tan biến. Bá tước Strathland có thể thực sự kéo chốt. Nhưng kết thúc mạng sống của họ sẽ không mang lại ích lợi gì.

Chậm rãi, cô tiến một bước về phía hắn. “Ông có thể bắn tôi, nếu muốn. Và rồi ông sẽ chẳng có gì hết.” Thêm một bước nữa, đến khi mũi súng chĩa thẳng vào tim. Cô nín thở, buộc mình phải lừa gạt. “Tôi không sợ chết.”

Sự thật không phải thế, nhưng nếu hắn bất chấp tất cả để dụ cô đến đây, có lẽ hắn không định giết cô. Lúc này, cô chẳng còn gì để mất khi đương đầu với hắn. Cô sẽ chiến đấu vì mạng sống của chồng mình.

“Tôi thích cách em chiến đấu với tôi”, hắn nói, giọng tràn đầy ham muốn. “Tôi sẽ thả tất cả bọn họ, nếu em chịu đi theo tôi”, hắn nói, ánh mắt cháy rực điên cuồng. “Chỉ cần một lời... và tôi sẽ đưa em đi khỏi đây. Chúng ta sẽ sống ở bất cứ đâu cách xa chỗ này.”

Hắn ta thực sự tin vào chuyện hoang đường rằng hắn sẽ sở hữu cô. Có lẽ chẳng có lý lẽ nào với một người điên cả. “Tôi biết có thể tôi rất... đáng sợ.” Hắn áp tay vào má cô, đôi mắt nâu tối đi vì thèm khát. “Nhưng chỉ vì tôi là người quyết đoán. Tôi sẽ chăm sóc em, còn em ngược lại sẽ học cách yêu tôi. Đặc biệt khi em chấp nhận vị trí là vợ tôi.”

Ánh mắt hắn ta cực kỳ nguy hiểm và nỗi sợ hãi tự động bén rễ. Tay hắn ta trượt xuống cổ cô và ngón tay hắn vuốt ve ở đó.

Cô không nói gì, nhận ra tính kiêu căng của hắn là chìa khóa giải thoát Paul. “Đặt vũ khí xuống đi”, cô nhẹ nhàng nói. “Ông không cần nó.”

“Phải. Tôi không cần.” Hắn đặt khẩu súng xuống, nắm tay, kéo cô sát vào người. Tay hắn nắm vai cô thật chặt, cú sốc do sự đụng chạm của hắn gọi lên hàng ngàn cơn ác mộng trong cô. Juliette nghiêng chặt răng ngăn cản nỗi sợ hãi, tự nhắc nhở bản thân rằng cô không chỉ có một mình. Những người khác sẽ giúp cô.

“Tôi đã có em một lần”, gã bá tước sôi nổi. “Em không đủ sức mạnh chống lại tôi.”

Phải, lúc đó thì không. Nhưng bây giờ cô sẽ có đủ.

Cô đưa tay trái ra sau lưng, với tới cái cúc áo cuối cùng vẫn chưa cài. Bàn tay cô chạm vào con dao găm cha cô đã cài ở đó cho cô.

Bằng một động tác mau lẹ, cô chìa lưỡi dao vào cổ họng hắn. “Nhưng lần này tôi đã mang theo vũ khí phòng thân.”

* * *

Vợ anh đang cầm một con dao chìa thẳng vào họng Strathland. Paul tiếp tục ẩn trong bóng tối, với Cain ở phía đối diện. Cách đó vài bước chân, anh thấy cha Juliette đang giữ một chiếc khăn tay để cầm máu.

Bản năng yêu cầu anh vội vàng lao về trước, kéo Juliette ra trước khi gã bá tước kịp làm tổn thương cô. Nhưng cái nhìn sắc bén của Cain giữ anh lại. Không, lúc này cô đang nắm thế chủ động.

“Cô quá yếu nên không thể giết tôi”, Strathland nói. “Cô sẽ không làm thế.”

“Thật sao?” Juliette ấn nhẹ mũi dao và một dòng máu chảy ra từ cổ Strathland. “Cái chết của ông sẽ giải thoát cho tất cả chúng tôi.”

“Chị tôi biết về con trai chúng ta”, hắn đe dọa. “Nếu tôi chết, chị ta sẽ tuyên bố nó là đứa con bất hợp pháp. Cô nghĩ chuyện gì sẽ xảy ra với nó.”

Cô có chút lưỡng lự không nhận thấy được, tự điều chỉnh bản thân rồi lên tiếng. “Tôi không có đứa con trai nào cả.”

Gã bá tước đứng bất động. “Matthew là tên nó, tôi nói đúng không nhỉ? Và thằng bé được sinh ra sau khoảng gần chín tháng kể từ khi tôi chiếm đoạt cô.”

Tay Juliette bắt đầu run rẩy, và Paul thấy cha cô ngồi dậy. Ông vật lộn để đứng lên, vẫn giữ chặt cái khăn ở chân. Da ông tái nhợt, nhưng giọng nói rất đanh thép. “Ông ta đang nói gì thế, Juliette?”

Cô ấn lưỡi dao, đối mặt với tên bá tước. “Ông có thể tấn công tôi. Nhưng tôi không có đứa con nào hết, không bao giờ.”

“Phu nhân Arnsbury đã hiếm muộn”, hắn lý luận.

“Đã từng”, cô phản đối. “Và tôi thề rằng tôi chỉ có một đứa trẻ duy nhất mà tôi đang mang trong người.” Tay cô áp lên vùng bụng phẳng phiu, phổi Paul đau thắt. Chuyện này xảy ra quá sớm, anh tự hỏi có phải cô đang nói dối để chọc tức tên bá tước hay không. Anh cầu Chúa là cô đang làm thế, bởi anh biết rõ mối nguy hiểm.

Gã bá tước di chuyển quá đột ngột, con dao văng ra khỏi tay Juliette. “Thằng bé là con tôi. Tôi biết thế và sẽ không để nó lớn lên với danh nghĩa con trai của người khác.” Hắt hất mạnh tay khiến Juliette vấp ngã xuống đất. Tuy cô tự động vòng lên bảo vệ trước bụng, Paul lao vào, rút lưỡi dao của anh ra. “Juliette, tránh ra.”

Cô làm theo mà không thắc mắc, cảm thấy nhẹ nhõm khi thấy anh.

“Mày và tao có món nợ cần tính sổ”, anh nói với tên bá tước. Đường như anh đã chờ đợi giây phút này cả cuộc đời. Bây giờ nó đã đến, mục tiêu của anh càng trở nên rõ ràng. Strathland là một lão già với cơ thể to béo. Dù kẻ thù của anh thiếu sự nhanh nhẹn, Paul biết hắn ta có đủ khôn ngoan để tính toán.

Gã bá tước nhào tới khẩu súng, nhưng Paul lao vào hắn trước khi hắn kịp chớp lấy nó. Hận thù và giận dữ gào thét trong người lúc anh túm được Strathland. Đây chính là điều anh muốn – giết chết tên khốn đã gây ra quá nhiều đau khổ. Cả hai vật lộn dữ dội, gã bá tước dù rất khỏe nhưng lại không được mau lẹ cho lắm. Paul thoát ra, ngáng chân gã bá tước, kéo hắn ta xuống. Anh không cảm thấy đau đớn gì lúc đập xuống đất, hoàn toàn bị chi phối bởi khao khát báo thù.

Con dao Juliette làm rơi ở cạnh đó. Anh gần như với tới nó...

Nhưng Strathland đã nhìn thấy trước. Tay hắn nắm chặt chuôi dao, nhưng trước khi kịp đâm xuống, Paul đột ngột vùng lên với tất cả sức mạnh của mình. Anh đâm vào tai hắn, tiếp đó là một cú vào mũi.

Anh chiến đấu với toàn bộ sức lực, khóa hai tay hắn ra sau lưng đến khi hắn buộc phải buông con dao xuống.

“Mày chẳng có gì hết”, Strathland gầm gừ. “Và mày sẽ tức đến chết khi biết tao đã có cô ta trước.”

Lời nói này chỉ đổ thêm dầu vào cơn thịnh nộ của Paul, đẩy anh quá giới hạn của bạo lực. Ngón tay anh dính đầy máu sau khi nện thẳng vào mặt và bụng gã bá tước. Dù Strathland cố vùng vẫy để thoát ra nhưng Paul nhanh chóng túm được hắn.

Vì cha tao, anh thầm nghĩ lúc lẫn sang, kẹp cổ hắn từ phía sau. Ý muốn báo thù sôi sục biến thành lòng căm hờn lạnh lẽo. Đây chính là thời khắc anh chờ đợi... chứng kiến hơi thở của kẻ thù dần rời khỏi hắn.

Vì Juliette, anh nghĩ. Anh vắt kiệt sự sống khỏi gã bá tước bằng cách ép chặt khuỷu tay vào cổ hắn. Strathland vật lộn dữ dội, kéo tay Paul ra. Dần dần, cơ thể hắn lả đi vì thiếu không khí.

“Paul, dừng lại”, Juliette kêu lên.

Anh không muốn dừng lại. Anh muốn ép cạn không khí của hắn đến khi chẳng còn gì để ép nữa. “Hắn đáng phải chết sau những gì gây ra cho em. Cho tất cả chúng ta.”

“Giết ông ta sẽ chỉ khiến chúng ta rơi vào kiện tụng”, cô nói. Và tiến lên, chạm vào cánh tay anh, quỳ xuống bên cạnh. “Em sẽ không để họ treo cổ anh vì tội giết người. Hãy buông tay ra trước khi ông ta chết.” Ngón tay cô lướt trên vai anh, và dù không muốn ban phát bất kì lòng thương hại nào, sự lên án không lời trong mắt cô khiến anh phải tuân theo.

Tuy lúc này Strathland đã bất tỉnh, mũi chảy máu, có vẻ vài xương sườn đã bị gãy, nhưng dường như vẫn chưa đủ. Khao khát được cắt cổ hắn hay bắn một viên đạn vào đầu hắn vẫn quá mạnh mẽ. Chứng kiến hắn chạm vào Juliette đã khơi lại mối thù cũ.

“Anh sẽ không để hắn lại đây”, Paul kiên quyết. “Hắn phải trả giá cho những việc đã làm.”

“Chắc chắn. Nhưng em biết có một cách tốt hơn bắt ông ta phải trả giá mà không cần chúng ta ra tay.” Cô cúi xuống nhặt lưỡi dao bị rơi cùng khẩu súng lục. Cain xuất hiện từ chỗ ẩn nấp, cô đưa cho anh ta đám vũ khí đó. Cùng lúc, hai gã đã bắt giữ Paul vội vã đi tới.

“Dừng cử động”, Cain cảnh báo. Ngay lúc chúng nhìn thấy gã bá tước bất tỉnh đã vội vàng giơ tay đầu hàng. “Hãy làm những gì anh muốn với Bá tước Strathland”, một tên nói. “Tôi không bận tâm nếu ông ta có chết.”

Tên còn lại hất đầu về phía cửa, âm thầm đề nghị được rời đi. Cain bước sang một bên và thả cho chúng đi.

Paul lại gần cha Juliette, kiểm tra vết thương. Không quá nguy hiểm, viên đạn chỉ sượt qua bắp chân. Anh chỉnh lại cái băng tạm thời, định sẽ chữa trị khi họ đưa cha cô về nhà.

“Em muốn xử lý Strathland thế nào?”, anh hỏi vợ. Ý tưởng nhân từ với tên khốn này là không thể chấp nhận được.

“Đưa ông ta tới vùng hẻo lánh nhất của Scotland, ném ông ta ở nơi nào không có nước”, Juliette đề nghị. “Ông ta sẽ không thể sống sót.”

Paul liếc sang cha cô đang nhăn mặt vì đau. Ông gật nhẹ, đồng tình với con gái. “Đó là kế hoạch khả thi.”

“Vậy nếu hấn ta vẫn sống thì sao?”, Paul vặn lại. “Hấn sẽ không dừng lại đến khi trả thù tất cả chúng ta.”

“Nhìn ông ta kìa”, cô nói. “Ông ta không còn len để bán, chủ nợ sẽ tịch thu ngôi nhà này. Ông ta chẳng còn gì nữa. Cho dù sống sót, ông ta cũng sẽ sống những ngày còn lại trong nghèo đói.”

Tuy lời nói của cô rất hợp lý, nhưng vẫn không đủ để chuộc lại tội lỗi của gã bá tước. “Tại sao em có thể thương xót hấn?”, anh gặng hỏi. “Sau những gì hấn đã làm.”

“Bởi vì nếu ông ta chết trong tay anh, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng. Em yêu anh và sẽ không để anh phải chịu đau khổ bởi những điều hấn gây ra cho chúng ta. Em muốn anh sống, Paul. Nhất là bây giờ.” Cô lao vào vòng tay anh và ôm thật chặt.

Anh vuốt tóc cô, đặt tay lên eo cô như đang âm thầm hỏi. Tuy vẫn còn quá sớm để khẳng định, anh nghi ngờ cô đã bị lỡ kỳ kinh nguyệt. Nếu cô có thai, tức là cô đã giao phó cuộc sống của cô và đứa trẻ cho anh. Không gì quan trọng bằng nhiệm vụ giữ cho cả hai sống sót.

“Chúng ta sẽ cùng nhau quay về Edinburgh. Chỉ anh và em”, Juliette hứa hẹn. Cô lùi lại, trong đôi mắt cô, anh nhìn thấy niềm khao khát. “Em tin anh sẽ giữ an toàn cho em.”

“Anh xin thề, anh sẽ không bao giờ để bất cứ chuyện gì xảy ra với em.”

Cô nắm tay anh, nhìn thẳng vào mắt anh. “Hứa với em, anh sẽ không can thiệp vào cảnh tha hương của Strathland. Em cần anh ở cùng em.” Cô kiễng chân, thì thầm vào tai anh, “Và nếu em chết trong khi sinh, em muốn anh ở đó vì con chúng ta”.

18. Chương 18

“Tạ ơn Chúa! Anh đã trở về”, Juliette thở nhẹ, kéo lại tấm chăn. Lúc đó vào khoảng một giờ trước bình minh và Paul vừa mới quay lại. Anh đã đi hai ngày.

Anh cùng Sinclair đưa tên bá tước đi xa về phía bắc, cách xa các bộ tộc hàng trăm dặm. Họ đã đánh thuốc mê Strathland với liều lượng còn thuốc phiện cực cao để hấn bất tỉnh suốt hành trình.

“Mọi thứ đã xong xuôi. Sinclair đưa hấn ta đi xa hơn một chút và bảo anh quay về trước.” Anh cởi quần áo, chui vào giường bên cạnh cô.

“Em không tin ông ta sẽ sống sót”, cô thừa nhận. “Ông ta đã quen sống sung túc rồi. Em nghi ngờ liệu ông ta có biết cách tìm ra thức ăn ở vùng hẻo lánh đó không?”

“Có lẽ là không.” Hai tay anh vòng qua người cô, cô nhắm mắt tận hưởng cảm giác dễ chịu từ cơ thể cứng rắn của anh sát bên cạnh. Cô mặc bộ váy ngủ, nhưng hơi ấm từ anh khiến da cô trở nên nhạy cảm. Tay anh di chuyển lên ngực rồi hạ dần xuống bụng cô. “Bao lâu rồi kể từ lần cuối cùng em đến tháng?”

“Sáu tuần”, cô thì thầm. “Như em nhớ được”. Cô nắm tay anh, lật người đối diện với anh. “Có lẽ chưa chắc đã đúng sự thật.”

Tay anh trượt xuống thấp hơn, tới đường viền chiếc váy ngủ. Anh kéo lên, luồn vào da thịt trần của cô. “Anh nghĩ anh có thể kiểm tra. Như là bác sĩ của em.”

Cô mỉm cười như thể không lo lắng về sự thật. “Nếu em có thai, chắc hẳn là cái lần chúng ta...”

“Suyt...” Anh kéo chăn ra, giúp cô cởi chiếc váy ngủ. Cô khóa thân, nằm bên dưới anh, da thịt áp vào da thịt. Tay anh di chuyển xuống cánh tay, rồi lên ngực cô. Nhẹ nhàng, anh chạm vào chúng, day day ngón trở trên đầu ngực nhẵn nhéo của cô.

“Cảm giác chúng khác hơn”, anh nói. “Dày hơn và hơi to một chút.” Anh cúi xuống một bên ngực, dùng lưỡi lướt vòng quanh nhũ hoa của cô. Cô rùng mình, cau mày vì sự mơn trớn đó. “Và nhạy cảm hơn, đúng không?”

“Vâng.”

Pau cũng làm tương tự với bên ngực kia, cắn vào nhũ hoa căng cứng và xoay tròn quanh phần đầu. “Anh có thể nhắm nháp em hàng giờ, Juliette. Nhưng anh biết lúc này em rất nhạy cảm.”

Anh lướt tay xuống thấp hơn, đến phần xương sườn rồi tới cái bụng bằng phẳng của cô. Anh tiếp tục trượt môi trên da cô và đặt một nụ hôn lên phần bụng dưới. “Anh nghĩ là em đã có thai. Và nếu em đang mang con của chúng ta bên trong, anh thề sẽ làm mọi thứ để giữ em an toàn.”

Cô muốn điều đó hơn bất kì thứ gì. Nhưng cô cũng không muốn mất anh. Hiện tại họ đã được ở cùng nhau, tên bá tước đó đã ra khỏi cuộc sống của họ, và cô muốn tận hưởng cuộc hôn nhân của mình.

“Em sợ”, cô thú nhận. “Nhưng ngược lại, em cũng rất muốn đứa trẻ này. Em luôn nghĩ anh sẽ là người cha tốt.”

“Em đã là một người mẹ tốt, Juliette.” Anh ôm cô, cô cố xua đi nỗi sợ hãi, đắm chìm trong niềm vui có đứa con thứ hai. Đứa trẻ mà cô có thể giữ lại mãi mãi. Và có thể mang lại nụ cười cho cha nó.

Nỗi sợ hãi vẫn còn đó, đang rình rập. Nhưng cô buộc mình phải sống vui vẻ thay vì sự không chắc chắn. Đã quá muộn để lo lắng. Từ bây giờ, cô muốn tận hưởng từng giây phút với Paul.

“Nếu em đã có thai, tức là chẳng còn nguy hiểm gì khi làm tình với em nữa”, cô thì thầm với Paul, cố kéo anh lên.

“Được”, anh hứa hẹn. Anh tách hai chân cô, tay anh di chuyển giữa chúng. Khoảnh khắc anh chạm vào, cô đã ẩm ướt, cái vuốt ve của anh khiến cô nín thở.

“Ở đây cũng rất nhạy cảm, phải không?” Lần này, cô không thể ngừng rên rỉ khi anh khám phá da thịt mình. Anh luồn sâu vào bên trong, cô rùng mình bởi sự thâm nhập đó.

“Vâng.” Cô run rẩy khi ngón tay cái của anh quét qua phần nhạy cảm của mình và đón lấy một cảm giác thích thú đến ngọt ngào choán lấy toàn cơ thể.

Anh tiếp tục vuốt ve cô, tay anh mơn trớn và dỗ dành, đẩy cô lên cao hơn. Nhẹ nhàng, anh cúi đầu ngậm một bên nhũ hoa của cô, hơi thở ấm áp của anh khiến nó săn cứng. Cô không thể chịu được lâu hơn và nhấc chân lên hông anh, hướng phần căng cứng của anh vào trong mình.

Khoảnh khắc anh lấp đầy trong cô, chuyển động khiến cô mất kiểm soát, giải thoát đau đớn mà cô khao khát. Chỉ mất vài nhịp trước khi cô uốn cong lưng, móng tay bấm vào vai anh. Cô siết chặt anh bên trong, chào đón từng cú đẩy dễ dàng khi cơ thể run lên với niềm sung sướng đến không ngờ.

“Không mất nhiều thời gian”, anh trêu chọc, nhẹ nhàng rút ra rồi lại đâm vào. “Nhưng anh vẫn chưa đạt đỉnh cùng em.”

Cô vẫn đang run rẩy bên dưới anh, cơ thể cô chào đón sự xâm chiếm của anh. “Anh có thể làm bất cứ điều gì mình muốn với em.”

Bởi vì lúc này nó không còn quan trọng nữa. Điều đáng lo ngại đã xảy ra và cô hoàn toàn có ý định thưởng thức khía cạnh này của hôn nhân.

Hết lần này đến lần khác, anh xâm nhập vào, hai tay nắm chặt hông cô lúc anh đẩy vào. Cô không thể ngừng run rẩy trong niềm khoái cảm dâng trào.

“Nữa, thêm nữa đi”, cô cầu xin và anh đẩy nhanh nhịp điệu, xô đẩy đến khi mồ hôi túa ra khắp người.

Cô giữ anh bằng cả hai chân quắp chặt trên hông anh, anh nhìn thẳng vào mắt cô và vừa thúc thật sâu vừa thủ thủ, “Anh yêu em, Juliette. Và sẽ luôn luôn như thế.”

“Em yêu anh, Paul.” Cô nâng hông áp sát vào anh, cảm nhận cơ thể anh hòa vào da thịt mình. Cô chứng kiến giây phút anh bật ra tiếng kêu và giải phóng hạt giống ào ạt vào trong mình.

Cô mỉm cười, yêu thích cảm giác anh ở trong mình. Đúng thế, đó chính là định mệnh.

Cô chỉ có thể cầu nguyện rằng vài tháng tiếp theo sẽ không phải là khoảng thời gian cuối cùng của họ.

* * *

Bảy tháng sau.

“Anh đã nói em xinh đẹp thế nào chưa? Đặc biệt với những ngón tay sơn hồng?” Paul đóng cửa phòng làm việc, ngưỡng mộ nhìn vợ.

Juliette tặng anh nụ cười nửa miệng lúc cô ngước lên từ mặt bàn. “Em đã kiểm tra các tài khoản và mọi thứ đều theo đúng trật tự. Tất cả hóa đơn đã được thanh toán, thuế cũng vậy. Em cũng có một bảng liệt kê lợi nhuận, và nếu anh nhìn...”

“Anh thực sự không quan tâm, tình yêu của anh”, anh vừa bước tới gần vừa nói. “Tài khoản là của em, cứ làm gì em muốn.”

Bụng cô đã nổi rõ lên vì mang thai, mái tóc được búi gọn gàng. Lúc quỳ xuống bên cạnh cô, anh thấy giày của cô đã bị tháo ra và ngón chân sưng phồng.

“Anh nên nhìn vào sổ sách”, cô kiên quyết. “Em đã làm những gì có thể để đảm bảo những bất động sản này đều sinh lời.”

Anh quỳ dưới chân, đặt một nụ hôn lên bụng cô. Ở đó đã không còn đường cong mượt mà của thai kỳ; lúc này nó có chỗ lồi lõm do khuỷu tay hoặc đầu gối của đứa trẻ nhô lên. Sẽ không còn lâu nữa và anh không thích dự đoán tội tệ nhất của cô.

“Em thấy thế nào?”, anh thì thầm, nhẹ nhàng xoa bóp mắt cá chân cho cô.

“Em sợ.” Cô chạm vào mặt anh, kéo lại gần để hôn anh. “Em muốn ôm con chúng ta trong tay. Em muốn ở đó chứng kiến mọi khoảnh khắc đứa trẻ lớn lên.”

“Em sẽ ổn”, anh hứa hẹn. Không chỉ anh đã được đào tạo để đỡ đứa bé, mà còn gửi thư mời mẹ anh đến đây hai tuần trước. Là một bà đỡ, Bridget đã đỡ cho rất nhiều người và kinh nghiệm thực tế của bà rất phong phú. Rồi anh còn trao đổi với các đồng nghiệp ở trường y tại Edinburgh, xem xét mọi trường hợp sinh nở khó khăn. Anh đã dành hàng đêm nghiên cứu sách vở, học mọi thứ có thể.

“Em rất mừng chúng ta có thời gian dành cho nhau”, cô thừa nhận. “Và em cầu nguyện mọi thứ sẽ tốt đẹp với con chúng ta.” Cô nắm tay anh. “Em đã nhận được một lá thư từ Charlotte. Bây giờ Matthew đã đi được và bắt đầu nói chuyện.”

Tuy cô nói bằng chất giọng bình thản như đang trao đổi tin tức về thời tiết, Paul biết điều đó có ý nghĩa với cô nhiều thế nào. “Sau khi con chúng ta ra đời, anh sẽ đưa em về London. Chắc em cũng muốn gặp Matthew.”

Rất may mắn là sẽ không có bất kì mối đe dọa nào khi thỉnh thoảng Juliette đi thăm Matthew. Dù Strathland cuối cùng cũng được tìm thấy ở cao nguyên Scotland, nhưng hẳn ta đã hấp hối. Trong lúc đó, bất động sản không được thừa kế ở Scotland và toàn bộ cừu ở đó đã bị bán để chi trả các khoản nợ khổng lồ của hắn. Lần cuối cùng họ nghe được tin tức của Strathland khi hắn đã sống ẩn dật, có vài lời đồn là hắn đã bị diên sau chuyện xảy ra. Nhiều tháng trôi qua, Paul mãn nguyện khi biết gã bá tước sẽ không bao giờ có thể làm phiền họ nữa.

“Vâng, em rất muốn được gặp Matthew”, cô nói, nhưng Paul có thể nhận ra cô đang bị xao lãng. Khuôn mặt cô căng thẳng với đôi môi mím chặt.

“Có chuyện gì à?”, anh hỏi, chú ý tới sự thay đổi nét mặt cô.

“Lưng em bị đau cả ngày. Em nghĩ mình muốn đi nằm.”

Cô đề cập đến chuyện đau lưng làm anh lo lắng, nhưng anh sẽ không nói gì khiến cô sợ hãi. “Anh sẽ giúp em.”

Anh đỡ cô lên, cô nhìn anh cười rầu rĩ. “Em tự hỏi liệu mình còn nhìn xuống chân được nữa không?”

“Tất nhiên là có chứ!” Nhưng lúc giúp cô đứng dậy, anh thấy cô khó chịu rõ rệt. Cô không nói gì, nhưng ngập ngừng khi bước đi.

Các cơn co thắt đã bắt đầu, anh chắc chắn thế. Và cô không định nói cho anh biết, ít nhất là chưa. Từng bước lên cầu thang là cả một sự nỗ lực của cô, nhưng anh đưa cô đi qua phòng ngủ của họ, đến căn phòng anh đã chuẩn bị.

“Em tưởng anh muốn em nằm xuống”, cô phản đối lúc anh mở cửa phòng.

“Tất nhiên em sẽ nằm. Nhưng là ở đây, thay vì trong phòng chúng ta.”

Chiếc giường anh chuẩn bị đã để sẵn những tấm ga sạch. Anh đặt gối xuống cho cô, và trên bàn trang điểm, anh bày hết những dụng cụ có thể cần đến. Dù chúng đã được rửa sạch sẽ trước đó, anh vẫn lược lại một lần nữa để đề phòng.

Cô ngồi lên mép giường. “Em vẫn chưa nói cho anh mà.”

“Anh là bác sĩ, Juliette. Dĩ nhiên anh nhận ra khi nào một phụ nữ chuẩn bị sinh con.” Anh bước tới ngồi bên cạnh, nới lỏng váy cho cô. Tay anh lướt qua bụng cô và cảm nhận làn da cô co cứng trong một cơn co thắt nữa. Juliette nhắm mắt, khuôn mặt tái nhợt.

“Các cơn co thắt mới bắt đầu vào sáng nay. Nó chỉ xảy ra trong vài phút.”

“Chúng ta sẽ ở lại đây”, anh nói. “Đây là lần sinh thứ hai của em và thời gian sẽ không kéo dài như lần đầu.”

“Anh đã đỡ cho bao nhiêu đứa trẻ rồi?”, cô hỏi, nửa đùa giỡn.

“Mười bảy”. Hầu hết đều bình thường, nhưng có hai trường hợp bị ngược đầu và một sinh non. Anh biết rõ nguy hiểm mà họ phải cùng nhau đối mặt. Nhưng nỗi lo sợ lớn nhất của anh là phải phẫu thuật để lấy đứa bé ra. Anh không muốn đặt con dao này lên người Juliette, đặc biệt là có rất nhiều rủi ro.

Tay cô nắm chặt tấm ga, nhắm chặt mắt khi làn sóng đau đón ủa đến. Chúa ơi, anh cảm thấy thật bất lực. Anh muốn chịu hết đau đón thay cô, nếu được. Tuy nhiên chỉ có các loại thuốc giúp giảm đau đồng thời cũng gây nguy hiểm cho quá trình sinh nở.

Anh rung chuông gọi quản gia và yêu cầu bà đun nước sôi. Nhưng cơn đau đã bắt đầu dồn dập hơn, Juliette đang cố chống chọi.

Paul bắt đầu nói chuyện với cô, kể chuyện để giúp cô làm dịu đau đớn. Chuyện con mèo tên Dragon của họ đã tha một con chuột sống vào bếp và khiến người đầy tớ đang rửa bát đĩa sợ hết hồn. Anh nói không ngừng, nhưng đến khi cơn co thắt dữ dội hơn, anh nhận thấy cuộc nói chuyện khiến cô bức bối hơn là dễ chịu.

“Anh cần kiểm tra xem em đã tiến triển đến đâu”, anh bảo cô. Rồi giúp cô cởi quần áo và đi rửa tay.

Có lẽ như vậy là hơi mê tín, nhưng có vẻ đúng khi làm thế.

Bùng Juliette cứng ngắc, anh cảm giác được vị trí của đứa trẻ, chú ý nơi góc nhọn nhô lên. Cô đang chống chọi lại với một cơn co thắt nữa, và anh biết chỉ còn vài giờ nữa thôi.

Tiếng gõ cửa vang lên, sau khi đắp tấm chăn cho vợ, anh ra lệnh cho bà quản gia đi vào. Nhưng thay vì người giúp việc, mẹ anh lại xuất hiện với cái giỏ trên tay.

“Con cừu nhỏ của mẹ.” Bà mỉm cười với Juliette và bước tới hôn cô. “Mẹ rất mừng được gặp lại con.”

“Con tưởng con mới là con cừu nhỏ của mẹ chứ”, Paul trêu đùa.

“Đã từng, con đã từng thế, phải. Nhưng lúc này, mẹ tới để chào đón đứa cháu đầu tiên của mẹ và giúp đỡ nếu cần.” Bridget đổ nước vào chậu và rửa tay. “Mẹ thấy con đã bắt đầu mà không có mẹ.”

Tuy mẹ anh đã làm chủ trong phòng, nhưng Paul không định rời đi. Anh cúi xuống hôn lên má bà tỏ ý chào mừng. “Con rất mừng là mẹ đã đến đây.”

Bà gạt đầu rồi bước tới kiểm tra Juliette. Ngay khi tay bà lướt qua bụng vợ anh, anh đã nhìn thấy ánh mắt nhấp nháy của bà. Bà biết, giống như anh, rằng đứa bé quay ngược đầu.

“Juliette, con yêu, mẹ muốn con nằm xuống”, Bridget hối thúc. “Đứa trẻ ngọt ngào của con đang nằm ngược, Paul và mẹ sẽ xoay nó lại.”

Vợ anh ngoan ngoãn vâng lời, nhưng anh có thể thấy nỗi kinh hoàng hiện rõ trên mặt cô. “Con đã lo lắng chuyện này sẽ xảy ra.”

“Mỗi đứa trẻ đều có ý chí riêng của mình. Và chúng ta sẽ giúp đứa nhỏ này trở về đúng vị trí, đừng băn khoăn. Có lẽ sẽ không dễ chịu nhưng có thể làm được. Paul, tới đây giúp mẹ nào.”

“Sẽ ổn thôi”, anh an ủi Juliette. “Cố gắng thư giãn và chúng ta sẽ làm những gì có thể.”

“Con sẽ ôm vợ con và giúp cô ấy trong khi mẹ xoay lại đứa bé”, Bridget hướng dẫn.

Tuy Paul có thể làm được, nhưng mẹ anh làm chuyện này thường xuyên hơn và anh không muốn can thiệp vào chuyên môn của bà. Juliette cố chiến đấu để thở, mồ hôi túa ra trên trán trong khi cô nắm chặt hai tay anh.

“Đau quá”, cô rên rỉ. Và khi Bridget ấn lên bụng, cô bật khóc, rùng mình vì cơn đau nhói xé rách người cô. Mẹ anh tiếp tục nỗ lực xoay lại đứa trẻ, nhưng anh nghi ngờ nó không hiệu quả.

Lúc này các cơn co thắt diễn ra liên tục, cơn nọ tiếp nối cơn kia. Bridget bắt gặp ánh mắt anh, vẻ mặt nghiêm túc của bà xác nhận những gì anh đã biết. Không thể xoay được đứa bé.

Ánh mắt anh liếc về phía hòm thuốc gần đó trong câu hỏi không lời. Mẹ anh lắc đầu, như đang nói, quá mạo hiểm.

Anh biết thế. Nhưng nếu để giữ lại tính mạng cho Juliette, anh sẽ làm bất cứ điều gì cần thiết.

“Con phải ngừng rặn, Juliette”, mẹ anh cảnh cáo. “Vẫn còn quá sớm cho việc đó.”

“Đó là... cách duy nhất giúp con chịu được đau đớn”, cô run run trả lời. Một tiếng kêu bật ra khỏi miệng cô mỗi lúc một cơn co thắt khác ập đến. Paul chưa bao giờ cảm thấy bất lực như vậy trong cuộc đời. Bridget tiếp tục thao tác trên bụng vợ anh, cố gắng xoay đứa bé một lần nữa.

“P...Paul”, Juliette thì thào, nắm chặt tay anh, thật ngạc nhiên là cô không buông lỏng tay anh. “Em yêu anh. Em luôn yêu anh.”

“Anh biết, tình yêu của anh. Vì anh yêu em.” Anh vuốt ve tóc cô, nhìn thẳng vào mắt cô. “Hãy tiếp tục và em sẽ sớm được bế con của chúng ta trong tay.”

Đôi mắt xanh tươi sáng của cô ảm đạm hẳn đi. “Em đã lo sợ chuyện này sẽ xảy ra. Nhưng em không hối tiếc vì đã ở cùng anh.” Nước mắt sợ hãi, giọng cô khàn khàn, “Nếu em chết, hãy hứa với em, anh sẽ chăm sóc con của chúng ta. Và nói với Matthew một ngày nào đó... rằng em yêu nó”.

“Em sẽ tự mình nói với thằng bé”, anh kiên quyết. Nhưng biểu hiện đầu hàng của cô làm anh hoảng sợ. Cô không tin mình sẽ sống để chứng kiến đứa bé ra đời. Và nếu họ không sớm lấy đứa bé ra, cả hai sẽ chết.

“Cô ấy đã sẵn sàng”, Bridget thông báo. “Con gái, đã đến lúc rặn rồi.”

“Đ...Đứa bé đã xoay lại chưa mẹ?”

“Chưa. Nhưng chúng ta sẽ làm tốt nhất có thể,” Bridget cam kết.

Paul cầu Chúa cho anh không phải phẫu thuật. Một ca sinh ngược là nguy hiểm, nhưng phẫu thuật có thể lấy tính mạng của Juliette bất cứ lúc nào.

Từng phút kéo dài thành hơn một tiếng, nhưng anh để vợ anh tựa vào người anh, giữ hai chân cô trong khi cô cố rặn. Bridget cũng rất nỗ lực, vẻ mặt bà nghiêm trang lúc cố lấy đứa bé ra.

“Giữ cô ấy”, Paul ra lệnh. Tuy mẹ anh đã đỡ hàng ngàn đứa bé, nhưng đây là Juliette của anh. Anh cần phải tự kiểm tra xem có gì sai sót, nếu không anh sẽ không bao giờ sống được với chính mình.

Bridget thay thế vị trí của anh, giữ chặt Juliette trong lúc Paul kiểm tra vợ anh. Chỉ có một cái chân đứa trẻ xuất hiện từ cửa mình cô, và anh không nghĩ ngờ giây phút này đứa bé cũng đang đấu tranh cho sự sống của mình.

“Chúa sẽ giúp chúng ta”, anh cầu nguyện, ném một cái nhìn về phía hòm thuốc. Anh lùi lại, cảm nhận cái chân còn lại, cố gắng điều chỉnh đứa trẻ. Bộ não anh đang gào thét, trong khi anh nhớ lại có bao nhiêu đứa bé đã chết trong những trường hợp anh đã đọc được.

Anh phải đưa ra quyết định ngay lập tức. Bây giờ, hoặc anh sẽ mất cả hai.

19. Chương 19

Juliette không cảm nhận được gì khác ngoài cơn đau vô bờ bến. Chồng cô và mẹ anh đang tranh cãi, và không một lời cảnh báo, cô đột nhiên cảm thấy một nhát cắt sắc bén của lưỡi dao. Máu nóng tràn ra, nhưng cô đã không còn nhận thức được chuyện gì đang xảy ra.

Người đàn ông cô yêu đang chiến đấu vì cuộc sống của cô cùng con của họ. Trong cơn đau đớn cực độ làm mờ mắt, cô vẫn thấy nỗi sợ hãi trên mặt anh. Nhưng cô chẳng có gì để nói nhằm trấn an anh. Chẳng có gì ngoài câu nói yếu ớt “Em yêu anh, Paul.”

“Ở lại với anh”, anh cảnh cáo. “Đừng bỏ cuộc, Juliette. Hãy cố lên!”

Cô không còn biết gì nữa, nhưng cơ thể cô quá kiệt sức và lúc này đã rơi vào đám mây mù của sự thất bại. Những bàn tay ấn vào cô, và một lát sau, cô lơ mơ nghe thấy tiếng khóc chào đời của đứa bé. Âm thanh của đứa trẻ xuyên thẳng vào ý thức của cô, kéo cô trở lại.

Con của họ vẫn còn sống. Qua làn nước mắt, cô cố nở nụ cười, và lát sau, Paul đặt đứa bé vào lòng cô. “Là con gái.”

Cái nhìn biết ơn trong đôi mắt anh pha lẫn vẻ tôn sùng như thể anh không tin mình đã được làm cha.

“Đó là một cô bé cực kỳ đáng yêu.” Bridget mỉm cười. “Có chút thâm tím nhưng con bé sẽ ổn.”

Juliette đưa tay chạm vào con gái, nước mắt lăn dài trên má. “Con bé thật xinh đẹp.”

Nhưng dù rất kinh ngạc trước sinh mệnh nhỏ bé này, một cơn choáng váng ập đến, khiến căn phòng như lộn ngược. “Tốt nhất là anh nên bế con bé, Paul”, cô thì thầm, nhắm nghiền hai mắt. “Em cần... nghỉ ngơi.”

Cô cảm thấy sức mạnh đang từ từ rời khỏi mình khi Bridget đỡ đứa trẻ.

“Juliette, không. Đừng bỏ cuộc. Nhìn anh đi!”, Paul ra lệnh. “Anh đã phải cắt để tránh cho em bị rách quá nhiều. Em cần được lấy hết nhau thai, rồi anh sẽ khâu lại để cầm máu.”

“Em mệt mỏi quá rồi”, cô thì thầm.

“Lát nữa, em có thể ngủ bao lâu cũng được. Ngay bây giờ, em sẽ phải cố rặn một chút.”

“Em không thể.”

“Có, em có thể.” Anh xoa nắn bụng cô làm cô nhăn nhó vì đau. “Em đã chịu đựng giỏi hơn bất kì người phụ nữ nào anh biết và nó sẽ giúp em mạnh mẽ hơn. Em có thể chịu đựng thêm chút nữa, và rồi em sẽ được bế con của mình.”

Cô nghiêng rằng trong lúc anh lấy hết nhau thai cho cô, không lâu sau, anh bắt đầu khâu vết cắt. “Chúng ta sẽ phải tìm một cái tên. Em đã nghĩ ra tên nào chưa?”

“Grace”, cô lẩm bẩm. “Em luôn thích cái tên này.”

“Grace Fraser, tên con bé sẽ là thế”, anh hứa. “Con bé là một đứa trẻ ngọt ngào, đúng không? Anh nghĩ là con bé có đôi mắt của anh.”

“Mọi đứa trẻ đều có đôi mắt xanh”, Bridget xen vào. “Nhưng con có thể tin thế nếu muốn. Con bé có khuôn mặt xinh đẹp của mẹ nữa.” Về mặt của người phụ nữ lớn tuổi đó sáng bừng vì vui sướng, bà gạt nước mắt.

Juliette chiến đấu để mở mắt ra, nhưng cô phải chịu đựng những mũi khâu cho đến khi Bridget bước tới ngồi bên cạnh, đưa đứa trẻ lại gần, “Lần sinh đầu tiên của con rất khó khăn, đúng không?”.

Cô gật đầu. “Bà đỡ nói rằng con không nên sinh thêm đứa nữa. Con đã trải qua một cơn sốt kinh khủng sau đó, con gần như đã chết.”

“Nhưng lần đó”, Bridget hỏi, “có giống lần này không?”.

Juliette cố nhớ lại. “Nó kéo dài lâu hơn và con bị chảy máu. Con không nhớ được nhiều ngoài chuyện đó.”

“Mẹ không nghĩ bà đỡ đã khâu lại cho con”, Bridget nói. “Có vẻ bà ta vô dụng như một kẻ bán thịt.” Bà cúi xuống giờ đứa bé cho Juliette ngắm. Cái miệng hồng hồng xinh xắn và đôi mắt xanh nghiêm nghị nhìn cô. “Con đã làm rất tốt trong lúc sinh, con gái. Nếu con muốn có thêm những đứa trẻ khác, thì chẳng có gì ảnh hưởng cả. Sinh ngược có thể xảy ra lần này hay lần khác, nhưng cả hai đều sẽ ổn.”

Juliette ôm con gái trở lại trong tay. “Vâng.” Từ sâu trong cô, một tia hi vọng mạnh mẽ bùng lên. Nhìn con gái vẫn còn sống làm trào lên niềm hạnh phúc cô không ngờ tới. Sinh mệnh nhỏ bé này thuộc về cô và Paul. Không gì có thể chia cắt bọn họ.

Trái tim cô đau nhói với tình yêu đó và nước mắt cứ thế tuôn rơi.

Bridget mỉm cười ấm áp. “Mẹ sẽ chuẩn bị cho con ít thảo dược để giảm đau. Con có thể có chút thời gian với chồng và con con.” Bà rời khỏi phòng để họ ở lại với nhau.

Paul rửa tay rồi tới ngồi cạnh cô. Anh vòng tay quanh Juliette, ôm cô cùng con gái của họ. “Anh đã nói sẽ chăm sóc em mà.”

“Anh nói đúng”, cô thừa nhận. “Em đã rất sợ, sau lần sinh trước. Em rất tin khi bà đỡ nói em không thể có đứa con nào nữa.”

Paul xoa đầu con gái, giải bày, “Anh ghét phải thấy em đau đớn. Anh đã đỡ ười bảy... à, mười tám đứa trẻ”, anh sửa lại. “Nhưng cảm giác rất khác lạ khi thấy vợ mình phải chịu đau đớn.”

Anh hôn lên trán Grace và má Juliette. “Anh sẽ làm bất cứ điều gì để bảo vệ cả hai.”

“Và anh đã làm thế”, cô khẽ nói, kéo anh lại với nụ hôn lâu hơn. Hạnh phúc càng thêm sâu sắc, Juliette nắm tay anh. Cô mỉm cười nhìn anh hồi lâu, kinh ngạc nhận ra họ đã cùng nhau trải qua rất nhiều chuyện. Buông bỏ con trai là điều khó khăn nhất cô phải làm, nhưng cô biết Matthew rất khỏe mạnh và hạnh phúc. Và dù con trai cô đi theo một con đường khác, một ngày nào đó, thằng bé sẽ biết sự thật rằng cô muốn cho nó cơ hội để có hạnh phúc riêng của mình.

Cô xoa vầng trán nhỏ bé của Grace, ngược nhìn Paul. “Em chưa bao giờ tưởng tượng điều này lại có thể xảy ra.” Paul đã là người bạn tốt nhất của cô từ lâu như cô có thể nhớ. Cô yêu người đàn ông này rất nhiều, nhớ lại những khoảnh khắc cô đơn của mình, không có anh thật đau đớn.

“Anh cũng thế”, Paul thừa nhận. “Từ giây phút đầu tiên nhìn thấy em, anh đã biết chúng ta thuộc về nhau.”

Chẳng có ai hiểu thấu trái tim và linh hồn cô như anh. Cười trong nước mắt, cô ngạc nhiên về may mắn của bản thân. Cô có người chồng mà cô yêu hơn chính mạng sống của mình, và một cô con gái đã hoàn toàn chiếm lĩnh trái tim cô.

“Chúng ta sẽ sống cùng nhau cả phần đời còn lại”, cô hứa hẹn với chồng.

Và như thế là đủ.

HẾT

Chú thích của tác giả

Mặc dù phần lớn các bác sĩ trong suốt thời kỳ nhiếp chính không biết nhiễm trùng và các bệnh lây lan là thế nào, nhưng người Scotland rất mê tín. Bác sĩ Paul Fraser không biết rằng rửa tay hay đun sôi dụng cụ sẽ tiêu diệt vi trùng, nhưng ông nhận ra mình cứu được nhiều bệnh nhân hơn so với các đồng nghiệp cùng thời. Tôi được phép sáng tạo ra một nhân vật Scotland – người luôn rửa sạch tay vì lý do mê tín, mà không hay biết tại sao làm thế lại giúp ích cho bệnh nhân của mình.

Tuy nhiên, các bác sĩ trước đây, như Oliver Wendell Holmes, đã viết các bài luận trước khi lý thuyết mầm bệnh của Joseph Lister được xuất bản. Năm 1843, Holmes tin rằng Sốt hậu sản trong sinh nở là do lây truyền từ bác sĩ sang bệnh nhân nên ông chủ trương rửa tay và làm sạch dụng cụ trước khi chữa trị.

Liệu ba mươi ba năm trước, có bác sĩ nào khác xem xét vấn đề này không? Hoàn toàn có khả năng, và tôi thích nghĩ rằng vị bác sĩ Scotland của mình là người tin vào điều đó trước tiên.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bi-mat-toi-loi>